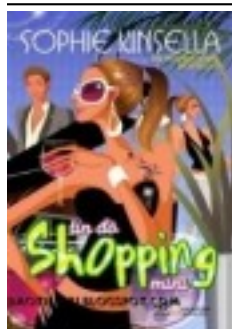

Tín Đồ Shopping Mini

Contents

Tín Đồ Shopping Mini	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	20
4. Chương 4	34
5. Chương 5	44
6. Chương 6	48
7. Chương 7	58
8. Chương 8	65
9. Chương 9	75
10. Chương 10	88
11. Chương 11	99
12. Chương 12	108
13. Chương 13	118
14. Chương 14	129
15. Chương 15	142
16. Chương 16	156
17. Chương 17	162
18. Chương 18	173
19. Chương 19	189
20. Chương 20	200
21. Chương 21	212

Tín Đồ Shopping Mini

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn, hài hước Dịch giả: Linh Nâu Chủ dự án: Phi Phi Yên Vũ Nguồn sách: Boom Boon

1. Chương 1

TẶNG ALLERGRA, một tín đồ shopping tập sự

Nhóm mẫu giáo Tick Tock

The Old Barn | 4 Spence Hill | Oxshott | Surrey

Bà Rebecca Brandon

The Pines

43 đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 1 tháng Chín năm 2005

Kính gửi bà Brandon,

Chúng tôi rất vui được gặp bà và Minnie hôm qua. Chúng tôi chắc chắn rằng cô bé sẽ rất vui ở nhóm mẫu giáo vui vẻ thoải mái của chúng tôi, và chúng tôi hy vọng sẽ được gặp mẹ con bà vào tuần sau.

Gửi tới bà những lời chúc tốt lành,

Teri Ashley

Trưởng nhóm

T.B. Xin đừng lo lắng về mấy vết sơn nhỏ đó. Chúng tôi đã quen với trẻ em và lúc nào cũng có thể sơn lại bức tường ấy.

Nhóm mẫu giáo Tick Tock

The Old Barn | 4 Spence Hill | Oxshott | Surrey

Bà Rebecca Brandon

The Pines

43 đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 4 tháng Mười năm 2005

Kính gửi bà Brandon,

Chúng tôi chỉ định chia sẻ một vài lo lắng nội bộ/riêng về Minnie thôi. Cháu là một cô bé dễ thương và rất lanh lợi.

Tuy nhiên, cháu cần phải hiểu được rằng cháu không thể ngày nào cũng chỉ mặc áo quần hóa trang được, và đôi giày “công chúa” không thích hợp để chơi ngoài trời. Có lẽ chúng ta có thể thảo luận thêm về điểm này vào buổi hoạt động cha- mẹ-và-bé sắp tới.

Gửi tới bà những lời chúc tốt lành,

Teri Ashley

Trưởng nhóm

T.B. Xin đừng lo về mấy vết keo nhỏ đó. Chúng tôi đã quen với trẻ con và lúc nào cũng có thể đánh véc ni lại cái bàn.

Nhóm mẫu giáo Tick Tock

The Old Barn | 4 Spence Hill | Oxshott | Surrey

Bà Rebecca Brandon

The Pines

43 đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 9 tháng Mười một năm 2005

Kính gửi bà Brandon,

Cảm ơn bà vì lá thư. Tôi rất mừng khi biết bà chờ mong buổi hoạt động cha-mẹ-và-bé. Không may là sẽ không có quần áo hóa trang cho người lớn, cũng không có điều kiện để “trao đổi quần áo với các bậc cha mẹ khác” như bà đã gợi ý.

Tôi rất vui được báo với bà rằng Minnie đã mở rộng hoạt động của mình trong nhóm và hiện đang dành rất nhiều thời gian ở góc “Cửa hàng” mới của chúng tôi.

Gửi tới bà những lời chúc tốt lành,

Teri Ashley

Trưởng nhóm

TB. Xin đừng lo về mấy vết mực nhỏ đó. Chúng tôi đã quen với trẻ con và bà Soper lúc nào cũng có thể nhuộm lại tóc.

ĐƯỢC RỒI. ĐỪNG CỐ HOẢNG. Tôi mới là người chỉ huy. Tôi, Rebecca Brandon (tên thời con gái là Bloomwood), mới là người lớn. Chứ không phải đứa con gái hai tuổi của tôi.

Mỗi tội tôi không chắc nó có nhận ra điều đó không.

“Minnie, con yêu, đưa con ngựa cho mẹ nào.” Tôi cố sao cho giọng mình nghe có vẻ điềm tĩnh và trấn an, như bà vú tên Sue trên ti vi.

“Ngựaaaa.” Minnie càng nắm chặt con ngựa đồ chơi.

“Không ngựa gì hết.”

“Của con!” con bé hét loạn lên. “Của connnnnn!”

Ồi giờ ị! Tôi đang ôm cả triệu túi đồ, mặt thì đầm đìa mồ hôi, chẳng cần đến vụ này thì cũng quá đủ rồi.

Mọi chuyện vừa nãy còn đang trơn tru đấy chứ. Tôi đã lướt khắp trung tâm mua sắm và mua đến những thứ cuối cùng trong danh sách mua sắm Giáng sinh của mình. Minnie và tôi đang tiến về nhà của Ông già Noel, tôi chỉ dừng lại một lát để ngắm một ngôi nhà búp bê. Đúng lúc đấy thì Minnie chop lấy một con ngựa đồ chơi khỏi giá trưng bày và không chịu trả lại nữa. Và giờ thì tôi đang kẹt giữa Ponygate/quầy bán ngựa đồ chơi.

Một bà mẹ mặc quần jean bó hiệu J Brand cùng một đứa con gái ăn diện hoàn hảo bước ngang qua, liếc xéo tôi một cái kiểu-bà-mẹ từ đầu đến chân, và tôi nhả mặt. Từ khi sinh Minnie, tôi đã phát hiện liếc xéo từ

đầu đến chân kiểu-bà-mẹ ấy còn kinh hơn cú liếc xéo kiểu Manhattan nhiều. Trong cú liếc xéo kiểu-bà-mẹ, họ không chỉ đánh giá và định giá quần áo của bạn chính xác đến từng xu chỉ bằng một cú liếc chớp nhoáng thôi đâu. Không. Họ còn soi cả quần áo của con bạn, nhãn hiệu xe nôi, túi đựng tã, hiệu đồ ăn vặt, và liệu con bạn đang cười thò lò mũi xanh, hay đang la hét.

Tức là phải cho vào đầu rất nhiều thứ, chỉ trong cái liếc mắt kéo dài một giây, nhưng tin tôi đi, các bà mẹ lúc nào cũng đa-zi-năng.

Dĩ nhiên là Minnie giành được điểm tuyệt đối cho bộ quần áo (Váy: Danny Kovitz; áo khoác: Rachel Riley; giày: Baby Dior.) Và tôi còn thất cho nó đai an toàn dành cho trẻ chập chững (đai da hiệu Bill Amberg, cực sành điệu, được lên cả Vogue). Nhưng thay vì cười kiểu thiên thần như cô bé trong ảnh, nó lại đang cất lực cổ thoát ra khỏi cái đai như một con bò tót muốn được lao vào vòng đấu. Lông mày nó nhíu tịt lại, má đỏ ửng lên, và nó đang lấy hơi để chuẩn bị lại thét lên nữa.

“Minnie.” Tôi buông cái đai ra và choàng tay quanh con bé để nó cảm thấy an toàn và được bảo vệ, y như lời khuyên trong cuốn sách của Bảo mẫu Sue, Thuần hóa đứa con chập chững khó dạy của bạn. Một hôm tôi đã mua cuốn đó, chỉ định xem qua một lượt. Chỉ vì tự dưng thích vớ vẩn. Tôi muốn nói là, không phải tôi có vấn đề với Minnie hay sao đó. Không phải là con bé khó dạy đến thế. Hay “không thể kiểm soát và cứng đầu” như mục giáo viên ngu ngốc của cái nhóm dạy nhạc cho trẻ chập chững ấy nói. (Mẹ ta thì biết gì? Mẹ ta còn chẳng có nổi một cái keng cho ra hồn.)

Vấn đề với Minnie là nó rất... tinh thần sắt thép. Nó có quan điểm vững chắc về mọi thứ. Ví dụ như về quần jean (nó sẽ không mặc) hay cà rốt (nó sẽ không ăn). Và giờ quan điểm vững chắc của con bé là nó phải có một con ngựa đồ chơi.

“Minnie, con yêu, mẹ yêu con lắm,” tôi giả giọng âu yếm dịu dàng, “và mẹ sẽ vui lắm nếu con đưa cho mẹ con ngựa. Đúng rồi, đưa cho mẹ nào.” Tôi sắp lấy được rồi. Những ngón tay tôi đã bao quanh đầu con ngựa...

Ha. Giỏi chưa. Tôi làm được rồi. Tôi không thể không nhìn quanh xem có ai đang chứng kiến trình độ làm mẹ siêu hạng của tôi không.

“Của connnn!” Minnie giằng con ngựa khỏi tay tôi và chạy vụt đi. Chết tiệt.

”Minnie! Minnie! tôi quát lên.

Tôi vợ vội lấy mấy túi hàng và diên tiết ba chân bốn cẳng đuổi theo Minnie, chưa gì con bé đã mất hút vào khu bán hình nộm người hùng hành động Action Man. Trời ạ, tôi không hiểu sao chúng ta cứ phải mất công đào tạo mấy vận động viên điền kinh Olympic làm gì. Lẽ ra chỉ cần đưa ra đường chạy một đội toàn trẻ con chập chững là đủ.

Lúc bắt kịp nó tôi đã thở hồng hộc. Đúng là tôi phải tập mấy bài thể dục sau sinh thôi.

“Đưa cho mẹ con ngựa ngay!” tôi cố lấy con ngựa, nhưng con bé giữ chắc như đuôi ươi giữ ống.

“Ngựa của connnnn!” Về cương quyết ánh lên trong đôi mắt sẫm màu đang nhìn tôi. Đôi khi nhìn Minnie tôi thấy nó giống bố đến giật mình.

Nhắc tới mới nhớ, Luke đâu rồi nhỉ? Lẽ ra chúng tôi phải cùng nhau đi sắm Giáng sinh mới phải chứ. Như một gia đình. Nhưng một tiếng trước anh đã bốc hơi, nói lảm bảm cái gì đấy về chuyện phải gọi một cuộc điện thoại, rồi từ đấy đến giờ vẫn chưa thấy đâu. Có lẽ giờ anh đang ngồi đâu đấy vừa thưởng thức tách cappuccino văn minh vừa đọc báo. Như thường lệ.

“Minnie, chúng ta sẽ không mua con ngựa,” tôi nói bằng vẻ cương quyết nhất có thể. “Con đã có nhiều đồ chơi quá rồi, không cần thêm một con ngựa nữa.”

Một phụ nữ tóc đen bù xù, mắt xám đầy xe nôi chở hai đứa trẻ tầm tuổi Minnie gật đầu đồng tình với tôi. Tôi không thể ngăn mình bắn cho cô ta một cú liếc từ đầu đến chân kiểu-bà-mẹ, và thấy cô ta là một trong số những bà đi dép xỏ Cross với tất tự đan. (Sao phải thế? Tại sao?)

“Thật là một tội ác, đúng không?” cô ta nói. “Mấy con ngựa ấy những bốn mươi bảng! Con tôi đủ khôn để thậm chí không mở miệng xin mua,” cô ta nói thêm, liếc mắt về phía hai cậu bé đang im lặng chờ dẫn dắt

tay. “Ta mà nhượng bộ chúng là xong luôn. Còn tôi đã huấn luyện con đâu ra đấy.”

Tinh tướng.

“Chính xác,” tôi nói giọng trang nghiêm. “Không thể nhất trí hơn.”

“Một vài bậc phụ huynh sẽ mua con ngựa đó cho con để đổi lấy sự yên tĩnh. Chẳng có kỷ luật gì cả. Thật kinh tởm.”

“Thật khủng khiếp,” tôi đồng tình, lén giật lại con ngựa từ tay Minnie, nhưng con bé tài tình tránh được. Khỉ thật.

“Sai lầm lớn nhất là nhượng bộ bọn chúng.” Cô ta hướng đôi mắt trông như hai hòn sỏi sang nhìn Minnie. “Nguồn gốc của hư hỏng nằm ở đó.”

“À, tôi không bao giờ nhượng bộ con gái,” tôi vội nói. “Minnie, con không được mua con ngựa, không lằng nhằng nữa!”

“Ngựa cơ sở!” Hàng tràng rên rỉ của Minnie biến thành tiếng nức nở. Nó đúng là chúa hay cường điệu mọi thứ. (Điều này nó thừa hưởng từ mẹ tôi.)

“Thôi, chúc may mắn nhé.” Người phụ nữ đi tiếp. “Giáng sinh vui vẻ.”

“Minnie, nín ngay!” tôi cau tiết rít lên ngay khi cô ta đi khuất. “Con đang làm xấu mặt cả hai chúng ta đấy! Mà con muốn cái con ngựa ngu ngốc đấy làm gì thế hả?”

“Ngựa cơ sở!” Nó bỗng con ngựa trong lòng như thể đó là con thú cưng trung thành từng bị đem bán ở một khu chợ cách nhà năm trăm dặm từ lâu nay đột nhiên trở lại, bước tập tễnh vì chân đau, hí vang để gọi nó.

“Chỉ là một món đồ chơi ngu ngốc thôi mà con,” tôi sốt ruột nói. “Nó có gì đặc biệt thế hả?” Và đó cũng là lần đầu tiên từ nay đến giờ tôi nhìn con ngựa tử tế.

Ui. Thực ra thì... nó khá là tuyệt. Nó làm bằng gỗ sơn trắng với những ngôi sao lấp lánh khắp thân, còn bộ mặt được sơn bằng tay thì dễ thương bậc nhất. Lại còn có gắn cả mấy cái bánh xe nhỏ xíu đo đở nữa.

“Thực sự con không cần một con ngựa, Minnie,” tôi nói - nhưng bớt cương quyết hơn lúc trước một chút. Tôi vừa để ý cái yên. Có phải bằng da thật không nhỉ? Và nó có hẳn một bộ dây cương đầy đủ với khóa cài, bõm được làm bằng lông ngựa thật. Và bán kèm cả một bộ chải lông ngựa nữa!

Như thế mà có bốn mươi bảng thì cũng không tồi. Tôi xoay thử một bánh xe đo nhỏ xíu, nó thật trơn tru. Giờ nghĩ lại tôi mới thấy đúng là Minnie chưa có con ngựa đồ chơi nào. Thật là một chỗ trống đáng kể trong tủ đồ chơi của con bé.

Ý tôi là, không phải tôi sắp nhượng bộ đâu nhé.

“Nó còn lên dây được nữa cô ạ,” một giọng nói vang lên sau lưng tôi, tôi quay lại thấy một người bán hàng đứng tuổi đang tiến lại. “Có chìa khóa ở dưới đấy. Cô nhìn xem!”

Bà ta xoay chìa khóa, và như bị thôi miên, cả tôi và Minnie đều đứng xem con ngựa bắt đầu chuyển động lên xuống như ngựa của vòng đu quay giữa nền nhạc thánh thót cũng phát ra từ nó.

Ôi trời ơi, tôi yêu con ngựa này quá.

“Bốn mươi bảng là khuyến mại đặc biệt nhân dịp Giáng sinh,” bà bán hàng nói thêm. “Bình thường giá bán lẻ của nó là bảy mươi bảng cơ. Hàng này được làm thủ công ở Thụy Điển.”

Giảm giá gần năm mươi phần trăm. Từ đâu tôi đã biết nó là món hời mà. Tôi chẳng bảo nó không tồi là gì?

“Cháu thích nó, đúng không cưng?” Người bán hàng mỉm cười với Minnie, và con bé cười đáp lại, vẻ cau có biến mất. Tôi không muốn khoe đâu, nhưng sự thật là trông nó rất là đáng yêu trong chiếc áo khoác đỏ, hai bím tóc sẫm màu và má lúm đồng tiền. “Thế cháu có muốn mua một con không?”

“Tôi... ừm...” tôi hắng giọng.

Thôi nào Becky. Nói không đi. Làm một bậc phụ huynh tốt. Bỏ đi đi.

Tay tôi lên thò ra giựt giựt bờm con ngựa một lần nữa.

Nhưng nó duyên dáng quá. Nhìn cái mặt dễ thương xinh xắn ấy kìa. Mà một con ngựa đầu có giống một thứ điên rồ ngu xuẩn nào đấy? Ta sẽ không bao giờ chán một chú ngựa. Nó là thứ cổ điển. Nó, nói thể nào nhỉ, như kiểu chiếc áo khoác Chanel trong thế giới đồ chơi.

Và hôm nay là Giáng sinh. Và đang khuyến mại đặc biệt. Và, ai biết được, tôi chợt nảy ra ý rằng sau này biết đâu Minnie sẽ được tặng hẳn một con ngựa thật để cưỡi. Một chú ngựa đồ chơi có thể chính là cú huých nó đang cần. Đột nhiên tôi hình dung ra cảnh con bé ở tuổi hai mươi, mặc áo jacket đỏ, đứng bên một chú ngựa tuyệt đẹp giữa Olympics, nói với máy quay truyền hình, “Mọi chuyện bắt đầu từ lần Giáng sinh nọ, khi tôi nhận được một món quà làm thay đổi đời tôi.” Đầu óc tôi quay mòng mòng như cái máy tính phải xử lý kết quả phân tích ADN, cố tìm nhân dạng phù hợp. Phải có cách nào đó để tôi đồng thời: 1) Không nhượng bộ trò ăn vạ của Minnie; 2) làm một bà mẹ tốt; và 3) mua được con ngựa chứ. Tôi cần một giải pháp thông minh sáng sủa như Luke vẫn tìm được sau khi chi cả núi tiền cho mấy công ty tư vấn doanh nghiệp ấy.

Thế rồi câu trả lời cũng đã đến với tôi. Một ý tưởng thiên tài toàn tập mà không hiểu sao trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ ra. Tôi lôi điện thoại ra nhắn tin cho Luke:

Luke! Vừa nảy ra ý hay lắm. Em nghĩ Minnie nên có tiền tiêu vặt.

Có tin trả lời ngay lập tức:

Clgt? Tại sao?

Để nó có thể mua đồ, dĩ nhiên! Tôi bấm phím. Nhưng rồi nghĩ lại, tôi xóa đi và cẩn thận bấm:

Trẻ em cần phải học về tài chính từ nhỏ. Vừa đọc một bài xong. Cho chúng quyền lực kèm trách nhiệm.

Một lát sau Luke nhắn lại: Cứ mua cho nó tờ FT thôi không được à?

Trời ạ. Tôi bấm: Hai bảng một tuần được không?

Em điên à? Tin nhắn bắn lại ngay: 10 xu là nhiều rồi.

Tôi phẫn nộ nhìn cái điện thoại. 10 xu. Đúng là lão kiệt sĩ. Với số tiền đấy thì nó mua được gì chứ?

Và chúng tôi sẽ chẳng bao giờ mua nổi con ngựa đó với 10 xu một tuần.

50 xu một tuần. Tôi cương quyết bấm. Đó là mức trung bình quốc gia. (Anh sẽ chẳng bao giờ kiểm tra đâu.) Mà a đang ở đâu thế? Sắp tới giờ đến chỗ ông già Noel rồi!!!

Tin nhắn đáp lại: OK sao cũng được. Anh sẽ có mặt.

Thắng lợi! Khi cất điện thoại đi, tôi lập tức tính toán nhanh trong đầu: Mỗi tuần năm mươi xu tức là 52 bảng hai năm. Cũng được đó. Trời ạ, thế quái nào mà mình lại không nghĩ ra trò tiền tiêu vặt này sớm hơn chứ? Nó thật hoàn hảo! Nó sẽ đem lại cho những chuyến đi mua sắm của chúng tôi thêm một chiều kích mới.

Tôi quay sang Minnie, cảm thấy hơi bị tự hào về chính mình.

“Giờ thì nghe này con yêu,” tôi đồng dục. “Mẹ không định mua con ngựa đó cho con đâu, vì mẹ đã nói không rồi. Nhưng coi như chiều con, con có thể tự mua nó bằng tiền tiêu vặt của mình. Hay không?”

Minnie nhìn tôi hoang mang. Tôi coi đó có nghĩa là nó đồng ý “Vì con chưa tiêu chút nào trong số tiền ấy, con đã có một khoản tiết kiệm trong hai năm liền, nhiều lắm đấy. Con đã thấy tiết kiệm tuyệt vời thế nào chưa?” tôi hớn hờ nói thêm. “Con đã thấy tiết kiệm vui đến thế nào chưa?”

Khi chúng tôi ra quầy thanh toán, tôi cảm thấy tự mãn vô cùng. Lại còn nói chuyện dạy con một cách có trách nhiệm kìa à! Tôi đã giới thiệu với con mình những nguyên tắc của việc lập kế hoạch tài chính ngay từ khi nó còn rất bé. Tôi có thể lên ti vi mà hướng dẫn mọi người ấy chứ! Siêu nhân Becky hướng dẫn cách dạy con trách nhiệm về mặt tài chính. Mỗi phần tôi có thể đi một đôi bốt khác nhau...

“Xe.”

Tôi giật bản mình thoát khỏi giấc kê vàng của mình và chứng kiến Minnie đã buông con ngựa xuống và giờ đang nắm chặt một thứ quái dị màu hồng. Nó lấy đâu ra thế nhỉ? Đó là Xe của Winnie, trong bộ phim hoạt hình cùng tên.

“Xe?” Nó nhưong mầy đầy hy vọng.

Hả?

“Chúng ta không mua xe, con yêu,” tôi kiên nhẫn nói. “Con muốn con ngựa. Chú ngựa đáng yêu, nhớ không?”

Minnie nhìn con ngựa hoàn toàn thờ ơ. “Xe.”

“Ngựa!” tôi chộp con ngựa trên sàn lên.

Thật là bực mình quá đi. Sao nó có thể dễ thay đổi thế chứ? Chắc chắn là lấy cái gien này từ mẹ tôi rồi.

“Xe!”

“Ngựa!” tôi hét lên, to tiếng hơn dự định, và vẫy vẫy con ngựa trước mặt con bé. “Con muốn con ngựaaaa...”

Đột nhiên tôi thấy gai gai sau gáy. Tôi quay lại thì thấy cái cô có hai thằng nhóc sinh đôi lúc nãy, cách tôi chỉ vài mét, đang nhìn tôi chòng chọc bằng cái đôi mắt như hai hòn sỏi ấy.

“Ý mẹ là...” Tôi vội hạ con ngựa xuống, mặt nóng bừng. “Đúng thế, con có thể mua con ngựa bằng tiền tiêu vặt. Lập kế hoạch tài chính cơ bản,” tôi nói thêm thật nhanh cốt cho bà mất sỏi nghe. “Điều chúng ta học được ngày hôm nay là con phải tiết kiệm trước khi có thể mua đồ, đúng không, con yêu? Minnie đã tiêu hết tiền tiêu vặt của cô bé vào con ngựa, đó là một lựa chọn rất sáng suốt...”

“Tôi tìm thấy con ngựa kia rồi!” Bà bán hàng đột ngột tái xuất hiện, miệng thở hổn hển, tay cầm một cái hộp phủ đầy bụi. “Tôi nhớ là chúng tôi còn một con nữa trong kho mà; ban đầu chđng là một cặp, cô thấy không...”

Còn một con nữa cơ à?

Tôi không thể không há hốc miệng khi bà ta lôi nó ra. Nó có màu xanh thẫm của bầu trời đêm, bờm đen nhánh, lốm đốm những ngôi sao, còn bánh xe thì màu vàng kim. Cực kỳ ấn tượng! Nó hoàn thiện cho con ngựa kia một cách hoàn hảo. Ôi trời ơi, chúng tôi phải mua cả hai con mất thôi. Chúng tôi phải mua.

Bực mình thật, bà mất sỏi vẫn cứ đứng đó với cái xe nôi để nhìn chúng tôi.

“Tiếc là cháu đã tiêu hết tiền tiêu vặt rồi, phải không?” bà ta nói với Minnie, kèm theo một nụ cười cứng đơ thiếu thân thiện, cho thấy bà ta chưa từng được hưởng niềm vui hay tình dục. Bạn luôn nhận ra điều đó ở người khác, tôi phát hiện ra thế.

“Phải, tiếc nhỉ?” tôi lịch sự đáp. “Đó là một vấn đề. Vậy chúng ta sẽ phải nghĩ ra giải pháp.” Tôi nghĩ rất lung trong một lát, rồi quay sang Minnie.

“Con yêu, đây là bài học quan trọng thứ hai về việc lập kế hoạch tài chính cho con. Thỉnh thoảng, khi chúng ta thấy một món hời nghìn năm có một, chúng ta sẽ tạo ra một ngoại lệ cho quy tắc tiết kiệm. Nó được gọi là ‘Giành lấy cơ hội’.”

“Cô sắp mua thật đấy à?” mụ mất sỏi nói giọng kinh ngạc. Việc này thì liên quan gì tới mụ ta nhỉ? Trời ạ, tôi ghét các bà khác quá đi. Lúc nào họ cũng chõ mũi vào chuyện thiên hạ. Có con cái là cứ như thể ta bị chuyển sang một box trên diễn đàn với chủ đề ‘xin hãy thêm mọi bình luận thô lỗ và khó chịu của bạn vào đây’.

“Dĩ nhiên là tôi không định mua nó,” tôi nói, khá lạnh lùng “Con bé sẽ phải mua bằng tiền tiêu vặt của mình. Con yêu.” Tôi cúi xuống để nó chú ý hơn. “Nếu con mua thêm một con ngựa bằng tiền tiêu vặt ở mức năm mươi xu một tuần, thì sẽ mất thêm khoảng... sáu mươi tuần nữa. Con sẽ phải vay trước thôi. Như một kiểu ‘chi trội’.” Tôi phát âm rõ ràng. “Có nghĩa là về cơ bản con đã tiêu hết sạch tiền tiêu vặt đến tận ba tuổi của con. Hiểu không?”

Minnie trông hơi hoang mang. Nhưng mà tôi nghĩ lan đầu tiên phải chi tội trông tôi còn hoảng hơn. Cũng tự nhiên thôi mà.

“Xong!” Tôi cười tươi với bà bán hàng và chìa thẻ Visa ra. “Chúng tôi sẽ mua cả hai con ngựa, cảm ơn bà. Con hiểu chưa, con yêu?” tôi nói thêm. “Bài học của chúng ta ngày hôm nay là: Không bao giờ từ bỏ thứ con thực sự muốn. Dù mọi chuyện ban đầu có vẻ bất khả thi đến đâu thì vẫn luôn có cách.”

Tôi không thể không thấy tự hào về bản thân khi phổ biến được cả một cục vàng thông thái như thế. Thế mới là làm cha mẹ chứ. Dạy con cách vận hành của thế giới.

“Con biết không, có lần mẹ đã phát hiện ra một cơ hội cực kỳ tuyệt vời,” tôi nói thêm khi nhập mã PIN. “Đó là một đôi boots Dolce and Gabbana giảm giá đến chín mươi phần trăm! Mỗi đôi boots của mẹ đã vượt quá hạn mức tín dụng rồi. Nhưng mẹ có từ bỏ không? Không! Dĩ nhiên là không!”

Minnie hớn hở nghe như thể tôi đang kể lại chuyện Ba con gấu.

“Mẹ quay về nhà, lục tung mọi túi áo túi quần túi xách, mẹ thu thập tất cả những đồng xu lẻ - và con biết sao không?” Tôi ngừng lại cố thêm hiệu ứng. “Mẹ đã có đủ tiền! Mẹ có thể mua đôi boots đó! Hura!”

Minnie vỗ tay, và trước sự vui sướng của tôi, hai thằng bé kia bắt đầu khàn khàn cổ vũ.

“Các cháu có muốn nghe một chuyện khác không?” tôi cười tươi với chúng. “Các cháu có muốn nghe về lần hạ giá ở Milan không? Hôm đó cô đang đi trên phố thì nhìn thấy một tấm biển bí ẩn.” Tôi mở mắt thật to. “Và đoán xem nó viết gì?”

“Thật lố bịch.” Bà cô mắt sỏi quay phắt cái xe nô đi. “Đi thôi, đến giờ về nhà rồi.”

“Kể chuyện cơ!” một trong hai thằng bé nỉ non.

“Chúng ta sẽ không nghe câu chuyện đó,” bà ta quát. “Cô điên rồi,” bà ta vừa rảo bước đi vừa ngoái lại nói. “Thảo nào con cô hư hỏng thế. Giày nó hiệu gì thế hả, Gucci à?”

Hư hỏng ư?

Máu bốc thẳng lên mặt tôi và tôi nhìn cô ta, choáng váng không nói nên lời. Cái thứ đó từ đâu ra vậy hả? Minnie không hề hư hỏng!

Và Gucci thì thậm chí còn không sản xuất giày như thế.

“Con tôi không hư hỏng!” cuối cùng tôi cũng thốt ra được. Nhưng cô ta đã biến mất sau quay trưng bày bác bưu tá Pat[1]. Chắc, dĩ nhiên tôi không định chạy theo cô ta mà hét lên, “ít nhất con tôi cũng không nằm trong xe nô nát tay cả ngày, và nhân tiện tôi hỏi khi không phải, đã bao giờ cô nghĩ đến việc lau mũi cho con chưa?” Bởi vì như thế sẽ không phải gương tốt cho Minnie.

[1] Postman Pat: Nhân vật trong series phim hoạt hình cùng tên ở Anh.

“Đi thôi, Minnie.” Tôi cố lấy lại bình tĩnh. “Đi gặp Ông già Noel nào. Rồi chúng ta sẽ thấy khá hơn.”

2. Chương 2

KHÔNG ĐỜI NÀO Minnie lại hư hỏng cả. Không đời nào.

Ừ thì con bé cũng có lúc nọ lúc kia. Như tất cả chúng ta thôi. Nhưng nó không hư hỏng. Nó mà hư hỏng thì tôi phải biết chứ. Tôi là mẹ nó kia mà.

Nhưng trên suốt quãng đường đến chỗ Ông già Noel tôi vẫn thấy bức mình. Sao lại có người xấu tính thế không biết? Lại còn vào đúng đêm Giáng sinh.

“Con phải cho mọi người thấy con cư xử đúng mực ra sao nhé con yêu,” tôi thì thầm cương quyết với Minnie khi chúng tôi tay trong tay sánh bước. “Con phải là một thiên thần bé nhỏ trước mặt Ông già Noel nhé?”

Loa đang phát bài “Jingle Bells”, và khi gần đến nơi tôi không thể không cảm thấy phấn chấn. Hồi còn bé tôi đã từng tới đúng chỗ Ông già Noel này.

“Nhìn kìa Minnie!” tôi phấn khích chỉ tay. “Nhìn những con tuần lộc kia! Cả những món quà này nữa!”

Có một xe trượt tuyết và hai con tuần lộc to bằng thật, tuyết giả rơi khắp nơi, những cô bé hóa trang thành tiên nữ trong những bộ trang phục màu xanh lá - đây là một điểm mới. Ở lối vào tôi không thể không chớp mắt lia lịa ngạc nhiên khi thấy một cô tiên chào đón chúng tôi với khe ngực rậm rắng. Ngày nay Ông già Noel tìm được các cô tiên của mình ở các công ty người mẫu hay sao ấy nhỉ? Và tiên thì có nên sơn móng tay màu tía không?

“Chúc mừng Giáng sinh!” cô tiên chào và đóng dấu vào vé của tôi “Nhớ đến thăm Giếng Ước Giáng sinh của chúng tôi và để lại Điều Ước Giáng sinh nhé. Sau đó Ông già Noel sẽ đọc đấy!”

“Con có nghe thấy không Minnie? Chúng ta có thể ước một điều!” Tôi nhìn xuống Minnie, còn con bé đang im re ngược nhìn cô tiên đầy ngưỡng mộ.

Thấy chưa? Con bé cư xử thật hoàn hảo.

“Becky! Ở đây!” Tôi quay đầu lại thấy mẹ đã xếp hàng sẵn, quàng khăn lấp lánh sắc sỡ, tay bám vào chiếc xe nôi giờ đã chất đầy túi và gói của Minnie. “Ông già Noel vừa đi uống trà giải lao rồi,” mẹ nói thêm khi chúng tôi ra đến nơi. “Nên mẹ nghĩ chúng ta sẽ phải ở đây thêm ít nhất nửa tiếng nữa. Bỏ đi mua đĩa cho máy quay video rồi, còn Janice đang mua thiệp.”

Janice là bà hàng xóm sát vách nhà mẹ. Đêm Giáng sinh năm nào bà ấy cũng mua thiệp Giáng sinh hạ giá một nửa, đợi đến ngày 1 tháng Một mới viết, rồi cất trong ngăn kéo cả năm. Bà ấy gọi là “đi trước chính mình”.

“Này, con yêu, xem quà mẹ mua cho Jess không?” Mẹ thò tay vào một chiếc túi và lo lắng lấy ra một chiếc hộp gỗ. “Có được không?”

Jess là chị gái tôi. Đúng hơn là chị gái từng thất lạc của tôi. (Con riêng của bố. Hồi đầu thì cũng sốc, nhưng giờ thì tất cả chúng tôi đã làm quen được với sự thật này.) Vài ngày nữa chị sẽ từ Chile về, vậy nên chúng tôi đang định sẽ tổ chức một Giáng sinh thứ hai cho chị và Tom, có cả gà tây, quà cáp và lễ bộ đủ cả! Tom là bạn trai Jess. Anh là con trai duy nhất của Janice và Martin, tôi biết anh ta từ nhỏ, và anh ta rất...

Thôi bỏ qua đi. Vấn đề là, họ yêu nhau. Và chúng đồ mồ hôi tay cũng không ảnh hưởng gì lắm ở Chile, phải không nhỉ?

Thật tuyệt vời vì họ sẽ qua chơi, đặc biệt là khi điều này đồng nghĩa với việc, cuối cùng, cuối cùng chúng tôi cũng có thể làm lễ rửa tội cho Minnie. (Jess là mẹ đỡ đầu mà) Nhưng tôi có thể hiểu sao mẹ lại căng thẳng đến thế. Mua quà cho Jess khổ điên lên được. Chị sẽ không thích bất cứ cái gì còn mới hoặc đắt đỏ hoặc chứa chất nhựa hoặc paraben hoặc đựng trong túi không làm bằng cây gai dầu.

“Mẹ vừa mua cái này.” Mẹ mở nắp hộp làm lộ ra một hàng chai thủy tinh sang trọng nằm yên ổn giữa đồng rơm để chống va đập. “Là gel tắm hoa sen,” mẹ tôi nói ngay. “Còn các thứ khác để tắm bồn thì thôi. Chúng ta đâu có muốn lại khơi mào cho Thế Chiến thứ ba!”

Lần trước Jess qua chơi đã xảy ra một chuyện hơi tế nhị thế này: Chúng tôi đang ăn mừng sinh nhật chị và Janice tặng chị một chai tạo bọt tắm bồn, thế là Jess khởi xướng một bài diễn thuyết mười phút liên rằng tắm bồn sẽ tốn bao nhiêu nước, rằng người phương Tây bị sự sạch sẽ ám ảnh ra sao, rằng mọi người chỉ cần tắm năm phút dưới vòi sen, mỗi tuần một lần là đủ, như Jess và Tom đang thực hiện.

Hồi đó cô chú Janice và Martin lại vừa lắp một cái bồn Jacuzzi, nên chuyện diễn ra sau đó không được suôn sẻ lắm.

“Con thấy thế nào?” mẹ nói.

“Chả biết nữa.” Tôi thận trọng nhòm nhãn hiệu trên hộp. “Hãng này có dùng chất phụ gia gì không? Có bóc lột công nhân không?”

“Ôi con yêu, mẹ biết sao được.” Mẹ không rời mắt khỏi cái hộp cứ như thể nó là một thứ vũ khí nguyên tử. “Trên đây viết là ‘hoàn toàn tự nhiên’,” cuối cùng mẹ cũng mạo muội nói. “Cũng được đấy nhỉ?”

“Con nghĩ chắc là ổn thôi.” Tôi gật đầu. “Nhưng đừng có bảo với chị ấy là mẹ mua ở trung tâm mua sắm đấy nhé. Mẹ cứ bảo là mua ở một cửa hàng nhỏ độc lập thôi.”

“Ý hay đấy.” Mắt mẹ sáng bừng lên. “Và mẹ sẽ gói quà bằng giấy báo. Con mua cho nó cái gì thế?”

“Một cái thảm tập yoga, được phụ nữ nông thôn Guatemala làm thủ công,” tôi không thể không nói một cách tự mãn. “Hãng này tài trợ cho các dự án nông nghiệp làng xã và có sử dụng thành phần nhựa tái chế từ máy tính cũ.”

“Becky!” mẹ nói đầy ngưỡng mộ. “Làm sao con tìm được thế?”

“Ôi... phải nghiên cứu đấy.” Tôi nhún vai duyên dáng.

Tôi sẽ không thừa nhận là mình chỉ Google xanh giá trị quà tái chế môi trường giấy gói quà.

“Dán-xin! Dán-xin!” Minnie kéo tay tôi mạnh đến mức tôi tưởng nó định giật đứt luôn.

“Ra chỗ Giếng Ước với Minnie đi con yêu,” mẹ khuyên. “Mẹ sẽ giữ chỗ cho con.”

Tôi chất hai con ngựa lên xe đẩy và dắt Minnie về phía Giếng Ước. Nó được bao quanh bởi những cây bu lô giả màu bạc, cành treo đầy hình tiên nữ, và nếu không có lũ trẻ đang la hét khắp nơi thì chỗ này trông cũng khá kỳ diệu.

Những tấm thiệp ghi lời ước được bày ra trên một gốc cây giả dùng làm bàn. Tôi lấy một tấm bên trên có ghi Điều Ước Giáng sinh bằng chữ xanh bay bướm rồi đưa một trong số mấy cái bút dạ cho Minnie.

Trời ơi, tôi nhớ hồi bé mình vẫn hay viết thư cho Ông già Noel. Thư nào cũng dài kha khá và tâm huyết, kèm cả hình minh họa và hình cắt từ ca ta lô ra, đề phòng ông không hiểu rõ.

Hai bé gái má hồng chừng mười tuổi vừa nói chuyện thì thầm và cười rúc rích vừa gửi đi những điều ước của mình chợt khiến cảm giác u hoài nuối tiếc dâng trào trong tôi. Có vẻ nếu không tham gia thì không ổn. Tôi có thể gặp xui xẻo hay gì đấy.

Ông già Noel kính mến, tôi viết trên một tấm thiệp. Lại là Becky đây ạ. Tôi ngừng lại nghĩ một lát, rồi nhanh chóng nguệch ngoạc ra vài điều.

Thật ra thì chỉ có ba thôi. Tôi đâu có tham lam hay gì.

Minnie thì đang miệt mài vẽ ra khắp tấm thiệp của nó và giờ đã có đầy vết bút dạ trên tay trên mũi con bé.

“Mẹ chắc chắn Ông già Noel sẽ hiểu ý con,” tôi dịu dàng nói, lấy lại cái bút của con bé. “Thả nó xuống giếng nào.”

Tôi lần lượt thả xuống giếng hai tấm thiệp. Những bông tuyết giả tí xíu đang lững lờ buông xuống từ bên trên và bài “Winter Wonderland” đang phát ra từ chiếc loa gần đó. Đột nhiên tôi cảm thấy không khí Giáng sinh đậm đặc đến nỗi không thể ngăn mình nhắm lại, siết chặt tay Minnie và ước. Biết đâu...

“Becky?” Một giọng trầm xuyên thủng những suy nghĩ của tôi làm mắt tôi bừng mở. Luke đang đứng trước mặt tôi, mái tóc đen, áo khoác xanh hải quân bám đầy tuyết giả, một tia thích thú ánh lên trong mắt anh. Lúc tôi nhận ra mình đang nhắm tịt mắt và tha thiết cầu nguyện, “Xin hãy... xin hãy...” thì đã quá muộn.

“Ôi!” tôi nói, hơi bối rối. “Chào anh. Em chỉ đang...”

“Nói chuyện với Ông già Noel?”

“Đừng lố bịch thế chứ.” Tôi lấy lại phẩm giá của mình. “Mà, này giờ anh ở đâu thế?”

Luke không trả lời tôi mà dậm bước đi, ra hiệu cho tôi đi theo. “Cứ để Minnie cho bà ngoại trông một lát,” anh nói. “Anh có cái này muốn cho em xem.”

TÔI ĐÃ LẤY LUKE được ba năm rưỡi, nhưng không phải lúc nào cũng hiểu được cách vận hành của đầu óc anh ấy. Khi chúng tôi sánh bước bên nhau, miệng anh mím chặt, và tôi cảm thấy căng thẳng đến nơi rồi. Nó có thể là cái gì cơ chứ?

“Đây.” Anh dừng lại tại một góc vắng người của trung tâm mua sắm và lôi cái BlackBerry ra.

Trên màn hình là một bức email từ luật sư của anh, Tony. Chỉ có mỗi một từ: Xong.

“Xong?” Trong một thoáng tôi không hiểu - rồi một tia nhận thức đột ngột lóe lên.

“Không phải vụ... Arcodas đấy chứ? Đã xong?”

“Ừ.” Giờ thì tôi đã thấy một nụ cười thấp thoáng lấp lánh.

“Nhưng... anh chưa bao giờ nói... em chẳng biết gì...”

“Không muốn em hy vọng quá nhiều ấy mà. Bọn anh đã đàm phán trong ba tuần. Không hẳn là hợp đồng vĩ đại nhất, nhưng cũng được. Chúng ta sẽ ổn thôi, vấn đề là: đã xong.”

Chân tôi có cảm giác hơi run. Thế là xong. Đơn giản vậy. Vụ Arcodas đã ám ảnh chúng tôi quá lâu đến mức nó như trở thành một phần của gia đình vậy. (Không phải phần tốt lành gì, hẳn rồi. Như một bà cô già phù thủy độc ác với cái mũi khoằm và điệu cười ma quái kinh dị vậy.)

Đã hai năm kể từ ngày Luke dấn thân vào cuộc chiến với Arcodas. Tôi dùng từ “cuộc chiến”. Nhưng không phải anh đánh bom họ hay gì. Anh chỉ từ chối không làm việc cho họ thôi, vì vấn đề nguyên tắc - nguyên tắc là anh không muốn đại diện cho một ổ những kẻ thích bắt nạt người yếu thế và đối xử với nhân viên của anh không ra gì. Anh làm chủ một công ty PR, Brandon Communications, hầu hết nhân viên ở đó đều đã làm việc với anh nhiều năm. Khi anh phát hiện ra cách Arcodas đối xử với họ, tôi chưa bao giờ thấy anh giận dữ đến thế.

Vậy là anh thôi không làm với họ nữa. Họ kiện anh ra tòa vì phá hợp đồng. (Việc này chỉ chứng tỏ họ đáng kinh tởm và khó chịu đến mức nào.) Sau đó Luke kiện lại họ vì đã không thanh toán cho những dịch vụ họ được nhận.

Tôi đã nghĩ rằng quan tòa sẽ nhận ra ngay ai là kẻ xấu và luật pháp đứng về phía Luke. Chẳng lẽ quan tòa không có mắt hay sao? Nhưng thay vì thế họ chỉ tổ chức mấy buổi tranh tụng ngu xuẩn rồi lại hoãn, toàn bộ vụ việc cứ bị kéo lê ra và trở nên căng thẳng toàn tập. Tôi phải nói là sau vụ này, quan điểm của tôi về các luật sư, quan tòa, mấy người gọi là “trung gian hòa giải” và cả hệ thống luật pháp nói chung đã xuống thấp hơn rất nhiều. Tôi sẽ nói cho họ điều này, chỉ cần họ cho tôi nói.

Hồi đó tôi khát khao muốn chết đi được là Luke sẽ cho tôi làm nhân chứng. Tôi đã chuẩn bị áo xống và mọi thứ sẵn sàng (váy bó dài màu xanh hải quân, sơ mi trắng cổ diềm, giày đế thấp hàng hiệu). Tôi còn viết cả một diễn văn xuất sắc mà đến giờ tôi vẫn còn thuộc. Nó mở đầu thế này: “Kính thưa Bồi thẩm đoàn, tôi yêu cầu các vị hãy nhìn vào trái tim mình. Và rồi tôi yêu cầu các vị hãy nhìn hai người đàn ông đứng trước các vị kia. Một người hùng đáng kính hiên ngang, người đã đặt lợi ích của nhân viên lên trên tiền bạc” - (đến đây tôi sẽ chỉ vào Luke) - “và một gã đàn ông ghê tởm coi thường phụ nữ, kẻ áp bức tất cả mọi người và mức độ chính trực của hắn nhiều lắm cũng chỉ bằng gu ăn mặc xấu xí kia mà thôi.” (Đến đây tôi chỉ vào gã Ian Wheeler của Arcodas.) Mọi người sẽ thấy xúc động mà reo hò, rồi quan tòa sẽ phải đập búa mà hét lên, “Trật tự! Trật tự!” Thế rồi tôi sẽ duyên dáng nhìn bồi thẩm đoàn một lượt, như người ta vẫn làm trong tiểu thuyết của John Grisham, để xem những ai đứng về phía chúng tôi.

Dù sao thì toàn bộ kế hoạch của tôi đã phá sản khi Luke nói sẽ chẳng có bồi thẩm đoàn nào cả, đây không phải phiên tòa kiểu đó. Rồi thì anh lại bảo rằng nó chỉ là một cái dăm lầy tằm tối toàn những thủ đoạn bẩn thỉu, rằng anh sẽ bị nguyên rửa nếu tôi bị lôi vào và rằng tôi nên ở nhà với Minnie. Thế là tôi ở nhà, mặc dù bực mình suýt chết.

Giờ Luke thở ra và lùa tay vào tóc.

“Hết rồi,” anh nói, gần như chỉ với chính mình. “Cuối cùng cũng xong.”

“Ồn Chúa.”

Khi tiến tới định ôm anh, tôi nhìn thấy trên mặt anh sự mệt mỏi vẫn chưa tan hết. Toàn bộ vụ này gần như đã vắt kiệt Luke. Anh đã phải cố vừa điều hành công ty, vừa xử lý vụ kiện, giữ tinh thần cho nhân viên, và giành được những hợp đồng mới.

“Vây là...” Anh đặt tay lên vai tôi và nhìn tôi chăm chú. “Chúng ta có thể bắt đầu bước tiếp. Theo mọi cách.”

Phải mất một lát tôi mới nhận ra ý anh.

“Chúng ta có thể mua ngôi nhà ấy!” tôi hỗn hển.

“Anh đã ngỏ lời mua rồi.” Anh gật đầu. “Họ bảo cuối ngày hôm nay sẽ trả lời.”

“Ôi trời ơi!” Tôi không ngăn được mình nhảy lên một chút vì phấn khích. Tôi không thể tin được rằng cuối cùng thì điều này cũng xảy ra. Vụ kiện đã kết thúc! Cuối cùng chúng tôi cũng có thể chuyển khỏi nhà của bố mẹ tôi và có một tổ ấm của riêng mình!

Trước đây chúng tôi cũng đã cố thử chuyển đi rồi. Thực ra là vài lần rồi. Chúng tôi đã đi đến bước làm hợp đồng cho tổng cộng bốn ngôi nhà, nhưng cái nào cũng dở hơi. Hoặc là người bán không muốn bán nữa (nhà số 3) hoặc họ đột nhiên đòi thêm một đồng tiền nữa (nhà số 1), hoặc căn nhà thực ra chẳng thuộc sở hữu của họ mà của ông chú đang ở Tây Ban Nha và toàn bộ vụ mua bán là lừa đảo (nhà số 4), hoặc nhà bị cháy trước khi mua (nhà số 2). Tôi bắt đầu nghĩ là chúng tôi bị dớp và sau đó Luke bảo có khi nên chờ khi vụ Arcodas kết thúc đã.

“Lần này may mắn chứ?” Tôi nhướn mắt nhìn Luke, anh ngoéo tay làm dấu hiệu may mắn và cười toe.

Ngôi nhà này có mọi ưu điểm. Nó ở trên một con đường tuyệt vời ở Maida Vale, nó có một khu vườn xinh xắn với xích đu buông từ trên cây xuống, bên trong thì rộng không thể tin được. Và giờ nó sắp thuộc về chúng tôi rồi! Tôi cảm thấy niềm hân hoan vỡ òa. Tôi phải đi mua tạp chí nội thất LivingEtc ngay mới được. Cả Elle Deco, và Wallpaper nữa...

“Mình nên quay lại chỗ mẹ chưa nhỉ?” tôi thân mật nói. “Trên đường về em có thể tạt qua gian Smiths mua vài tờ tạp chí...”

Tốt hơn là tôi nên mua cả Grand Designs và World of Interior và 25 Beautiful Homes...

“Chờ anh một phút.” Có gì đó trong giọng Luke khiến tôi cảnh giác, và khi tôi ngược lên nhìn thì anh đã bước đi vài bước. Gương mặt anh ngoảnh đi, cằm anh cương nghị. Ở anh toát ra vẻ gì đó không ổn.

“Này, anh không sao đấy chứ?” tôi thận trọng nói. “Không có tin gì xấu chứ anh?”

“Không có. Nhưng có một chuyện anh muốn... kể với em.” Anh ngừng lại, tay sau gáy, ánh mắt xa xăm, gần như kiểu anh không thể nhìn tôi được. “Mấy phút trước có chuyện này kỳ quặc lắm. Anh đang ở hiệu sách Waterstones, chờ điện thoại báo tin vụ Arcodas. Chỉ đi dạo loanh quanh thôi...” Anh lại dừng lại, lần này rất lâu. “Và tự dưng anh lại mua một cuốn sách cho Annabel. Cuốn mới của Ruth Rendell. Bà vẫn thích sách của Ruth mà.”

Im lặng bao trùm một lát. Tôi không biết phải phản ứng ra sao “Luke...” tôi dướm dẹ lên tiếng.

“Anh đã mua QUÀ GIÁNG SINH cho bà.” Anh nắm tay thành quả đấm rồi áp chặt vào thái dương. “Anh bị điên đúng không em?”

“Dĩ nhiên là anh không điên! Anh chỉ...” Tôi tuyệt vọng ngừng lại, ước gì mình nghĩ ra câu nào đó thông thái và sâu sắc, khốn khổ cố nhớ lại vài mẫu trong cái cuốn sách tâm lý nói về việc mất người thân ấy.

Bởi vì đó là một chuyện kinh khủng nữa xảy đến với Luke năm nay. Mẹ kế của Luke đã qua đời hồi tháng Năm. Bà chỉ ốm một tháng rồi đi, và Luke đã hoàn toàn suy sụp.

Tôi biết Annabel không phải mẹ đẻ của anh, nhưng bà đúng là người mẹ đích thực. Bà đã nuôi dạy anh, và hiểu anh hơn ai hết. Điều tồi tệ nhất là trước khi bà qua đời anh hiếm khi gặp bà. Ngay cả khi bà đã ốm rất nặng, anh vẫn không thể bỏ hết tất cả mà lao về Devon, vì phải dự mấy phiên tranh tụng với Arcodas ở London, mà họ đã hoãn nhiều quá rồi nên không thể hoãn thêm được nữa.

Anh không cần phải tự trách mình. Tôi đã bảo với anh cả triệu lần rồi. Anh đâu thể làm gì. Nhưng ngay cả như vậy, tôi biết anh vẫn thấy tội lỗi. Và giờ, khi bố anh đã chuyển tới Australia sống với em gái, ngay cả việc dành thời gian với họ cho người ngoại Luke cũng chẳng thể làm được nữa.

Còn về phần mẹ đẻ của anh thì... chúng tôi còn chẳng buồn nhắc đến bà ta.

Không bao giờ.

Luke luôn có một mối quan hệ yêu ghét lẫn lộn với Elinor. Cũng phải thôi, kể từ khi bà bỏ rơi hai bố con anh từ hồi Luke còn nhỏ xíu. Nhưng anh vẫn duy trì mối quan hệ khá hòa bình hữu nghị với bà, cho tới khi bà phá hỏng nó, hỏng bét.

Đó là hồi tang lễ của Annabel. Anh đã đến gặp Elinor vì một vài lý do liên quan tới chuyện gia đình. Tôi chưa bao giờ biết chính xác Elinor đã nói gì với Luke – về Annabel. Điều gì đó không được tế nhị lắm và nói thẳng ra là thô lỗ, tôi đoán vậy. Anh chưa từng kể chính xác với tôi, thậm chí chưa từng nhắc lại vụ đó – tất cả những gì tôi biết chỉ là tôi chưa từng trông thấy anh trắng bệch ra đến thế, choáng váng đến thế vì giận dữ. Thế rồi chúng tôi không bao giờ nhắc tới tên Elinor nữa. Tôi nghĩ chắc anh sẽ chẳng bao giờ hòa giải với bà ta nữa, từ giờ đến cuối đời. Về phía tôi thì thế cũng ổn.

Khi ngược lên nhìn Luke, tôi cảm thấy tim mình khê thắt lại. Sự căng thẳng trong năm nay đã thực sự giáng cho anh đòn nặng nề quá. Giữa đôi mắt anh đã có hai nếp nhăn nhỏ không hề mất đi ngay cả khi anh cười mỉm hay cười phá lên. Như thể anh sẽ chẳng bao giờ còn có vẻ 100 phần trăm hạnh phúc nữa.

“Thôi nào.” Tôi khoác tay anh và siết thật chặt. “Mình ra gặp Ông già Noel đi.”

Khi chúng tôi sánh bước, tôi nhẹ nhàng dẫn Luke tới phía bên kia của trung tâm mua sắm. Chẳng vì lý do gì cả, thật đấy. Chỉ vì ở bên đó mấy cửa hàng trông đẹp hơn. Như là hàng trang sức thiết kế này... hàng hoa lụa này... và *Enfant Cocotte*, đầy ngựa bập bênh làm thủ công và xe nôi gỗ hàng hiệu.

Tôi bước chậm lại hẳn rồi tiến một bước lại gần khung cửa sổ thấp đèn sáng trưng, đầy cảm dỗ. Nhìn những thứ tuyệt tác ấy kìa. Nhìn những bộ áo liền quần cho trẻ con ấy xem, những cái chăn bé xíu ấy!

Nếu như có thêm đứa nữa, chúng tôi lại có thể mua hết số chăn mới tinh dễ thương ấy. Và nó sẽ ọ ẹ suốt ngày, cực kỳ đáng yêu và Minnie không thể không đòi đẩy xe nôi cho nó, và chúng tôi sẽ trở thành một gia đình thực sự...

Tôi liếc nhìn Luke để xem có khả năng anh cũng nghĩ như vậy không và có nhìn lại tôi bằng một ánh mắt dịu dàng yêu thương không. Nhưng không, anh đang cau mày nhìn vào cái BlackBerry. Thật tình! Sao anh không đồng điệu hơn với tần số suy nghĩ của tôi nhỉ? Chúng tôi đã cưới nhau cơ mà, phải không? Anh nên hiểu tôi mới phải. Anh nên nhận ra tôi đã dẫn anh tới một cửa hàng đồ baby cơ mà.

“Cái kia dễ thương quá anh nhỉ?” tôi chỉ vào một chiếc điện thoại đồ chơi hình gấu teddy.

“Hừm-mmm.” Luke gật đầu mà không buồn ngẩng lên.

“Ôi, nhìn cái xe nôi kia kìa!” Tôi khao khát chỉ một cỗ máy công nghệ cao trông có vẻ hay ho với những cái bánh xe linh hoạt, trông như lấy từ xe Hummer ra. “Tuyệt không?”

Nếu sinh đứa nữa, chúng tôi có thể mua một chiếc xe nôi nữa. Ý tôi là chúng tôi phải mua. Chiếc xe nôi cũ nát của Minnie đã hỏng hoàn toàn rồi. (Không phải là tôi muốn sinh đứa nữa chỉ để đi mua một chiếc xe nôi sành điệu đâu, chắc chắn đấy. Đó chỉ là một phần thưởng cộng thêm thôi.)

“Luke.” Tôi hắng giọng. “Em chỉ đang suy nghĩ. Về... chúng ta. Ý em là... tất cả chúng ta. Gia đình ta. Bao gồm cả Minnie. Và em đang băn khoăn...”

Anh gơ tay đưa chiếc BlackBerry lên tai nghe.

“Vâng. Tôi nghe.”

Trời ạ, tôi ghét cái chế độ tắt chuông ấy thế không biết. Nó chẳng cho ta biết khi nào thì chồng ta có điện thoại cả.

“Anh sẽ nói chuyện với em sau,” anh nói với tôi, rồi trở lại với BlackBerry. “Ồ, Gary hả, tôi nhận được email của anh rồi.”

OK, tức là bây giờ không phải lúc để thảo luận chuyện mua xe mới cho đứa con thứ hai tưởng tượng.

Thôi kệ đi. Tôi sẽ chờ lúc sau vậy.

Khi trở lại chỗ Ông già Noel, tôi bỗng sợ là mình đã bỏ lỡ lượt của Minnie, thế là tôi tăng tốc chạy thực mạng. Nhưng tới lúc tôi phanh kít lại ở chỗ rẽ, thở không ra hơi, thì Ông già Noel vẫn chưa thềm xuất hiện trên cái ngai.

“Becky!” Mẹ vẫy tôi từ phía đầu hàng người. “Tiếp theo là lượt mình đấy! Mẹ bật sẵn máy quay rồi... Ôiiii, xem kìa!”

Một tiên nữ với nụ cười rạng rỡ nhưng vô hồn bước lên sân khấu. Cô cười tươi một lượt với khán giả, vỗ vỗ vào micro để gây chú ý.

“Xin chào các cô bé cậu bé!” cô ta lớn tiếng. “Trật tự nào. Trước khi Ông già Noel lại ra gặp tất cả các bé, bây giờ là lúc cho Điều ước Giáng sinh! Chúng tôi sẽ rút thăm điều ước của một bé may mắn, và biến nó thành hiện thực! Đó sẽ là một chú gấu teddy chẳng? Hay một ngôi nhà búp bê? Hay một chiếc xe máy?”

Micro hơi trục trặc, nên cô ta lại vỗ vỗ lần nữa, vẻ khó chịu. Ngay cả vậy, làn sóng phấn khích vẫn lan ra khắp đám đông, và người ta ùn ùn dồn lên phía trước. Máy quay giương lên cao, trẻ con luồn lách qua chân người lớn để xem, gương mặt mọi người đều bừng sáng.

“Minnie!” mẹ hồ hởi nói. “Cháu ước điều gì thế? Có khi họ sẽ chọn cháu đấy!”

“Và người thắng cuộc có tên là... Becky! Giỏi lắm, Becky!” Tiếng cô tiên đột nhiên vọng ra từ loa khiến tôi giật nảy người.

Không. Không thể nào...

Chắc là Becky khác rồi. Chắc phải có cả đồng cô bé có tên là Becky chứ.

“Và bé Becky đã ước.” Cô ta nhú mắt nhìn tấm thiệp ước. “Một chiếc quây Zac Posen đính đá aquamarine, có nơ, cỡ mười.”

Chết tiệt.

“Zac Posen là nhân vật truyền hình mới à?” Cô tiên quay sang một đồng nghiệp, ngơ ngác hỏi. “Mà quây có phải như kiểu con quay không?”

Thiệt tình! Sao cô ta có thể làm ở một cửa hàng lớn như vậy mà chưa từng nghe tới Zac Posen cơ chứ?

“Becky mấy tuổi rồi nhỉ?” Cô tiên cười tươi nhìn quanh. “Becky, cháu yêu, cháu có mặt ở đây không? Chúng tôi không có con quay nào, nhưng có thể cháu sẽ thích chọn một món đồ chơi khác từ xe trượt tuyết của Ông già Noel chẳng?”

Đầu tôi cúi gằm vì xấu hổ. Tôi chẳng mặt mũi nào giơ tay lên. Họ đâu có bảo là họ sẽ đọc to mấy cái Điều ước Giáng sinh khốn kiếp đó lên. Lẽ ra họ phải cảnh báo tôi chứ.

“Mẹ của Becky có ở đây không?”

“Có tôi!” mẹ tôi nói âm lên, hớn hở vẫy vẫy cái máy quay mini, “Suýt, mẹ ơi!” tôi rít lên. “Xin lỗi,” tôi lên tiếng, mặt nóng ran “Là... tôi. Tôi không biết là cô sẽ... Cô cứ chọn điều ước khác đi. Một điều ước của trẻ con ấy. Xin cô đấy. Vứt cái điều ước của tôi đi.” Nhưng cô tiên không nghe rõ tôi nói giữa những tiếng ồn ào. “Cả một đôi giày Marni mà cháu trông thấy hôm đi với Suze nữa – không phải đôi cao gót, đôi kia cơ.” Cô ta vẫn đọc tướng lên, giọng oang oang trên loa. “Có ai hiểu là cái gì không? Và...” Cô ta nhú mắt nhìn gần hơn vào tấm thiệp. “Có phải ở đây viết là, Một đứa em cho Minnie không nhỉ? Minnie là búp bê của cháu à, cháu yêu? Ôi, dễ thương quá?”

“Thôi đi!” tôi thét lên kinh hãi, chen lấn qua một biển trẻ con tiến về phía trước “Đấy là bí mật! Không ai được biết!”

“Và, trên hết thưa Ông già Noel cháu ước gì Luke...”

“Thôi ngay!” Trong nỗi tuyệt vọng, tôi đã lao được đến chỗ cái hang của Ông già Noel. “Đó là chuyện riêng tui! Giữa tôi và ông già Noel!” Tôi nhào vào giật phắt tờ giấy khỏi tay cô tiên. “Ồi!” cô ta kêu lên.

“Tôi xin lỗi,” tôi hổn hển nói. “Nhưng tôi là Becky đây.”

“Cô là Becky?” Đôi mắt chuốt mascara của cô ta nheo lại, cô ta nhìn xuống mảnh giấy lần nữa và tôi đã thấy sự thông hiểu bùng lên. Sau một lát mặt cô ta dịu lại. Cô ta gấp tờ giấy lại rồi đưa nó cho tôi.

“Hy vọng Điều ước Giáng sinh của cô sẽ thành hiện thực,” cô ta khẽ nói, tránh micro.

“Cám ơn,” tôi vội đáp, rồi nói thêm, “Chúc cô cũng vậy, dù cô ước gì. Giáng sinh vui vẻ.”

Tôi quay lưng bước trở lại chỗ mẹ - và qua biển đầu người chen chúc, tôi bắt gặp đôi mắt sẫm màu của Luke. Anh đứng đó, gần phía cuối.

Ruột gan tôi lộn tùng phèo. Chính xác thì anh đã nghe thấy gì nhỉ?

Giờ thì anh đang tiến lại phía tôi, lách qua các gia đình, nét mặt khó đoán.

“Ồ, chào anh.” Tôi cố cho giọng nghe có vẻ tự nhiên. “Ừm... họ vừa đọc Điều ước Giáng sinh của em lên đấy; buồn cười nhỉ?”

“Ừmm-hmm.” Anh chẳng nói gì.

Một chút im lặng ngưng ngập chen vào giữa hai chúng tôi.

Anh đã nghe thấy tên anh, tôi có thể khẳng định. Một bà vợ luôn có bản năng chính xác trong những chuyện như thế này. Anh đã nghe thấy tên mình và giờ anh đang tự hỏi không biết tôi ước gì về anh.

Hoặc cũng có thể anh chỉ đang nghĩ về mấy bức email.

“Mẹ!” một giọng không lẫn vào đâu được ré lên xuyên ngang qua đầu tôi, và tôi quên sạch chuyện Luke.

“Minnie!” Tôi quay lại, và trong một khoảnh khắc điên rồ tôi không thể trông thấy con bé.

“Minnie đấy hả?” Luke trông cảnh giác. “Nó ở đâu vậy?”

“Nó đang ở với mẹ em... Chết tiệt.” Tôi nín lấy cánh tay Luke và chỉ lên sân khấu với vẻ kinh hoàng.

Minnie đang ngồi chễm chệ trên một con tuần lộc của Ông già Noel, tay bám vào tai con vật. Thế quái nào mà nó leo lên tận đấy được nhỉ?

“Xin lỗi.” Tôi chen lấn qua vô số phụ huynh và trẻ nhỏ. “Minnie, xuống ngay!”

“Ngựa!” Minnie hớn hỏ đá con tuần lộc, để lại một vết thủng xấu xí trên lớp giấy bồi.

“Có ai đưa đứa trẻ này ra ngay không ạ?” một cô tiên nói vào micro. “Đề nghị bố mẹ của cháu bé này có mặt ngay lập tức ạ!”

“Mẹ chỉ vừa mới rời mắt khỏi nó được một phút!” mẹ chống chế khi tôi cùng Luke đến. “Nó cứ thể chạy ù đi!”

“Thôi nào, Minnie,” Luke nổi giọng chắc nịch, sải bước lên sân khấu. “Bữa tiệc kết thúc rồi.”

“Xe!” Nó lồm cồm bò lên chiếc xe trượt tuyết. “Xe của con!”

“Đó không phải xe của con, đến giờ phải xuống rồi đấy.” Anh vòng tay qua eo con bé lôi nó ra, nhưng nó đã móc chân vào chỗ ngồi và bám chặt vào cái xe trượt với sức mạnh của một siêu anh hùng.

“Chị có thể đưa cháu xuống được không ạ?” cô tiên nói, với vẻ lịch sự đầy nỗ lực.

Tôi chớp lấy vai con bé.

“OK,” tôi thì thào với Luke. “Anh gỡ chân nhé. Chúng ta sẽ lôi nó ra. Em đếm đến ba này. Một, hai, ba...”

Ồi không. Ồi... khỉ gió.

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra nữa. Tôi chẳng biết chúng tôi đã làm gì. Nhưng cái xe trượt khi gió đã sụp xuống. Cả đồng quà đã rơi tung tóe khỏi xe trượt xuống nền tuyết giả. Tôi còn chưa kịp chớp mắt thì một rừng trẻ con đã lao tới chộp lấy chộp để, trong lúc bố mẹ thì hét “Quay lại đây ngay, Daniel, không thì không có Giáng sinh gì nữa bây giờ!”

Thật là hỗn loạn.

“Quà!” Minnie rên rỉ, tay với ra còn chân thì đá vào ngực Luke. “Quà!”

“Đưa con bé chết tiệt đó ra khỏi đây!” cô tiên bùng nổ vì giận sôi máu. Mắt cô ta khó chịu nhìn hết tôi, mẹ, bố, thậm chí cả Martin và Janice vừa chẳng biết từ đâu hiện ra, cả hai đều mặc áo len sắc sỡ trang trí hình tuần lộc, tay nắm chặt mấy cái túi hạ giá nhân dịp Giáng sinh. “Tôi muốn cả nhà các vị rời khỏi đây ngay lập tức.”

“Nhưng tiếp theo là tới lượt chúng tôi,” tôi thổ thển nói. “Tôi thực lòng xin lỗi về chuyện con tuần lộc, và chúng tôi sẽ đền bù mọi thiệt hại...”

“Chắc chắn rồi,” Luke chen vào.

“Nhưng con gái tôi cứ mong được gặp Ông già Noel mãi...”

“Tôi e rằng chúng tôi có một quy tắc nhỏ,” cô tiên châm biếm nói. “Bất cứ đứa trẻ nào phá hỏng xe trượt của Ông già Noel đều mất quyền gặp ông. Kể từ lúc này con gái cô bị cấm không được vào hang.”

“Cấm?” tôi kinh hãi nói. “Ý cô là...”

“Thực ra thì tất cả các vị đều bị cấm.” Với cái móng tay sơn màu tía bóng, cô ta chỉ ra cửa.

“Hừ, tinh thần Giáng sinh hay đấy!” mẹ phản pháo. “Chúng tôi là những khách hàng trung thành, còn cái xe của cô rõ ràng là được làm quá ẩu. Tôi đang suy nghĩ nghiêm túc đến việc báo cáo cô đã vi phạm các tiêu chuẩn thương mại!”

“Đi mà báo.” Cô tiên vẫn đứng đó, tay chỉ ra cửa không khoan nhượng.

Trong nỗi tủi thân toàn tập, tôi nắm lấy tay cầm của chiếc xe. Tất cả chúng tôi chậm chạp bước ra trong sự im lặng đau khổ. Đúng lúc đó bố chạy ào vào, mặc nguyên cái áo jacket nylon, mái tóc bạc bừa bộn.

“Bố bỏ lỡ gì à? Mọi người đã gặp Ông già Noel chưa, Minnie, cháu yêu?”

“Chưa.” Tôi hầu như không thể thừa nhận điều này. “Bọn con bị cấm không được vào hang rồi.”

Mặt bố xụ xuống. “Ồi con ơi. Ồi cháu ơi.” Bố thở hắt ra nặng nhọc. “Lại thế nữa hả?”

“Vâng.”

“Tính đến nay là mấy lần rồi?” Janice hỏi, với một cái nhăn mặt.

“Bốn.” Tôi cúi xuống nhìn Minnie, giờ thì dĩ nhiên con bé đã ngoan ngoãn đứng nắm tay Luke, trông như một thiên thần nhỏ.

“Lần này là chuyện gì thế?” bố hỏi. “Nó không cần Ông già Noel đấy chứ hả?”

“Không!” tôi bảo vệ con. “Dĩ nhiên là không!”

Toàn bộ vụ cản Ông già Noel ở Harrods chỉ là hiểu lầm. Mà cái gã đóng Ông già Noel đó đúng là yếu ớt. Làm gì đến nỗi phải đi viện cơ chứ.

“Là tại Luke và con. Bọn con phá hỏng cái xe trượt trong lúc đưa nó xuống khỏi một con tuần lộc.”

“À.” Bố gật đầu ra vẻ thông thái, và chúng tôi lại ừ ừ tiến ra cửa. “Minnie khá là hiếu động nhỉ?” sau một lát Janice lí nhí dướm dẻ nhận xét.

“Con quỷ nhỏ,” Martin nói, gãi gãi cằm Minnie. “Con bé thật khó kiểm soát!”

Có lẽ tôi hơi bị nhạy cảm quá. Nhưng toàn bộ cuộc nói chuyện về “khó kiểm soát” và “con quỷ nhỏ” và “hiếu động” này đột nhiên nhấn vào nút đau của tôi.

“Cô chú không nghĩ là Minnie hư hỏng đấy chứ à?” tôi đột ngột nói, đứng khựng lại trên sàn đá cẩm thạch. “Cô chú cứ nói thật đi.” Janice hít một hơi thật mạnh. “À,” bà lên tiếng, liếc nhìn Martin như thể để tìm kiếm ủng hộ. “Cô chẳng định nói gì đâu, nhưng...”

“Hư hỏng ấy à?” mẹ cười lớn cắt ngang lời Janice. “Vớ vẩn! Minnie chẳng làm sao cả, phải không, cục cưng của bà? Nó chỉ luôn biết chắc mình muốn gì thôi!” Mẹ trùi mền vuốt tóc Minnie, rồi ngẩng lên, “Becky, con yêu, hồi bằng tuổi Minnie con cũng như vậy đấy. Y hệt.” Ngay lập tức tôi nhẹ cả người. Mẹ luôn nói điều đúng đắn. Tôi liếc nhìn Luke - nhưng tôi thấy ngạc nhiên khi anh không đáp lại nụ cười nhẹ nhõm của mình. Trông anh như thể vừa có một ý nghĩ mới đáng báo động đã làm anh tê liệt.

“Cám ơn mẹ.” Tôi ôm mẹ đầy yêu thương. “Mẹ luôn làm mọi chuyện trở nên tốt đẹp hơn. Thôi, mình về nhà nào.”

ĐẾN LÚC Minnie đi ngủ thì tôi đã vui lên. Thực ra tôi còn cảm thấy rất phấn khởi. Giáng sinh là thế này đây. Rượu hâm nóng, bánh thịt băm và trên ti vi là bài White Christmas. Chúng tôi treo tất của Minnie lên (những đôi tất kẻ sọc đỏ dễ thương mua từ cửa hàng Conran), để ra một ly rượu anh đào cho Ông già Noel, và giờ thì tôi cùng Luke gói quà cho con bé trong phòng ngủ.

Bố mẹ tôi thật là hào phóng. Họ cho chúng tôi ở nhờ toàn bộ tầng trên của ngôi nhà, nên chúng tôi có rất nhiều không gian riêng tư. Có mỗi một điều hơi không được thoải mái là cái tủ không được lớn lắm. Nhưng không sao, vì tôi đã chiếm dụng luôn cả tủ trong phòng dành cho khách - đồng thời đã cất bớt giày vào giá sách chỗ chiếu ghế cầu thang. (Tôi cho sách vào thùng. Đằng nào cũng chẳng có ai đọc số sách đó.)

Tôi lắp thêm một giá treo quần áo trong phòng làm việc của bố, để treo áo khoác và váy đi tiệc, mấy hộp mũ thì chất vào phòng máy giặt. Toàn bộ đồ trang điểm tôi để luôn trên bàn ăn, kích cỡ của nó thật lý tưởng - thực ra có khi nó được thiết kế để để đồ trang điểm thật. Đồng mascara của tôi để vừa xinh trong ngăn đựng dao, máy là tóc vừa khít xe dọn thức ăn, tạp chí các kiểu thì tôi chất thành chồng trên ghế.

Tôi cũng cất một số thứ xì tin trong ga ra, như là toàn bộ số bột cũ, một bộ rương vintage tuyệt vời tôi mua được ở một hiệu đồ cổ, và một cái máy tập Power Plate (cái này tôi mua trên ebay, khi nào phải bắt đầu dùng mới được). Giờ thì trong đó đã khá chật, tôi đoán thế - nhưng bố tôi cũng chẳng có vẻ gì định dùng ga ra để chứa ô tô, phải thế không nhỉ?

Gói xong bộ tranh xếp hình, Luke với lấy cái giá vẽ cho trẻ em Magic Drawing Easel rồi nhìn quanh phòng, nhú mồm.

“Minnie nhận được bao nhiêu món quà thế?”

“Vẫn con số bình thường thôi mà,” tôi nói đầy tự vệ.

Dù vậy, nói thật là chính tôi cũng hơi kinh ngạc. Tôi không nhớ nổi suốt cả năm qua mình đã mua bao nhiêu từ các ca ta lô, hội chợ đồ thủ công rồi chất đống để đó.

“Cái này là đồ chơi giáo dục.” Tôi vội vã giật phắt mác giá của cái Magic Drawing Easel. “Mà lại còn rất rẻ nữa. Anh uống rượu nữa đi!” Tôi rót cho anh một ly nữa, rồi với lấy cái mũ có hai quả bóng đỏ óng ánh. Nó là thứ xinh nhất quả đất, và người ta làm cả cỡ trẻ sơ sinh nữa.

Nếu chúng tôi có thêm đứa nữa, nó có thể đội chiếc như vậy cho giống Minnie. Mọi người sẽ gọi hai đứa là Những Đứa Bé Đội Mũ Quả Bóng.

Tâm trí tôi đột ngột hiện ra một hình ảnh đầy sức cảm dỗ, hình ảnh tôi cùng Minnie xuống phố. Con bé đang đẩy chiếc xe nôi đồ chơi chở búp bê còn tôi đẩy xe nôi chở đứa con thật. Nó sẽ có một người bạn để chơi suốt đời. Mọi chuyện sẽ vô cùng hoàn hảo...

“Becky? Đưa anh bằng dính trong? Becky?”

Tôi chợt nhận ra Luke đã gọi tên tôi đến bốn lần. “Ồi! Xin lỗi anh! Băng dính của anh đây. Xem nó xinh chưa này?” Tôi lắc lắc hai quả bóng đỏ trước mặt Luke. “Có cả cỡ trẻ sơ sinh đấy.”

Tôi dừng lại một khoảng lâu đáng kể, để từ trẻ sơ sinh lững lơ trong không khí và sử dụng toàn bộ năng lực thần giao cách cảm giữa vợ chồng.

“Cuộn này đúng là thứ vứt đi. Bị bóc sạch rồi còn gì.” Anh sốt ruột quăng đi.

Hả? Thần giao cách cảm thế này thì hơi quá. Có khi mình phải chuyển sang phương pháp bóng gió thôi. Có lần Suze đã thuyết phục được chồng, Tarkie, đi nghỉ trọn gói ở Disneyland, bóng gió khéo léo đến mức anh ta thậm chí còn không nhận ra là họ đã đi cho tới khi ở trên máy bay. Nhưng mà bạn nhớ cho, Tarkie là Tarkie (ngọt ngào, không nghi ngờ ai, lúc nào cũng nghĩ về nhạc cổ điển của Wagner hoặc cừu). Còn Luke là Luke (cảnh giác và lúc nào cũng nghĩ tôi sắp làm gì mờ ám. Trong khi tôi đâu có!)

“Cái tin về Arcodas ấy tuyệt vời nhỉ,” tôi thân mật nói. Cả tin về ngôi nhà nữa.”

“Chẳng lẽ lại không tuyệt?” Mặt Luke thoáng dần ra thành nụ cười.

“Cứ như là toàn bộ các mảnh ghép đã về đúng vị trí trong tranh. Ít ra thì cũng là gần như toàn bộ các mảnh ghép.” Tôi để lại một khoảng dừng đầy ẩn ý, nhưng thậm chí Luke còn chẳng buồn để tâm.

Rắc lên cuộc hội thoại của bạn những khoảng dừng đầy ẩn ý làm quái gì nếu không ai để tâm cơ chứ? Tôi không thể chịu đựng được sự bóng gió này thêm nữa. Rõ là người ta đã đánh giá nó quá cao.

“Luke, mình sinh thêm con đi!” tôi nói một lèo. “Đêm nay luôn!” Im lặng. Trong một giây tôi còn không rõ Luke có nghe thấy không. Thế rồi anh ngẩng đầu lên, trông sưng sốt.

“Em chấp mặt rồi hả?”

Tôi trừng mắt nhìn anh, cảm thấy bị xúc phạm.

“Dĩ nhiên là em không chấp mặt! Em nghĩ là chúng ta nên cho Minnie thêm một đứa em. Anh không nghĩ vậy sao?”

“Cánh hoa của anh ơi.” Luke ngồi xổm xuống. “Một đứa chúng ta còn chẳng bảo được. Bằng cách quỳ gì chúng ta bảo được hai? Em thấy con bé cư xử hôm nay thế nào rồi đấy.”

Lại được anh nữa!

“Anh đang nói gì vậy?” Tôi không thể ngăn giọng mình có vẻ tổn thương. “Anh đang nghĩ là Minnie hư hỏng đấy à?”

“Anh không nói thế,” Luke thận trọng nói. “Nhưng em phải thừa nhận là con bé không thể kiểm soát.”

“Không, không phải thế!”

“Nhìn vào sự thật đi em. Nó đã bị cấm không cho vào hang của Ông già Noel.” Anh vừa nói vừa xòe tay ra đếm. “Và nhà thờ Thánh Paul. Đây là còn chưa kể tới vụ ở cửa hàng Harvey Nichols và vụ lộn xộn ở văn phòng anh nữa.”

Anh định dùng những chuyện đó để chống lại con bé cả đời sao? Tôi thì tôi thấy lẽ ra họ không nên vẽ mấy tác phẩm nghệ thuật đất đỏ đó trên tường làm gì. Lẽ ra họ phải làm việc, chứ không phải đi loanh quanh ngắm nghệ thuật cả ngày.

“Nó chỉ hiểu động thôi,” tôi chống chế. “Có khi có đứa em thì sẽ tốt cho nó.”

“Và khiến chúng ta phát điên.” Luke lắc đầu. “Becky, hãy hãm phanh lại ở đứa này thôi, OK?”

Tôi cảm thấy tan nát. Tôi không muốn hãm phanh phanh gì. Tôi muốn có hai đứa con đội mũ quả bóng giống nhau cơ.

“Luke, thực sự em đã suy nghĩ về chuyện này rất cẩn thận. Em muốn Minnie có một người bạn suốt đời và không phải làm con một. Và em muốn con mình sẽ sần sần tuổi nhau, chứ không phải cách nhau cả chục tuổi. Và em còn có đồng voucher trị giá cả trăm bảng khi mua hàng ở Baby World mà em còn chưa dùng đến!” tôi nói thêm, đột nhiên nhớ lại. “Mà nó sắp hết hạn rồi!”

“Becky.” Luke trợn mắt. “Chúng ta sẽ không sinh thêm con chỉ vì có mấy cái voucher ở Baby World.”

“Đó không phải là lý do chính!” tôi phần nộ nói. “Đó chỉ là một lý do phụ thêm.”

Biết ngay là anh sẽ tóm lấy điểm đó để chỉ trích mà. Anh chỉ đang né tránh chuyện chính.

“Vậy ý anh là sao? Là anh không bao giờ muốn có thêm con nữa?” Một vẻ cảnh giác lướt qua mặt Luke. Trong một lát anh không trả lời mà tiếp tục gói quà, vuốt từng góc một thật phẳng và lấy móng tay cái miết chặt bằng dính. Trông anh y chang một người ngừng nói chuyện vì vừa động đến một chủ đề nhạy cảm.

Tôi nhìn anh càng lúc càng thất vọng. Từ lúc nào chuyện có đứa con thứ hai lại trở thành chủ đề nhạy cảm vậy?

“Cũng có thể anh muốn có nhiều hơn một đứa,” cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Về mặt lý thuyết là thế. Một ngày nào đó.”

Chắc, giọng anh kém nhiệt tình đến thế là cùng.

“Được rồi,” tôi nuốt khan. “Em hiểu.”

“Becky, đừng hiểu lầm anh. Có Minnie... đã là quá tuyệt vời rồi. Em biết là anh yêu thương con hết mực mà.”

Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, và tôi quá thành thật nên không thể làm gì khác ngoài lặng lẽ gật đầu.

“Nhưng chúng ta vẫn chưa sẵn sàng sinh đứa nữa. Đối mặt với điều đó đi, Becky, năm qua đúng là một năm địa ngục. Thậm chí chúng ta còn không có nhà riêng. Minnie thì nghịch như quỷ, chúng ta không có đủ điều kiện... Giờ thì cứ tạm quên chuyện sinh thêm con đi đã. Cứ tận hưởng Giáng sinh, tận hưởng gia đình ba người của chúng ta. Đợi thêm một năm nữa hẵng bàn chuyện này, có lẽ thế.”

Một năm nữa?

“Nhưng thế thì lâu quá.” Tôi kinh hoàng thấy giọng mình hơi run run. “Em đang hy vọng chúng ta sẽ có thêm đứa nữa vào Giáng sinh sang năm! Thậm chí em còn lên kế hoạch những cái tên hoàn hảo cho nó nếu chúng ta thụ thai nó vào đêm nay. Wenceslas hoặc Snowflake.”

“Ôi Becky.” Luke cầm lấy cả hai bàn tay tôi mà thở dài. “Giá như chúng ta có thể đi qua một ngày mà không có sự vụ gì thì có lẽ anh sẽ cảm thấy khác.”

”Chúng ta có thể dễ dàng đi qua một ngày. Con bé đâu có tệ đến mức ấy!

“Có ngày nào Minnie không phá phách không?”

“OK,” tôi ương bướng nói. “Anh cứ chờ mà xem. Em sẽ lập sổ theo dõi sự vụ của Minnie, và em cá là sẽ chẳng có vụ nào hết. Em cá là ngay ngày mai Minnie sẽ là một thiên thần.”

Rồi tôi lặng lẽ gói quà, cắt băng dính bằng những cú giạt thật mạnh, chỉ để chứng tỏ tôi bị tổn thương ra sao. Có lẽ anh cũng chưa từng muốn có bất kỳ đứa con nào. Có lẽ anh ghét cả tôi lẫn Minnie. Có lẽ anh đang ước gì mình còn độc thân, lái xe thể thao lượn cả ngày. Tôi biết mà.

“Vậy đây là toàn bộ quà?” cuối cùng tôi nói, thắt một cái nơ to dùng trên gói cuối cùng.

“Thực ra... anh còn một thứ nữa.” Anh trông có vẻ ngoan ngoãn. “Anh không thể đừng được.”

Anh tiến tới lục đáy tủ, đằng sau chỗ để giày của anh. Khi anh quay lại, tay anh cầm một hộp các tông bụi bặm. Anh đặt nó xuống tấm thảm sàn rồi nhẹ nhàng lôi ra một nhà hát đồ chơi cũ. Nó làm bằng gỗ, với lớp sơn đã bạc và những tấm rèm nhung tí hon, có cả những chiếc đèn sân khấu xinh xắn.

“Ui,” tôi hồn hển. “Tuyệt quá đi mất. Anh tìm thấy nó ở đâu thế?”

“Lùng trên eBay. Hồi còn bé anh có một cái, y hệt cái này. Cùng những đạo cụ này, nhân vật này, mọi thứ.”

Tôi phấn khích đứng xem anh kéo mấy sợi dây và tấm màn nhung cột kẹt kéo ra. Sân khấu được trang trí với những đạo cụ trong vở Giáng mồng đêm hè, sơn chính xác đến từng chi tiết. Một nội cảnh với những cây cột, một ngoại cảnh là khu rừng với con suối và bờ rêu, một cảnh khác là một khu rừng lớn với nóc lâu đài hình chóp nón nhấp nhô đằng sau. Các nhân vật bằng gỗ có đầy đủ trang phục, thậm chí còn có một nhân vật đầu lửa, chắc hẳn là... Puck.

Không, không phải Puck. Người khác. Oberon à?

Thôi được rồi. Tôi sẽ Google nhanh Giáng mồng đêm hè khi Luke xuống nhà vậy.

“Hồi bé anh thường hay chơi cái này với Annabel.” Luke chăm chăm nhìn nó như bị thôi miên. “Hồi đó anh chắc khoảng... sáu tuổi thì phải? Cứ như được du hành đến thế giới khác vậy. Nhìn này, tất cả những thứ này đều chuyển động được. Một sản phẩm thủ công siêu việt.”

Khi nhìn anh đẩy tới đẩy lui các nhân vật, tôi cảm thấy thương anh vô hạn. Tôi chưa từng thấy Luke hoài nhớ cái gì bao giờ. Chưa bao giờ.

“Ừm, anh đừng để Minnie làm hỏng nhé,” tôi nhẹ nhàng nói.

“Con bé sẽ ổn thôi.” Anh mỉm cười. “Đúng hôm Giáng sinh bọn anh sẽ có một màn trình diễn của bố và con gái.”

Giờ thì tôi thấy hơi tội lỗi. Tôi rút lại lời lúc nãy. Có lẽ Luke không ghét tôi và Minnie. Anh vừa có một năm khó khăn, thế thôi.

Việc tôi cần làm bây giờ là phải nói chuyện với Minnie. Giải thích tình hình cho nó. Và nó sẽ thay đổi cung cách và rồi Luke sẽ nghĩ lại, mọi thứ sẽ hoàn hảo.

3. Chương 3

OK, GIÁNG SINH THÌ BỎ QUA HẾT. Ai chả biết thế.

Ta không thể trông đợi một đứa nhóc hai tuổi biết cư xử hoàn hảo khi nó quá phần khích mà khắp nơi lại toàn kẹo và đồ trang trí. Và cũng chẳng ngạc nhiên gì khi Minnie thức dậy lúc ba giờ sáng và bắt đầu khua hết mọi người dậy. Nó muốn tất cả chúng tôi xem quà trong tất của nó. Đứa nào mà chẳng muốn thế cơ chứ.

Dù sao thì tôi đã xé trang đầu của cuốn sổ theo dõi sự vụ rồi. Mọi người đều có quyền có một khởi đầu sai lầm.

Tôi nhấp một ngụm cà phê và hạnh phúc với lấy một viên sô cô la Quality Street. Trời ơi tôi yêu Giáng sinh quá. Cả ngôi nhà thơm mùi gà tây nướng, trên loa văng vẳng giai điệu những bài hát mừng, còn bố đang ngồi ăn đậu phộng bên lò sưởi. Tôi không thể không cảm thấy ấm lòng khi nhìn quanh phòng khách: cây thông lấp lánh đèn và mô hình cảnh Chúa giáng sinh do chúng tôi dựng từ hồi tôi còn bé (búp bê Chúa hài đồng bị mất từ lâu rồi, nhưng chúng tôi dùng một cái cặp quần áo để thay).

Sáng nay trông thấy đồng quà, Minnie bé bỏng tròn xoe mắt. Con bé không tin được. Nó chỉ lặp đi lặp lại, “Tất? Tất?”, vẻ khó tin tột độ.

“Becky, con yêu,” mẹ tôi gọi. Tôi vội bước ra hành lang, thấy bà đứng ở cửa bếp, đeo tạp dề hình Ông già Noel. “Trưa nay mình dùng pháo Giáng sinh^[1] gì nhỉ - trò đùa mới hay quà sang trọng?”

[1] Còn gọi là kẹo nổ (Christmas bonbon): một ống giấy bìa, thường được làm giống hình cái kẹo lớn, bên trong có đồ chơi hoặc câu chuyện đùa viết trên một mảnh giấy nhỏ. Vào Giáng sinh, hai người sẽ bẻ nó, tạo ra một tiếng nổ nhỏ và quà bên trong sẽ rơi ra. Đây là một phong tục của Anh và các nước thuộc khối Thịnh vượng chung.

“Hay là mấy quả mua ở chợ bên Đức?” tôi gợi ý. “Bên trong có đồ chơi gỗ ấy?”

“Hay đấy!” Mặt mẹ sáng bừng lên. “Thế mà mẹ quên khuấy đi mất.”

“Ừ, tôi có giấy tờ đó ở đây...” Luke đi qua tôi, vừa nói chuyện điện thoại vừa tiến về phía cầu thang. “Nếu anh có thể đọc kỹ hợp đồng Sanderson... Ừ. Ba giờ tôi sẽ có mặt ở văn phòng. Phải giải quyết cho xong mấy việc ở đây đã. Đừng lo, Gary.”

“Luke!” tôi phần nộ nói khi anh tắt điện thoại. “Giáng sinh không phải việc gì phải ‘giải quyết cho xong’”

“Nhất trí,” Luke nói, không dừng chân nửa giây. “Nhưng mà có phải Giáng sinh đâu.”

Thiệt tình. Anh không thể hiểu là tinh thần Giáng sinh được sao?

“Vấn mà.”

“Trong thế giới của nhà Bloomwood thì có lẽ. Còn ở mọi nơi khác thì đã là ngày 28 tháng Mười hai rồi, và mọi người đã bắt đầu trở lại cuộc sống thường nhật.”

Anh thật là nông cạn.

“OK, có thể không chính xác là ngày Giáng sinh,” tôi cáu tiết nói. “Nhưng đây là Giáng sinh thứ hai của chúng ta. Là Giáng sinh đặc biệt với Jess và Tom, cũng quan trọng như Giáng sinh chính thức thôi, và anh có thể cố hào hứng một chút chứ!”

Toàn bộ cái vụ hai Giáng sinh này thật là tuyệt. Thực ra tôi nghĩ năm nào cũng nên vậy. Có thể biến nó thành truyền thống gia đình.

“Em yêu.” Luke dừng lại, đã lên được nửa cầu thang, và bắt đầu xòe tay ra đếm. “Thứ nhất, nó không quan trọng đến thế. Thứ hai, anh cần kết thúc hợp đồng đó vào hôm nay. Thứ ba, Tom và Jess vẫn chưa tới.”

Đêm qua Jess và Tom nhấn tin báo chuyển bay từ Chile của họ bị hoãn. Từ lúc đó, cứ hai mươi phút một lần Janice lại chạy qua nhà tôi để hỏi chúng tôi có nghe tin tức gì không, liệu chúng tôi có thể lên mạng xem lại hộ họ không, và liệu có tin gì về tai nạn hay cướp máy bay không?

Thậm chí bà còn quá khích hơn thường lệ, và chúng tôi đều hiểu tại sao: Bà ấy đang vô cùng hy vọng Tom và Jess đã đính hôn. Có vẻ như trong email trước Tom đã bảo là có chuyện muốn kể với mẹ. Hôm trước tôi có nghe mẹ và Janice nói chuyện, Janice muốn tổ chức đám cưới thứ hai cho Tom đến chết đi được. Bà đã có đủ kiểu ý tưởng về thiết kế hoa cưới, ảnh cưới trước cây mộc lan và nó sẽ “xóa sổ kỷ ức về cái con phù thủy vô ơn đó”. (Lucy. Vợ đầu của Tom. Rất khôn, tin tôi đi.)

“Nhân tiện nói chuyện này, thế quái nào mà sáng nay Minnie lại được nhận quà thế?” Luke nói thêm, hạ thấp giọng. “Ý tưởng của ai vậy?”

“Là ý của... Ông già Noel,” tôi nói hơi ngang. “Nhân tiện, anh đã thấy hôm nay con ngoan thế nào chưa?”

Cả sáng nay Minnie giúp bà ngoại làm bếp và nó cực kỳ hoàn hảo, ngoại trừ một khoảnh khắc tí xíu với cái máy trộn, mà chuyện này tôi sẽ không kể với Luke.

“Anh chắc là con bé...” Luke vừa mở lời thì chuông cửa reo. “Không thể nào là họ được.” Anh liếc đồng hồ đeo tay, trông bối rối. “Họ vẫn đang bay chứ nhỉ.”

“Là Jess phải không?” mẹ phần khích kêu lên ở trong bếp. “Đã ai nhấn tin cho Janice chưa?”

“Không thể là Jess được đâu ạ!” tôi nói với vào. “Chắc là Suze đến sớm thôi.” Tôi vội ra mở cửa - và đúng như dự đoán, ở đó là toàn bộ gia đình Cleath-Stuart, trông như một bức ảnh trong ca ta lô của Toast.

Trông Suze xinh kinh khủng trong chiếc áo khoác lông cừu, mái tóc vàng óng ả chảy xuống vai; Tarquin thì vẫn thế, áo khoác Barbour cổ lỗ sĩ; ba đứa trẻ đều chân khăng khiu, mắt to đùng và mặc áo len Fair Isle.

“Suze!” Tôi choàng tay ôm cô.

“Bex! Giáng sinh vui vẻ!”

“Giáng sinh vui vẻ!” Clemmie nói to, mút ngón tay cái, tay kia nắm chặt tay Suze.

“Và chúc mừng nơi mầm!” Ernest, con trai đỡ đầu của tôi, giờ đã có cái vẻ cứng cáp, thượng lưu của nhà Cleath-Stuart rồi, chen vào, “Chúc mừng nơi mầm” là cách nói của nhà ấy. Cũng như “Chúc mừng sân nhện” thay cho “Chúc mừng sinh nhật.” (Có nhiều câu kiểu như thế lắm, họ nên in hẳn ra một tờ.) Thăng bé ngược lên nhìn Suze, cô gật đầu khuyến khích - rồi nó trịnh trọng chìa một tay ra cho tôi, như thể chúng tôi đang gặp gỡ lần đầu tại nhà đại sứ. Tôi nghiêm trang bắt tay thăng bé, rồi ôm chặt và nhắc bóng nó lên cho đến khi nó cười sảng sặc.

“Suzie, cháu yêu! Giáng sinh vui vẻ!” Mẹ vội vã ra sảnh ôm hôn cô nồng ấm. “Cả Tark...” Mẹ dừng khựng lại. “Huân tước...” Mẹ liếc nhìn tôi lo lắng. “Thưa Huân tước...”

“À... thôi cô Bloomwood ạ.” Tarkie hơi đỏ mặt một chút. “Gọi là Tarquin được rồi.”

Vài tháng trước ông của Tarkie mới qua đời vì viêm phổi. Chuyện này thật đau buồn, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, ông đã chín mươi sáu rồi. Dù sao thì, vấn đề là, bố của Tarkie đã thừa kế tước hiệu bá tước - và Tarkie sẽ trở thành huân tước! Anh sẽ là Huân tước Tarquin Cleath-Stuart, và thế là Suze sẽ thành “Phu nhân”. Mấy từ này nghe hoành tráng và xịn quá nên tôi không sao mà nhớ nổi. Thêm vào đó, giờ họ còn có nhiều tiền, đất và tài sản hơn trước đó. Nhà mới của họ ở Hampshire, cách đây chỉ nửa tiếng đi xe. Nó có tên là Letherby Hall và trông cứ y như lâu đài trong tiểu thuyết *Brideshead Revisited*. Ấy vậy mà họ còn không sống ở đó toàn thời gian; họ còn có một nhà nữa ở Chelsea.

Nhìn Tarkie bạn sẽ nghĩ Tarkie nên móc hầu bao ra mà mua một chiếc khăn quàng mới. Anh đang tháo một thứ sờn rách nhất ra khỏi cổ - trông cứ như thể nó đã được bà ngoại của anh đan từ hai mươi năm trước. Chắc, dám thế lắm.

“Anh có nhận được món quà Giáng sinh hay ho nào không, Tarkie?” tôi hỏi.

Tôi đã mua cho anh một cái phát tán hương thơm rất tuyệt, chắc chắn anh sẽ thích, ừm, Suze sẽ thích.

“Chắc chắn là có chứ.” Anh gật đầu lia lịa. “Suze mua cho anh một con cừu hơi bị tuyệt vời. Thật ngạc nhiên.”

Cừu à? Ý anh ta là áo lông cừu?

“Nghe tuyệt quá!” tôi kêu lên. “Lông cừu bây giờ đang là mốt đấy. Anh nên xem bộ sưu tập mới của John Smedley; anh sẽ thích cho mà xem.”

“John Smedley?” Tarkie có vẻ hoang mang. “Anh chả biết cái tên đó. Anh ta là... người phối giống à?”

“Là nhà thiết kế đồ len chứ! Anh biết không, anh có thể mặc áo cổ lọ bên trong,” tôi nói trong cơn cảm hứng bột phát. “Như thế trông sẽ cool lắm. Áo một hàng khuy hả anh?”

Giờ thì trông Tarkie hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì, còn Suze thì cười ằng ặc.

“Bex, tớ đâu có mua áo xống gì cho anh ấy. Tớ mua một con cừu. Một con chưa thiện.”

Một con cừu chưa thiện? Quà Giáng sinh kiểu gì vậy?

“Ồ, tớ hiểu rồi.” Tôi cất lực cố gắng kêu gọi chút nhiệt tình trong mình. “Dĩ nhiên rồi. Cừu chưa thiện! Ừm... dễ thương ghê.”

“Đừng lo, tớ cũng mua tặng anh ấy cả áo khoác nữa,” Suze thêm vào, nhìn tôi cười toe.

“Để mặc khi nào đi xe đạp ra ngoài,” Tarkie chen vào. “Thật là tuyệt cú mèo, em yêu ạ.”

Lần này tôi đã khôn hơn nên không nói, “Ôi, tuyệt quá, áo Belstaf à?” Từ “xe đạp” của Tarkie không có ý nghĩa như từ “xe đạp” của hầu hết mọi người. Đương nhiên là Suze lấy điện thoại ra cho tôi xem ảnh chụp Tarkie mặc áo khoác vải tuyết, ngồi chên vênh trên một chiếc xe đạp bánh to bánh nhỏ đồ cổ. Anh có cả tẩn xe đạp cổ - trên thực tế thỉnh thoảng anh còn cho các công ty truyền hình thuê làm mẫu rồi quảng cáo trên con đường nơi xưa kia nó từng được đi trên đó. (Vấn đề duy nhất là không phải lúc nào người ta cũng nghe theo anh. Và khi Tarkie xem chương trình đó trên ti vi, họ đã làm sai be bét khiến anh thất vọng toàn tập.)

“Sao mấy đứa trẻ bọn cháu không vào bếp uống nước quả và ăn bánh quy nhỉ?” Mẹ lừa Ernest, Clementine và Wilfrid như một cô gà mái mẹ. “Minnie đâu rồi? Minnie, cháu yêu, ra gặp các bạn đi này!”

Như một quả bóng lửa, Minnie phi từ bếp ra sảnh, diện cái váy Giáng sinh màu đỏ thắm, đội mũ quả bông đỏ óng ánh, đeo đôi cánh tiên mà nó nhất định không chịu tháo ra từ lúc tìm thấy trong đồng quà “Tương cà chua!” con bé hét lên đắc thắng và chìa cái chai về phía chiếc áo khoác long lanh của Suze.

Tim tôi đóng băng.

Ồi không.Ồi không, ời không. Làm sao nó lấy được cái đó? Chúng tôi luôn đặt nó trên nóc giá kia mà, kể từ khi...

“Minnie, không. Không.” Tôi nhào tới giật lấy chai tương, nhưng con bé đã tránh được. “Minnie, đưa cho mẹ ngay. Con dám...”

“Tương cà chua!” Một dòng đỏ ời phọt xuyên qua không khí trước khi tôi kịp phản ứng.

“Khôngggggg!”

“Minnie!”

“Suze!”

Y hệt trong phim Apocalypse Now; tôi trông thấy mọi thứ như quay chậm. Suze há hốc mồm và co rúm người lại, Tarquin lao ra trước cô, và dòng tương cà hạ cánh trên áo khoác Barbour của anh dưới dạng vũng bụi chẳng.

Tôi không dám nhìn Luke nữa.

“Đưa cho mẹ ngay!” tôi giật lấy chai tương cà khỏi tay Minnie. “Nghịch quá đi mất! Suze, Tarkie, mình vô cùng xin lỗi...”

“Tôi thực lòng xin lỗi vì hành vi tồi tệ đó của con gái chúng tôi,” Luke chen vào, giọng anh có vẻ đầy ẩn ý.

“Ồi không sao,” Suze nói. “Em chắc là con bé chỉ lỡ tay ấy mà, phải vậy không, cháu yêu?” Cô xoa đầu Minnie.

“Đúng thế,” Tarkie tiếp lời. “Không ai sao cả. Liệu tôi có thể...” Anh ngượng nghịu chỉ vào chỗ tương cà chua đang tong tong nhỏ xuống từ chiếc áo Barbour.

“Đương nhiên rồi!” Tôi vội vã giúp anh cởi áo khoác. “Cú tung người chuẩn quá, Tarkie ạ,” tôi không thể không ngưỡng mộ nói thêm. “Anh thật là nhanh nhẹn.”

“Ồi chuyện vặt ấy mà.” Trông anh có vẻ ngượng. “Bất cứ chàng trai tử tế nào cũng sẽ làm vậy thôi.”

Chuyện vừa rồi đã chứng minh Tarquin hết lòng vì Suze đến thế nào. Anh tung mình ra che cho cô không một giây ngần ngại. Thật lãng mạn.

Tôi tự hỏi không biết Luke có đỡ một cú tương cà chua cho tôi không. Có khi sau này phải hỏi anh mới được. Làm như vô tình thôi.

“Luke,” Tarquin nói, hơi ngượng ngập một chút, bắt tay anh. “Đang bận khoản liệu tôi có thể tham khảo ý anh về một chuyện không?”

“Không vấn đề gì.” Luke có vẻ ngạc nhiên. “Ta vào phòng khách nhé?”

“Mẹ sẽ đưa bọn trẻ vào bếp và giải quyết cái áo Barbour này...” Mẹ đỡ cái áo từ tay tôi.

“Và, Bex này, cậu có thể cho tớ xem tất cả những thứ cậu mua được ở hàng giảm giá!” Suze phấn khích nói. “Ý tớ là... ừm... ta có thể nói chuyện về bọn trẻ,” cô vội sửa lại khi tôi đá cô một cái nhắc nhở.

KHI CHÚNG TÔI NẪM UỒN TRÊN GIƯỜNG và tôi bắt đầu lờ lết hết những thứ mua được trong ngày Boxing^[1] ra, tôi có cảm giác như đang trở lại những ngày xưa cũ, khi tôi và Suze cùng thuê chung một căn hộ ở Fulham.

[1] Boxing Day: Tại Anh và các nước thuộc khối Thịnh vượng chung, ngày 26 tháng Mười hai được coi là ngày lễ (cả ngân hàng cũng nghỉ) đồng thời là ngày giảm giá lớn nhất trong năm.

“Đây là cái tờ định mặc vào lễ đặt tên thánh.” Tôi giữ chiếc váy kiểu Nga mới tinh ra.

“Tuyệt cú mèo!” Suze nói, thử chiếc áo da mới. “Còn đẹp hơn trong ảnh.”

Tôi đã gửi cho Suze vài bức ảnh trong dịp đại hạ giá đó, cô đưa ra vài nhận xét và để đáp lễ cô gửi cho tôi ảnh chụp cô cùng Tarkie săn gà gô trắng, bắn chim bồ câu và vân vân các việc khác. Suze luôn ngọt ngào và chung thủy, như một hoàng hậu vậy, cô không bao giờ phàn nàn,

Nhưng, nói thật đi, là bạn thì bạn sẽ thích ở đâu hơn chứ? Trên một cánh đồng hoang lạnh cóng ở đâu đấy hay ở trong cửa hàng Selfridges hạ giá 70 phần trăm?

“Và... en én en!”

Tôi lôi ra chiến lợi phẩm tuyệt nhất của mình: chiếc áo cardigan của Ally Smith, mẫu được sản xuất hạn chế, với cái khuy độc đáo nổi tiếng.

“Ôi trời ơi!” Suze thét lên. “Cậu mua ở đâu thế? Có giảm giá không?”

“Giảm sáu mươi phần trăm! Có mỗi một trăm mười bảng!”

“Nhìn chiếc khuy kia kìa.” Suze với tay ra, vuốt ve nó đầy khao khát.

“Tuyệt không?” Tôi hạnh phúc cười đáp lại. “Mình sẽ mặc nó nhiều lần đây, nó sẽ rất đáng đồng tiền bát gạo.”

Cửa bật mở và Luke bước vào.

“Ôi, chào.” Một cách bản năng, tôi đã ấn ngay một trong số cái túi vào gầm giường trước cả khi nhận ra là mình làm việc đó.

Không hẳn là anh không bằng lòng cho tôi mua. Ý tôi là đó là tiền của tôi, tôi tự kiếm ra, tôi có thể tiêu gì tùy thích. Chỉ là vào hôm Boxing, khi mẹ và tôi dậy từ bảy giờ sáng sẵn sàng lao vào đợt đại hạ giá, Luke đã nhìn chúng tôi hoang mang, rồi nhìn tất cả đồng quà vẫn để dưới gốc cây thông, và nói, “Không phải hai người đã mua đủ đồ từ hôm qua rồi à?” Chuyện đó chứng tỏ anh chẳng hiểu gì cả. Quà Giáng sinh và hàng hạ giá hoàn toàn khác biệt. Chúng cũng như... những nhóm thực phẩm khác nhau vậy.

“Bex vừa mua được bao nhiêu thứ hời kinh khủng ở phiên hạ giá,” Suze ủng hộ. “Anh không thích chiếc áo cardigan của cô ấy sao?”

Luke nhìn chiếc cardigan. Anh quay lại ngắm soi tôi một lát - rồi lại nhìn cái cardigan. Rồi anh nhú mào như thể có gì đó khiến anh không hiểu nổi.

“Cái này bao nhiêu tiền?”

“Một trăm mười,” tôi nói đầy tự vệ. “Giảm giá sáu mươi phần trăm rồi đấy. Hàng hiệu, mẫu sản xuất với số lượng hạn chế.”

“Tức là... em vừa bỏ ra một trăm mười bảng để mua một cái áo len dài giống y hệt cái em đang mặc.”

“Hả?” Tôi bối rối cúi xuống liếc nhìn chính mình. “Dĩ nhiên là không rồi. Chẳng giống tí nào.

“Y chang nhau!”

“Không hề! Sao anh có thể nói thế được?”

Một khoảng dừng ngắn chen vào. Chúng tôi nhìn nhau trân trân như thể muốn nói, “Mình cưới phải một người điên sao?”

“Cả hai đều màu kem nhạt.” Luke lại xòe tay ra đếm. “Cả hai đều có một chiếc khuy lớn. Cả hai đều là áo len dài. Y chang.”

Anh mù sao?

“Nhưng cái khuy đó ở vị trí khác nhau,” tôi giải thích. “Toàn bộ hình dạng cũng khác. Chưa kể cái này có tay le. Chẳng có gì giống nhau cả, phải không Suze?”

“Hoàn toàn khác biệt.” Suze gật đầu lia lịa.

Nhìn mặt cũng thấy ngay là Luke không hề hiểu. Đôi khi tôi tự hỏi không biết sao một người thiếu óc quan sát đến vậy lại có thể thành công đến thế trong đời.

“Và cái khuy này màu đỏ,” Suze nói thêm đầy bênh vực “Chính xác!” Tôi chỉ vào chiếc khuy cỡ lớn lấp lánh thương hiệu Ally Smith. “Đó là toàn bộ giá trị của chiếc áo này, chiếc khuy tuyệt vời đó. Có thể nói là có một không hai đấy anh.”

“Tức là em đã tiêu hơn một trăm bảng vào một cái khay.”

Trời ạ, đôi khi anh thật là khó chịu.

“Đó là một khoản đầu tư,” tôi lạnh lùng cho anh hay. “Lúc này em đang bảo với Suze là em sẽ mặc nó thật nhiều lần, nó sẽ hoàn toàn đáng đồng tiền bát gạo.”

“Nhiều là bao nhiêu? Hai lần?”

Tôi trừng trừng nhìn anh phần nộ tột độ.

“Dĩ nhiên là không phải hai. Có lẽ em sẽ mặc nó...” Tôi nghĩ một lát, cố gắng thực tế hết mức. “Một trăm lần. Như vậy mỗi lần sẽ chỉ đáng giá một bảng mười xu thôi. Em nghĩ là em có thể trả một bảng mười xu cho một thiết kế kinh điển trong thời của nó, anh không nghĩ vậy sao?”

Luke gần như hừ mũi một cái. “Becky, em đã bao giờ mặc bất cứ cái gì đến một trăm lần chưa? Giỏi lắm thì em mặc cái này được một lần.

Ôi, hãy dè.

“Em cá với anh là em sẽ mặc một trăm lần. Ít nhất là một trăm.” Tôi cởi phăng cái cardigan đang mặc ra và bắt đầu tròng cái Ally Smith vào. “Anh thấy chưa? Em đã mặc một lần rồi đấy.”

Tôi sẽ cho anh thấy. Tôi sẽ mặc nó một nghìn lần.

“Anh phải đi đây. Tarquin đang đợi anh.” Luke bắn cho Suze một cái nhìn khó hiểu. “Bọn em thừa kế cả một cơ nghiệp ra trò đấy nhĩ.”

“Ôi, em biết thế,” Suze nói. “Tarkie tội nghiệp đang bị stress vì chuyện đó, thế là em bảo ‘Cứ hỏi Luke ấy, anh ấy sẽ biết phải làm gì.’ ”

“Ừm, anh mừng vì em đã làm thế.” Luke lục trong hộp tủ tìm giấy tờ gì đó. Rồi anh sập cửa tủ lại, thò đầu ra, “Hẹn gặp bọn em sau nhé.”

“Chuyện gì vậy?” tôi hỏi, bối rối. “Cơ nghiệp nào?”

“Ôi, vụ Shetland Shortbread ấy mà,” Suze mập mờ nói. “Nó khá là lớn, và giờ nó thuộc về bọn tớ...”

Từ từ đã. Tua lại xem nào.

“Cậu sở hữu Shetland Shortbread?” Tôi kinh ngạc nhìn Suze chăm chăm. “Loại đồ hộp nhân đồ ta vẫn mua ở Waitrose?”

“Chính nó!” Suze hân hoan nói. “Rất ngon. Người ta sản xuất từ một trong số mấy nông trại của nhà tớ.”

Tôi sốc lặng người. Suze còn sở hữu gì nữa nhĩ? Sô cô la HobNob? KitKat?

Ồi, thế thì tuyệt quá. Tôi tự hỏi không biết cô sẽ được dùng miễn phí bao nhiêu. Có lẽ là... mỗi năm một thùng?

Không, thật lố bịch. Chắc ít nhất cũng phải mười thùng một năm, đến thế không nhĩ?

SAU KHI CHO SUZE XEM toàn bộ đồng quần áo, tôi nhảy xuống gác pha cà phê tiện thể xem bọn trẻ thế nào. Lúc trở lại tôi thấy Suze đang thờ thần quanh phòng, ngắm nghía đồng đồ của tôi, như cô vẫn hay làm thế. Cô ngẩng lên, tay cầm một xấp ảnh tôi để đó định cho vào album sau. “Bex, mình không thể tin rằng cuối cùng cậu sắp chuyển khỏi đây. Cứ như cậu đã sống ở đây từ lâu lắm rồi vậy.”

“Lâu thật mà. Hai năm ròng.”

“Bố mẹ cậu bảo gì?”

“Tớ vẫn chưa báo cho họ.” Tôi liếc ra cửa và hạ giọng xuống. “Tớ nghĩ bọn tớ đi rồi họ sẽ nhớ lắm. Thực ra... tớ còn đang hơi lo không biết họ sẽ tiếp nhận tin này ra sao.”

Sự thật là bố mẹ tôi đã quen với sự có mặt của chúng tôi. Đặc biệt là Minnie. Lần nào chuyện sản nhà mới của chúng tôi thất bại họ cũng mừng thầm, có lần mẹ bảo tôi thế.

“Chúa ơi, dĩ nhiên là vậy rồi.” Mặt Suze xịu xuống đầy lo lắng. “Họ sẽ buồn chết mất. Bà mẹ tội nghiệp của cậu sẽ cần rất nhiều ủng hộ tinh thần. Có khi cậu phải sắp xếp đi tư vấn tâm lý đi!” cô đột ngột nghĩ ra. “Tớ cá là người ta có tổ chức mấy cái hội thảo dành cho phụ huynh khi con cái trưởng thành đấy.”

“Tớ thực sự cảm thấy tội lỗi,” tôi thở dài. “Nhưng bọn mình không thể sống ở đây mãi, làm sao thể được. Ý tớ là, bọn tớ cần không gian riêng.”

“Dĩ nhiên là hai bạn cần rồi,” Suze ủng hộ. “Đừng lo, bố mẹ cậu sẽ thích nghi được thôi. Nên là thôi nào, cho tớ xem ngôi nhà mới đi! Trông nó thế nào? Có phải sửa sang gì không?”

“À, thực sự là nó chẳng cần sửa sang gì hết,” tôi thú nhận, đưa cho cô bản vẽ chi tiết. “Nó được chính chủ công trình trang trí.”

“Tám phòng ngủ!” Suze nhướn mày. “Chà!”

“Tớ biết. Thật là tuyệt! Ở bên trong còn rộng hơn nhìn bên ngoài cơ. Tất cả đều mới sơn xong, mọi thứ. Nhưng mà bọn tớ vẫn nên đóng dấu ấn riêng lên nó, nhỉ?”

“Ôi chuẩn không cần chỉnh.” Suze gật đầu thông thái.

Suze nhiệt tình với vụ này hơn Luke nhiều, tiện thể nói luôn là Luke thậm chí còn chưa thềm vào trong căn nhà đó. Tôi bảo anh là chúng tôi cần có dấu ấn riêng ở đây và anh đáp, “Sao mình lại không thể hạnh phúc với dấu ấn của người khác nhỉ?”

“Tớ đã lên cả đồng kế hoạch,” tôi hào hứng bảo Suze. “Chẳng hạn như là, trong sảnh tớ nghĩ bọn tớ có thể để một giá treo mũ thật sành điệu, trên đó chỉ treo duy nhất một cái túi đính đinh tán hiệu Alexander Wang. Nó sẽ truyền tải một thông điệp độc đáo.” Tôi lục tung gầm giường tìm cái bản phác thảo tôi đã vẽ để cho Suze xem.

“Wow,” Suze hớn hển. “Trông tuyệt quá. Thế cậu mua túi Alexander Wang chưa?”

“Tớ sẽ phải mua một cái,” tôi giải thích. “Và bên cạnh đó, có lẽ sẽ để một cái bàn chân quỳ, trang trí bằng trang sức Lara Bohinc?”

“Tớ thích Lara Bohinc lắm!” Suze nhiệt tình nói. “Cậu đã mua vài món của hãng ấy rồi à? Cậu chưa bao giờ khoe với tớ cả!”

“Chưa, chắc, tớ cũng sẽ phải mua mấy thứ đó. Nhưng, ý tớ là, nó sẽ không phải chỉ để cho riêng tớ, phải không?” tôi vội nói thêm khi nhìn thấy nét mặt của cô. “Mà là cho ngôi nhà.”

Trong một thoáng Suze chỉ nhìn tôi. Vẫn là cái ánh mắt cô nhìn tôi hồi tôi muốn chúng tôi giả dạng thành bà bói. (Giờ tôi vẫn nghĩ đó là một ý tưởng hay.)

“Cậu muốn mua túi xách và đồ trang sức cho ngôi nhà à?” cuối cùng cô cũng nói được.

“Ừ! Sao không?”

“Bex, không ai đi mua túi và đồ trang sức cho ngôi nhà hết.”

“Ừm, có lẽ là người ta nên mua! Có lẽ nhà họ trông sẽ đẹp hơn nếu họ làm thế! Mà thôi, đừng lo, tớ còn định mua một cái sofa nữa.” Tôi chìa một chồng tạp chí nội thất về phía cô. “Đây này, cậu chọn một cái thật đẹp hộ mình đi.”

Nửa tiếng sau, trên giường đã la liệt tạp chí nội thất và chúng tôi vẫn nằm đó, yên lặng đắm mình vào ảnh chụp những chiếc sofa cỡ đại bọc nhung màu da cam, cầu thang gắn đèn chìm và bếp lát đá hoa cương bóng kết hợp cửa gỗ tái sử dụng. Rắc rối là tôi muốn nhà tôi trông giống tất cả những bức ảnh này. Đồng thời.

“Cậu có một tầng hầm mênh mông!” Suze lại nhìn vào bản vẽ chi tiết ngôi nhà. “Cậu định làm gì với nó?”

“Câu hỏi hay!” Tôi ngẩng lên. “Tớ nghĩ nên để nó làm phòng tập. Nhưng Luke lại muốn để mấy chai rượu già nua chần ngắt của anh ấy ở đó mà nếm nấp.”

“Ném rượu ấy à?” Suze nhăn mặt. “Ồi thôi, làm phòng tập đi. Bọn mình có thể tập Pilates cùng nhau ở đó.”

“Chính xác! Sẽ tuyệt lắm đấy! Nhưng hai năm nay Luke đã phải cất đồng rượu quý lâu năm của anh ấy trong kho, và anh ấy hào hứng muốn trưng chúng ra lần nữa lắm.”

Đó cũng là điểm tôi sẽ không bao giờ hiểu nổi ở Luke: tình yêu anh với những chai rượu cả triệu bảng, trong khi ta lúc nào cũng có thể mua một chai vang Ý trắng ngon lành chỉ có mười bảng, rồi để tiền mua váy.

“Vậy là, sẽ có một phòng ngủ cho cậu và Luke...” Suze vẫn nghiên cứu bản vẽ. “Một cho Minnie...”

“Một cho quần áo.”

“Một cho giày?”

“Đúng thế. Và một để đựng đồ trang điểm.”

“Ồiiii!” Suze thích thú ngẩng lên. “Một phòng trang điểm! Luke cũng đồng ý à?”

“Tớ gọi nó là thư viện,” tôi giải thích.

“Nhưng như thế vẫn còn trống ba phòng ngủ.” Suze nhướn mày nhìn tôi đầy ẩn ý. “Có kế hoạch nào để... lấp đầy chúng chưa?”

Bạn thấy không? Đây là lý do tại sao tôi nên cưới Suze. Cô ấy hiểu tôi.

“Tớ thì muốn.” Tôi thở dài thườn thượt. “Nhưng cậu biết sao không? Luke không muốn có đứa nữa.”

“Thật á?” Trông Suze rất kinh ngạc. “Sao lại thế được?”

“Anh ấy bảo Minnie nghịch quá và bọn tớ sẽ không thể xoay sở nổi nếu có hai đứa nên cứ tận hưởng những gì đang có. Anh ấy sẽ không lay chuyển đâu.” Tôi ủ rũ khom vai xuống và gỡ sang một bài báo về bồn tắm cổ.

“Cậu có thể... qua mặt anh ấy?” Suze nói sau một lát. “Giả vờ quên uống thuốc tránh thai tình-cờ-một-cách-cổ-ý rồi vờ như đó chỉ là nhầm lẫn? Khi nào đứa bé sinh ra anh ấy vẫn sẽ cưng như thường thôi.”

Tôi không thể giả vờ là ý tưởng này chưa từng sượt qua đầu tôi. Một cách bí mật. Nhưng tôi không thể làm thế được.

“Không.” Tôi lắc đầu. “Tớ không muốn bẫy anh ấy. Tớ muốn anh ấy muốn có một đứa con nữa kia.”

“Có lẽ đến lễ đặt tên thánh anh ấy sẽ đổi ý.” Mắt Suze sáng rực lên.

“Cậu biết không, cũng chính tại lễ đặt tên thánh mà vợ chồng tớ quyết định sinh thêm con đấy. Hôm đó Ernie trông dễ thương đến mức bọn tớ đã nghĩ phải cho nó một đứa em, thế là bọn tớ quyết định làm tới luôn. Dĩ nhiên là rồi cuộc bọn tớ có thêm những hai đứa nữa,” cô nói thêm. “Nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra với cậu đâu.”

“Có lẽ thế.” Tôi im lặng một lát, chuẩn bị tinh thần cho một câu hỏi lớn. Tôi không muốn hỏi. Nhưng tôi phải can đảm. “Suze... cậu có thể thành thật với tớ về một chuyện này không? Thực sự ấy, tuyệt đối thành thật?”

“OK,” cô có vẻ hơi hoảng. “Nhưng nếu là về chuyện bọn tớ quan hệ bao nhiêu lần một tuần thì thôi nhé.”

Hả? Cái ý đó từ đâu ra vậy? OK, nhưng giờ thì tự dừng tôi lại muốn biết cô ấy quan hệ bao nhiêu lần. Chắc là chẳng bao giờ. Hoặc cũng có thể là luôn luôn. Ôi trời ơi, tôi cá là luôn luôn. Tôi cá là Suze và Tarkie...

Thôi.

“Không phải chuyện quan hệ.” Tôi buộc mình trở lại chủ đề. “Mà là... cậu có nghĩ Minnie hư hỏng không?”

Chưa gì tôi đã thấy mình nhăn nhó vì lo lắng. Nhờ cô bảo có thì sao? Nhờ bạn thân nhất của tôi nghĩ Minnie là một con quái vật thì sao? Tôi sẽ xấu hổ chết mất.

“Không hề!” Suze nói ngay lập tức. “Dĩ nhiên là Minnie không hư hỏng! Con bé rất dễ thương. Nó chỉ hơi... hiểu động thôi. Nhưng như thế cũng tốt. Chẳng có đứa trẻ nào hoàn hảo.”

“Con của cậu thật hoàn hảo,” tôi rầu rĩ nói. “Chúng nó chưa phá hỏng cái gì cả.”

“Ôi giỏi! Cậu đùa hả?” Suze ngồi bật dậy xếp lại bản vẽ nhà. “Bọn tớ cũng gặp những vấn đề tương tự với Ernie. Cô giáo cứ gọi bọn tớ đến suốt. Thằng bé chẳng học được cái gì ngoại trừ tiếng Đức, mà thậm chí họ còn không dạy tiếng Đức nữa kìa.”

“Ôi Suze ơi,” tôi nói đầy thông cảm.

Tôi không cần phải hỏi sao Ernie lại nói tiếng Đức giỏi thế. Tarquin nghĩ Wagner là loại âm nhạc duy nhất đáng nghe, và tối nào cũng bật cho bọn trẻ nhà anh nghe. Đừng hiểu lầm tôi. Ernie là con đỡ đầu của tôi và tôi yêu thằng bé đến từng chân tơ kẽ tóc. Nhưng lần trước tôi đến thăm, nó đã kể cho tôi nghe một câu chuyện lê thê về cái gọi là Ca sĩ Cái gì đó, câu chuyện kéo dài hàng tiếng đồng hồ và tôi suýt ngất vì chán.

“Tớ phải đi gặp cô hiệu trưởng suốt,” Suze tiếp tục, trông rất buồn. “Tớ phải làm sao đây nếu bà ấy đuổi học con mình?”

Quên sạch các vấn đề của mình, tôi choàng tay qua vai Suze siết mạnh, cảm thấy giận muốn bốc khói. Sao lại có kẻ làm Suze buồn? Mà mấy kẻ thiếu năng đó là ai mới được chứ? Hồi cùng Suze đến đón Ernie tôi đã thấy trường của nó rồi. Toàn những kẻ tinh tướng mặc đồng phục màu tím nhạt, phải đóng đến cả triệu bằng một học kỳ hay gì đó, thế mà thậm chí còn không gồm tiền ăn trưa. Có lẽ họ quá bận đếm tiền học phí thu được nên không có thì giờ đánh giá đúng tài năng đích thực.

“Tớ chắc là mọi chuyện sẽ ổn thôi,” tôi nhiệt thành nói. “Và nếu họ không muốn cho Ernie học thì rõ ràng đó là một cái trường rác rưởi.”

Tôi mà gặp được mục hiệu trưởng, tôi sẽ nói toẹt vào mặt mục ta quan điểm này. Rốt cuộc thì tôi là mẹ đỡ đầu của Ernie kia mà. Thực ra có lẽ tôi nên cùng đi họp phụ huynh và bày tỏ quan điểm. Tôi đang định nói thế với Suze thì cô chợt đập tay xuống giường.

“Tớ biết rồi Bex ơi! Tớ nghĩ ra rồi. Cậu nên thuê bảo mẫu.”

“Bảo mẫu?” Tôi nhìn cô chăm chú.

“Ai sẽ trông Minnie khi cậu đi làm? Chẳng nhẽ vẫn là mẹ cậu sao?”

Tôi gật đầu. Sau khi nghỉ sinh con xong, mỗi tuần tôi vẫn đi làm hai ngày rưỡi ở The Look, tôi vẫn làm tư vấn viên mua sắm cá nhân. Khi tôi đi làm thì mẹ trông Minnie, thật là tuyệt vì tôi có thể để con bé trong bếp kệ cho nó ăn sáng rồi đi làm mà nó chẳng hề nhận ra.

“Mẹ cậu có đưa con bé đến nhóm mẫu giáo nào không?”

Tôi nhăn mặt. “Không.”

Mẹ không ưa mấy nhóm mẫu giáo lắm. Một lần mẹ đã đến nhóm Tick Tock, cãi nhau với bà một đứa trẻ khác về chuyện ai đóng vai Miss Marple đạt nhất trên ti vi, rồi chẳng bao giờ trở lại.

“Thế hai bà cháu làm gì?”

“À, còn tùy,” tôi mập mờ nói. “Hai bà cháu làm rất nhiều hoạt động mang tính giáo dục...”

Câu này hơi bốc phét một chút. Theo như tôi biết thì chương trình chẳng bao giờ thay đổi cả. Họ đi mua sắm rồi uống trà ở quán cà phê Debenhams, rồi về nhà xem băng Disney.

Ôi trời, có lẽ Suze nói đúng. Có lẽ Minnie cần nhiều hoạt động hơn. Có lẽ đó chính là điểm không ổn.

“Một cô bảo mẫu sẽ rèn con bé vào nề nếp,” Suze tự tin nói. “Chưa kể cô ấy còn tổ chức bữa ăn, tắm giặt và lo mọi thứ cho con bé, rồi Luke sẽ thấy mọi chuyện có thể trôi chảy biết bao. Và anh ấy sẽ đổi ý ngay lập tức. Tin tớ đi.”

Tôi biết ngay là Suze sẽ có câu trả lời mà. Đây chính là giải pháp. Một cô bảo mẫu!

Trong đầu tôi hiện lên một hình ảnh lai giữa Mary Poppins và bà Doubtfire[2], cực kỳ dễ chịu với chiếc tạp dề, ngọt ngào và vô cùng thông thái, nói toàn những từ thật thà. Toàn bộ căn nhà sẽ luôn tĩnh lặng và thơm mùi bánh nướng. Minnie sẽ trở thành một đứa trẻ thiên thần, đeo tạp dề mini ngồi yên chơi xếp hình, thế là Luke sẽ lập tức lôi tôi vào giường rồi nhào vào!

[2] Mary Poppins là cô bảo mẫu đóm dáng có phép màu trong series truyện thiếu nhi cùng tên của Anh. Còn bà Doubtfire là nhân vật trong bộ phim hài cùng tên của Mỹ. Đó là một bà bảo mẫu già chừng sáu mươi tuổi, do đàn ông cải trang.

Ý tôi là riêng cái phần “nhào vào” ấy thôi cũng đã đủ thấy việc này đáng giá rồi.

“Hiện tại ai cũng sử dụng dịch vụ Tuyệt đỉnh Bảo mẫu. Xu hướng mới nhất đấy.” Suze đã mở laptop của tôi ra và tìm thấy website đó. “Cậu cứ xem đi nhé. Tớ nhảy xuống nhà xem bọn trẻ thế nào đã.”

Tôi đỡ lấy cái laptop từ tay cô và thấy mình đang nhìn một trang web có tên là Tuyệt đỉnh Bảo mẫu: nuôi dạy những đứa trẻ điềm đạm, đạt được nhiều thành tựu, những người thành đạt trong tương lai.

Hàm tôi khê giật giật khi tôi lăn chuột xuống. Trời đất ạ. Mấy cô bảo mẫu này trông chẳng có chút gì giống bà Doubtfire. Trông họ đều như Elle Macpherson[3] vậy. Tất cả đều có răng đẹp, eo đẹp và nụ cười sáng sủa.

Các cô bảo mẫu của chúng tôi đều là những người tràn ngập tình yêu thương, đáng tin cậy và có học vấn. Họ sẽ hoàn toàn kiểm soát hoạt động trong ngày của con bạn và cho trẻ ăn một thực đơn cân bằng. Họ sẽ kích thích sự phát triển của con bạn — cả về mặt thể chất, tình cảm và trí tuệ. Các cô Tuyệt đỉnh Bảo mẫu đều có bằng cấp cao trong lĩnh vực dinh dưỡng trẻ em, an toàn trẻ em, trò chơi sáng tạo và có khả năng làm giàu thêm vốn văn hóa. Nhiều người nói thành thạo tiếng Pháp hoặc tiếng Trung Quốc phổ thông và/hoặc có thể dạy âm nhạc, toán Kumon[4], võ thuật, ba lê.

[3] Siêu mẫu người Úc.

[4] Một phương pháp dạy toán cho trẻ em do Toru Kumon người Nhật Bản sáng tạo ra.

Tôi cảm thấy mình hoàn toàn kém cỏi khi lướt qua những bức hình chụp các cô gái tóc dài óng ả đang nấu cơm rau, đập bóng trong vườn, hoặc diện võ phục judo. Thảo nào Minnie nhà tôi nghịch phá. Là do không có ai tập võ hoặc làm sushi với nó. Trong suốt gần đây thời gian tôi đã tước đi của con bé nhiều thứ quá. Đột nhiên việc làm bánh nhân mít cùng mẹ tôi ở trong bếp trở nên thật tầm thường. Thậm chí chúng tôi còn không tự nhào bột; chúng tôi mua loại đóng gói sẵn. Chúng tôi phải thuê một cô Tuyệt đỉnh Bảo mẫu thôi, càng sớm càng tốt.

Vấn đề duy nhất - vấn đề tí xíu thôi - là liệu tôi có thực sự muốn có một cô gái tóc tai óng ả nhảy múa quanh nhà trong chiếc quần jean bó và chiếc tạp dề làm sushi? Nhờ cô ta và Luke đột nhiên thân thiết? Nhờ chồng tôi cũng muốn “học võ” với cô ta? Tôi ngần ngại một lát, tay nắn ná trên bàn di chuột. Thôi nào. Mình phải chín chắn lên chứ. Mình phải nghĩ cho lợi ích của Minnie. Mình phải nhớ rằng chồng mình yêu mình và chung thủy, lần trước khi mình tưởng anh ấy lảng nhãng với một cô ả tóc đỏ óng ả mà mình chẳng buồn nhớ tên (cô thấy chưa Venetia? Cô chẳng có ý nghĩa gì với tôi hết), mình đã nhầm hoàn toàn.

Ngoài ra, nếu cô bảo mẫu thực sự sexy và tóc đẹp quá, tôi bao giờ cũng có thể sắp xếp giờ giấc để Luke không bao giờ gặp cô ta. Vậy là quyết tâm ngàn ngụt, tôi điền mẫu đơn và bấm nút Gửi. Đây chính là giải pháp! Hãy đẩy cho các chuyên gia. Người duy nhất tôi phải thuyết phục chỉ là mẹ tôi. Bà không mẫn mà mảy với mấy cô bảo mẫu. Hoặc lớp giữ trẻ ban ngày. Thậm chí cả người trông trẻ. Nhưng đây chỉ là vì mẹ tôi đã xem quá nhiều phim ảnh về các cô bảo mẫu điên rồ độc ác. Ý tôi là đâu phải cô bảo mẫu nào cũng là một kẻ đeo bám mạo nhận mình chính là người đang bị FBI bám theo, phải không?

Và chẳng lẽ mẹ lại không muốn cháu ngoại mẹ điềm đạm và đạt được nhiều thành tựu? Chẳng lẽ mẹ không muốn Minnie sẽ thành đạt trong tương lai?

Chắc chắn là muốn rồi.

KHI XUỐNG CẦU THANG, tôi thấy Suze đang trong phòng khách cùng Tarquin và Luke. Trên bàn là một ấm cà phê đã cạn và một đồng giấy tờ, rõ ràng họ đang suy nghĩ căng thẳng.

“Hai người phải nghĩ về Shetland Shortbread như là một nhãn hiệu,” Luke nói. “Hai người đang sở hữu một thứ có thể thành công khắp toàn cầu, nhưng hai người cần làm cho nó được biết tới nhiều hơn nữa. Tìm cho nó một câu chuyện, một cá tính, một điểm nhấn bán hàng, một góc độ. Thiết lập giá trị thương hiệu.” Anh trông hừng hực và tràn đầy nhiệt huyết, anh luôn như vậy mỗi lần trông thấy một dự án mới tiềm năng.

Tarquin, ngược lại, trông như một con thỏ bị đèn sân chiếu vào.

“Ừ ừ,” Tarkie căng thẳng nói. “Giá trị thương hiệu. Ừm... em yêu, Luke giúp chúng ta nhiều quá. Chúng ta cảm ơn anh bao nhiêu cũng không đủ.”

“Thực tình không có gì đâu.” Luke vỗ vai Tarquin. “Nhưng anh cần phải suy nghĩ rõ ràng. Xây dựng một nhóm kinh doanh hiệu quả, lên chiến lược, rồi bắt đầu từ đó.”

Tôi bật miệng cười thầm. Đến tôi cũng biết Tarquin không phải là loại người có thể lên chiến lược.

“Tôi sẽ đọc đồng hợp đồng này giúp hai người, rồi đưa ra ý kiến sau.” Luke cầm cái BlackBerry lên. “Tôi biết người bên anh đã thông qua, nhưng như tôi nói, tôi nghĩ hai người có thể làm tốt hơn nữa.”

“Thật tình, Luke này,” Tarquin phản đối yếu ớt. “Anh đã dành quá nhiều thời gian và cho chúng tôi nhiều ý kiến chuyên môn quá...”

“Đừng buồn cười thế chứ.” Luke mỉm cười với Tarquin và bật điện thoại lên.

Khuôn mặt xương xương của Tarquin bắt đầu ửng đỏ. Anh liếc nhìn Suze một cách khốn khổ, vắn vẹo tay rồi hắng giọng.

“Luke, tôi biết là anh đã có công ty riêng,” anh đột nhiên buột ra, “Nhưng tôi sẽ rất sung sướng được đề nghị anh một công việc. Giám đốc kinh doanh của toàn bộ tài sản của tôi, toàn bộ mối lo của tôi. Với bất cứ mức lương nào anh muốn. Bất cứ điều kiện gì.”

“Một công việc?” Trông Luke giật bản mình.

“Ừ đúng!” Suze hăng hái vỗ tay. “Ý tưởng xuất sắc! Như thế sẽ tuyệt vời lắm. Chúng ta cũng có thể cung cấp cả chỗ ở nữa, phải không?” Cô nói thêm với Tarkie. “Lâu đài xinh xắn ở Perthshire sẽ hoàn hảo! Ý em là, không được đẹp bằng ngôi nhà ở Maida Vale của hai người,” cô thành thật nói thêm. “Nhưng coi nó như nhà thứ hai thì sao?”

“Bất cứ điều kiện nào ư?” Luke chậm rãi nói.

“Ừ,” Tarquin đáp sau chỉ một lát ngần ngại. “Dĩ nhiên là vậy.”

“Tôi sẽ làm với điều kiện trả cho tôi sáu mươi phần trăm tổng doanh thu,” Luke bắn trả.

Một sự im lặng điển hình. Tôi không thể tin mình vừa nghe thấy cái gì. Luke định nghiêm túc xem xét việc từ bỏ Brandon Communications để quản lý tài sản cho nhà Cleath-Stuart thật đấy à? Chúng tôi sẽ sống trong một tòa lâu đài thật ư?

Ôi trời ơi. Chúng tôi sẽ trở thành một thị tộc. Chúng tôi sẽ có mẫu vải kẻ ô riêng[5]! Màu hồng chóc pha đen và bạc. Nó sẽ là mẫu “McBloomwood de Brandon”, rồi chúng tôi sẽ khiêu vũ kiểu Scotland và Luke sẽ đeo túi sporran[6]...

[5] Ở Scotland, mỗi thị tộc quý tộc sẽ có mẫu vải kẻ ô (tartan) riêng.

[6] Túi to (làm bằng da, lông thú) người đàn ông mang ở trước váy ngắn như một bộ phận của y phục dân tộc của người Scotland.

“Tôi... à...” Tarquin hoảng hốt liếc Suze. “À. Nghe có vẻ... cũng hợp lý...”

“Tarquin!” Đúng thật là Luke đã hét lên. “Dĩ nhiên sáu mươi phần trăm chẳng hợp lý con tườu gì! Và đó là lý do anh cần một chuyên gia tư vấn kinh doanh đáng tin cậy, và đó là lý do tôi đang sắp xếp để anh gặp một vài nhà tham vấn mà tôi cực lực khuyên anh nên dùng, và tôi sẽ đi cùng để đảm bảo rằng anh sẽ hiểu mọi thứ...” Anh gõ gõ vào cái BlackBerry, chỉ dừng lại khi nó bắt đầu rung lên như một con ong đang giận dữ. “Xin lỗi, tôi có tin nhắn...” Anh nhòm vào màn hình, mặt giật nảy vì ngạc nhiên, rồi anh nhấn tin gì đó trả lời.

“Tớ biết là Luke sẽ không bao giờ nói đồng ý.” Suze ừ ừ nhìn tôi. “Anh ấy sẽ chẳng bao giờ từ bỏ việc làm ăn của mình.”

“Tớ cũng biết.” Tôi gật đầu, dù trong lòng thầm cảm thấy hơi thất vọng một chút, về mặt tinh thần tôi đã chuyển tới một lâu đài Scotland và đặt tên cho đứa thứ hai là Morag.

“Thôi được rồi, thế thì anh phải đồng ý để tôi mua tặng một món quà nho nhỏ,” Tarquin nói với Luke bằng cái giọng quý tộc văn hoa của anh ta. “Hay bữa trưa? Hay để tôi mời anh một chuyến đi săn cuối tuần? Hay là... hay là... một kỳ nghỉ hè trong căn nhà của chúng tôi tại Pháp? Hoặc...”

“Lạy Chúa” Luke đột nhiên trầm giọng nói. Có vẻ như anh kinh ngạc trước tin nhận được từ cái điện thoại.

“Gì thế anh?” tôi nói, cảnh giác. “Có chuyện gì vậy?”

Luke ngẩng lên và dường như giờ mới nhận ra tất cả chúng tôi đang nhìn anh.

“Không có gì.” Anh lại khoác nụ cười cầu tài ấy lên môi, có nghĩa là anh sẽ không nói gì thêm nữa. “Becky, anh phải đi. Tối nay anh e là sẽ về muộn.”

“Anh không thể đi được!” tôi nói trong thất vọng tràn trề. “Thế còn lễ Giáng sinh thứ hai của chúng ta thì sao? Jess và Tom thì sao?”

“Cho anh gửi tình yêu tới họ.” Anh đã đi khuất khỏi phòng.

“Có chuyện gì thế?” tôi nói với theo. “Cuộc khủng hoảng gì thế?” Nhưng anh không trả lời. Một lát sau tôi nghe thấy tiếng cửa trước đánh sầm.

“Ai ở ngoài cửa thế?” giọng mẹ chạy dọc theo hành lang. “Có ai ngoài đó hả?”

“Là Luke thôi mẹ ạ,” tôi nói to đáp lại. “Anh ấy phải đi làm, có việc gấp...”

“Không, không phải Luke!” tôi nghe thấy tiếng cửa mở và giọng bố cất lên. “Jess! Tom! Xin chào!”

Jess đến rồi sao? Trời đất ơi!

Tôi vội bước ra sảnh, Suze theo sau, và thấy chị ở đó. Vẫn cao gầy và răn rỏi như vậy, với làn da rám nắng, tóc cắt ngắn, hoe hoe vì nắng, mặc áo xám cổ mũ cùng quần jean đen phai màu.

“Becky!” chị buông chiếc ba lô bụi chẳng xuống rồi ôm tôi. “Gặp lại em vui quá. Bọn chị vừa thấy Luke lao ra. Chào em, Suze.”

“Chào mừng trở lại! Chào anh, Tom!”

“Đã ai nhắn tin cho Janice chưa?” Mẹ vội vã ra khỏi bếp. “Janice biết chưa?”

“Để tôi ra hàng rào gọi,” bố nói. “Nhanh hơn nhắn tin.”

“Nhanh hơn nhắn tin á?” mẹ phản pháo. “Vớ vẩn! Tin nhắn được gửi ngay lập tức Graham ạ. Người ta gọi đây là công nghệ hiện đại.”

“Bà nghĩ là bà có thể nhắn tin nhanh hơn tôi gọi với qua hàng rào à?” bố đáp. “Cứ thử đi xem nào. Trước khi bà kịp lấy được điện thoại ra...”

“Trước khi ông ra được đến nơi, tôi đã gửi xong tin nhắn!” Mẹ đã lôi điện thoại ra.

“Janice!” bố vừa vội vã bước qua lối xe chạy vừa gọi tướng lên. “Janice, Tom về rồi! Bà thấy chưa?” bố ngoái lại đắc thắng nói với mẹ. “Cách giao tiếp tức thì hiệu quả kiểu cũ. Bằng tiếng người.”

“Anh đã quên bố mẹ em như thế nào rồi đấy,” Tom thì thào nói với tôi, và tôi cười toe đáp lại. Trông anh khá bảnh, sắc sảo hơn trước, để râu và má đã bớt bầu bĩnh. Như kiểu rốt cuộc anh cũng trưởng thành về khuôn mặt. Chưa kể anh còn nhai kẹo cao su, nên hơi thở không có vấn đề gì nữa. “Cô Jane này,” anh nói thêm, “đằng nào cháu cũng sắp về nhà, nên cô không cần phải nhắn tin cho mẹ cháu đâu.”

Mẹ phớt lờ Tom. “Con cũng nghĩ là nhắn tin sẽ nhanh hơn, đúng không Becky, con yêu?” mẹ vừa bấm bấm điện thoại vừa nghiêm trang nói. “Con ra bảo bố con thôi sống ở thời mông muội đi.”

Tôi không đáp. Tôi còn đang sững sờ nhìn tay trái của Jess khi chị mở phéc mơ tuya áo khoác. Chị đang đeo nhẫn! Ở ngón nhẫn! OK, không hẳn là nhẫn của Cartier. Nó làm bằng xương hay gỗ hay gì đấy, đánh cái gì đó như một viên sỏi xám tí xíu.

Nhưng nó vẫn là một cái nhẫn! Trên ngón đeo nhẫn đánh hôn!

Tôi bắt gặp ánh mắt Suze, và rõ ràng cô cũng để ý nó. Tuyệt quá đi mất. Lại một đám cưới gia đình nữa! Minnie có thể làm phù dâu!

“Cái gì thế?” Mẹ cảnh giác nhìn từ Suze sang tôi. “Con đang... Ôi!” Bất chợt mẹ cũng để ý thấy cái nhẫn.

Tom đã đi đâu mất và Jess đang cúi xuống cái ba lô, chẳng để ý gì tới chúng tôi. Trên đầu Jess mẹ bắt đầu làm khẩu hình câu gì đó rất dài dòng hoa lá. Mẹ nhắc lại vài lần, có vẻ cẩu vì không ai hiểu. Rồi mẹ bắt đầu khua khoắng ra hiệu, khiến tôi buột miệng cười.

“Mình vào phòng khách đi chị!” tôi nín cười nói với Jess. “Ngồi nghỉ tí đã. Chắc chị mệt lắm rồi.”

Mẹ gật đầu. “Để cô đi pha trà.”

Ai chứ Jess thì dễ là sẽ bí mật đính hôn rồi giấu tiết lắm. Chứ nếu là tôi thì tôi sẽ chạy ào vào nhà mà khoe ầm ĩ, “Đoán đi đoán đi? Nhìn cái nhẫn đá của con này!”

“Jess!” giọng cao vút của Janice chào chúng tôi khi bà tới được cửa trước. Tóc bà mới nhuộm lại màu hạt dẻ sáng, mắt đánh màu hoa cà, tông xuyệt tông với giày và vòng tay. “Cháu yêu! Chào mừng cháu về nhà!”

Ánh mắt bà ngay lập tức rút xuống chiếc nhẫn của Jess. Ngay lập tức. Cầm bà run lên, bà hít một hơi thật sâu rồi bắt gặp ánh mắt mẹ tôi.

Tôi sẽ cười sảng sặc ra đây mất nếu không chạy đi ngay. Tôi theo mẹ vào bếp, nơi mấy nhóc tí đang ngồi xem Nàng tiên cá. Chúng tôi pha trà, cắt cho bọn trẻ mấy miếng bánh kẹp thịt, vừa làm vừa rủ rừ rì chuyện chiếc nhẫn và bao giờ Jess và Tom mới định công khai.

“Tất cả chúng ta phải cư xử thật tự nhiên đây nhé,” mẹ nói, đặt hai chai sâm panh vào ngăn đá để làm mát nhanh. “Giả vờ như vẫn chưa thấy nhé. Cứ để hai đứa nó tự thông báo khi nào thấy thoải mái.”

Ừ, đúng. Khi chúng tôi vào phòng khách, Jess đã ngồi trên sofa, có vẻ không để ý lắm tới Janice, Martin, bố tôi và Suze đang ngồi thành một vòng bán nguyệt đối diện, tất cả đều nhìn bàn tay trái của chị chăm chăm như thể nó đang phát ra phóng xạ. Tôi ngồi xuống, liếc ra ngoài cửa sổ và thấy Tarquin ở ngoài vườn với Ernie. Tarkie đang vung tay làm mấy động tác gì đó rất kỳ quặc, còn Ernie đang bắt chước bên cạnh. Tôi kêu Suze, thì thầm bảo, “Tớ không biết là Tarkie tập khí công đấy. Anh ấy giỏi nhỉ!”

Suze quay ngoắt lại nhìn ra cửa sổ. “Đó đâu có phải khí công! Hai bố con đang tập câu cá bằng mồi ruồi đấy.”

Trông cả Tarkie và Ernie đều rất tập trung - thực ra họ làm một cảnh thật ngọt ngào, như một con gấu bố đang dạy gấu con đi săn trong các phim tài liệu thể giới động vật trên ti vi. (Trừ một thực tế nhỏ là họ chỉ đang tập bắt mấy con cá tưởng tượng. Bằng cần câu giả vờ.)

“Cậu biết không, Ernie đã bắt được cá vược ở sông nhà mình rồi đấy!” Suze tự hào nói. “Chỉ cần được giúp đỡ tí ti thôi.”

Thấy chưa, tôi biết thằng bé này có tài mà. Rõ ràng là nó đã học nhầm trường! Nó nên đi học ở trường chuyên bắt cá.

“Vây!” mẹ hân hoan nói. “Trà chứ, Jess?”

“Vâng, cảm ơn dì.” Jess gật đầu.

Mẹ rót trà và mọi người im lặng một chút - im lặng cái kiểu có-ai-muốn-thông-báo-gì-không-đây? Nhưng Tom và Jess chẳng nói gì.

Janice đưa tách trà lên môi, rồi lại hạ xuống, rồi run rẩy thở ra như thể không sao chịu nổi sự căng thẳng này được nữa. Rồi mặt bà sáng bừng.

“Quà của cháu! Jess ơi, cô làm cho cháu cái này này...” Như một con ngựa, bà chạy nước kiệu tới chỗ cây thông, nhấc lên một cái gói và bắt đầu tự tay xé toạc lớp giấy gói. “Kem bôi tay làm từ mật ong nhà làm,” bà hớn hển nói. “Cô đã bảo với cháu là cô bắt đầu làm mỹ phẩm mà, một trăm phần trăm thành phần tự nhiên... Bôi thử chút đi!”

Janice dúm hũ kem vào Jess. Tất cả chúng tôi nín thở quan sát Jess tháo nhãn ra, bôi kem lên tay rồi lại đeo nhãn vào, vẫn không nói lời nào.

Được lắm, Janice, suýt thì tôi nói thế. Nỗ lực khá lắm.

“Mùi tuyệt quá.” Jess hít hít tay mình. “Cám ơn cô Janice. Tự làm là rất tốt.”

“Tất cả mọi người đều có quà thân thiện với môi trường cho con đấy, con yêu,” mẹ trìu mến nói. “Mọi người đều biết con thế nào mà, mấy thông tin về chất tẩy chlorine và sợi tự nhiên đó của con... Thật là mở mang cho nhà dì, phải không Becky?”

“Vâng, cháu mừng quá.” Jess nhấp một ngụm trà. “Thật đáng ngạc nhiên là người tiêu dùng phương Tây vẫn còn mê muội đến thế.”

“Em hiểu.” Tôi lắc đầu tỏ vẻ thương hại. “Họ chẳng biết gì cả.”

“Họ sẽ mê mẩn trước bất cứ thứ gì có chữ ‘xanh’ ở trên.” Jess cũng lắc đầu theo. “Hình như còn có một công ty vô trách nhiệm hèn hạ đi bán thảm tập yoga làm từ đồng linh kiện máy vi tính hỏng độc hại. Còn cổ rêu rao là sản phẩm ‘tái chế’ nữa chứ. Trẻ con đang bị hen suyễn vì phải làm thảm đó đấy.” Chị đập tay vào sofa đánh bộp. “Làm sao lại có ai ngu xuẩn đến mức cho đó là ý tưởng hay cơ chứ?”

“Trời ạ, đúng vậy.” Tôi khó nhọc nuốt khan, mặt nóng bừng, không dám nhìn mẹ nữa. “Hẳn đó phải là những kẻ thiếu năng hết chỗ nói. Thực ra thì, em phải dọn dẹp đồng quà này một lát.” Cố làm ra vẻ tự nhiên, tôi tiến về phía cây thông và lấy chân lên đá tẩm thảm tập yoga ra sau tấm rèm. Đây sẽ là lần cuối cùng tôi thêm tin vào cái ca ta lô tự nhận là các-sản-phẩm-xanh khốn kiếp đó. Họ bảo là họ đang giúp đỡ nhân loại, chứ đâu có khiến người ta bị hen suyễn! Và giờ thì biết tặng Jess cái gì đây?

“Quà em mua cho chị vẫn chưa về,” tôi bảo Jess lúc trở lại chỗ ngồi. “Nhưng... ờ... khoai tây ấy mà. Một bao to bự. Em biết chị mê khoai tây thế nào mà. Sau đó chị còn có thể dùng cái bao tải làm túi đựng hành lý tái chế hữu cơ.”

“Ồi.” Trông Jess có vẻ hơi giật mình. “Cám ơn, Becky.” Chị uống thêm một ngụm. “Thế, mọi người chuẩn bị lễ đặt tên thánh đến đâu rồi?”

“Tuyệt lắm, cám ơn chị.” Tôi tóm ngay lấy cơ hội thay đổi chủ đề, nhẹ cả người. “Chủ đề là theo phong cách Nga. Bọn em định làm bánh kếp blini, trứng cá hồi và rượu vốt ka, em còn mua một chiếc váy siêu xinh cho Minnie...”

“Con đã quyết định tên lót cho con bé chưa?” mẹ chen vào. “Vì hôm qua Cha Parker vừa gọi điện hỏi. Con phải quyết định đi thôi, con yêu.”

“Con sẽ quyết định mà!” tôi nói đầy tự vệ. “Chỉ là vì khó quá thôi.”

Hồi đi khai sinh cho con bé tôi đã không thể chọn cho Minnie một cái tên lót. (OK, sự thật là, chúng tôi đã cãi nhau một chút. Luke toàn vô lý khi phản đối tên Dior. Và Temperley. Còn tôi thì không đời nào lại đồng ý lấy tên Gertrude, ngay cả khi tên đó có lấy ra từ kịch Shakespeare.) Vậy là chúng tôi đặt tạm tên là Minnie Brandon và quyết định để đến lễ đặt tên thánh mới quyết tên đệm. Rắc rối là càng nhiều thời gian trôi qua thì quyết định càng khó khăn hơn. Và Luke thì cứ đọc mấy lựa chọn của tôi là lại cười phá lên rồi bảo, “Mà sao cứ nhất thiết phải có tên đệm?” Thật là chẳng giúp đỡ được gì sất.

“Vậy, con có tin gì mới không Tom?” Janice buột ra trong một cơn tuyệt vọng bột phát. “Có chuyện gì mới xảy ra không? Có gì để kể không? Chuyện lớn, chuyện nhỏ... chuyện gì cũng được? Bất cứ chuyện gì?” Bà rướn người ra phía trước như một con hải cẩu sẵn sàng đón lấy con cá phần thưởng.

“À, có.” Tom nở một phần sáu nụ cười. “Tội con đã làm vậy, thuận theo tự nhiên thôi.” Và lần đầu tiên từ nãy đến giờ, Jess và Tom nhìn nhau kiêu mình-có-nên-nói-với-họ không nhỉ?

Ôi trời ơi.

Đúng thế thật rồi! Họ đã đính hôn!

Mẹ và Janice chết cứng trên sofa; đúng hơn thì Janice trông như sắp sửa nổ ngược vào trong. Suze nháy mắt với tôi và tôi hân hoan cười tươi đáp lại. Chúng tôi sắp vui lắm đây! Chúng tôi có thể bắt đầu mua tạp chí Cô dâu được rồi, và tôi sẽ giúp Jess chọn váy cưới, và chị sẽ không mặc một cái bao tải sợi gai dầu tái chế cũ nát tồi tàn, ngay cả khi như thế có thân thiện với môi trường hơn...

“Jess và con muốn thông báo là...” Tom hạnh phúc nhìn quanh cả phòng. “Bọn con đã cưới.”

4. Chương 4

MỌI NGƯỜI CHẾT SỪNG, choáng váng. Ý tôi là, đương nhiên chuyện Jess và Tom lấy nhau thật tuyệt. Tuyệt cú mèo. Chỉ là tất cả chúng tôi đều cảm thấy đã bỏ lỡ một bước.

Họ có cần thiết phải kết hôn ở tận Chile trong một văn phòng đăng ký tí hìn với chỉ hai nhân chứng và thậm chí còn không cho chúng tôi xem qua Skype như thế không? Lẽ ra chúng tôi đã có thể tổ chức một bữa tiệc. Có thể nâng cốc chúc mừng họ. Jess nói thậm chí họ còn chẳng có sâm panh. Có vẻ như họ uống một loại bia địa phương nào đấy.

Bia!

Có vài điều về Jess tôi không sao hiểu nổi và sẽ không bao giờ hiểu nổi. Không váy cưới. Không hoa. Không album cưới. Không sâm panh. Thứ duy nhất chị đem ra khỏi đám cưới chỉ là một ông chồng.

(Ý tôi là, dành rằng khi kết hôn thì chồng là điểm chính. Chắc chắn rồi. Điều đó thì không cần phải nói. Nhưng mà, thậm chí không cần cả một đôi giày mới sao?)

Tội nghiệp bà già Janice! Khi họ tuyên bố tin, mặt bà bùng lên rồi xịu xuống như một cái tàu lượn siêu tốc. Có thể nhận ra bà đang nỗ lực tuyệt vọng để trông có vẻ hạnh phúc và ủng hộ, như thể một đám cưới ở Chile xa tít mù khơi mà thậm chí bà còn chẳng được mời đến dự chính xác là thứ bà đã chờ đợi cả đời. Ngoại trừ giọt nước mắt tí xíu ở khóe mắt tố cáo bà. Nhất là sau khi Jess nói họ không muốn đón khách ở câu lạc bộ golf, hay danh sách mua đồ cưới ở cửa hàng John Lewis, chị còn lạnh lùng từ chối thuê váy cưới và chụp hình cùng Janice và Martin trong vườn.

Janice trông đau khổ tột độ, đến mức suýt thì tôi đã xung phong mặc váy cưới và chụp hình thay chị. Nghe hay thế cơ mà, hôm trước tôi lại vừa thấy mấy chiếc váy cưới qua cửa sổ cửa hàng Liberty nữa chứ...

Thôi được rồi. Tôi đồ rằng việc này cũng không quan trọng mấy.

Thoa son bóng xong tôi đứng lùi lại ngấm mình trong gương. Hy vọng là hôm nay Janice sẽ vui hơn. Rốt cuộc thì cũng cần có một buổi lễ gì đó chứ.

Tôi vuốt phẳng trang phục và xoay người trước gương. Tôi đang mặc một chiếc đầm màu xanh biển sẫm tuyệt đẹp với gấu viền lông thú giả, bốt cao cài khuy, kèm găng tay lông giả. Chưa kể một áo khoác dáng dài viền gấu và đội một chiếc mũ lông giả khổng lồ.

Minnie đang ngồi trên giường, thử hết đồng mũ của tôi, việc này là nó thích nhất. Con bé mặc một chiếc váy xinh xắn viền lông, đi bốt trắng trông như vận động viên trượt tuyết. Tôi thích cái chủ đề nước Nga này quá đi mất - thực ra tôi còn đang nghĩ sẽ bảo Cha Parker đặt tên thánh cho Minnie là Minska nữa kia.

Minska Katinka Karentina Brodsky Brandon.

“Thôi nào, Minska!” tôi gọi thử. “Đến giờ đi tới lễ đặt tên thánh rồi! Bỏ cái mũ đó ra đi con.”

“Của con.” Con bé giữ chặt lấy chiếc mũ Philip Treacy màu đỏ cổ đính một chiếc lông lớn của tôi. “Mũ con.”

Trông nó yêu quá, tôi không nỡ lòng nào giằng cái mũ ra khỏi tay con bé. Chưa kể có thể tôi sẽ giật đứt chiếc lông đó. Mà nó đội mũ thì có sao đâu nhỉ?

“Được rồi, con yêu,” tôi dỗ. “Con có thể đội chiếc mũ đó. Giờ thì đi thôi.” Tôi chìa tay ra.

“Của con.” Ngay lập tức nó chộp trên giường. “Của con. Của connnnnn.”

“Minnie, đó là túi của mẹ,” tôi nói lý với nó. “Con có túi nhỏ của riêng con. Mẹ con mình cùng tìm nhé?”

“Của connnn! Túi của connnnnnn!” nó hét lên ầm ĩ, và lùi lại tránh tôi. Nó giữ chặt chiếc Balenciaga như thể đó là cái phao cứu sinh cuối cùng giữa đại dương và nó sẽ không giao cho ai khác.

“Minnie...” tôi thở dài.

Nói cho công bằng thì con bé cũng có lý. Chiếc túi Balenciaga đẹp hơn cái túi đồ chơi của nó nhiều. Nghĩ ngược lại mà xem: nếu tôi là người sắp đi tới lễ đặt tên thánh, tôi cũng muốn cái túi Balenciaga hơn.

“Ừm, thôi được rồi. Con dùng nó còn mẹ sẽ đeo túi Miu Miu. Nhưng chỉ hôm nay thôi đấy. Rồi, đưa mẹ cái kính mát đi...”

“Của connnnnnnnn! Của connnnnnnnn!”

Con bé khư khư đội kính mát vintage kiểu từ thập niên 1970, nó đã vớ được từ trên bàn trang điểm của tôi từ trước. Mắt kính có hình trái tim và cứ tụt xuống mũi con bé.

“Minnie, con không thể đeo kính mát đi dự lễ đặt tên thánh được. Đừng ngốc thế chứ!” tôi cố làm giọng nghiêm khắc.

Dù thực ra trông con bé khá hay, với cái mũ, kính mát màu hồng và túi Balenciaga đó.

“Thôi được rồi...” cuối cùng tôi nói. “Đừng làm vỡ là được.” Khi chúng tôi đứng trước gương trong trang phục kiểu Nga, tôi không thể ngăn nổi làn sóng tự hào trong mình. Minnie trông thật xinh đẹp. Có lẽ Suze nói đúng. Có lẽ hôm nay sẽ là ngày khiến Luke đổi ý. Anh sẽ thấy con bé trông đáng yêu đến thế nào và ngay lập tức sẽ mềm lòng mà quyết định muốn có thêm một ổ mười đứa con nữa.

(Thực ra thì tốt hơn anh không nên như vậy. Không đời nào tôi lại chịu dính dáng tới chuyện đẻ đẻ này những mười lần nữa. Hai thôi đã là quá nhiều, cách duy nhất để tôi sống sót sau lần thứ hai này là tập trung vào mấy cái mũ quả bóng giống nhau ấy.)

Lại nhắc đến Luke, anh ấy đâu rồi nhỉ? Sáng nay vừa thấy anh đi làm, nhưng anh đã thề mười một giờ sẽ về. Giờ đã kém mười lăm rồi.

Anh sao rồi? Tôi nhao nháy nhắn tin cho anh. Đang về nhà chứ ạ?

Rồi tôi thả điện thoại vào túi và cầm lấy tay Minnie.

“Đi thôi con.” Tôi cười tươi nhìn con bé. “Đến lúc tới ngày đặc biệt của con rồi.”

KHI HAI MẸ CON XUỐNG GÁC, tôi có thể nghe thấy xô xao tiếng những người phục vụ tiệc và tiếng bố lảo lảo một mình trong lúc thất cầ vạt. Sảnh trang trí đầy hoa và ly cốc đang được xếp lên bàn.

“Đến nhà thờ tôi sẽ gọi nhé...” mẹ vừa ra khỏi bếp vừa nói với ai đó.

“Ôi, chào mẹ.” Tôi nhìn mẹ ngạc nhiên. Mẹ đang mặc chiếc kimono Janice mua tặng từ tận Tokyo, tóc búi phía sau, chân đi một đôi hài lụa bé tí. “Mẹ làm gì trong bộ đó vậy? Giờ này mẹ còn chưa thay đồ sao?”

“Mẹ sẽ mặc bộ này, con yêu.” Mẹ ngượng ngùng vỗ vỗ vào nó. “Janice cho mẹ, con nhớ không? Lụa nguyên chất. Chất lượng tốt lắm.”

Mình vừa bỏ lỡ bước nào sao?

“Bộ này yêu lắm. Nhưng nó của Nhật mà. Chủ đề hôm nay là nước Nga, mẹ không nhớ ạ?”

“Ồ.” Mẹ lơ đãng nhìn xung quanh như thể bị thứ gì đó làm cho sao nhãng. “Ừm, mẹ không cho là việc đó có gì quan trọng...”

“Có, quan trọng chứ!”

“Ôi con yêu ơi.” Mẹ nhăn mặt. “Con biết là lông thú sẽ kích ứng da mà. Mẹ mong mỗi được mặc bộ này lâu lắm rồi. Còn Janice thì có một cái áo choàng cưới kiểu Nhật tuyệt tác; con sẽ thích cho mà xem...”

“Gi cơ ạ, ý mẹ là, Janice cũng sẽ mặc đồ Nhật đến ấy ạ?” tôi phần nộ cắt ngang lời mẹ.

Lẽ ra mình phải biết sẽ xảy ra chuyện này chứ. Kể từ khi Janice đi Tokyo về tới giờ mẹ cứ vận động lấy chủ đề Nhật Bản mãi, mẹ còn tổ chức các buổi tối ăn-sushi-đánh-bài-bridge nữa chứ. Nhưng vấn đề là tôi là chủ xị, và tôi bảo chủ đề là nước Nga.

“Xin lỗi cho tôi cắt ngang!” Một phụ nữ vui tươi trong đám người phục vụ bước qua cùng chiếc khay bạc đầy kín. “Tôi phải để mấy món Á này ở đâu đây Jane?”

Hả?

“Xin lỗi.” Tôi quay phắt lại phía người phục vụ. “Tôi đặt đồ ăn Nga cơ mà! Trứng cá hồi, cá hồi hun khói, bánh ngọt Nga mini, rượu vodka...”

“Cộng thêm món Á, sushi và sashimi.” Bà ta trông có vẻ cảnh giác. “Không phải vậy sao? Và rượu sa kê.”

“Đúng rồi,” mẹ tôi vội nói. “Cứ đưa hết vào bếp đi, cảm ơn chị, Noreen.”

Tôi khoanh tay lờ mờ mẹ. “Ai đặt sushi thế ạ?”

“Chắc là mẹ đã thêm vài món vào thực đơn,” mẹ đáp, có vẻ đánh trống lảng. “Cho phong phú ấy mà.”

“Nhưng mà đang chủ đề Nga cơ mà!”

Tôi muốn giậm chân một phát quá. Có chủ đề làm quái gì khi mọi người cứ lơ đi như thế và tự động chủ đề của họ, một chủ đề hoàn toàn khác, thậm chí còn không buồn báo với ta?

“Chúng ta có thể có hai chủ đề mà con yêu!” mẹ hân hoan gợi ý.

“Không, không thể!”

“Có thể là sự kết hợp Nga-Nhật.” Mẹ gật gù đắc thắng. “Ngày nay tất cả những người nổi tiếng đều tổ chức tiệc kết hợp mà.”

“Nhưng...” tôi nói dở chừng thì ngưng lại.

Kết hợp Nga-Nhật. Thực ra thì... cũng khá cool. Thực ra tôi còn ước giá mình đã nghĩ tới nó.

“Con có thể lấy đĩa cài tóc. Trông sẽ dễ thương lắm đấy!”

“Ừm, vâng,” cuối cùng tôi nói, vẫn hơi hậm hực. “Chắc là mình làm vậy cũng được.” Tôi lôi điện thoại ra nhắn tin cho Suze và Danny (cha đỡ đầu của Minnie đồng thời là một nhà thiết kế thời trang tuyệt vời ông mặt giời):

Này. Chủ đề mới cho hôm nay là kết hợp Nga-Nhật nhé. Cya! Xxx

Ngay lập tức tôi nhận được tin nhắn trả lời của Suze.

Nhật ấy hả??? Tổ phải làm thế nào?? Sx

Cài đĩa vào tóc? tôi đáp.

Mẹ đã lấy sẵn mấy chiếc đĩa sơn mài đen và đang cố cài vào tóc tôi. “Chúng ta cần một cái cặp tóc,” mẹ tặc lưỡi nói. “Thế Luke thì sao?”

“Anh ấy sẽ không cài đĩa lên tóc đâu.” Tôi lắc đầu. “Dù chủ đề có là gì đi nữa.”

“Không, ngốc ạ!” mẹ lại tặc lưỡi. “Ý mẹ là nó sắp về đến nơi chưa?”

Một cách bản năng cả hai chúng tôi cùng liếc nhìn đồng hồ. Luke đã thề khoảng sáu mươi lăm lần là sẽ không về muộn lễ đặt tên thánh này.

Ý tôi là anh sẽ không muộn đâu. Không thể.

Có trời mới biết cuộc khủng hoảng công việc vĩ đại, ngoại hạng ấy là gì. Anh chẳng nói lời nào về nó, thậm chí còn chẳng buồn nói khách hàng là ai. Nhưng chắc phải có chuyện gì vừa đổ bể, vì mấy hôm nay hầu như chẳng hôm nào thấy mặt anh ở nhà, và nếu có gọi điện về thì cũng chỉ nói chuyện ba giây là cúp máy. Tôi lại lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh:

A sắp về chưa?? A ở đâu?

Một lát sau có tin nhắn trả lời:

Đang cố. L

Đang cố? Thế tức là sao? Anh đang ở trong ô tô chưa? Đừng bảo là thậm chí anh còn chưa rời văn phòng nhé. Tôi cảm thấy dưới mạng sườn nhói lên một cái. Anh không thể nào tới muộn lễ đặt tên thánh của chính con gái anh được. Anh không thể.

“Luke đâu con?” Bố đi ngang qua. “Đã thấy tắm hơi nó chưa?”

“Chưa ạ.”

“Nó bận quá hả?” Bố nhướn mày.

“Anh ấy sẽ về mà!” Tôi nặn ra một nụ cười tự tin. “Còn khối thời gian.”

NHƯNG mãi mà anh không về. Những người phục vụ đã sắp xếp xong. Mọi thứ đã sẵn sàng. Mười hai giờ kém hai mươi tôi vẫn đứng cùng Minnie trong sảnh, trôn trôn nhìn lối xe vào. Ban đầu tôi còn nhắn tin cho anh năm phút một lần, nhưng giờ thì tôi thôi. Tôi cảm thấy như mình đang nằm mê. Anh đang ở đâu? Sao anh lại có thể không ở đây?

“Con yêu, mình phải đi thôi.” Mẹ nhẹ nhàng đến sau tôi. “Mọi người sẽ đến nhà thờ hết mà.”

“Nhưng...” Tôi quay sang, thấy mặt mẹ nhăn đi vì lo lắng. Mẹ nói đúng. Chúng tôi không thể làm mọi người thất vọng được. “OK. Mình đi thôi.”

Khi chúng tôi rời nhà, tôi lại lấy điện thoại ra nhắn tin, mắt như nhòa đi.

Luke yêu quý ơi, cả nhà đi nhà thờ đây. Anh sắp bỏ lỡ lễ đặt tên thánh rồi.

Tôi đặt Minnie vào chỗ dành cho nó trên xe của bố, cài đai an toàn ngồi xuống cạnh con bé. Nhìn là có thể thấy bố mẹ tôi đang sắp chết vì phải kìm nén không nói nặng lời về Luke.

“Bố chắc là nó có lý do xác đáng,” cuối cùng bố lên tiếng, khởi hành khỏi lối xe.

Im lặng bao trùm, vì hiển nhiên là chẳng ai trong chúng tôi nghĩ ra nổi lý do ấy là gì.

“Con yêu, nói lại xem là chuyện gì được không?” mẹ mào mui. “Cuộc khủng hoảng gì à?”

“Có vẻ vậy.” Tôi trôn trôn nhìn ra ngoài cửa sổ. “Vụ gì đó rất lớn. Nhưng có thể nó sẽ không xảy ra. Con chỉ biết có thể thôi.”

Điện thoại tôi bất ngờ đổ chuông.

Becky xin lỗi e. Ko giải thích đc. Vẫn ở đây. Sẽ bắt trực thăng sớm nhất có thể. Chờ a nhé. L

Tôi trôn trôn nhìn cái điện thoại, thấy hơi khó tin một chút. Trực thăng ư? Anh sẽ đến bằng trực thăng?

Đột nhiên tôi cảm thấy vui hơn một chút. Thực ra tôi đã gần như tha thứ cho anh vì đã biến mất bí ẩn như thế. Tôi đang định nói với bố mẹ (làm ra vẻ tự nhiên) về máy bay trực thăng, thì điện thoại lại bíp.

Chắc phải một lúc nữa. Shit sắp đổ xuống đầu.

Shit nào? tôi nhắn tin lại, cảm thấy bực điên lên. Đầu ai?

Nhưng không có trả lời. A, anh thật là đáng ghét. Lúc nào anh cũng phải bí ẩn như thế mới được! Có khi đó chỉ là một cái quỹ đầu tư cũ rích tẻ ngắt nào đó kiếm được ít hơn so với dự tính vài triệu bảng. Chuyện lớn của anh là thế đấy.

Khi chúng tôi bước vào, nhà thờ đã đầy khách khứa. Tôi đi loanh quanh chào hỏi bạn chơi bài bridge của mẹ, một nửa trong số họ mặc đồ Nhật. (Tôi phải nói chuyện với mẹ về vụ này mới được). Tôi nghe thấy mình nói khoảng năm mươi lần câu, “Thực ra đây là chủ đề Nga-Nhật kết hợp” và “Luke đang đi trực thăng tới,” thế rồi mẹ thả tay Minnie ra và tôi có thể nghe thấy tiếng mọi người cưng nựng con bé.

“Bex!” Tôi quay sang thấy Suze, trông thật tuyệt trong chiếc áo choàng thêu màu tía, bột viền lông, tóc vẫn ngược lên, cài vài chiếc que gỗ khuấy cà phê lấy ở Starbucks.

“Tớ làm hết khả năng mới được thế này đây,” cô nói, tức giận chỉ vào chúng, “Cậu bảo là Nga! Sao lại có Nhật chen vào nữa?”

“Là lỗi của mẹ tớ!” Tôi đang định kể đầu đuôi mọi sự thì Cha Parker bước vào, bảnh bao từ đầu tới chân trong chiếc áo choàng trắng sột soạt.

“Ôi, xin chào Cha!” tôi cười tươi. “Cha có khỏe không ạ?”

Cha Parker rất tuyệt. Ông không phải là mục sư kiểu siêu-thần-thánh-sẽ-khiến-bạn-thấy-mọi-thứ-khác-đều-tôi-tệ. Ông giống kiểu mục sư trước-bữa-trưa-thì-làm-một-ly-gin&tonic hơn. Vợ ông làm việc trong thành phố, còn ông lúc nào cũng râm nắng và lái xe Jaguar.

“Cha rất khỏe.” Ông nong hậu bắt tay tôi. “Gặp lại con vui quá, Rebecca. Và cho phép Cha được nói, chủ đề Nhật Bản của con thật quyến rũ. Chính Cha cũng là một fan của món sushi đây.”

“Thực ra chủ đề là Nga Nhật kết hợp Cha ạ,” tôi kiên quyết đính chính. “Bọn con còn có bánh blini và rượu vốt ka nữa.”

“À, ra thế.” Ông cười tươi. “Mà Cha nghe tin Luke kẹt việc gì à?”

“Anh ấy sẽ đến đây sớm thôi ạ.” Tôi làm dấu hiệu cầu may mắn sau lưng mình. “Bất cứ lúc nào.”

“Tốt. Bởi vì Cha đang hơi cảm thấy sức ép thời gian. Và chắc là con đã quyết định xong tên lót của con gái rồi chứ? Con có thể viết ra cho Cha được không?”

Ôi trời ơi.

“Sắp nghĩ ra thôi ạ.” Tôi lúi ra bộ mặt khốn khổ. “Con sắp nghĩ ra rồi...”

“Rebecca, con thật là...” Cha Parker sốt ruột nói. “Cha không thể rửa tội cho con bé nếu chưa biết tên đầy đủ của cháu.”

Thật tình, ai đang gây sức ép đây chứ! Tôi tưởng mục sư thì sẽ thông hiểu mới phải chứ.

“Con định sẽ quyết định dứt khoát trong lúc mọi người cầu nguyện,” tôi giải thích. “Đương nhiên con cũng cầu nguyện chứ ạ,” tôi vội vã nói thêm khi thấy bộ mặt lạnh te của ông. “Cha biết mà. Có thể những cuốn sách thánh sẽ gợi cảm hứng cho con.” Tôi cầm cuốn Kinh Thánh ở gần đó lên, hy vọng sẽ ghi thêm vài điểm trước mặt ông. “Rất gợi cảm hứng Cha ạ. Có lẽ con sẽ chọn tên Eve. Hoặc là Mary.”

Vấn đề với Cha Parker là ông ấy đã biết tôi quá lâu rồi. Ông chỉ nghi ngại nhượng mảy mà nói, “Thế cha mẹ đỡ đầu đã có mặt ở đây cả chưa? Những người phù hợp, Cha hy vọng thế?”

“Dĩ nhiên rồi ạ! Đây là một người.” Tôi đẩy Suze lên trước, cô bắt tay Cha Parker rồi ngay lập tức huyền thuyên về trần nhà thờ, không biết có phải nó theo phong cách cuối thế kỷ mười chín không.

Suze thật là tuyệt. Cô luôn biết nên nói cái gì với ai.

Giờ thì cô đang nói về kính màu. Cô lấy mấy thông tin đó từ đâu ra nhỉ? Hẳn cô đã học về nó ở trường dạy làm phu nhân, sau những giờ học làm bánh trứng đường. Tôi chẳng mấy quan tâm tới kính màu, nói thật là thế, nên tôi cứ lơ đãng gỡ từng trang Kinh Thánh.

Ôiii. Delilah. Chà chà, một cái tên thật cool.

“Lạy Chúa Jesus, Becky!” Một giọng Mỹ quen thuộc đập vào màng nhĩ tôi. Từ phía sau tôi nghe thấy có tiếng ồn ào trong đám bạn bè của mẹ và ai đó kêu lên, “Nhân danh Chúa, ai thế kia?”

Điều đó chỉ có thể có một ý nghĩa thôi.

“Danny!” Tôi quay phắt lại đầy hân hoan. “Cậu đến rồi!”

Lâu lắm rồi tôi không gặp Danny. Trông anh gầy chưa từng thấy, khoác áo choàng da kiểu người Cô-dắc, mặc quần đen bó vải vinyl, chân đi ủng kiểu quân đội. Ngoài ra anh còn dắt theo một con chó trắng nhỏ tôi chưa thấy bao giờ. Tôi dang tay định ôm anh, nhưng anh giơ một tay lên như có ý bảo anh cần phải thông báo một tin trọng đại.

“Cái chủ đề này ư?” anh nói hồ như không tin nổi vào mắt mình. “Một kết hợp Nga gạch chéo Nhật tuyệt chết mẹ thế này ư? Làm sao ta có thể được gọi cảm hứng tuyệt chết mẹ hơn thế này được nữa? Con chó mới của tớ chỉ là một con chó Nhật vớ vẩn thôi!”

“Ôi dừng!” Tôi chợt nhớ ra còn có linh mục Parker đang đứng đó, cách có một bước chân. “Ồ... thưa Cha... đây là Danny Kovitz Cha đỡ đầu ạ.”

“Ôi giỏi!” Danny lấy tay che miệng kinh hoàng. “Con xin lỗi Cha. Nhà thờ đáng yêu quá,” anh rộng lượng nói thêm, khoát tay chỉ một vòng. “Con yêu sự trang hoàng này. Có ai giúp Cha chọn màu không ạ?”

“Con thật tốt quá.” Cha Parker nở với anh một nụ cười nghiêm khắc. “Nhưng trong buổi lễ con có thể kiểm chế thứ ngôn ngữ chót nhả đó được không?”

“Danny là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng đấy ạ,” tôi vội thêm vào.

“Xinnnn người.” Danny bật cười khiêm tốn. “Nổi tiếng gì đâu. Có tí tên tuổi thôi. Hoặc là khét tiếng. Mà Luke đâu nhỉ?” anh trầm giọng nói thêm với tôi. “Tớ cần anh ấy. Ngày nào Jarek cũng gọi tớ. Hắn đe dọa, nói thế nào nhỉ, sẽ qua đây.” Giọng Danny cao lên cảnh giác. “Cậu biết tớ không đổi đầu với ai bao giờ mà.”

Jarek là cựu giám đốc kinh doanh của Danny. Chúng tôi mới gặp hắn năm ngoái, và chẳng mấy chốc đã nhận ra hắn đã lấy một đồng tiền của Danny mà chẳng làm gì cả ngoại trừ mặc đồ Danny thiết kế miễn phí và ăn những bữa trưa đắt đỏ. Luke là người đã lo vụ cắt hợp đồng với hắn và giáo huấn Danny một chặp về chuyện ta không nên thuê ai đó làm việc chỉ vì thích kiểu tóc của hắn ta.

“Tớ tưởng cậu đã đổi hết số rồi,” tôi bối rối nói. “Tớ tưởng cậu không nhận bất cứ cuộc điện thoại nào của Jarek nữa.”

“Thì đúng thế,” anh đáp đầy tự vệ. “Ban đầu là vậy. Nhưng có mấy cái vé dự festival tuyệt vời ở Bali, nên là bọn tớ tới đó, và thế có nghĩa là hắn lại có số di động mới của tớ, thế là...”

“Danny! Cậu đi festival với hắn ấy hả? Cậu đã sa thải hắn cơ mà?” Danny trông như cá mắc cạn.

“OK. Là tại tớ dở hơi. Vậy Luke đâu?” Anh rầu rĩ nhìn quanh nhà thờ. “Bảo Luke nói chuyện với hắn được không?”

“Tớ cũng đâu có biết Luke ở đâu,” tôi nói, cúi kính hơn dự định. “Anh ấy đang bay trực thăng tới.”

“Trực thăng ấy à.” Danny nhướn mày. “Khá giống người hùng hành động. Anh ấy có định đu dây xuống như đặc vụ CIA không?”

“Không.” Tôi trợn mắt. “Đừng ngốc thế chứ.”

Dù nghĩ lại thì có thể anh sẽ làm thế. Ý tôi là, tìm đâu được chỗ đỗ trực thăng ở đây chứ?

Tôi lôi điện thoại ra nhắn tin cho Luke:

A đã lên trực thăng chưa? A định hạ cánh ở đâu? Trên mái nhà à?

“Ôi trời ơi. Mọi người đã trông thấy chàng quý tộc chưa?” Danny mất tập trung ngay khi thấy bóng Tarquin. “Yên nào đừng quần của anh.”

“Danny!” Tôi đâm một phát vào cánh tay anh rồi liếc nhìn Cha Parker, may mà ông mục sư đã đi ra chỗ khác. “Chúng ta đang ở trong nhà thờ, nhớ không?”

Danny lúc nào cũng có tình cảm hơi hơi đặc biệt với Tarquin. Và, công bằng mà nói, hôm nay trông Tarquin rất khác thường. Anh diện sơ mi trắng thụng, quần ngố đen, khoác ngoài một chiếc áo choàng kiểu quân đội. Mái tóc sẫm màu của anh rối bù vì gió, thật là một bước tiến lớn trong cách ăn mặc vốn thiếu xì-tai

của anh, và gương mặt xương xương, giống con chồn ecmin của anh trông gần như tạc vào vẻ ảm đạm của nhà thờ.

“Bộ sưu tập mới của tôi kia rồi, ngay trước mắt tôi.” Danny lập tức phác thảo Tarquin vào một cuốn sổ cũ. “Chàng quý tộc Anh gặp công chúa Nga.”

“Anh ấy là người Scotland,” tôi chỉ rõ.

“Thế càng tốt. Tôi sẽ cho thêm vấy Ê-cốt vào.”

“Danny!” tôi cười khúc khích khi trông thấy bản phác thảo. “Cậu không thể vẽ như thế trong nhà thờ!”

Bức tranh vẽ Tarquin đó không chính xác. Trên thực tế, nó quá khêu gợi. Nhưng có lần tôi đã nghe mẹ Suze bảo là tất cả đàn ông nhà Cleath-Stuart đều được trời ban cho cái đó rất lớn. Có khi bức tranh này mô tả chính xác hơn tôi biết ấy chứ.

“Thế con gái đỡ đầu của tớ đâu rồi?” Danny xé trang giấy, gấp lại và bắt đầu vẽ bức khác.

“Nó đang ở đâu đấy với mẹ tớ...” Tôi nhìn quanh tìm Minnie và chợt thấy nó cách chừng mười mét, đứng cạnh một nhóm bạn của mẹ. Ôi trời, này giờ con bé làm gì thế này? Nó đang khoác lủng lẳng trên tay chừng năm cái túi xách và vẫn đang vừa giặt giặt cái túi đeo vai của một bà vừa hét, “Của cháuuu!”

“Dễ thương quá!” tôi nghe bà già cười vang. “Của cháu đây, Minnie, cháu yêu.” Bà choàng quai cái túi vào cổ Minnie, và Minnie ì ạch bước đi, quyết tâm lôi theo đồng túi.

“Chiếc Balenciaga đẹp đấy,” Danny nhận xét. “Phụ kiện hoàn hảo khi ta sắp được đặt tên thánh.”

Tôi gật đầu. “Đấy là lý do tớ cho nó mượn.”

“Và cậu dành bằng lòng với chiếc Miu Miu mà tớ biết chắc chắn là đã mua được một năm, trong khi Balenciaga thì mới.” Danny thở dài buồn bã. “Tớ không thể nghĩ ra một tấm gương nào đẹp dễ hơn về mẫu tử.”

“Thôi đi!” Tôi đẩy Danny. “Vẽ tiếp đi cha nội.”

Khi đứng nhìn anh vẽ, một ý nghĩ chợt đến với tôi. Nếu định xây dựng bộ sưu tập mới của anh trên hình ảnh Tarquin thật, thế thì họ có thể kết hợp theo cách nào đó. Có lẽ họ có thể làm một chiến dịch quảng cáo kết hợp với Shetland Shortbread! Minh thật là có đầu óc làm ăn. Luke sẽ thấy ấn tượng lắm đấy. Tôi đang định cho Suze biết ý tưởng vĩ đại này thì giọng Cha Parker đã oang oang.

“Có lẽ mọi người nên vào chỗ đi thôi.” Ông ta bắt đầu đẩy chúng tôi vào hàng ghế. “Rồi chúng ta sẽ bắt đầu.”

Bắt đầu? Nhanh thế ư?

Tôi lo âu giật giật cái áo choàng trắng của ông khi ông loạt soạt bước qua. “Ừm, Luke vẫn chưa đến ạ. Giá như chúng ta hoãn thêm một lúc nữa...”

“Con yêu, chúng ta đã hoãn hai mươi phút rồi.” Nụ cười của Cha Parker hơi bị lạnh lùng. “Nếu chồng con không thể đến được...”

“Dĩ nhiên là anh ấy sẽ đến được!” Tôi cảm thấy bị chạm nọc. “Anh ấy đang trên đường rồi. Anh ấy sẽ có mặt ở đây.”

“Của connnnn!” Một tiếng choe chõe cao vút, sung sướng lấp đầy không gian, và cả cơ thể tôi cũng đờ cảnh giác. Đầu tôi quay ngoắt lại về phía trước nhà thờ, và ruột gan tôi suýt thì rụng mất.

Minne đã trèo qua lan can bàn thờ Chúa và đang đứng ngay bên cạnh bàn thờ, lộn phộc từng chiếc túi lại và lắc cho rơi hết mọi thứ bên trong ra. Sau lưng tôi có thể nghe thấy những tiếng thét của bạn bè mẹ khi họ trông thấy đồ của mình chạm sàn nhà và lăn tung tóe khắp nơi.

“Minnie!” tôi hét lên, lao ngược lên lối đi. “Thôi ngay!”

“Của connnnn!” Con bé hơn hở lắc lắc cái túi đeo vai Burberry, tiền xu đổ ra khỏi đó như thác. Toàn bộ khu bậc thờ trở thành một đồng lộn xộn những ví, tiền, son phấn và lược chải tóc.

“Đây là lễ đặt tên thánh của con,” tôi cúi tiết nói vào tai Minnie. “Con phải cư xử thật ngoan. Nếu không con sẽ không bao giờ có em trai em gái gì hết!”

Trông Minnie chẳng có vẻ gì là nghe lời, ngay cả khi tất cả đám bạn của mẹ đã lên tới nơi và bắt đầu vừa kêu ca vừa tặc lưỡi vừa lằn sờ tìm túi và tiền của mình.

Mặt tốt của chuyện này là ít ra vụ lộn xộn cũng đã trì hoãn buổi lễ được một chút. Nhưng, ngay cả như vậy, Cha Parker cũng đã nhanh chóng lừa mọi người về ghế.

“Mọi người ổn định chỗ ngồi được chưa ạ? Chúng ta thực sự cần phải tiếp tục.”

“Thế còn Luke thì sao?” mẹ lo lắng nói khi ngồi vào chỗ của mình.

“Anh ấy sẽ đến kịp thôi ạ,” tôi nói, cố làm ra vẻ tự tin.

Tôi chỉ cần nói thật đông dài câu giờ trong lúc chờ anh tới. Sẽ có cả đồng lời cầu nguyện và nói chuyện, hiển nhiên rồi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

OK. TÔI SẼ VIẾT THƯ cho Tổng Giám mục hạt Canterbury. Theo quan điểm của tôi, các buổi lễ đặt tên thánh đều quá, quá ngắn.

Tất cả chúng tôi ngồi hết vài hàng ghế đầu của nhà thờ. Chúng tôi đã cầu nguyện xong hai bài, nói vài câu về chuyện từ chối dính dáng tới quỷ. Tất cả chúng tôi đã hát một bài thánh ca, trong lúc đó Minnie đã tận dụng thời giờ để xé tan hai cuốn thánh ca. (Đó cũng là cách duy nhất giữ con bé yên lặng. Tôi sẽ đền tiền cho nhà thờ.) Thế rồi đột nhiên Cha Parker yêu cầu chúng tôi tập trung lên chỗ bình nước thánh, và tôi phát hoảng.

Chúng tôi không thể đến phần vẩy nước thánh bây giờ được. Tôi sẽ không để Luke lỡ phần quan trọng này!

Vẫn chưa thấy tăm hơi anh. Anh không trả lời bất cứ tin nhắn nào của tôi nữa. Tôi hy vọng đến tuyệt vọng rằng anh tắt máy chỉ vì sóng điện thoại ảnh hưởng tới việc điều khiển trực thăng. Cổ tôi nghén ra, cố gắng nghe xem ngoài kia có chấn động gì không.

“Minnie?” Cha Parker mỉm cười với con bé. “Con đã sẵn sàng chưa?”

“Khoan đã!” tôi tuyệt vọng nói, ngay khi mọi người đã dướm đứng lên. “Trước khi nghi lễ chính thực sự bắt đầu... ờ... mẹ đỡ đầu của Minnie, Susan Cleath-Stuart, muốn được đọc một bài thơ nhân dịp này. Phải vậy không, Suze?”

Suze lập tức quay phắt lại và thì thào, “Hả?”

“Xin cậu đấy, Suze!” tôi rít lên đáp lại. “Tớ cần câu ít giờ, không thì Luke bỏ lỡ mất!”

“Tớ có biết bài thơ nào đâu!” cô lầm bầm khi đứng dậy.

“Cứ đọc bừa cái gì đấy trong cuốn sách chép thánh ca kia kìa! Cái gì đó dài vào!”

Trợn mắt, Suze cầm một cuốn thánh ca lên và tiến lên phía trước, rồi cười một vòng với khán giả.

“Tôi muốn được đọc...” Cô mở sách và soạn soạn giở nhanh một lượt. “‘Ba Vị Vua Chúng Ta’”. Cô hắng giọng. “Ba vị vua phương Đông chúng ta. Chở theo quà chúng ta đi thật xa...”

Suze đúng là một ngôi sao. Cô đọc theo tốc độ của một con sên và mỗi điệp khúc đều đọc hai lần.

“Hay quá!” Cha Parker cố nín một cái ngáp. “Và giờ xin mọi người hãy tập trung lại nơi bình nước thánh...”

“Từ từ đã ạ!” Tôi nhấp nhòm trên ghế của mình. “Ừm, cha đỡ đầu của Minnie, Danny Kovitz, giờ sẽ...” Tôi khấn khoản nhìn anh. “Anh ấy cũng sẽ... đọc một bài thơ?” Làm ơn đi, tôi im lặng làm khẩu hình, và Danny nháy mắt đáp lại.

“Được vinh dự tới dự lễ đặt tên thánh của con gái đỡ đầu, hôm nay tôi xin biểu diễn bài ‘The Real Slim Shady’ của Eminem,” anh tự tin nói.

Ồi. Hy vọng Cha Parker không nghe kỹ quá.

Danny không phải là rapper hay nhất thế giới, nhưng khi anh vừa hát xong mọi người đều vỗ tay reo hò, thậm chí các bà bạn đánh bài bridge của mẹ cũng vậy. Thế là Danny hát thêm một bài nữa, “Stan”, vần của Eminem, còn Suze làm thêm vài bài của Dido. Tiếp theo là Tom và Jess với những lời cầu nguyện kiểu Nam Mỹ cho trẻ em, thực tình là rất xúc động. Rồi bố bước lên hát bài “Que Sera Sera”, đến điệp khúc thì mọi người cùng hòa vào hát, Martin chỉ huy dàn hợp xướng này bằng một chiếc đĩa lấy từ tóc Janice.

Cha Parker đã bắt đầu có vẻ cực kỳ điên tiết.

Xin cảm ơn tất cả mọi người vì sự đóng góp thú vị vừa rồi,” ông ta gần giọng nói. “Và giờ xin mọi người hãy tập trung quanh bình thánh...”

“Khoan đã ạ!” tôi ngắt lời ông ta. “Với tư cách là mẹ của Minnie, tôi muốn phát biểu vài lời.”

“Rebecca!” Cha Parker quát lên. “Thực sự là chúng ta cần tiếp tục hành lễ.”

“Nhanh thôi ạ!”

Tôi vội vã tiến lên phía trước, vội vã tới độ suýt vấp ngã. Tôi sẽ nói đến khi Luke đến thì thôi. Chỉ còn cách này.

“Xin kính chào toàn thể gia quyến cùng bạn bè gần xa.” Tôi nhìn quanh một lượt, cố tránh ánh mắt tóe lửa của Cha Parker. “Hôm nay thật là một ngày đặc biệt. Một ngày hết sức đặc biệt. Minnie sắp được đặt tên thánh.”

Tôi dừng lại, như thể để cho mọi người ngấm, và nhanh tay kiểm tra điện thoại, vẫn chưa có gì.

“Nhưng chúng ta làm vậy là có ý nghĩa gì?” Tôi giơ một ngón tay lên, bắt chước Cha Parker lúc ông ta giảng đạo. “Hay tất cả chúng ta có mặt ở đây đơn giản chỉ vì chúng ta đang có hứng?”

Có một làn sóng quan tâm dấy lên trong khán giả, một vài người còn khều nhau thì thầm. Tôi thấy khá sung sướng, thực sự ấy. Tôi không nghĩ là bài phát biểu của tôi có thể khuấy động mọi người thế.

“Bởi vì người ta thật dễ dàng đi qua cuộc đời này mà thậm chí chẳng buồn ngoái lại nhìn những bông hoa.” Tôi gạt đầu để tăng hiệu ứng, thế là lại thêm tiếng thì thầm và những cú khều nhau.

Phản ứng tôi nhận được này thật là tuyệt! Có khi tôi nên bắt đầu đi giảng đạo! Rõ ràng là tôi có năng khiếu thiên bẩm làm việc này, mà tôi còn có vô số ý tưởng sâu sắc nữa chứ.

“Điều này khiến các vị suy nghĩ phải không ạ?” tôi tiếp tục. “Nhưng suy nghĩ thực sự có ý nghĩa gì?”

Giờ thì tất cả đều đang thì thào. Mọi người chuyển tay nhau mấy cái iPhone và chỉ trỏ cái gì đấy. Có chuyện gì thế nhỉ?

“Ý tôi là, tại sao tất cả chúng ta lại có mặt ở đây?” Giọng tôi chìm ngấm giữa một biển xôn xao mỗi lúc một tăng.

“Có chuyện gì thế!” tôi kêu lên. “Mọi người đang nhìn cái gì thế?” Thậm chí cả bố mẹ tôi cũng đang dán mắt vào cái BlackBerry của mẹ.

“Becky, tốt hơn là con nên nhìn cái này,” bố nói bằng giọng kỳ lạ. Ông đứng dậy đưa cho tôi cái BlackBerry và tôi chăm chăm nhìn tay phát thanh viên truyền hình trên website của BBC.

“... tin mới nhất chúng tôi vừa nhận được là Ngân hàng London đã đồng ý tiếp nhận khoản trợ giúp khẩn cấp từ Ngân hàng Anh. Động thái này xảy ra sau nhiều ngày đàm phán bí mật, khi các nhà lãnh đạo vật lộn để cứu vãn tình hình...”

Tay phát thanh viên vẫn tiếp tục nói, nhưng tôi không nghe thấy gì nữa. Tôi bận chăm chú nhìn tấm ảnh. Chụp vài người đàn ông mặc com lê đang ra khỏi Ngân hàng Anh, trông rất nghiêm trọng. Một trong số đó là Luke. Luke đang ở Ngân hàng Anh sao?

Ôi trời ơi. Lúc này anh đang ở Ngân hàng Anh sao?

Hình ảnh trên màn hình đã chuyển thành một nhóm các nhà bình luận ngồi quanh một chiếc bàn, trông u ám, cùng với cái cô dẫn chương trình lúc nào cũng ngắt lời người khác.

“Vậy là, về cốt lõi thì, Ngân hàng London đã phá sản, phải vậy không?” cô ta nói, hùng hồn như thường lệ.
“Phá sản là một từ rất nặng nề...” một nhà bình luận mở lời - nhưng tôi không nghe thấy ông ta nói gì thêm nữa, vì nhà thờ đã rơi vào cảnh hỗn loạn.

“Phá sản rồi!”

“Ngân hàng London đã phá sản!”

“Nhưng tiền của cả nhà chúng ta gửi ở đó mà!” trông mẹ hơi cuồng loạn. “Graham, làm gì đi chứ! Rút ra đi! Rút tiền ra đi!”

“Tiền đi nghỉ của chúng tôi!” Janice rên rỉ.

“Tiền hưu của tôi!” Một ông già sụp xuống chân mình.

“Tôi chắc chắn là chúng ta không nên phản ứng quá đà ” Jess nói với đám lộn xộn. “Tôi chắc chắn sẽ không ai mất gì cả, các ngân hàng đều được bảo đảm...” Nhưng chẳng ai nghe chị cả.

“Danh mục đầu tư của tôi!” Cha Parker cởi tung áo choàng mục sư mà cầm đầu chạy ra cửa.

“Cha không thể cứ thế mà đi được!” tôi giận dữ gọi với theo. “Cha còn chưa tiến hành nghi thức đặt tên thánh cho Minnie!” Nhưng ông ta hoàn toàn phớt lờ tôi - và, trước sự kinh ngạc của tôi, mẹ tôi cũng đang lao theo ông ta.

“Mẹ! Quay lại đi!”

Tôi tóm lấy Minnie trước khi nó cũng chạy theo. Mọi người đều đi. Trong chốc lát cả nhà thờ đã trống trơn, chỉ còn lại tôi, Minnie, Suze, Tarkie, Jess, Tom và Danny. Chúng tôi liếc nhìn nhau rồi, không ai bảo ai, tất cả cùng vội vã tới lối ra khỏi nhà thờ. Chúng tôi xô cánh cửa gỗ đồ sộ - rồi đứng đó trên hiên, choáng váng.

“Jesus đáng yêu ơi,” Danny nói không ra hơi.

Con phố lớn đã đầy người. Chắc phải đến hai ba trăm người mất. Tất cả ồ ạt kéo nhau tới chi nhánh tí xíu của Ngân hàng London, bên ngoài đó đã có một hàng dài người xếp sẵn. Tôi có thể trông thấy mẹ đang lo lắng xô đẩy tìm một chỗ đứng còn Cha Parker đang thô lỗ cố chen lên trước một bà già trong lúc một anh chàng ít tuổi đang hoảng loạn trong bộ đồng phục ngân hàng nỗ lực giữ trật tự.

Khi tôi há hốc mồm nhìn cảnh đó, có gì đó thu hút chú ý của tôi. Ngay phía cuối phố, đối diện nhà thờ, tôi thoáng thấy một dáng người trong đám đông. Tóc đen trông như cái nổi trên đầu, da trắng, kính mát kiểu Jackie O, vết nữ đen trắng...

Tôi nhìn kỹ hơn, không thể tin nổi. Đó có phải là...

Không thể nào là...

Elinor?

Nhưng trong lúc tôi cố nhìn cho rõ, Elinor - hoặc ai đấy - đã mất hút vào đám đông. Tôi dụi mắt nhìn lại lần nữa, nhưng giờ tất cả những gì tôi trông thấy chỉ là một cảnh sát không biết từ đâu xuất hiện đang yêu cầu mọi người đi hết.

Kỳ quặc ghê. Chắc mình tưởng tượng rồi.

“Nhìn tay cảnh sát kia,” Danny hớn hờ nói. “Hắn sắp mất kiểm soát rồi. Hắn sắp phải dùng roi điện cho mà xem.”

“Ôi trời ơi!” Suze đột ngột chỉ tay lên trời, há hốc miệng.

Chuyện này thật hoang đường. Giờ thì có người trèo lên cả nóc ngân hàng. Tôi và Suze nhìn nhau sốc toàn tập. Như thế có người ngoài hành tinh xâm lược vậy, hoặc là đã xảy ra chiến tranh, hoặc cái gì đó. Cả đời tôi chưa từng chưa từng chứng kiến cảnh nào thế này.

5. Chương 5

CHẠC, ÍT RA thì giờ mọi chuyện đã hợp lý. Ít ra tôi cũng có thể tha thứ cho Luke. Đây gần như là lần đầu tiên Luke gặp phải cái gọi là “cuộc khủng hoảng vĩ đại” trong công việc và đúng thật nó là một cuộc khủng hoảng đích thực, toàn diện. Không ai có thể nói chuyện gì khác nữa. Tất cả các kênh tin tức đều đưa tin về cuộc khủng hoảng này.

Tôi đã nói chuyện điện thoại với Luke và anh bảo sẽ về nhà ngay khi có thể. Nhưng anh không thể về sớm. Anh đang ở Ngân hàng Anh gặp gỡ đủ kiểu quan chức chớp bu. Anh đang cố “kiểm soát tình hình” và “hạn chế thiệt hại”. Mọi chi nhánh của Ngân hàng London, kể từ chi nhánh nhỏ nhất, đều đã bị bao vây. Có vẻ như đích thân thủ tướng sẽ phải có bài phát biểu kêu gọi người dân bình tĩnh. (Nếu bạn hỏi thì tôi thấy việc này là một sai lầm lớn. Mẹ tôi đã tin chắc toàn bộ vụ này chỉ là một âm mưu của chính phủ.)

“Trà nhé?” Bố bước vào phòng, nơi Suze, Danny, Tarquin, Jess, Tom và tôi đang ngồi, vẫn còn chưa hết tê liệt vì choáng váng. Ti vi đang phát kênh Sky News, họ cứ chiếu đi chiếu lại cái đoạn phim ngắn đó, cái đoạn có khuôn mặt nghiêm nghị của Luke cùng mấy khách hàng nhà băng cũng đang nghiêm nghị không kém.

“Ừm.” Bố đặt chiếc khay xuống. “Giờ phải làm sao? Mình có định sắp xếp lại buổi lễ đặt tên thánh không?”

“Sẽ phải vậy thôi, con nghĩ vậy.” Tôi gật đầu, nhìn quanh phòng. “Khi nào mọi người lại rảnh?”

“Trong tháng Một này thì không ổn lắm.” Danny lôi chiếc BlackBerry ra nheo nheo mắt nhìn nó. “Dù tháng Một sang năm thì hoàn toàn trống lịch,” anh nói đùa.

“Nhà mình phải đi dự rất nhiều tiệc săn bắn...” Suze tìm cuốn sổ nhật ký hiệu Smythson.

“Và đừng quên chuyến du lịch của chúng ta tới vùng hồ Lake District,” bố chen vào.

Trời ơi, mọi người đều bận quá. Cuối cùng tôi đành bắt mọi người viết ra những khoảng thời gian họ có thể rảnh rỗi trong vài tháng tới. Jess lập bảng, gạch hết ngày bận đi và tìm ra kết quả.

“Có ba khả năng,” cuối cùng chị nói. “Mười tám tháng Hai, mười một tháng Ba hoặc là mồng bảy tháng Tư, hôm đó cũng là thứ Sáu nữa.”

“Mồng Bảy tháng Tư à?” tôi ngược lên. “Hôm đó là sinh nhật Luke. ”

“Tớ không biết đâu,” Suze thích thú nói. “Thậm chí tớ còn không biết là Luke cũng có ngày sinh nhật.”

“Anh ấy chẳng thích sinh nhật mấy,” tôi giải thích. “Lần nào tớ cố tổ chức kỷ niệm sinh nhật cho anh ấy anh ấy cũng hủy vì lý do công việc gì đó.”

Đó cũng là một trong những điểm ở Luke mà tôi hầu như không hiểu nổi. Anh chẳng bao giờ phấn khích khi nhận quà; anh không hé lộ một tí teo gọi ý nào về chuyện anh thích được chiêu đãi ra sao; anh không đếm ngược trên lịch treo tường. Có năm khi tôi loảng xoảng mang khay đồ ăn sáng vào cho anh anh còn quên búng hôm đó là sinh nhật mình. Làm sao ta có thể quên ngày sinh nhật của chính mình được cơ chứ?

Tôi lại liếc màn hình ti vi. Anh ở trên đó, lại bước ra khỏi Ngân hàng Anh, trán còn nhần hơn thường lệ. Tôi chợt cảm thấy một tình yêu dào dạt. Anh đã có một năm thật tồi tệ, anh xứng đáng được chiêu đãi gì đó. Tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc cho anh. Ngay cả khi anh không muốn. Ngay cả khi anh sẽ cố để hủy nó.

Và ngay lập tức ý tưởng đó hạ gục tôi.

“Này! Hay là mình tổ chức một bữa tiệc bất ngờ cho Luke?” tôi hào hứng nhìn quanh. “Anh ấy sẽ tưởng đó chỉ là lễ đặt tên thánh của Minnie, được tái tổ chức - nhưng đồng thời đó sẽ là tiệc sinh nhật cho anh ấy!”

Đột nhiên tôi hình dung ra cảnh Luke bước vào căn phòng tối thui rồi cả hội reo lên “Chúc mừng sinh nhật!” Hàm anh sẽ rớt xuống và không thốt nên lời vì ngạc nhiên.

Ôi ôi. Mình phải là thế mới được. Mình phải làm.

“Ý tưởng hay đấy, Bex!” Mắt Suze sáng bừng lên.

“Tuyệt vời.” Danny đang nhần tin dở cũng ngừng lên. “Chủ đề là gì thế?”

“Tớ vẫn chưa biết. Nhưng sẽ là chủ đề gì đó thật cool. Chủ đề gì đó mà Luke sẽ thích.”

Tôi chưa tổ chức tiệc bất ngờ bao giờ cả, nhưng việc đó không thể quá khó được, phải không? Ý tôi là, nó chỉ là một bữa tiệc bình thường, ngoại trừ việc ta phải giữ bí mật. Dễ ợt.

“Becky, em có chắc thời điểm đó là thích hợp để tổ chức tiệc không?” Jess nhíu mày nói. “Ý chị là, nếu những gì người ta đang nói kia là đúng?” Jess chỉ vào cái ti vi, vẫn đang đưa tin về Ngân hàng London. “Nếu tất cả chúng ta đều đang ở điểm bắt đầu của một thảm họa tài chính?”

Đích thị là Jess rồi. Chỉ có Jess mới có thể đem “thảm họa tài chính” vào một cuộc trò chuyện để chịu về tiệc tùng.

“À, thế thì mọi người sẽ cần phải vui lên chứ, phải vậy không?” tôi ngoan cố nói. “Càng tốt.”

Jess không hề nao núng. “Chị chỉ muốn nói là, em cần cẩn trọng nhất là trong một khoảng thời gian thế này. Em có tiền để tổ chức không?”

Thiệt tình! Cái gì thế này, chương trình Ai muốn làm bà chị thích chọc ngoáy sao?

“Hình như em có.” Tôi nhún vai vô tư. “Hình như em đã tiết kiệm được một khoản dành cho một sự kiện thế này.”

Im lặng bao trùm gian phòng, chỉ có tiếng khịt mũi khe khẽ của Danny. Tom đang cười khẩy, và tôi trừng mắt nhìn anh ta. Tôi đã bao giờ cười khẩy vào bất cứ dự án nào của anh ta chưa? Hồi anh xây cái nhà nghỉ hè lố bịch ấy trong vườn nhà Janice tôi có cười anh ta không? (À, thực ra thì hình như tôi có cười. Nhưng như thế không tính. Nhà nghỉ mùa hè và tiệc tùng là hai vấn đề hoàn toàn khác biệt.)

Tệ nhất là thậm chí cả Suze trông cũng đang khổ sở, như thể cô không muốn cười nhưng không thể nhịn. Thấy tôi đang nhìn, Suze đỏ mặt đầy tội lỗi.

“Vấn đề là, đó đâu nhất thiết phải là một bữa tiệc đắt đỏ, phải không?” cô vội vã nói. “Cậu có thể tổ chức một bữa tiệc giản dị, Bex ạ. Một bữa tiệc tiết kiệm!”

“Đúng thế.” Jess gật đầu. “Tom có thể tự làm rượu đào. Không hề dở chút nào. Còn chị rất sẵn sàng lo nấu nướng!”

Rượu đào tự làm ư?

“m nhạc thì có thể mở iPod...” Tom gợi ý.

“Tớ sẽ phụ trách mục iPod,” Danny xen vào.

”Chúng ta có thể cắt giấy làm dây trang trí.

Tôi kinh hoàng nhìn tất cả bọn họ. Một ngân hàng bé xíu phá sản và thế là đột nhiên chúng tôi phải cư xử như thể đang có chiến tranh, ai ai cũng phải ăn thật hộp rán và tự làm bắn chân mình vì không đủ tiền mua tất?

“Tôi không muốn tổ chức cho Luke một bữa tiệc vớ vẩn toàn rượu tự nấu và nghe nhạc từ iPod!” tôi kêu lên. “Tôi muốn một bữa tiệc long lanh kia! Tôi muốn có rạp dựng và ban nhạc, có người phục vụ, đèn lấp lánh khắp nơi... và các trò tiêu khiển nữa! Nghệ sĩ tung hứng, nướng lửa, kiểu như vậy.”

“Nhưng cậu có thể tổ chức một bữa tiệc ra trò mà không nướng lửa mà...” Suze mở lời.

“Tớ không muốn chỉ ra trò,” tôi nói miệt thị. “Nếu tớ đã tổ chức tiệc cho Luke, tớ muốn anh ấy sẽ sững sờ. Tớ muốn hạ gục anh ấy. Tớ muốn anh ấy sẽ bước vào và hoàn toàn không thoát nổi nên lời... trong suốt một phút liền. Ít ra là vậy.”

Tất cả bọn bè tôi chỉ nhìn nhau.

“Sao cơ?” tôi nhìn hết mặt người này sang người khác. “Có gì không ổn nào?”

“Thôi nào, Becky. Như thế sẽ tốn cả một gia tài đấy,” Jess thẳng thừng nói. “Em định lấy tiền ở đâu ra?”

“Em... em cũng không biết.” Tôi vẫn ngoan cố. “Làm thêm giờ thật nhiều, có lẽ thế.”

“Em sẽ chẳng thể nào giữ bí mật được với Luke đâu,” Tom lại chen vào. “Một triệu năm nữa cũng không.”

Tôi cảm thấy một cơn giận dữ trào dâng, giận anh ta - không, thực ra là giận tất cả bọn họ, kể cả Suze. Sao họ cứ phải hắt nước lạnh vào mọi thứ thế nhỉ?

“Có, em sẽ làm được!” tôi cau tiết phản pháo. “Anh cứ chờ mà xem, Em sẽ tổ chức một bữa tiệc tuyệt vời và sẽ tuyệt đối giữ bí mật với Luke...”

“Giữ bí mật gì với Luke?” Giọng trầm của anh vang khắp sảnh và suýt thì tôi giật bắn mình đi cả dậm. Khi thật, sao chuyện này có thể xảy ra cơ chứ? Tôi chỉ vừa mới lên kế hoạch cho bữa tiệc được hai phút thì đã lộ tẩy hết cả. Thậm chí tôi còn không có thời gian để bắn cho Suze một ánh mắt khổ sở trước khi Luke bước vào qua cửa. Anh đang bế Minnie và trông vui vẻ đến ngỡ ngàng.

“Làm sao mà anh lại về thế này?” tôi hỏi trong lúc anh hôn tôi. “Mọi chuyện xong cả rồi sao?”

“Anh e là chỉ tạt qua lấy ít quần áo sạch thôi,” anh mết mỏi “Vụ này sẽ không thể kết thúc sớm được đâu.”

“Ừm, Luke này, cái câu anh vừa nghe em nói về ‘giữ bí mật với Luke’ ấy mà?” tôi háng giọng. “Có lẽ anh đang băn khoăn không biết em định nói gì.”

“Đúng là câu đó có sượt qua đầu anh.” Luke nhướn mày tỏ vẻ khó hiểu.

“À, chỉ là... ừm... em không muốn cho anh biết vừa xong mọi chuyện điên rồ đến mức nào. Ở Ngân hàng London ấy. Hồn loạn. Em nghĩ tin đó sẽ làm anh căng thẳng thêm. Vậy là em bảo mọi người đừng nói gì về chuyện đó. Phải vậy không?”

Tôi trừng mắt lườm một lượt quanh bàn, và Suze ngoan ngoãn nói, “Đúng thế!”

“Đừng lo,” Luke nhăn nhó nói. “Anh đã chứng kiến cảnh tồi tệ nhất rồi.” Anh đưa tay xoa đầu Minnie. “Anh nghe tin con bé vừa bị lỡ khoảnh khắc vĩ đại của đời mình à?”

“Ông mục sư chạy theo mọi người đến ngân hàng! Nhưng không sao,” tôi thận trọng nói thêm, “bởi vì cả nhà đang lên lịch tổ chức lại lễ đặt tên thánh. Chọn một ngày khác vậy.”

Lúc này tôi sẽ không đề cập đến ngày chính xác.

“Tốt.” Luke gật đầu chẳng mấy hào hứng. “Còn đồ ăn không em?” Tôi gật đầu. “Còn nhiều lắm.” Tôi đang định đứng dậy lấy cho anh mấy cái bánh blini thì mẹ bước vào, mặt hơi đỏ vì lượng Sa kê uống này giờ.

“Nghe này, con yêu,” mẹ nói với tôi và Luke. “Cha Parker đang ở đây. Ông ấy muốn gặp hai con. Mẹ mời ông ta vào nhé?”

“Ồ, vâng,” tôi ngạc nhiên nói. “Dĩ nhiên rồi.”

Chưa bao giờ tôi thấy Cha Parker ngượng ngùng như thế. Nụ cười rạng ngời của ông ta bay đâu mất, ông ta còn không thể nhìn thẳng vào mắt chúng tôi.

“Rebecca và Luke này, Cha thực lòng xin lỗi,” ông ta nói. “Cha chưa bao giờ bỏ dở buổi lễ nào giữa chừng như thế. Không hiểu cái gì đã sai khiến Cha lúc ấy nữa.”

“Cha đừng lo,” tôi hào hiệp nói. “Bọn con đã vượt qua chuyện đó rồi.”

“Cha đề rằng các con vẫn muốn rửa tội cho con gái?”

“Dĩ nhiên là vậy rồi ạ!” tôi hớn hởi nói. “Thực ra bọn con vừa bàn chuyện đó. Bọn con đã lên kế hoạch hết rồi.”

“Cha rất mừng.” Ông ta nhìn quanh phòng. “Chà, các con đều có mặt đông đủ và chỉnh tề, nên...” Trước khi tôi kịp hiểu chuyện gì xảy ra, ông ta lôi ra một cái chai nhỏ, mở nắp và vẩy vẩy thứ nước gì đó lên trán Minnie. “Minnie, ta rửa tội cho con, nhân danh Cha, Con và các Thánh thần. Amen.”

“Gì cơ?” tôi yếu ớt nói, nhưng ông ta không nghe. Giờ thì ông ta đã đang ghi dấu thánh bằng dầu trên trán con bé.

“Chào mừng gia nhập Giáo hội, bé con. Chúa sẽ phù hộ và bảo vệ con.” Ông ta lần trong túi lôi ra một cây nến đưa cho tôi. “Chúc mừng con, Rebecca.” Rồi ông ta quay sang mẹ tôi. “Con nói là có món sushi phải không nhỉ?”

Tôi không thốt nên lời vì sốc.

Minnie? Chỉ Minnie thôi sao?

“Ý Cha là giờ con bé đã được đặt tên thánh xong ấy à?” tôi đã tìm lại giọng mình. “Thế là xong à?”

“Thực tình,” Cha Parker mẫn nguyện nói, “Cha đã làm gì là đều muốn làm xong. Một lần nữa Cha xin lỗi vì sự gián đoạn lúc trước. Chúc các con một buổi tối tốt lành.”

Tôi thậm chí còn chưa kịp thở thì ông ta đã ào đi như một cơn lốc, và tôi chỉ còn biết trân trối nhìn theo ông ta, giận điên lên. Thậm chí ông ta còn không thèm hỏi tên lót của con bé là gì. Trong khi tôi đã sắp nghĩ ra!

“Minnie Brandon.” Luke hân hoan công kênh con bé lên vai. “Tên hay đấy.” Tôi bắn cho anh một cái nhìn cay cú. “Anh phải đi kiểm gì bỏ bụng đây,” anh nói thêm. “Lát nữa gặp lại nhé.”

Khi Luke đóng cửa lại sau lưng, tôi thở hắt ra như một quả bóng bay xì hơi. Những người khác trông cũng choáng váng không kém.

“Chắc, chuyện hơi đột ngột thì phải,” Tom nói.

“Thế tức là chúng ta sẽ không cần giữ ngày 7 tháng Tư nữa à?” Danny nói.

“Có lẽ tốt nhất nên như vậy,” Jess nói. “Becky, chị ghét phải nói điều này... nhưng đằng nào em cũng chẳng tổ chức được bữa tiệc ấy đâu mà.”

“Có, em có thể.” Tôi quắc mắt nhìn chị.

“Thôi, sao cũng được!” Suze vội nói. “Chuyện đó giờ không quan trọng nữa, vì nó cũng sẽ không xảy ra. Nó chẳng liên quan gì nữa hết.” Tôi cảm thấy một nỗi hận nhói lên. Ai cũng đoán chắc là tôi sẽ từ bỏ ý tưởng này, phải vậy không? Ai cũng đoán chắc là tôi không thể làm được. Thế mà những người này được coi là bạn tôi kia đấy. Họ đáng lý phải tin tôi chứ.

Được rồi, tôi sẽ cho họ thấy.

“Bữa tiệc vẫn có liên quan. Và nó sẽ diễn ra.” Tôi nhìn quanh phòng, cảm thấy quyết tâm ngàn năm. “Tôi sẽ không để tay mục sư dở hơi đó hủy hoại kế hoạch của mình. Tôi vẫn sẽ tổ chức cho Luke một bữa tiệc mừng sinh nhật bất ngờ. Tôi sẽ tổ chức trong ngân quỹ cho phép, sẽ giữ bí mật hoàn toàn với Luke, và sẽ khiến anh bất ngờ không thốt nên lời.”

Tôi cố để không buột ra câu, “Rồi xem.”

“Bex...” Suze liếc nhìn quanh mọi người. “Không phải bọn tớ nghĩ cậu không thể làm được...”

“Có, đúng thế đấy!” tôi giận dữ nói. “Đó chính xác là những gì cậu đã nói! Được thôi, tất cả các người sẽ phải tự nuốt lại hết lời đã nói ra.”

“Ồ, chuyện gì thế?” Danny ngẩng lên khỏi chiếc BlackBerry mà anh vẫn đang hí hoáy này giờ. “Cuối cùng là có tiệc hay không?”

“Có,” tôi cương quyết nói. “Chắc chắn là có.”

Những người biết về bữa tiệc

Tôi

Suze

Tarquin

Danny

Jess

Tom

Tổng cộng =6

6. Chương 6

TÔI ĐANG đạt tiến độ tốt với bữa tiệc này - thực ra tôi còn khá tự hào về bản thân, nhất là khi tôi không phải người tổ chức tiệc chuyên nghiệp hay gì. Tôi đã mua một cuốn sổ đặc biệt, ngự trang nó bằng cách viết boots cao gót - những lựa chọn khả thi lên bìa. Và tôi có một danh sách những việc cần làm toàn diện như sau:

Danh sách những việc cần làm cho bữa tiệc

Rạp - Mua ở đâu? Lắp ở đâu? Kích cỡ?

Người nướng lửa? - Kiểm đâu??

Người tung hứng - Kiểm đâu??

Chủ đề - Gì?

Đồ ăn - Cái gì? Như thế nào? (Suối sô cô la?)

Đồ uống - KHÔNG rượu đào

Khiêu vũ - Cần sàn. Bóng loáng? Đen trắng, đèn như trong chương trình Saturday Night Fever?

Khách - Ai? Tìm bạn cũ? (KHÔNG Venetia Carter/ Sacha de Bonneville)

Trang phục - đầm Balmain đen đính kim kèm xăng đan Zanotti đính đá và vòng tay Phillippe Rudibert?

Đầm xanh turquoise Roland Mouret kèm xăng đan nhiều dây Prada?

Váy mini Azzaro đỏ và giày Loboutin đen?

OK, vẫn còn vài vấn đề chưa được giải quyết. Nhưng chuyện cấp bách nhất là phải bảo đảm Luke rồi vào ngày 7 tháng Tư, không bận đi công tác hay gì cả. Cũng có nghĩa là tôi sẽ phải kiếm được một kẻ tòng phạm.

Tôi chờ cho tới khi được ở một mình trong bếp, rồi quay số văn phòng anh.

“Văn phòng của Luke Brandon xin nghe, tôi có thể giúp gì ạ?” một ngữ điệu hoàn hảo vang lên trong ống nghe.

Trợ lý cá nhân của Luke là Bonnie, đã làm việc với Luke được một năm. Chị đã ngoài bốn mươi, tóc vàng trung bình, lúc nào cũng búi kiểu cổ điển. Chị luôn mặc váy vải tweed khiêm tốn, giày công sở bít mũi và nói giọng mềm mại đều đều. Tại các bữa tiệc của Brandon Communications, chị luôn ở ngoài rìa, tay nâng cốc nước lọc, hạnh phúc khi chỉ phải quan sát. Tôi đã cố bắt chuyện với chị vài lần, nhưng dường như chị khá khép kín.

Dù sao thì, có vẻ như chị là một ngôi sao sáng. Trước khi thuê được Bonnie, Luke đã gặp phải vài thảm họa, và tôi chưa từng thấy Luke ca tụng ai như Bonnie ngay ngày đầu chị đi làm. Có vẻ như chị làm việc hiệu quả đến khó tin, thận trọng và có khả năng thần giao cách cảm, luôn biết anh sắp cần gì. Lẽ ra tôi đã lo lắng, nếu không có thực tế là thực lòng tôi không thể tin được rằng Bonnie có thể quan hệ tình dục.

“Chào chị Bonnie,” tôi nói. “Là em, Becky đây. Vợ Luke.”

“Becky! Cô khỏe không?”

Đó lại là một điểm nữa: chị lúc nào cũng có vẻ dễ chịu khi nghe thấy giọng tôi, dù có đang nghĩ, Ôi khỉ gió, lại là mẹ vợ đó đi nữa.

“Em khỏe, cảm ơn chị. Chị thì thế nào?”

“Tôi rất khỏe. Tôi chuyển máy cho Luke nhé?”

“Thực ra, Bonnie ạ, em muốn nói chuyện với chị kia. Em đang định tổ chức cho Luke...” Tôi ngưng lại và liếc quanh trong một cơn lo lắng hoang tưởng bất chợt, đề phòng Luke tự đứng đi làm về sớm để làm tôi bất ngờ, thậm chí còn đang lặng lẽ nhón chân rón rén đến sau lưng tôi, tay đang ra chực ôm. Nhưng chẳng có ai cả.

Hừm. Sao không bao giờ anh làm vậy nhỉ?

Chỉ để chắc chắn thêm một lần nữa, tôi ra đóng cửa bếp lại và chặn thêm một cái ghế nữa. Thế này mới thật lý kỳ rừng rợn. Tôi cảm thấy mình như mấy cô gái kháng chiến trong cái sitcom ‘Allo ‘Allo! ấy.

“Becky, cô vẫn còn ở đó chứ?” Bonnie đang nói. “Becky? A lô?”

“Chị nghe kỹ này, em chỉ nói một lần thôi.” Tôi thì thào vào điện thoại bằng một giọng tang tóc. “Em định tổ chức tiệc sinh nhật bất ngờ cho Luke. Đây là chuyện tuyệt mật và chị là người duy nhất thứ bảy trên thế giới này biết về nó.”

Suýt thì tôi nói thêm, “Nên giờ em phải bắn chết chị”

“Tôi xin lỗi, Becky...” Giọng Bonnie có vẻ bối rối. “Tôi không nghe rõ. Cô nói to lên được không?”

Giời đất ạ!

“Một bữa tiệc!” tôi nói to hơn. “Em định tổ chức một bữa tiệc cho Luke vào ngày 7 tháng Tư. Và em muốn nó thật bất ngờ, nên liệu chị có thể phong tỏa cái ngày đó trong lịch làm việc của anh ấy rồi bịa ra cái gì đó trám vào không?”

“Mùng 7 tháng Tư à.” Bonnie chẳng có vẻ gì nao núng. “Thế thì đơn giản thôi.”

Thấy chưa? Đây là lý do tại sao chị ấy là một trợ lý cá nhân xuất sắc. Chị cư xử cứ như đã làm việc này cả triệu lần rồi vậy.

“Và tôi muốn mời toàn bộ bạn bè ở công sở của anh ấy, nên liệu có cách nào cho tất cả bọn họ đều trống lịch vào hôm đó không? Nhưng đừng làm gì đáng ngờ. Cũng đừng nói với ai vội. Chị có thể bịa ra đó là hôm tổng diễn tập cứu hỏa chẳng hạn? Rồi chị có thể gửi chuyển tay khắp cơ quan một tấm thiệp sinh nhật giả,” tôi nói thêm ngay khi ý nghĩ đó sượt qua đầu. “Chị biết đấy, lúc sắp đến thời điểm ấy mà. Và nếu Luke có bao giờ nhắc đến ngày sinh nhật, anh ấy sẽ không nhắc bao giờ đâu, nhưng nhờ anh ấy nhắc, thì chị có thể nói là...”

“Becky...” Bonnie nhẹ nhàng ngắt lời tôi. “Có khi chúng ta nên gặp nhau để bàn bạc toàn bộ chuyện này chẳng?”

Thành công! Khi gác máy, tôi cười toe. Mọi thứ đang dần đầu vào đấy. Bonnie đã đề nghị tập hợp danh sách khách mời và tuần sau sẽ gặp tôi vào bữa trưa. Giờ tôi chỉ còn phải quyết định địa điểm tiệc nữa thôi.

Ánh mắt tôi trôi ra ngoài cửa sổ. Trong vườn thì rất tuyệt. Nhưng thế thì không thể giữ bí mật với Luke được.

“Con đã nghe tin mới nhất chưa?” Mẹ hối hả bước vào bếp, Minnie bám đuôi. Mặt mẹ đỏ và mẹ đang thở gấp. “Không chỉ Ngân hàng London đâu! Tất cả các ngân hàng đều như pho mát Thụy Sĩ hết rồi! Đây lỗ thủng! Ông đã nghe tin chưa, Graham?” mẹ kích động nói với bố, ông vừa mới bước vào. “Toàn bộ hệ thống ngân hàng sắp sụp đổ rồi!”

“Loạn rồi.” Bố gật đầu, bật ấm đun nước lên.

Tôi đã thôi xem tin tức vì toàn tin tuyệt vọng, nhưng cuộc khủng hoảng của Ngân hàng London vẫn cứ tiếp diễn như một bộ phim truyền hình dài tập. Giờ thì họ đã cho ngừng hoạt động hệ thống ATM và vài người đã ném đá vào cửa sổ. Tối qua thủ tướng đã xuất hiện trên truyền hình kêu gọi người dân đừng rút tiền ra

nữa, nhưng chỉ tổ khiến mọi người hoảng loạn thêm. (Tôi biết ngay mà. Chẳng phải tôi đã nói thế là gì? Lẽ ra văn phòng thủ tướng nên thuê tôi làm chuyên gia tư vấn.)

“Luke bảo chúng ta sẽ không mất hết tiền đâu mà,” tôi mạo muội.

“Ô, Luke nói vậy ấy hả?” mẹ giận dữ. “Vậy nếu một tổ chức tài chính nữa sắp sụp đổ thì Luke có định bảo với chúng ta không? Hay thế thì rắc rối quá?”

Mẹ định sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ấy chắc?

“Mẹ ơi,” tôi nói đến lần thứ một triệu, “Luke không thể cho chúng ta biết được. Tin đó là bí mật và rất nhạy cảm. Mẹ mà biết thì sẽ cho Oxshott biết mất!”

“Mẹ sẽ không nói cho cả Oxshott biết!” mẹ nói đanh thép. “Mẹ sẽ chỉ cảnh báo Martin, Janice và mấy người bạn thân khác thôi. Và giờ thì chúng ta sắp mất sạch rồi đây. Sạch sành sanh!” Mẹ nhìn tôi đầy hằn học, như thể đấy là lỗi của tôi vậy.

“Mẹ, con chắc chắn chúng ta sẽ không mất sạch.” Tôi cố sao cho giọng mình có vẻ tự tin và trấn an.

“Sáng nay mẹ đã nghe radio bình luận là sẽ xảy ra tình trạng hỗn loạn! Nền văn minh sắp sụp đổ! Chiến tranh rồi!”

“Nào nào Jane.” Bố vỗ vỗ vào vai mẹ. “Đừng phản ứng quá đà thế chứ. Có thể chúng ta chỉ cần thất lưng buộc bụng thêm một tí thôi. Bớt phô trương đi. Tất cả chúng ta, Becky ạ.” Ông nhìn tôi đầy ẩn ý.

Tôi không thể không cảm thấy chút xúc phạm. Ánh nhìn đó là sao? Xin thứ lỗi cho tôi, tôi đã là người lớn rồi. Tôi đã làm mẹ rồi. Cứ chuyển về sống với bố mẹ là ngay lập tức họ bắt đầu đối xử với ta như trẻ vị thành niên chuyên tiêu tiền đi xe buýt vào tất chân vậy.

Mà việc đó tôi cũng chỉ làm mỗi một lần.

“Con biết không, Janice tội nghiệp giờ đã phải mang cả căng thẳng vào giấc ngủ.” Mẹ hạ thấp giọng ra điều bí mật, như thể Janice có thể nghe lỏm chúng tôi từ nhà bà ấy vậy. “Chỉ nghe tin của Jess và Tom thôi là đã đủ tệ với bà ấy rồi.”

“Tội nghiệp Janice,” bố và tôi không hện mà đồng thanh nói.

“Bà ấy đã đặt cả trái tim mình vào đám cưới đó. Ý mẹ là, mẹ biết thế hệ trẻ các con thích làm mọi thứ khác đi, nhưng, thật tình, chẳng lẽ trùm khăn voan bước dọc theo thánh đường lại khó khăn đến thế sao? Janice đã lên kế hoạch trang trí bàn cưới và cả quà lưu niệm cho khách mời. Giờ thì bà ấy biết làm gì với những tấm vải bạc đó?”

Mẹ cứ huyền thuyên mãi, nhưng tôi đã túm được một ý tưởng bất ngờ.

Vườn nhà Janice. Dĩ nhiên rồi! Chúng tôi có thể dựng rạp ở đó và Luke sẽ chẳng nghi ngờ gì cả! Anh sẽ chỉ nghĩ Martin và Janice đang tổ chức một bữa bù khú cho chính họ!

“...lại còn chẳng có lấy một tấm ảnh cưới để đặt lên nóc lò sưởi nữa chứ... ” Mẹ vẫn đang trong dòng chảy phần nộ.

“Này, mẹ ơi,” tôi cắt ngang. “Nghe con nói này. Đừng bảo gì với Luke, con đang định tổ chức một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ cho anh ấy. Và con đang nghĩ... Mẹ có nghĩ là Janice sẽ đồng ý để con tổ chức trong vườn nhà cô ấy không?”

Im phăng phắc. Cả bố và mẹ đều nhìn tôi kỳ quặc.

“Một bữa tiệc ấy hả con yêu?” Giọng mẹ có vẻ căng thẳng, “Ý là, mời vài người bạn?”

“Không! Một bữa tiệc lớn! Có cả rạp và mọi thứ.”

Giờ thì bố mẹ tôi nhìn nhau.

“Sao ạ?” tôi nói, bắt đầu cáu.

“Nghe có vẻ hơi... lớn.”

“Sẽ lớn mà,” tôi ngoan cố nói. “Và tuyệt vời. Con sẽ dựng cả một sân khiêu vũ với đèn đóm đủ cả, cả người nuốt lửa nữa, và Luke sẽ choáng váng toàn tập.”

Đêm nào tôi cũng nghĩ về điều này, trên thực tế, lúc nào tôi cũng hình dung ra cùng một cảnh: Luke tròn mắt vì choáng váng trước một bữa tiệc tuyệt vời nhất trên đời và không thốt nổi nên lời, đứng theo nghĩa đen. Tôi nóng lòng quá đi mất.

“Người nuốt lửa?” mẹ lặp lại, vẻ hoang mang. “Becky, con yêu...”

“Nó sẽ lặp lại toàn bộ vụ Geogre Michael cho mà xem,” bố u ám lầm bầm với mẹ, và tôi hít một hơi thật sâu. Như thế là trái với luật gia đình tôi. Không ai được nhắc lại vụ George Michael nữa. Thậm chí nếu ti vi hay đài mà phát bài “Careless Whisper” thì chúng tôi sẽ tắt.

“Con nghe thấy rồi đấy bố ạ, cảm ơn bố.” Tôi bực tức lườm bố. “Nhưng sẽ không như thế đâu.”

Vụ George Michael thật đau đớn, tôi hầu như không sao bắt mình nhớ lại từng chi tiết được. Nên tôi sẽ không nhớ chi tiết. Chỉ nhớ là hồi tôi mới sang tuổi mười ba, và cả lớp đều nghĩ có George Michael đến giúp vui trong tiệc sinh nhật tôi. Vì tôi đã nói thế mà. Thế rồi tụi nó mang sổ xin chữ ký và máy ảnh tới đây nhà...

Chỉ nghĩ lại thôi tôi đã thấy rùng mình.

Bọn con gái mười ba tuổi xấu tính lắm.

Mà có phải tôi bốc phét như mọi người nói đâu cơ chứ. Tôi không bốc phét. Tôi đã gọi điện đến fan club và cái ông ở đó bảo chắc chắn là George Michael sẽ rất vui được tới dự, và tôi đã kiểu như... hiểu lầm.

“Và ông có nhớ mấy cô tiên đó không, Graham?” mẹ tôi chột vồ tay lên trán. “Mấy cô bé con khóc lóc kêu gào như điên ấy?”

Sao lúc nào các bậc phụ huynh cũng thích nhắc con cái nhớ lại mọi thứ thế nhỉ? OK, cứ cho là lẽ ra tôi không nên bảo bọn bạn cùng trường rằng vườn nhà tôi có tiên thật, rằng nếu tụi nó đến dự sinh nhật năm tuổi của tôi thì sẽ có một điều ước. Rồi lẽ ra tôi không nên nói là các cô tiên đã đổi ý vì chẳng đứa nào tặng tôi một món quà ra hồn.

Nhưng hồi đó tôi mới có năm tuổi mà. Hồi năm tuổi ta có làm gì thì cũng đâu có nghĩa là đến hai mươi chín ta vẫn làm thế!

“Bố mẹ còn muốn bối móc gì từ quá khứ của con nữa hay không?” Tôi không thể giấu nổi vẻ bị tổn thương.

“Con yêu.” Mẹ đặt tay lên vai tôi. “Mẹ chỉ muốn nói rằng... những bữa tiệc sinh nhật chưa bao giờ là thể mạnh của con cả. Chẳng lẽ bây giờ lại khác sao?”

“Vâng, lần này sẽ khác,” tôi phản ứng, nhưng trông mẹ vẫn lo lắng.

“Chỉ cần con đừng hứa nhiều quá, con yêu ạ.”

“Sao con không rủ Luke ra ngoài ăn tối chẳng hạn?” bố gợi ý. “Nhà hàng Cánh Tay Vua có set ăn hay lắm.”

OK, tôi chính thức bó tay với toàn bộ bạn bè và gia đình tôi. Nhà hàng Cánh Tay Vua ấy hả?

“Con không muốn một suất ăn tồi tàn toàn các món chọn sẵn trong một quán rượu! Con muốn tổ chức cho Luke một bữa tiệc. Và con sẽ làm thế, ngay cả khi bố mẹ nghĩ nó sẽ là một thảm họa...”

“Bố mẹ đâu có nghĩ thế!” mẹ vội nói, liếc nhìn bố thật nhanh. “Bố mẹ hoàn toàn không có ý đó, và mẹ chắc là bố mẹ có thể giúp...”

“Không cần đâu ạ,” tôi tinh tướng nói. “Con đã có đủ sự giúp đỡ cần thiết rồi, cảm ơn bố mẹ.” Và tôi lướt ra khỏi bếp trước khi bố mẹ kịp đáp lời. Tôi cũng biết như thế hơi trẻ con và thiếu chín chắn. Nhưng thật tình! Các ông bố bà mẹ thật là... khó chịu.

VÀ, DÙ SAO THÌ họ cũng sai, vì làm chủ một bữa tiệc thật là dễ như bỡn. Sao tôi lại không làm việc này thường xuyên hơn nhỉ? Đến tối hôm đó tôi đã sắp xếp xong mọi thứ. Chúng tôi sẽ có một ngôi rạp dựng trong vườn nhà Janice vào ngày 7 tháng Tư. Janice và Martin đã toàn tâm toàn ý tham gia và thể giữ bí

mật tuyệt đối. (Cả anh thợ nước đến sửa van nước cho nhà họ và nhờ nghe được chuyện chúng tôi nói nữa. Anh ta đã hứa không hé một lời.)

Có điều mẹ tôi đang trở nên quá khích hơn trước. Mẹ nghe được trên đài một tin khủng khiếp rằng nợ quốc gia của Anh là một hố đen khổng lồ, tiền hưu trí tất cả đã đi tong và về cơ bản thì tiền không còn tồn tại nữa. Đại loại vậy. Vậy nên chúng tôi phải làm một cuộc hội thảo gia đình. Cho Minnie đi ngủ, mở một chai rượu vang, rồi chúng tôi ngồi quanh bàn bếp.

“Vậy là,” bố tôi bắt đầu. “Rõ ràng tình hình thế giới đang khá là... tình hình.”

“Tôi vừa ngó qua tầng hầm.” Giọng mẹ nghe hơi run rẩy. “Chúng ta vẫn còn số nước đóng chai cất giữ từ hồi phải đề phòng thảm họa Y2K. Và tám thùng thức ăn đóng hộp cùng toàn bộ số nến cũ. Chúng ta sẽ cầm cự được khoảng ba tháng, tôi đoán thế, dù về Minnie bé nhỏ thì...”

“Jane, chúng ta đâu có bị bao vây,” bố gắt gỏng. “Cửa hàng Waitrose vẫn mở, bà biết mà.”

“Ta làm sao biết hết được! Cần phải đề phòng chứ! Trên tờ Daily World người ta bảo...”

“Nhưng trước mắt có thể có những mối lo về tài chính,” bố trả lời mẹ, làm mặt nghiêm trọng. “Dành cho tất cả chúng ta. Nên tôi đề nghị mọi người phải để tâm đến mọi cách có thể C.G.”

Một sự im lặng ảm đạm vây quanh bàn. Chẳng ai trong chúng tôi hào hứng gì với chuyện C.G. Đó là chữ bố viết tắt cho từ Cắt Giảm, và việc đó chưa bao giờ vui vẻ gì.

“Tôi biết tiền đi đâu hết rồi đấy,” mẹ đánh thếp nói. “Đổ cả vào mấy thứ hạt nướng xa xỉ ở cửa hàng Marks and Spencer mà ông cứ khăng khăng đòi mua ấy, Graham ạ. Ông có biết nó bao nhiêu tiền không? Thế mà ông cứ ngồi trước ti vi mà ngón từng vốc một...”

“Vớ vẩn,” bố nóng máu. “Bà biết tiền của chúng ta đi đâu hết không? Đổ vào mứt. Chúng ta cần bao nhiêu hũ mứt nào? Ai cần tới...” Ông vớ tay vào một ngăn chặn và lôi ngẫu nhiên ra một hũ. “Mứt lý gai và chanh?”

Cái hũ đó thực ra là do tôi mua, tại một hội chợ hàng thủ công.

“Thế ông còn mong tôi làm gì nữa nào?” mẹ kêu lên phẫn nộ. “Cố sống sót nhờ vào một hũ chất keo tôi tàn giảm giá làm từ phẩm màu và củ cải chắt?”

“Có lẽ thế! Có lẽ chúng ta nên đi mua sắm ở một vài cửa hàng hạ giá đó. Chúng ta là những người hưởng lương hưu, Jane ạ. Chúng ta không thể sống cuộc sống cao cấp nữa đâu.”

“Tất cả là tại cà phê!” mẹ nói. “Mấy viên nang khí gió gì đó của Becky. Nexpresso thì phải.”

“Đúng thế!” bố đột nhiên bừng tỉnh. “Tôi hoàn toàn nhất trí. Một sự lãng phí cắt cổ. Mỗi viên bao nhiêu tiền ấy nhỉ?”

Cả hai đều quay sang trừng mắt nhìn tôi đầy buộc tội.

“Con cần cà phê ngon!” tôi kinh hãi nói. “Con chỉ xa xỉ có thể thôi mà!”

Tôi không thể sống chung với bố mẹ tôi mà lại còn phải uống cà phê tồi tệ được. Điều đó là bất khả thi về mặt nhân đạo.

“Nếu bố mẹ hỏi con, thì lỗi là tại cái ti vi,” tôi phản pháo lại họ. “Bố mẹ toàn bật quá to. Thật phí điện.”

“Đừng có nực cười như thế,” mẹ bật lại ngay.

“Vâng, nhưng không phải tại cà phê!”

“Bố nghĩ chúng ta nên cất hết mấy khoản mứt miếc, bắt đầu từ ngày mai,” bố nói. “Tất cả các loại mứt, tất cả các loại để phết phết...”

“Hừ, nếu chúng ta làm vậy thì có khi tôi cũng nên cất hết đồ ăn đi nhỉ?” giọng mẹ rít lên. “Tôi sẽ cất giảm hết các loại đồ ăn, Graham ạ, vì nói như ông thì rõ ràng là chúng cũng thật phí tiền...”

“Nói gì thì nói, Nespresso vẫn rẻ hơn ra quán cà phê cả triệu lần,” tôi cố chỉ ra. “Và thậm chí bố mẹ còn chẳng phải trả tiền mua nữa; con tự mua qua mạng mà! Nên là...”

Tất cả chúng tôi đều quá bận tranh cãi nên phải một lúc sau khi Luke xuất hiện trên ngưỡng cửa, quan sát, khoe miệng giật giật chục cười, thì tôi mới nhận ra anh về.

“Ôi, chào anh!” Tôi nhảy bổ ra, nhẹ cả người vì thoát được cuộc cãi vã. “Mọi chuyện thế nào? Anh vẫn ổn chứ?”

“Ổn.” Anh gật đầu. “Anh chỉ tạt qua chúc Minnie ngủ ngon thôi. Con bé ngủ rồi.” Anh mỉm cười buồn bã và tôi chợt thấy thương anh ghê. Mấy hôm nay anh chẳng được gặp Minnie mấy.

“Con bé lại lười hết đồ chơi lên giường ngủ,” tôi bảo anh. “Kể cả ngôi nhà búp bê.”

“Lại nữa à?” Anh bật cười.

Trò mới nhất của Minnie là chuồn ra khỏi giường sau khi tôi đã chúc ngủ ngon, tập trung hết đồ chơi lại rồi lười theo lên giường, thế là hầu như chẳng còn chỗ cho con bé nằm nữa. Lúc này tôi lên xem thì thấy nó đã ngủ khì, tay ôm con ngựa gỗ, trên chiếc chăn lông vịt là khoảng hai mươi món đồ chơi mềm mềm cùng ngôi nhà búp bê, chiếm hết cả chỗ.

“Luke!” Cuối cùng thì mẹ cũng để ý thấy anh và dừng khựng lại giữa dòng thác lũ tố cáo việc bố chưa bao giờ nướng món gì cho bữa sáng thì biết gì mà nói? “Bố mẹ chỉ đang thảo luận tình hình thôi.”

“Tình hình?” Anh nhướng mày về phía tôi dò hỏi.

“Cả nhà đang tính cách tiết kiệm tiền,” tôi giải thích, hy vọng Luke sẽ bảo, “Thật là một ý tưởng lỗ bịch, mọi thứ đang đi lên mà, mình mở vài chai sâm panh đi.” Nhưng anh lại chỉ dăm chiêu gật đầu.

“Đó là một ý tưởng không tồi, mọi thứ đều đang đi theo chiều hướng đó.”

“Nhưng mà mọi thứ đang đi thế nào mới được chứ?” mẹ lo lắng gặng hỏi. “Luke, con biết đấy. Tin trên tờ Daily World là đúng hay sai? Mẹ còn nghe một gã trên radio bảo sẽ có hiệu ứng domino. Và chúng ta chính là những quân cờ domino!”

“Không, không phải là chúng ta.” Bố nhướng mày lên trời. “Các ngân hàng mới là những quân cờ domino.”

“Hừ, thế thì chúng ta là cái gì?” Mẹ trừng mắt nhìn bố. “Là xúc xắc chắc?”

“Mẹ ơi,” Luke khéo léo cắt ngang. “Mẹ đừng tin hết những gì nghe thấy trên các phương tiện truyền thông. Ngoài kia có rất nhiều quan điểm cực đoan. Sự thật thì giờ còn quá sớm để nói được điều gì. Con chỉ có thể nói rằng niềm tin đã bị sụt giảm và nhiều người đang rất hoang loạn. Không chỉ trong ngành ngân hàng mà còn trong mọi lĩnh vực khác. Liệu điều đó có hợp lý không... đây mới là vấn đề.”

Tôi nhìn là biết mẹ không thỏa mãn với giải thích đó.

“Nhưng các chuyên gia nói gì?” mẹ dai dẳng.

“Luke chính là một chuyên gia!” tôi chen vào, phần nộ.

“Rủi thay, các chuyên gia kinh tế lại chẳng phải là những người biết dự đoán tương lai.” Luke nhún vai. “Và không phải lúc nào họ cũng đồng thuận. Điều con có thể khẳng định là cần trọng không bao giờ là ý tôi.”

“Chuẩn.” Bố gật đầu đồng tình. “Bố cũng định nói thế đấy. Chi tiêu của chúng ta đang vượt ngoài tầm kiểm soát rồi, Jane ạ, dù có khủng hoảng hay không. Bốn bảng, cái này bốn bảng cơ đấy!” Bố hươ hươ hũ mút lý gai. “Những bốn bảng!”

“Được rồi.” Mẹ lườm bố. “Đã thế thì từ giờ tôi sẽ chỉ đi mua sắm ở cửa hàng Một Bảng. Ông đã vừa lòng chưa hả Graham?”

“Con cũng thế!” tôi ủng hộ.

Thực ra tôi chưa bao giờ tới cửa hàng Một Bảng, nhưng chắc nó phải tốt. Ý tôi là, ít nhất thì cái gì ở đó cũng chỉ có một bảng.

“Em yêu, chúng ta đâu có túng thiếu đến thế” Luke hôn lên trán tôi. “Cách dễ nhất để chúng ta có thể tiết kiệm, nếu em hỏi anh, là em hãy chịu khó mặc một vài chiếc trong đồng quần áo của em hơn một lần.”

Ồi lại thế nữa.

“Em mặc hơn một lần thật mà,” tôi phản ứng. “Anh lúc nào cũng nói quá lên...”

“Thế em mặc cái áo len dài khuy đỏ kia được mấy lần rồi?” anh hồn nhiên hỏi.

“Ừm... em...” tôi ngưng lại, ngập ngừng một chút.

Khỉ thật. Sao mình lại chưa mặc nó nhỉ? Thậm chí mình còn chẳng biết nó đâu rồi. Mình vứt nó đâu ấy nhỉ?

“Một trăm lần, phải không?” Trông Luke có vẻ rất thích thú với chuyện này. “Em định nói thế chứ gì?”

“Em định sẽ mặc nó một trăm lần,” tôi lạnh lùng nói. “Em đâu có nói cụ thể là bao giờ.”

“Thôi được rồi, thế em có bao nhiêu quần áo chất đồng trong tủ?”

“Em... ờ thì...”

“Em có biết tí nào không?”

“Quá nhiều,” bố hừ giọng. “Mà ta có tính đồng giày boots đang chất trong ga ra của bố không đấy?”

“Em có tí khái niệm nào không thế?” Luke không buông tha tôi.

“Em không... Không phải là...” tôi bối rối bỏ lửng câu nói.

Câu hỏi kiểu gì vậy: “Em có bao nhiêu quần áo?” Thật là vô lý điên lên.

“Thế anh thì có bao nhiêu quần áo?” tôi phản pháo, và Luke suy nghĩ trong vòng một micro giây.

“Chín bộ com lê, một số quá cũ không mặc nổi nữa. Khoảng ba mươi áo sơ mi. Tầm năm mươi cà vạt. Anh phải chọn ra một số còn dùng được. Đồ ngủ. Anh không cần mua gì thêm trong vòng một năm nữa, ngoại trừ tất.” Anh nhún vai. “Và anh sẽ chẳng đi mua gì thêm. Trong tình hình hiện tại thì không. Anh nghĩ diện bộ com lê mới may đi làm lúc này sẽ gửi đi những tín hiệu không được đúng đắn.”

Biết ngay là Luke sẽ có câu trả lời mà.

“Ồ, nhưng anh là đàn ông mà. Khác chứ! Em làm việc trong ngành thời trang, anh nhớ không?”

“Anh biết,” anh ôn tồn nói. “Ý anh chỉ là nếu em mặc mỗi thứ quần áo của mình, xem nào, cứ cho là ba lần, trước khi mua thêm món gì mới, thì hóa đơn tiền quần áo của em có thể sẽ giảm bớt.” Anh nhún vai. “Em bảo em cần ý tưởng tiết kiệm tiền mà.”

Tôi đâu có muốn mấy ý tưởng kiểu đó. Tôi muốn ý tưởng liên quan tới những gì tôi không quan tâm kìa, như kiểu xăng dầu hoặc bảo hiểm. Nhưng giờ thì tôi hơi cứng họng rồi.

“Được!” Tôi khoanh tay lại. “Em sẽ mặc từng thứ một trong tủ quần áo của mình ba lần trước khi nghĩ tới việc đi mua sắm tiếp. Anh vừa lòng chưa?”

“Rồi.” Anh cười toe với tôi. “Còn anh sẽ từ bỏ các kế hoạch mua ô tô. Tạm thời là thế.”

“Thật á?”

“Như anh nói thôi.” Anh nhún vai. “Giờ không phải lúc.”

Tôi cảm thấy hổ thẹn. Luke đã lên kế hoạch mua ô tô mới để ăn mừng ngay khi vụ Arcodas kết thúc. Nó như kiểu một phần thưởng vậy. Chúng tôi còn đi lái thử rồi.

Chắc, tôi đoán là nếu anh có thể làm vậy thì tôi cũng có thể mặc đồ của mình mỗi thứ ba lần trước khi đi sắm đồ mới. Chắc cũng không khó lắm.

Dù sao thì có lẽ tôi cũng không có nhiều đồ như mọi người nói. Tôi cố hình dung ra tủ quần áo của mình. Ý tôi là, có mỗi vài cái áo, quần jean, vấy vết thôi chứ gì? Thêm vài thứ kẹt tít dưới đáy tủ nữa. Chắc độ vài tuần là mặc hết.

“Chúng ta vẫn có thể mua quần áo cho Minnie, phải không?” tôi ngẩng lên, đột ngột hoảng hốt. “Và con bé vẫn có thể có tiền tiêu vặt chứ?”

Tôi đã khá quen với việc Minnie có tiền tiêu vặt khi chúng tôi đi dạo quanh. Nó đã tiêu hết tiền tạm ứng của sáu tháng trong đợt sale ở Bambino và kiếm được một đôi boot óng ánh đẹp tuyệt trần với giá giảm một nửa. Ngoài ra, việc đó còn dạy cho nó về việc lên kế hoạch tài chính, vì tôi đã ghi lại cả vào sổ.

“Dĩ nhiên Minnie có thể có tiền tiêu vặt!” Luke bật cười. “Và nếu con bé cần quần áo mới thì tức là nó thực sự cần. Nó đang lớn mà”

“Tốt,” tôi nói, cố gắng không tỏ vẻ ghen tị.

Trẻ con được ưu tiên mọi thứ. Ước gì cứ ba tháng một lần tôi lại mặc chật hết đồ và cần phải mua mới toàn bộ.

“Dù sao, Becky ạ, anh thấy phong cách nhà Bloomwood là Kiểm Thêm Tiền cơ.” Luke cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Anh kéo ghế ra ngồi và tự rót rượu cho mình. “Có lẽ thuê được bảo mẫu rồi thì giờ em có thể trở lại làm việc toàn thời gian.”

Á! Không! Tin này cứ như thể anh vừa bắn chỉ thiên một phát đạn mà không báo trước vậy; trên thực tế tôi thấy mình co rúm người lại, đúng nghĩa đen luôn. Sao anh cứ nhắc tới từ bảo mẫu khơi khơi như thế, không rào đón gì cả? Trước hết phải để tôi xoa dịu mẹ cái đã chứ, bằng cách tán gẫu về các cô giúp việc chẳng hạn.

“Bảo mẫu ư?” Giọng mẹ lập tức vút lên. “Bảo mẫu nào? Hai con đang nói chuyện gì thế?”

Mẹ cố biến từ bảo mẫu có vẻ giống như sát thủ hàng loạt.

Tôi hầu như không dám nhìn mẹ.

“Bọn con chỉ nghĩ... có thể sẽ là ý hay khi thử nhờ tới sự giúp đỡ của chuyên gia...” tôi hắng giọng. “Ý con là...”

“Minnie hư quá,” Luke lạnh lùng nói. “Con bé cần một vài khuôn khổ và quy tắc.”

Mẹ có vẻ cực kỳ bị xúc phạm.

“Không phải mẹ làm hư nó, mẹ ạ, hiển nhiên rồi,” tôi vội nói thêm. “Chỉ là... ngoài kia có những con người tuyệt vời được gọi là Tuyệt đỉnh Bảo mẫu, chuyên giúp nuôi dạy những đứa trẻ phát triển cân bằng, đạt được nhiều thành tựu. Họ có bằng võ thuật và đủ thứ khác.”

“Võ thuật?” mẹ hoài nghi nhắc lại. “Con bé cần tới võ thuật làm gì, hả bé cưng tội nghiệp?”

“Họ đã được đào tạo bài bản về thời gian biểu và quá trình phát triển của trẻ...” Tôi tuyệt vọng liếc nhìn Luke tìm sự ủng hộ.

“Bọn con nghĩ đó là những gì Minnie cần,” Luke đánh thép nói. “Tuần sau bọn con định sẽ phỏng vấn vài ứng viên, và con chắc chắn rằng tất cả chúng ta sẽ cực kỳ hợp nhau.”

“À.” Mẹ dường như không thốt nên lời. “À.” Mẹ nốc một ngụm rượu. “Tôi hiểu rồi. Mọi thứ đang thay đổi.”

“Dĩ nhiên, mọi sự nhẽ ra đã phải thay đổi căn bản rồi,” Luke tiếp tục, “nhất là khi bọn con sẽ - ối!” Anh im bặt khi tôi đá mạnh vào mắt cá chân rồi lườm anh tóe lửa.

Anh không có tí tế nhị nào hay sao thế? Anh định cứ thế tổng tộc nói hết mọi thứ ngay ở đây, ngay bây giờ à?

Chúng tôi không thể cho mẹ tôi biết là mình sắp chuyển đi. Không thể sau khi đã có đủ chuyện khó chịu khác. Nó sẽ là giọt nước tràn ly. Nó sẽ phá hủy mẹ. Mẹ sẽ chìm vào trầm cảm và có lẽ còn trôi tuột vào một dạng suy sụp tinh thần nào đấy.

“Cái gì?” Mẹ trợn mắt nhìn từ khuôn mặt này sang khuôn mặt khác. “Nhất là khi các con sẽ làm sao?”

“Không có gì ạ!” tôi nhanh nhẩu nói. “Ừm, mình đi xem tí vi đi!”

“Becky?” Tôi có thể thấy mặt mẹ đang rất cảnh giác. “Có chuyện gì vậy? Sao con không nói với mẹ?”

Ôi trời ơi, giờ thì tôi tiêu rồi. Nếu chúng tôi không nói sự thật với mẹ, mẹ sẽ nghĩ sắp có chuyện gì kinh khủng lắm xảy ra. Mà, xét cho cùng, đây là cuộc họp gia đình mà. Có lẽ đây chính là lúc thích hợp để thông báo tin này.

“OK.” Tôi nuốt một hớp rượu để lấy can đảm. “Chuyên là thế này mẹ ạ. Luke và con đã tìm được một ngôi nhà rất đáng yêu ở Maida Vale. Và lời chào mua của bọn con đã được chấp nhận. Lần này mọi chuyện có vẻ thực sự rất suôn sẻ. Cũng có nghĩa là chúng con sẽ...” Tôi hít thật sâu, cảm thấy khó mà nói ra. “Mẹ ạ, bọn con sắp chuyển khỏi đây.”

Một sự im lặng sững sờ, không tin nổi bao phủ căn phòng. Dường như không ai thốt lên được lời nào.

Tôi khỏ sở nhìn Luke. Thật kinh khủng. Tôi đã biết là nó tệ, nhưng mà chưa bao giờ nghĩ lại tệ đến thế này.

“Các con sắp... đi ư?” Cuối cùng mẹ cũng nói, giọng hơi run run, “Các con thực sự sắp rời bỏ bố mẹ ư?”

Mẹ đã suy sụp. Rõ ràng là thế. Chưa gì tôi đã cảm thấy nước mắt đang dâng lên trong mẹ.

“Vâng, bọn con sắp đi. Trong vòng khoảng bốn tuần nữa, chắc thế ạ.” Tôi nuốt khan, cổ họng thít lại. “Bọn con cần phải có không gian của riêng mình. Mẹ phải hiểu điều đó, mẹ ạ. Nhưng bọn con sẽ tới thăm bố mẹ thường xuyên, và bố mẹ vẫn sẽ gặp Minnie, con hứa đấy, và...”

Mẹ dường như còn chẳng buồn nghe.

“Chúng nó sắp đi! Chúng nó sắp đi!” Mẹ bấu lấy tay bố. “Ông có nghe thấy không, Graham?”

Từ từ đã. Hình như mẹ không có vẻ suy sụp lắm. Thực ra giọng mẹ còn... hớn hở.

“Thật vậy hả?” Bố nheo mắt.

“Có vẻ là vậy ạ.” Luke gật đầu.

“Thế là chúng ta có thể tổ chức tiệc tối,” mẹ hỗn hển nói. “Chúng ta lại có thể sử dụng cái bàn đó! Lại có thể đón khách ở lại nhà!”

“Tôi lại có thể dùng xương của tôi,” bố yếu ớt chen vào. “Cuối cùng thì cũng được như thế!”

“Tôi có thể lấy lại cái tủ của tôi! Và cả phòng thay đồ!” Mẹ gần như choáng váng vì phấn khích. “Ôi Graham ơi!” Trước sự kinh ngạc của tôi, mẹ hôn lên má bố. “Tôi phải gọi Janice để báo tin tốt lành này mới được?”

Tin tốt lành? Thế còn cái hội chứng khi con cái rời tổ ấm thì sao? Cả chuyện trôi tuột vào vòng xoáy trầm cảm nữa?

“Nhưng mẹ bảo không muốn bọn con đi cơ mà!” tôi phần nộ nói. “Mẹ còn bảo mẹ nhẹ cả người khi thấy mấy lần bọn con mua nhà không thành công, bởi vì mẹ không muốn phải nhớ bọn con quá nhiều!”

“Bố mẹ nói dối đấy, con yêu!” mẹ hân hoan nói. “Bố mẹ chỉ không muốn làm tổn thương tình cảm của con thôi. A lô, Janice à, tôi đây!” Mẹ quay sang nói chuyện điện thoại. “Chúng nó đi rồi! Đúng thế! Bốn tuần nữa thôi! Báo với mấy bà kia đi nhé!”

OK. Giờ thì tôi đã thấy thực sự bị xúc phạm rồi đấy. Hóa ra cả vùng này đều đang chờ chúng tôi đi sao?

Becky Brandon (nhũ danh Bloomwood)

Kiểm kê Quần áo Chính thức

Trang 3/15

Quần jean (tiếp)

J Brand - ngắn dài

J Brand - mặc với bột
Goldsign - đen bó
7 For All Mankind – bụi
(chật hơn hai cỡ)
Balmain - bụi đen
Notify - đen
Notify - đen
(nguyên túi, chưa mặc)
Theory - bó mài
7 For All Mankind - đính cườm
7 For All Mankind - ngổ ngấn
Acne - sồn gổ
Acne - te tua (còn nguyên mác)
Cavalli - te tua đính kim sa
(vẫn trong túi)
Paige Premium Denim - côn
True Religion - ống thun xám
ĐỒ THỂ THAO
Quần yoga Stella McCartney
Ba lô Stella McCartney
Áo nịt ba lê đen (chưa mặc)
Giày múa hồng nhọn mũi (chưa đi)
Legging đen - Sweaty Betty
Legging xám - Nike
(còn nguyên túi kèm hóa đơn)
Legging đen “chống nhóp nhép”
(chưa đi)
Legging xám - American Apparel
Quần nhảy hip hop in hình graffiti
(chưa mặc)
Đồ trượt băng nghệ thuật đính kim sa
Đồng phục bóng bầu dục
(dành cho lễ Halloween)
Váy tennis Fred Perry (trắng)
Váy tennis Fred Perry (xanh da trời nhạt)
Bộ đồ đua xe chuyên nghiệp

(vẫn trong hộp)

Còn tiếp trang sau...

ĐƠN VỊ NGHIÊN CỨU CHÍNH SÁCH TIỀN TỆ TRỰC THUỘC TRUNG ƯƠNG

Tầng 5 * 180 Whitehall Place * London SW1

Cô Rebecca Brandon

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 18 tháng Một năm 2006

Thân gửi Rebecca,

Cảm ơn cô đã gửi thư cho Bộ trưởng Bộ Tài chính, lá thư của cô đã được chuyển cho tôi.

Thay mặt ngài Bộ trưởng, tôi xin được cảm ơn tấm thịnh tình khi cô bày tỏ rằng cô “hiểu ngài cảm thấy thế nào” và những suy nghĩ của cô về “cách thoát khỏi mớ rắc rối này”. Nguyên tắc “C.G.” và “M.M.M” của cha cô có vẻ rất hay, và lời khuyên “nhìn quanh xem có gì không cần dùng thì bán đi” của ông ấy cũng vậy.

Đồng thời cũng xin cảm ơn cô vì món quà hữu ích là cuốn Kiểm soát dòng tiền mặt của bạn của David E. Barton, một cuốn sách rất quen thuộc với tôi. Tôi không rõ ngài Bộ trưởng đã có quyền nào chưa nhưng chắc chắn tôi sẽ chuyển nó cho Bộ trưởng, cùng lời khuyên “ghi lại mọi khoản ngài đã chi tiêu”.

Một lần nữa xin được cảm ơn vì đã quan tâm.

Trân trọng

Edwin Tredwell

Giám đốc Nghiên cứu Chính sách

7. Chương 7

SAO MÌNH có lắm quần áo thế nhỉ? Tại sao? Tại sao?

Cuối cùng tôi cũng tập hợp được toàn bộ quần áo ở khắp nhà để kiểm kê. Và đó là một thảm họa toàn tập. Tôi không tài nào mặc hết trong hai tuần được. Hai năm thì may ra.

Sao mà tôi có thể có nhiều quần jean đến thế? Cả áo phông nữa! Và đồng áo cardigan cũ mà tôi đã quên bằng?

Về mặt tích cực, tôi đã tìm được chiếc áo choàng Whistles mà đi với thắt lưng sẽ rất hợp. Chưa kể mấy chiếc jean bó True Religion còn nguyên đai nguyên kiện, nhét dưới một đồng gift set mỹ phẩm Lancôme.

Nhưng, mặt còn lại thì, có khoảng mười tám cái áo phông màu ghi, tất cả đều èo uột và nhăn nhúm. Chẳng cái nào tôi nhớ mình đã mua cả. Một số đúng là hàng thảm hại mua chỉ vì giảm giá. Và điều tồi tệ nhất là Luke đã bảo với Jess là tôi đang kiểm kê quần áo, thế là chị quyết định qua giúp tôi. Nên tôi không thể làm như kế hoạch được, tức là không thể giấu hết quần áo mình ghét vào một cái túi ni lông to rồi tống ra khỏi nhà.

Jess đúng là không khoan nhượng. Chị bắt tôi viết ra một danh sách chi tiết từng thứ một và không cho tôi bỏ qua cái gì. Kể cả cái quần thảm họa đó, cái áo khoác da gi lê hầm hốc kinh dị màu nâu sẫm đó (mình nghĩ gì mà mua nó?), thậm chí cả mấy cái áo phông cùng giày khuyến mãi tôi nhận được vì mua tạp chí. Đây là còn chưa tính đến đồng quần áo Ấn Độ kỳ dị mà tôi mua hồi đi trăng mật.

Nếu phải mặc cái áo da nâu sẫm đó ra đường ba lần thì tôi chết mất.

Tôi rầu rĩ tự nhìn xuống mình. Tôi đang mặc một trong số cả triệu chiếc áo phông chưa từng mặc tới, quần âu đen, áo gi lê ngoài áo len dài. Đây là cách duy nhất giúp tôi sống sót khỏi vụ này - mặc càng nhiều lớp áo càng tốt, ngày nào cũng vậy cho nhanh hết đồ. Ngay cả như vậy, theo tính toán của Jess thì tôi vẫn không cần đi mua quần áo đến tận ngày 23 tháng Mười. Mà giờ mới tháng Một. Tôi muốn khóc quá. Chỉ tại mấy cái ngân hàng ngu ngốc đó.

Tôi thầm mong cái vụ khủng hoảng tài chính này sẽ chỉ là một kiểu sự vụ thoáng qua, rồi mọi người sẽ nói, “Ha ha, bọn mình ngu nhỉ, cứ làm loạn lên vì chuyện không đâu!” Như cái lần có thông báo về chuyện có hổ xổng chuồng ở Oxshott khiến mọi người sợ phát điên, thế rồi hóa ra chỉ là con mèo nhà ai đấy.

Nhưng chẳng ai nói, “Ha ha, bọn mình ngu nhỉ” cả. Báo vẫn đưa tin đều và trông ai cũng rất lo lắng. Sáng nay mẹ tôi còn ăn bánh mì nướng mà không có mứt một cách phô trương, vừa ăn vừa liếc nhìn bố cầm phần. Tôi chìm trong ủ rũ, cố gắng không nhìn vào Christian Dior trên mặt sau tờ báo của bố, thậm chí đến Minnie cũng trầm hẳn xuống.

Và khi tôi đi làm, tình hình còn tuyệt vọng hơn. Tôi phụ trách mảng mua sắm cá nhân ở The Look, một cửa hàng lớn trên phố Oxford. Cửa hàng khởi đầu không tốt lắm, nhưng gần đây đã khởi sắc. Chúng tôi đã tổ chức rất nhiều sự kiện, xuất hiện nhiều trên phương tiện truyền thông, lợi nhuận đã khởi sắc - thực tế tất cả chúng tôi đều được thưởng!

Nhưng hôm nay thì cửa hàng vắng hoe. Tầng dành cho thời trang nữ im phăng phắc, gần như toàn bộ các cuộc hẹn mua sắm cá nhân đã bị hủy. Nhìn mà não cả lòng một dãy lịch hẹn kèm chữ Hủy bên cạnh.

“Ai cũng bảo là bị cảm lạnh,” đồng nghiệp Jasmine của tôi tường thuật trong lúc tôi kinh hãi lật xem sổ hẹn. “Lẽ ra họ có thể bịa ra lý do gì đấy độc đáo hơn.”

“Ví dụ như cái gì?”

Jasmine gõ gõ mấy móng tay xanh lá nhạt, mâu thuẫn chan chất với màu mắt tím. (Kính áp tròng màu đang là thói quen thời trang mới của cô ta. Màu thật của mắt Jasmine là một bên xanh lá một bên xanh da trời, nên cô bảo đã quen với việc bị người ta nhìn chằm chằm và bắn khoăn không biết có phải màu mắt thật chẳng.)

“Chẳng hạn như bảo họ bận đi cai nghiện,” cuối cùng cô bảo “Hoặc là vừa bị lão chồng nghiện cocain tấn cho một trận và phải đi tị nạn ở một nơi bí mật. Là tôi thì tôi sẽ nói thế.”

Trời ạ, Jasmine lệch lạc quá. Hai chúng tôi đúng thật là khác nhau một trời một vực. Jasmine cư xử như thể cô chẳng quan tâm tới bất cứ cái gì, kể cả khách hàng. Cô bảo mọi người rằng trông họ rất kinh, rằng họ chả có phong cách gì, rằng quần áo của họ nên quẳng hết vào sọt rác... rồi nhún vai vút cho họ vài thứ y phục gì đó và bảo rằng mặc vào trông họ đẹp lộng lẫy, rằng họ không thể không mua. Vậy mà đôi khi họ vẫn xúc động đến mức lao ra ôm lấy cô, còn cô thì chỉ trợn mắt lên mà bảo, “Ôi trời.”

“Hoặc là họ có thể thành thực hơn.” Jasmine hất mái tóc dài tẩy màu vàng kim ra sau. “Họ có thể bảo là, ‘Tôi chẳng còn xu nào, cái ngân hàng khốn kiếp đó thua lỗ sạch rồi.’ Chị cũng thấy là chỗ này sắp đóng cửa chứ, đúng không?” cô hớn hử nói thêm, chỉ một vòng. “Trên thực tế, toàn bộ đất nước này sắp tiêu rồi. Một đồng hỗn loạn khốn kiếp. Có khi tôi chuyển đến Ma rốc đây.” Cô ngờ vực nhìn áo tôi. “Cái này là áo Chloé hai mùa trước hả?”

Biết ngay Jasmine sẽ để ý mà. Tôi đang không biết nên nói, “Không, là một nhãn hiệu nhỏ, cô không biết đâu,” hay, “Ừ, đồ vintage đây,” nghe thấy một giọng lí nhí cất lên, “Becky à?” Vừa nghe thấy tên mình, tôi liền quay lại và tròn mắt ngạc nhiên. Là Davina, một trong những khách hàng quen của tôi, đang ngập ngừng ở lối vào. Tôi hầu như không nhận ra cô, giữa đồng áo khoác, khăn trùm đầu và kính mát.

“Davina! Chị đến rồi! Được gặp chị thật vui quá!”

Davina ngoài ba mươi tuổi, làm bác sĩ ở bệnh viện Guy. Cô là một chuyên gia tầm cỡ thế giới về bệnh mắt và chắc cũng phải là chuyên gia ở tầm cỡ đó về giày Prada - sưu tầm từ hồi mười tám tuổi cơ mà. Hôm nay cô đặt hẹn để tìm mua váy dự tiệc mới, nhưng theo sổ hẹn thì cô đã hủy.

“Tôi không nên có mặt ở đây.” Cô nhìn quanh cảnh giác. “Tôi đã bảo chồng tôi là tôi hủy. Anh ấy... đang lo lắng về tình hình.”

“Ai cũng vậy,” tôi nói đầy thông cảm. “Chị có muốn bỏ áo khoác ra không?”

Davina không nhúc nhích.

“Tôi không biết nữa,” cuối cùng cô nói, nghe có vẻ dằn vặt. “Tôi không nên đến đây. Chúng tôi đã cãi nhau vì chuyện này. Anh ấy bảo rằng tôi cần váy mới làm gì? Rằng đây không phải lúc để tung tiền mặt. Nhưng tôi vừa giành được học bổng nghiên cứu Taylor. Khoa sắp tổ chức tiệc mừng cho tôi.” Giọng cô đột nhiên run lên vì xúc động. “Học bổng này lớn lắm. Đó là một vinh dự khó tin. Tôi đã vất vả để có nó, tôi sẽ không bao giờ có lại nó lần nữa, và tôi có tiền mua váy. Tôi đã tiết kiệm và tất cả đều an toàn. Thậm chí tôi còn chẳng dính dáng gì tới Ngân hàng London!”

Nghe giọng cô buồn quá, tôi cảm thấy muốn ôm cô một cái. Vấn đề với Davina là cô không bao giờ làm việc gì khinh suất. Mua gì cô cũng cân nhắc và chỉ bỏ tiền với những thứ cổ điển tinh xảo. Có lẽ cô đã chờ đợi được mua chiếc váy này hàng thập kỷ hàng thế kỷ rồi.

Mà cái lão chồng kia mới keo kiệt làm sao. Lẽ ra anh ta phải tự hào vì vợ chứ, giành được học bổng cơ mà.

“Chị có muốn vào không?” tôi thử lại lần nữa. “Làm một tách cà phê?”

“Tôi không biết nữa,” chị lại nói thế, giọng bé xú. “Khó khăn quá. Tôi không nên đến đây.”

“Nhưng chị đã đến rồi,” tôi dịu dàng chỉ rõ. “Tiệc mừng diễn ra khi nào hả chị?”

“Tối thứ Sáu.” Cô tháo kính mát ra day day trán rồi đột ngột nhìn chăm chú vào cái giá trong phòng thử đồ phía sau tôi. Trên đó đang treo toàn bộ số váy tôi đã tuyển ra cho chị từ tuần trước. Sáng nay tôi đã bảo Jasmine lấy sẵn ra.

Trên cái giá đó có mấy cái tuyệt đẹp. Davina mà mặc thì sẽ long lanh lắm. Tôi có thể thấy cảm dỗ đang dâng lên trong mắt cô.

“Những cái kia...”

“Có vài cái cho chị chọn đấy.”

“Tôi không thể.” Cô lắc đầu tuyệt vọng. “Tôi không thể xuất hiện trong một bộ đồ mới.”

“Nhưng chồng chị có biết là nó mới không?” Tôi không thể không nói. Tôi thấy ý tưởng này bắt đầu ngấm vào đầu cô.

“Có lẽ là không,” cuối cùng cô nói. Trán dãn ra một chút... rồi lại nhăn tít lo âu. “Nhưng tôi không thể mang bất cứ cái túi mua sắm nào về nhà. Hoặc để người giao hàng tận nhà được. Giao ở cơ quan cũng không. Mấy cô cấp dưới thế nào cũng bàn tán và muốn xem, rồi chẳng mấy chốc lại đến tai chồng tôi. Đó là bất lợi của việc hai vợ chồng làm chung một bệnh viện.”

“Thế làm thế nào chị mua váy được?” Jasmine vô tâm nói. “Nếu không thể mang bất cứ gì về nhà cũng không thể để người giao hàng tới?”

“Tôi không biết nữa.” Davina trông hơi bị hụt hẫng, “Ôi, tuyệt vọng rồi. Lẽ ra tôi đừng nên đến.”

“Dĩ nhiên là chị nên đến!” tôi đánh thép nói. “Chúng ta đâu có làm nghề đầu hàng. Chị cứ vào đây làm một tách cà phê rồi xem váy đi đi. Tôi sẽ nghĩ ra cách gì đó.”

CÁI GIẤY PHÚT Davina khoác lên mình chiếc váy Philosophy của Alberta Ferrett, cả hai chúng tôi đều nhận thấy một điều. Cô cần phải có nó. Đó là một chiếc váy ôm sát màu đen pha sô cô la đáng với đuôi là một dải chiffon, chỉ năm trăm bảng và đáng giá từng xu.

Vậy là giờ chỉ còn phụ thuộc vào tôi, tìm ra cách mua chiếc váy này. Và đến khi cô mặc lại đồ rồi ăn xong chiếc sandwich tôi gọi cho cô, tôi đã có câu trả lời. Từ giờ phút này chúng tôi sẽ giới thiệu một dịch vụ mua sắm cá nhân mới mẻ và đặc biệt tại The Look gọi là MSBM (Mua sắm bí mật). Tôi đã sắp xếp mọi thứ cho Davina, ngoài ra còn nghĩ ra thêm vài phát minh lớn. Tôi thậm chí còn gõ nhanh một bức email, mở đầu bằng: Bạn thấy tội lỗi vì mua sắm trong những ngày khó khăn này ư? Bạn có cần một mức độ bí mật mới?

Không tiện khoe đâu, nhưng tôi khá tự hào về tất cả những ý tưởng này. Giờ thì khách hàng có thể tới khu vực mua sắm cá nhân, chọn đồ, và rồi, nhằm giữ cho việc này kín đáo, có thể chọn một trong các cách giao hàng sau:

1. Để quần áo ở chế độ chờ, sẵn sàng được vận chuyển tới nhà khách hàng bằng xe đạp vào một giờ cụ thể thích hợp (tức là khi không có ai ở nhà).
2. Giao quần áo đựng trong thùng các tông dán nhãn Giấy in hoặc Sản phẩm vệ sinh.
3. Có một nhân viên (tức tôi hoặc Jasmine) đóng giả một người bạn đến chơi nhà và cho quần áo vì “không dùng đến nữa”.
4. Có một nhân viên (tức tôi hoặc Jasmine) đóng giả người quét dọn đến nhà và giấu quần áo vào nơi chọn trước.
5. Với một mức phí cao hơn, nhân viên The Look (Jasmine và tôi) sẽ dựng một “quầy từ thiện” tại một địa điểm chọn trước*, nơi khách hàng có thể “mua” quần áo với giá tượng trưng trước mặt chồng/bạn trai.

*Lựa chọn này sẽ hiệu quả hơn với một nhóm khách mua.

Davina chọn phương án Giấy in. Khi rời cửa hàng, mắt cô lấp lánh niềm vui và cô ôm tôi thật chặt, nói sẽ gửi ảnh chụp tiệc mừng cho tôi và chắc chắn là tôi đã làm nên ngày đó. Ừm, cô xứng đáng mà. Cô thật lộng lẫy trong chiếc váy ấy và sự kiện này cô sẽ nhớ suốt đời. Khi tôi khởi hành đi ăn với Bonnie, tôi cảm thấy khá là tự mãn.

Thỉnh thoảng tôi vẫn thấy lo lo vì chưa đệ trình kế hoạch MSBM này lên bất cứ sếp nào. Như kiểu CEO hay trưởng phòng marketing hay giám đốc điều hành. Nói đúng ra thì với những sáng kiến mới thế này tôi cần phải được thông qua trước khi triển khai. Nhưng vấn đề là họ là đàn ông. Họ sẽ không bao giờ hiểu. Có khi họ sẽ chỉ đưa ra một đồng phản đối ngu ngốc mà thời gian thì cứ thế trôi và chúng tôi sẽ mất sạch khách hàng.

Vậy nên cứ đúng thì tôi làm thôi. Phải. Tôi chắc chắn mình đúng.

Tôi gặp Bonnie ở một nhà hàng gần trụ sở của Brandon Communications. Khi tôi đến, chị đã ngồi chờ sẵn, trông khiêm nhường như thường lệ trong chiếc váy vải tweed màu be và giày công sở bít mũi đế bệt.

Lần nào tôi gặp Bonnie chị cũng có vẻ xa cách và hoàn hảo, như kiểu chẳng phải người thường. Nhưng tôi biết ở chị còn một phần ẩn giấu - vì tôi đã trông thấy nó. Tại tiệc Giáng sinh của Brandon C năm ngoái, khi tất cả chúng tôi đang nhảy múa trên sàn hát như điên bài “Dancing Queen”, Bonnie ngồi một mình một bàn, và trong khi tôi quan sát, chị lén lút ăn một trong số mấy viên sô cô la nhân hạt phỉ còn thừa trên đĩa. Rồi một viên nữa. Chị đi một vòng quanh bàn, bí mật đánh chén toàn bộ số sô cô la nhân hạt phỉ, thậm chí còn gấp giấy gói lại cẩn thận rồi cho vào trong túi xách. Tôi chưa bao giờ kể chuyện này với ai, kể cả Luke - vì có gì đó mách bảo tôi rằng chị sẽ ngượng lấm nếu bị trông thấy. Chưa kể còn bị trêu nữa.

“Becky,” chị chào tôi bằng giọng ôn tồn, trầm ấm. “Gặp lại cô thật vui quá. Tôi vừa gọi nước có ga rồi đây.”

“Tuyệt!” Tôi cười tươi với chị. “Và cảm ơn chị rất nhiều vì đã giúp em.”

“Ôi, có gì đâu. Thôi, cho tôi biết giờ cô đã làm được những gì rồi nào.”

Chị lôi ra một cặp tài liệu bằng nhựa và trải đồng giấy in đầy chữ ra bàn.

“Khách mời... thông tin liên lạc... yêu cầu ăn kiêng đặc biệt...”

Tôi tròn mắt nhìn số giấy đầy kinh ngạc. Luke nói đúng: Bonnie thật là đỉnh. Chị đã tập hợp được một danh sách khách mời đầy đủ từ sổ sách công việc và cá nhân của Luke, có cả địa chỉ, điện thoại, kèm một đoạn ngắn mô tả tính cách từng người.

“Mọi người trong công ty đều đã bị phong tỏa vào tối ngày 7 tháng Tư,” chị tiếp tục. “Tôi đã bí mật kết hợp với Gary, và chúng tôi bịa ra một buổi tập huấn toàn công ty. Cô xem này...”

Không thốt nên lời, tôi nhìn tờ giấy chị đưa cho. Đó là lịch trình cho Buổi tập huấn công ty Brandon Communications, bắt đầu lúc năm giờ chiều và kéo dài đến tối, với đồ uống, các hoạt động tập thể và nhóm đối thoại. Trông cứ như thật ấy! Thậm chí phía dưới còn in cả tên của một công ty tài trợ nào đó.

“Xuất sắc quá chị ơi,” cuối cùng tôi nói. “Tuyệt đối tuyệt vời. Bonnie, cảm ơn chị, rất rất nhiều...”

“Ừ, nhưng như thế có nghĩa là cô không được cho ai trong công ty biết sự thật.” Chị cười mỉm. “Tốt hơn là việc này nên được giữ kín càng lâu càng tốt.”

“Chắc chắn rồi,” tôi hồ hởi nhất trí. “Đã là bí mật thì càng ít người biết càng tốt. Em có danh sách chính xác những người biết chuyện này, và nó được kiểm soát chặt chẽ.”

“Có vẻ như cô đang điều khiển mọi việc rất trơn tru.” Chị mỉm cười động viên. “Thế việc chính là tổ chức tiệc thì thế nào rồi?”

“Rất ổn,” tôi lập tức đáp. “Ý em là... vẫn còn một số việc cần làm nữa...”

“Cô đã nghĩ tới việc thuê người tổ chức chuyên nghiệp chưa?” Bonnie nhẹ nhàng hỏi. “Hoặc dịch vụ tổ chức nào đó? Có chỗ này trước đây các sếp của tôi hay thuê lắm, tên là The Service. Họ tổ chức đâu ra đấy, tôi nghĩ cô nên gọi cho họ.”

Chị lấy giấy nhớ ra và nguệch ngoạc viết một số điện thoại. “Tôi chắc họ sẽ giúp cô tổ chức, thuê người, cho người tới phục vụ, bất cứ gì cô cần. Tôi chỉ gợi ý vậy thôi.”

“Cảm ơn chị!” Tôi cầm lấy mảnh giấy nhét vào túi. Không phải ý tôi, thực sự là thế. Ý tôi là, không phải tôi cần giúp đỡ. Mà chỉ để mọi việc chu toàn hơn thôi.

Người phục vụ đến; cả hai chúng tôi đều gọi xa lát, rồi anh ta rót thêm nước cho chúng tôi. Trong lúc Bonnie từ tốn nhấp từng ngụm, tôi không thể không nhìn trộm chị vì tò mò. Nghĩ mà xem, đây chính là Người Đàn Bà Khác trong đời Luke. (Không phải theo cái kiểu của Camilla Parker-Bowles[1]. Chắc chắn là không. Tôi sẽ không rơi vào cái bẫy nghĩ Luke ngoại tình, thuê thám tử tư rồi khiến mình căng thẳng kiệt sức vì chuyện không đâu.)

[1] Hiện đang là người vợ thứ hai của đương kim thái tử Anh, người được cho là đã ngoại tình với thái tử Charles khi ông và công nương Diana còn là vợ chồng.

“Cô muốn làm chút rượu không, Becky?” Bonnie bất ngờ nói. “Tôi thì e là phải giữ phong thái chuyên nghiệp...” Chị nở một nụ cười nuối tiếc.

“Em cũng vậy mà.” Tôi gật đầu, vẫn không rời mắt khỏi Bonnie.

Chị dành nhiều thời gian ở bên Luke hơn tôi. Chị biết hết về những khoảng trống lơ trong đời anh mà chẳng bao giờ anh thềm kể với tôi. Có lẽ chị còn có đủ kiểu nhận xét thú vị về anh.

“Thế... Luke làm sếp thì thế nào hả chị?” tôi không thể cưỡng lại dừng hỏi câu này.

“Cậu ấy rất đáng ngưỡng mộ.” Chị mỉm cười, bẻ một miếng bánh mì trong giỏ.

Đáng ngưỡng mộ. Đúng là chị. Dè dặt, luôn giữ mồm giữ miệng chẳng cho tôi biết thông tin gì.

“Chính xác thì đáng ngưỡng mộ thế nào cơ ạ?”

Bonnie nhìn tôi kỳ lạ, và đột nhiên tôi nhận ra câu đó nghe cứ như tôi đang mời cho chị ta khen chồng mình vậy.

“Anh ấy không thể là Mr. Hoàn Hảo được,” tôi vội nói thêm. “Chắc phải có việc gì anh ấy làm khiến chị bực mình chứ?”

“Tôi không cho là vậy.” Chị lại cười mỉm môi và nhấp nước.

Chị định né tránh mọi câu hỏi như vậy sao? Tự nhiên tôi cảm thấy thôi thúc muốn chui vào trong lớp vỏ chuyên nghiệp của chị. Có khi tôi có thể hỏi lộ chị bằng sô cô la nhân hạt phỉ.

“Thôi nào, Bonnie!” tôi năn nỉ. “Phải có chuyện gì khiến chị khó chịu với Luke chứ. Ví dụ như em luôn bực mình khi bọn em nói chuyện mà anh ấy cứ liên tục trả lời cái BlackBerry ấy.”

“Thật à?” Bonnie bật cười, vẫn thận trọng. “Tôi không nói được đâu.”

“Có, chị nói được chứ!” Tôi nhào người qua bàn. “Bonnie, em biết chị chuyên nghiệp, và em tôn trọng điều đó. Em cũng chuyên nghiệp. Nhưng chuyện này không chính thức mà. Chúng ta có thể thành thật với nhau. Chị mà không cho em biết chuyện gì khiến chị bực mình với Luke là em không rời khỏi đây đâu.”

Mặt Bonnie đã đỏ ửng và cứ liếc nhìn ra cửa như thể chực chạy trốn.

“Nhìn em này,” tôi nói, cố gắng để chị nhìn mình. “Chúng ta đang ở đây cùng nhau, hai phụ nữ dành nhiều thời gian nhất với Luke. Chúng ta hiểu anh ấy hơn bất cứ ai. Chẳng lẽ mình không thể chia sẻ kinh nghiệm và học hỏi nhau được sao? Em sẽ không nói cho anh ấy bất cứ điều gì!” tôi nói thêm, nhận ra có lẽ mình chưa làm rõ điểm này. “Tuyệt đối chỉ có em và chị biết thôi. Em thề.”

Im lặng kéo dài. Tôi đoán mình đã khiến chị hơi tủi lòng rồi.

“Chỉ một điều thôi mà,” tôi dụ dỗ. “Một điều bé tí, bé tí thôi...”

Bonnie làm một ngụm nước, như thể để củng cố can đảm.

“Ừm,” cuối cùng chị nói. “Tôi đề rằng vụ thiệp sinh nhật có hơi khiến tôi bực mình một chút.”

“Vụ thiệp sinh nhật?”

“Thiệp mừng sinh nhật nhân viên ấy mà, cô biết đấy.” Chị chớp mắt nhìn tôi. “Tôi luôn chuẩn bị cả chồng để cậu ấy ký sẵn cho cả năm nhưng cậu ấy chẳng buồn động tay. Cũng dễ hiểu thôi, cậu ấy rất bận...”

“Để em bảo anh ấy ký,” tôi nói chắc nịch. “Cứ để em lo.”

“Becky.” Bonnie tái mặt. “Xin cô đừng làm thế, ý tôi không phải vậy...”

“Chị đừng lo,” tôi trấn an. “Em sẽ thật khéo léo.”

Trông Bonnie vẫn có vẻ lẩn tránh. “Tôi không muốn lôi cô vào ...”

“Nhưng em có liên quan mà! Em là vợ anh ấy! Và em thấy thật quá thể khi anh ấy không buồn ký thiệp mừng sinh nhật cho nhân viên của chính mình. Chị biết vì sao lại thế không?” tôi nói thêm, ra vẻ hiểu biết. “Vì anh ấy không quan tâm tới sinh nhật chính mình, anh ấy nghĩ ai cũng vậy. Thậm chí có khi anh ấy còn chưa từng thoáng nghĩ rằng có ai lại đi quan tâm.”

“À.” Bonnie từ tốn gật đầu. “Ừ. Có lý đấy.”

“Vậy, bao giờ thì có sinh nhật tiếp theo ở công ty? Ai là người kế tiếp?”

“Ừm, thực ra thì...” Mặt Bonnie đỏ hơn một chút. “Là sinh nhật tôi, hai tuần nữa.”

“Tuyệt! Được rồi, vậy em sẽ đảm bảo anh ấy ký thiệp trước ngày đó...”

Một ý nghĩ mới chợt nảy ra. “Anh ấy định mua quà gì cho chị vậy? Hồi Giáng sinh anh ấy tặng chị gì? Hy vọng là thứ gì đó thật dễ thương.”

“Dĩ nhiên rồi! Cậu ấy tặng tôi một món quà dễ thương lắm!” Về hân hoan trong giọng nói của Bonnie có vẻ hơi gượng gạo. “Chiếc vòng tay xinh xắn này này.”

Chị lắc lắc tay và một chiếc vòng tay dạng xích bằng vàng trượt xuống khỏi phần bị tay áo che. Tôi chăm chăm nhìn nó, chẳng biết nói gì. Luke mua cái này cho chị sao?

Ý tôi là, đó không phải một chiếc vòng xấu. Nhưng đó không phải màu sắc, phong cách hay bất cứ gì của Bonnie. Thảo nào chị cứ giấu dưới tay áo. Mà có khi chị còn cảm thấy phải đeo nó đi làm hàng ngày nữa chứ, tội nghiệp.

Mà anh mua cái này ở đâu vậy không biết, ở trang quanhatchinhchothuky.com à? Sao anh không hỏi tôi?

Mọi chuyện bắt đầu rõ ràng hơn với tôi. Chúng tôi cần phải hợp tác. Bonnie và tôi. Chúng tôi cần phối hợp như một đội.

“Bonnie,” tôi ân cần nói. “Chị có muốn uống gì đó tử tế hơn không?”

“Ồi không...” chị bắt đầu.

“Thôi nào,” tôi dỗ dành. “Chỉ một ly vang vào giờ ăn trưa thì chẳng khiến ai trở nên thiếu chuyên nghiệp cả. Và em hứa sẽ không nhắc đến chuyện này với ai đâu.”

“Chắc.” Bonnie nhượng bộ. “Có lẽ tôi sẽ gọi một ly vermouth nhỏ có đá.

Yay! Bonnie cố lên!

Cho tới khi ăn hết xa lát và nhấm nháp cà phê, chúng tôi đã thoải mái hơn một triệu lần. Tôi đã khiến Bonnie cười bằng chuyện Luke tập yoga hồi bọn tôi đi trăng mật, còn chị kể tôi nghe chuyện một sếp nào đấy trước đây của chị đã phải nhập viện vì cố làm tư thế hoa sen. (Chị kín đáo quá, chẳng nói là ai cả. Tôi sẽ phải Google.) Và, quan trọng nhất là, kế hoạch của tôi đã chào đời.

“Bonnie,” tôi nói khi người phục vụ đưa hóa đơn và tôi giật lấy trước khi chị kịp phản đối. “Em chỉ muốn nói lại lần nữa, rằng em rất biết ơn chị đã giúp em chuyện bữa tiệc.”

“Thật sự là không có gì mà...”

“Và điều này giúp em nhận ra một chuyện: Mình có thể giúp đỡ lẫn nhau!” Giọng tôi cao lên vì nhiệt huyết. “Mình có thể liên kết cùng nhau. Thử nghĩ xem mình có thể đạt được những gì nếu liên kết cùng nhau! Không cần phải cho Luke biết. Vụ này có thể là một sự dàn xếp bí mật giữa hai ta.”

Ngay khi tôi nói “dàn xếp bí mật”, Bonnie liền lộ vẻ thiếu thoải mái.

“Becky, thật dễ chịu được ngồi nói chuyện với cô thế này” chị mở lời. “Và tôi thực sự xúc động vì cô đã nhờ tôi giúp; tuy nhiên...”

“Vậy chúng ta cứ giữ liên lạc, nhé?” tôi ngắt lời. “Chị cho số của em vào mục quay số nhanh đi. Và chị muốn em tác động gì với Luke thì cứ bảo em. Chuyện lớn nhỏ gì cũng được. Em sẽ làm bất cứ gì trong khả năng.”

Chị lại mở miệng chực phản đối. Chị không thể rút lui bây giờ được.

“Bonnie, xin chị đấy. Em thực lòng quan tâm tới Brandon Communications,” tôi nói, đột ngột nồng nhiệt. “Có thể em sẽ đem lại một sự khác biệt. Nhưng em chỉ có thể làm thế nếu chị chịu cung cấp thông tin! Nếu không em hoàn toàn bất lực. Luke cố bảo vệ em, nhưng anh ấy không nhận ra rằng anh ấy đang loại em ra ngoài. Xin hãy cho em giúp đỡ.”

Bonnie có vẻ kinh ngạc trước bài diễn thuyết nho nhỏ của tôi, nhưng cũng đúng mà - tôi cảm thấy bị Luke loại ra ngoài, kể từ khi anh không cho tôi đến phiên xét xử. (OK, không phải là xét xử. Tranh tụng. Gọi là gì cũng được.)

“Ừm,” rốt cuộc chị nói, “không phải là tôi muốn giấu diếm gì cô. Dĩ nhiên tôi sẽ rất sẵn lòng cho cô biết chuyện nếu tôi nghĩ cô có thể... giúp đỡ.”

“Tuyệt!” Tôi cười toe. “Và, ngược lại, có lẽ chị có thể giúp em một việc kỳ cục này?”

“Đương nhiên rồi.” Bonnie trông như thể chị không thể theo được câu chuyện. “Tôi sẽ rất vui. Cô đã nghĩ tới một việc cụ thể rồi sao?”

“Vâng, thực ra là thế này, đúng là em có một yêu cầu nho nhỏ. Tôi nhấp một ngụm cappuccino. ”Chị có thể giúp được em thì quá tốt.”

“Liên quan tới bữa tiệc à?” Bonnie đã lồi sảo ra.

“Không, không liên quan tới bữa tiệc. Chung chung hơn.” Tôi nhòai người qua bàn. “Chị có thể bảo với Luke rằng phòng tập thể dục sẽ tốt hơn hầm rượu không?”

Bonnie nhìn tôi trân trối, hoang mang. “Gì cơ?” cuối cùng chị nói.

“Bọn em sắp mua một ngôi nhà,” tôi giải thích, “và Luke muốn làm hầm rượu dưới tầng hầm, còn em lại muốn phòng tập. Nên chị có thể thuyết phục anh ấy rằng phòng tập là phương án tốt hơn không?”

“Becky.” Trông Bonnie lúng túng. “Tôi thực sự không nghĩ việc này là phù hợp...”

“Đi mà!” tôi năn nỉ. “Bonnie, chị có nhận thấy Luke coi trọng ý kiến của chị thế nào không? Lúc nào anh ấy cũng nghe chị. Chị có thể tác động tới anh ấy!”

Bonnie dường như không biết nói gì nữa. “Nhưng... làm thế nào tôi đưa chủ đề này ra được?”

“Dễ lắm!” tôi tự tin nói. “Chị có thể giả vờ đọc một bài báo rồi tự nhiên bảo rằng chị sẽ không bao giờ mua ngôi nhà nào lại đi sửa cả tầng hầm thành hầm rượu, rằng chị thích phòng tập hơn nhiều. Chị cũng có thể nói thêm là chị nghĩ thiên hạ cứ quan trọng hóa trò nếm rượu, thực ra nó chán ngắt,” tôi nói thêm.

“Nhưng, Becky...”

“Như thế là chúng ta đã giúp đỡ lẫn nhau rồi đấy. Quyền lực nữ giới.” Tôi nở với chị nụ cười chiến thắng rạng rỡ nhất có thể. “Hội chị em.”

“Ừm... tôi sẽ cố hết sức để đề cập tới việc cô nhờ khi nói chuyện với Luke,” cuối cùng Bonnie nói. “Tôi không thể hứa trước điều gì, nhưng...”

“Chị đúng là ngôi sao! Nếu còn điều gì nữa chị muốn em nói hoặc làm với Luke, cứ nhắn tin cho em. Bất cứ điều gì.” Tôi đưa cho chị một đĩa bạc hà sô cô la. “Cái này dành cho chúng ta! Đội Becky và Bonnie!”

8. Chương 8

KHI ĐI DỌC PHỐ sau bữa trưa, tôi thấy thật hứng khởi. Bonnie tuyệt vời quá. Chị là trợ lý tốt nhất Luke từng có, tốt hơn cô trước cả triệu lần và chúng tôi sẽ trở thành một cặp đôi tuyệt hảo. Ngoài ra, tôi đã gọi công ty chuyên tổ chức mà chị giới thiệu và được chuyển máy sang gặp bộ phận tiệc luôn. Mọi thứ đều trôi chảy!

Thế quái nào mà tôi lại chưa bao giờ sử dụng dịch vụ tổ chức nhỉ? Tất cả bọn họ đều có vẻ thực sự dễ chịu và dường như với họ chẳng có gì quá khó khăn. Chúng tôi phải gia nhập dịch vụ này mới được. Theo cái giọng phát ra trong máy lúc chờ chuyển cuộc gọi thì họ có thể làm bất cứ việc gì, từ mua vé xem hòa nhạc đã bán hết, thuê máy bay riêng, đến việc cho người mang tới cho bạn một cốc trà giữa sa mạc Najavo.

Bạn biết đấy. Chỉ cần ta muốn.

“Xin chào!” một anh chàng giọng nhí nhảnh nghe máy. “Tên tôi là Rupert. Harry đã giải thích qua: Chị đang tìm cách tổ chức một bữa tiệc tuyệt đỉnh ngạc nhiên cho anh xã.”

“Vâng! Có cả người nướng lửa, nghệ sĩ tung hứng, rạp và sàn disco.”

“OK, để xem nào.” Anh ta ngừng lời và tôi có thể nghe thấy tiếng sột soạt giấy. “Gần đây chúng tôi vừa tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho ba trăm khách trong một loạt các túp lều kiểu Á Rập. Chúng tôi có nghệ sĩ tung hứng, người nướng lửa, ba tiệc buffet quốc tế, khiêu vũ trên sàn lấp lánh đèn như sao, một quay phim chuyên nghiệp từng đạt giải thưởng để ghi lại sự kiện, và cô gái chủ tiệc xuất hiện trên lưng voi...”

Tôi nín thở, chỉ nghe danh sách ấy thôi!

“Tôi muốn tiệc kiểu đó,” tôi nói. “Chính xác cái đó. Nghe tuyệt quá.”

“Tốt.” Anh ta bật cười. “Thế có lẽ chúng ta nên gặp nhau cái nhỉ? Để bàn bạc chi tiết, và chị có thể xem hết danh mục sự kiện chúng tôi từng tổ chức.”

“Hay lắm!” tôi hân hoan nói. “Tên tôi là Becky, tôi sẽ để lại số điện thoại...”

“Chỉ còn một chi tiết nhỏ thôi,” Rupert nhẹ nhàng nói sau khi tôi đọc xong số di động của mình. “Chị sẽ phải gia nhập The Service! Tất nhiên chúng tôi có thể hoàn tất thủ tục thành viên cho chị thật nhanh...”

“Tôi muốn gia nhập,” tôi nói chắc như đinh đóng cột. “Đằng nào tôi cũng đang định gia nhập.”

Sành điệu quá đi mất. Chúng tôi sắp có dịch vụ tổ chức riêng! Chúng tôi sẽ có thể đi xem hòa nhạc, vào tất cả các khách sạn xịn nhất, những câu lạc bộ bí mật. Lẽ ra tôi phải làm việc này từ hàng năm trước rồi...

“Vậy chiều tôi sẽ email cho chị các mẫu đơn nhé,” Rupert nói.

“Tuyệt! Phí là bao nhiêu vậy?” tôi chợt nhớ ra nên hỏi thêm.

“Lệ phí hàng năm đã bao gồm mọi thứ,” Rupert dịu dàng đáp. “Chúng tôi không làm chị khó chịu bằng bất cứ khoản phụ phí nào, không như một số đối thủ cạnh tranh của chúng tôi! Với chị và anh nhà, khoản phí này sẽ tầm số sáu.”

“À ừ,” tôi nói, ngập ngừng. “Ý anh là sáu... trăm bảng à?”

“Nghìn.” Anh ta bật cười. “Tôi e là vậy.”

Sáu nghìn bảng? Chỉ là phí hàng năm ấy à? Ặc.

Ý tôi là, tôi chắc chắn cũng đáng tiền, nhưng mà...

“Thế...” Tôi nuốt khan, hầu như không dám hỏi nữa. “Về tiệc mình đang bàn ấy mà. Với lều Ả Rập, người tung hứng và mọi thứ. Nó tốn bao nhiêu?”

“Sẽ rất tiết kiệm thôi, chị sẽ hài lòng khi nghe thấy điều này.” Rupert khẽ bật cười - “tổng chi phí chỉ hai trăm ba mươi.”

Tôi thấy mình lão đảo. Hai trăm ba mươi nghìn bảng ư?

“Becky à! Chị có còn ở đây không? Dĩ nhiên là chúng ta có thể tổ chức với mức chi phí thấp hơn nhiều!” Giọng anh ta có vẻ hờn hờ vô tư lự. “Thường thì chúng tôi vẫn bắt đầu từ một trăm nghìn...”

“Ừ!” Giọng tôi hơi rít lên. “Tuyệt! Ừm... anh biết đấy... thực ra thì... cứ nghĩ mà xem... tôi vẫn đang ở giai đoạn kế hoạch rất sơ khởi. Nên có lẽ tôi sẽ gọi lại cho anh sau và chúng ta có thể hẹn gặp vào... một ngày khác nhé. Cảm ơn rất nhiều. Bye.”

Tôi tắt máy trước khi má mình có thể đỏ thêm nữa. Hai trăm ba mươi nghìn bảng ấy hả? Cho một bữa tiệc? Tôi là tôi thực lòng yêu Luke chứ có phải không đâu, nhưng hai trăm ba mươi nghìn bảng...

“Becky?”

Tôi ngẩng lên nhìn và giật bản mình. Là Luke. Luke làm gì ở đây thế này. Anh đứng cách tôi chỉ khoảng ba mét, kinh ngạc nhìn tôi chằm chằm. Bất chợt tôi kinh hoàng nhận ra mình đang cầm một cặp tài liệu trong suốt đựng danh sách khách mời đầy đủ, chi tiết bữa tiệc và mọi thứ khác. Suýt thì tôi quăng luôn thứ chết tiệt đó đi.

“Ngạc nhiên chưa!” Anh tiến về phía trước hôn tôi, và tôi cảm thấy cơn hoảng loạn phụt lên. Tôi vội cố tống cái cặp đi chỗ khác nhưng trong cơn bối rối liền đánh rơi nó xuống vỉa hè.

“Để anh.” Anh cúi xuống.

“Không!” tôi hét lên. “Cái này là riêng tư! Nó là tài liệu mật. Chi tiết mua sắm cá nhân của hoàng gia Ả Rập Xê Út. Nhảy cảm lắm.” Tôi vội vã vợ lại, xốc cho ngay ngắn hết mức rồi nhét tất cả vào túi xách.

“Xong!” Tôi vỗ vỗ vào túi và mỉm cười cứng đờ. “Thế... anh khỏe không?”

Luke không đáp. Anh lại nhìn tôi cái kiểu đó. Cái kiểu anh-biết-là-có-chuyện-rồi-đấy.

“Becky, có chuyện gì vậy? Em đến gặp anh à?”

“Không!” tôi chối phắt đi. “Dĩ nhiên là không!”

“Vậy em làm gì ở khu vực này?”

Ngay lập tức tôi nhận ra sai lầm chết người của mình. Lẽ ra tôi nên bảo đúng là tôi đến gặp anh.

“Em... ừm...” tôi cố nghĩ nhanh ra một cái cớ hợp lý cho việc có mặt ở khu EC2 này vào giờ ăn trưa. “Em đang cố tìm hiểu thêm về thành phố. Em đi thăm thú theo mã bưu điện. Anh phải đến SE24 mới được - tuyệt lắm!”

Im lặng.

“Becky,” Luke lừa cả hai tay vào mái tóc dày sẫm màu của anh. “Nói thật cho anh đi. Em đang... gặp khó khăn tài chính phải không? Em vừa gặp ai đó chứ gì?”

Gì cơ?

“Không!” tôi kêu lên, cảm thấy bị xúc phạm. “Dĩ nhiên là không! Ít ra thì cũng không nhiều hơn bình thường,” tôi nói thêm, cảm thấy cần phải thành thật. “Đúng kiểu anh, Luke ạ. Anh tình cờ gặp em trên phố thế là ngay lập tức cho rằng em đang mắc nợ!”

Nợ thì tôi đang nợ thật. Nhưng chuyện đó hầu như chẳng liên quan.

“Ừ, thế anh nên nghĩ gì đây?” anh cúi kính đáp lại. “Em cư xử khó hiểu, em giấu giếm tờ không cho anh xem, rõ là có chuyện.”

Ôi trời, ôi trời, mình phải đánh lạc hướng thôi...

“OK!” tôi nói. “Anh bắt bài em rồi. Em đang... Em đang...” Tâm trí tôi chạy điên cuồng. “Đang tiêm Botox.”

Luke xị ngay cái mặt xuống, và tôi tóm ngay lấy cơ hội này để kéo khóa túi xách lại.

“Botox?” anh nói, giọng không tin.

“Vâng,” tôi ngoan cố nói. “Botox. Em không định nói với anh. Đó là lý do em cư xử kỳ quặc.”

Đúng. Hoàn hảo.

“Botox,” anh lại nhắc lại. “Em tiêm Botox.”

“Vâng!”

Đột nhiên tôi nhận ra khi nói tôi đã biểu cảm nhiều quá. Tôi cố làm mặt mình lạnh lùng và kênh kiệu như mấy ngôi sao tuổi trung niên. Nhưng đã quá muộn: Luke đang nhìn sát vào mặt tôi.

“Em tiêm vào đâu?”

“Ồ... đây.” Tôi lóng ngóng chỉ vào thái dương. “Kia nữa. Và đây.”

“Nhưng...” Trông Luke đầy băn khoăn. “Thế không phải là nếp nhăn sẽ phải hết à?”

Cái gì? Anh dám sao! Tôi không có nếp nhăn nào hết! Ngoại trừ có lẽ chỉ có một vài nếp nhăn nhỏ tí tì ti hầu như không nhìn thấy thôi.

“Nó tác động rất tinh tế,” tôi nhấn mạnh. “Kỹ thuật mới mà. Tác động ít thì mới tốt.”

Luke thở dài. “Becky, em đã trả bao nhiêu tiền cho cái vụ này? Em làm từ bao giờ vậy? Vì ở công ty anh cũng có mấy cô tiêm Botox, và anh phải nói rằng...”

Trời ạ. Phải lôi anh ra khỏi chủ đề Botox này ngay không thì anh sẽ bảo, “Mình đến cái bệnh viện thẩm mỹ đó đòi lại tiền ngay bây giờ đi.”

“Em chỉ tiêm chút Botox thôi mà,” tôi vội nói. “Thực ra em đến đó là vì... vì một thủ thuật khác.”

“Còn nữa cơ à?” Luke nhìn tôi chòng chọc. “Cái gì thế, vì Chúa?” Đầu óc tôi trống trơn. Thủ thuật. Thủ thuật. Người ta hay làm gì nhỉ?

“Ngực,” tôi nghe thấy mình nói. “Bơm ngực.”

Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của anh thì có lẽ đây không phải cách hay.

“Bơm ngực?” cuối cùng anh cũng thốt được nên lời. “Em...”

“Không! Em chỉ đang nghĩ xem có nên làm không thôi.”

“Chúa ơi.” Luke bóp bóp trán. “Becky, mình cần bàn về chuyện này. Tìm chỗ nào ngồi đã.” Anh kéo tay tôi dẫn vào một quán bar gần đây. Ngay khi chúng tôi bước qua cửa anh đã quay lại, nắm lấy vai tôi thật chặt, còn tôi thì há hốc mồm ngạc nhiên.

“Becky, anh yêu em. Dù trông em có thể nào. Cơ thể em có ra sao. Và chỉ nghĩ đến việc em cảm thấy phải bí mật phẫu thuật... Ý nghĩ đó như giết chết anh. Xin em, xin em, xin em đừng bao giờ làm thế nữa.”

Tôi chưa bao giờ tưởng tượng là anh sẽ phản ứng như vậy. Thực tế thì trông anh đau khổ quá, tự dưng tôi lại thấy thật tệ. Sao mình lại phải bịa ra một thứ ngu ngốc như thế chứ? Sao mình không bảo là mình đang đi gặp khách hàng ở cơ quan cô ta? Giờ thì hàng triệu cái cớ hay ho đã nảy ra trong đầu tôi, chẳng cái nào liên quan tới viện thẩm mỹ hay bơm ngực cả.

“Luke, em xin lỗi,” tôi lắp bắp. “Lẽ ra em không bao giờ nên nghĩ tới điều đó mới phải. Em không có ý làm anh lo...”

“Em hoàn hảo rồi,” anh nói, gần như dữ dội. “Em không cần phải thay đổi dù chỉ một cọng tóc. Một nốt tàn nhang. Một ngón chân tí xú. Và nếu là vì anh mà em cảm thấy mình nên làm điều này... thì anh mới là kẻ có vấn đề.”

Tôi nghĩ đây là điều lãng mạn nhất Luke từng nói với tôi, nhất từ trước tới nay. Tôi nghe nước mắt dâng lên.

“Chẳng liên quan gì tới anh đâu,” tôi nuốt nước bọt. “Mà là... anh biết đấy. Áp lực xã hội và mọi thứ.”

“Thậm chí em có biết chỗ này có an toàn hay không không thế?” Anh với tay lấy cái túi. “Để anh xem nào. Rất nhiều kẻ tự xưng là bác sĩ phẫu thuật thực ra chỉ là bọn cao bồi vô trách nhiệm. Anh sẽ bảo bác sĩ của công ty anh...”

“Không!” Theo phản xạ tôi lôi cái túi lại gần ngực mình. “Không sao đâu mà Luke. Em biết là nó an toàn...”

“Không, em không biết!” anh gần như quát lên giận dữ. “Đó là một đại phẫu, Becky! Em không thấy sao? Chỉ cần nghĩ đến việc em phải bí mật phẫu thuật như thế, mạo hiểm mạng sống của mình, thậm chí còn không thêm nghĩ tới anh hay Minnie...”

“Em đâu có mạo hiểm tính mạng!” tôi tuyệt vọng nói “Em sẽ không bao giờ phẫu thuật mà không báo với anh! Chỉ là một tiểu phẫu nội soi diễn ra trong giờ ăn trưa là xong thôi mà, chỉ cần tiêm một mũi.”

“Em nghĩ như thế là ổn sao?” Anh không bớt gay gắt đi dù chỉ một tí ti. “Như thế càng khiến vụ phẫu thuật này mờ ám hơn. Cụ thể thì người ta tiến hành những gì?”

Tôi chắc chắn mình đã đọc cái gì đó về phẫu thuật bơm ngực trong giờ ăn trưa trên tạp chí Marie Claire, mỗi tội giờ chẳng nhớ rõ chi tiết nữa.

“Phẫu thuật rất nhỏ ấy mà. An toàn cực kỳ.” Tôi xoa xoa mũi, câu giờ. “Họ đánh dấu khu vực phẫu thuật rồi tiêm một loại chất bột đặc biệt vào... ừm, mao mạch. Và rồi nó... ờ... phình lên.”

“Ý em là nó sẽ được bơm lên?” Anh nhìn tôi chăm chú.

“Kiểu như vậy.” Tôi cố tỏ ra tự tin. “Chỉ một tí thôi mà. Anh biết đấy. Tăng thêm một hai cỡ nữa thôi.” Tôi làm một cử chỉ minh họa cho kích cỡ hy vọng đó trên ngực mình.

“Trong khoảng bao lâu?”

Tôi lục tung óc mình để tìm một con số đáng tin.

“Khoảng... một tuần.”

“Ngực em sẽ được bơm lên trong khoảng thời gian một tuần á?” Anh có vẻ lão đảo trước tưởng này. Khỉ thật. Lẽ ra tôi nên bảo là một giờ.

“Còn tùy thuộc vào tạng người,” tôi vội nói thêm, “và cơ chế chuyển hóa của ngực từng người. Đôi khi chỉ mất năm phút thôi. Mỗi người một khác. Nhưng đằng nào thì em cũng sẽ không làm đâu. An nõi đúng, em

không bao giờ nên bí mật phẫu thuật.” Tôi ngược mắt nhìn anh bằng vẻ mặt chân thành nhất. “Em xin lỗi, Luke. Em còn nợ anh và Minnie, không thể đặt mình vào nguy hiểm như thế. Giờ em đã học được bài học của mình rồi.”

Tôi thầm mong Luke hôn tôi một cái và nhắc lại chuyện tôi hoàn hảo thế nào. Nhưng nét mặt anh có vẻ thay đổi. Anh có vẻ không mấy đau khổ và dằn vặt như lúc này nữa. Thực ra giờ anh đang sẫm soi tôi bằng một vẻ mặt khá quen thuộc.

Gì đó gần như nghi ngờ.

“Tên cái viện thẩm mỹ đó là gì?” anh nhẹ nhàng hỏi.

“Giờ em không thể nhớ được.” Tôi ho hắng. “Thôi, đừng nói chuyện này nữa. Em cảm thấy tồi tệ quá Luke ạ...”

“Em xem đồng giấy tờ kia thì biết ngay mà.” Anh chỉ vào túi tôi.

“Ừ, lát nữa em xem,” tôi gật đầu. “Tí nữa. Khi nào em đỡ buồn vì đã khiến anh lo lắng.”

Luke vẫn nhìn tôi cái kiểu đó.

Ôi trời ơi. Anh nhận ra rồi, đúng không? Ít nhất cũng nhận ra là không phải tôi vừa ở một thẩm mỹ viện để bơm ngực.

“Em muốn uống gì không?” đột nhiên anh nói.

“Ồ... OK,” tôi nói, trống ngực nện thình thịch. “Anh có thời gian không?”

“Anh có thể chuẩn được mười lăm phút.” Anh liếc đồng hồ. “Đừng nói với trợ lý của anh là được.”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Tôi bật ra một tiếng cười hơi thiếu tự nhiên. “Thậm chí em còn không biết chị ấy!”

“Em có biết chứ!” Luke nhìn tôi khó hiểu trong lúc bước tới quầy bar. “Bonnie. Em gặp rồi mà.”

“Ừ há. Đúng thật.”

Tôi buông mình xuống ghế, bấy giờ mới dám nói lỏng những ngón tay đang nắm chặt chiếc túi ra. Toàn bộ cái trò tiệc tùng bí mật này căng thẳng quá đi mất, mà tôi mới chỉ mới bắt đầu thôi chứ!

“Vui lên nào.” Luke trở lại bàn với hai ly rượu, chúng tôi cùng ly.

Sự im lặng có chen vào một lát khi chúng tôi nhấp rượu. Luke cứ soi tôi qua chiếc ly trên tay. Thế rồi như thể đã quyết định, anh đặt ly xuống.

“Anh có tin tốt đây. Bọn anh đã có vài khách hàng mới. Không phải trong ngành tài chính.”

“Ồiiii!” Tôi ngược lên đầy quan tâm. “Ai thế anh?”

Lạ giời là Gucci, lạ giời là Gucci...

“Đầu tiên là một công ty công nghệ môi trường. Họ đang vận động đầu tư vào một dự án than hoạt tính mới và muốn bọn anh cũng tham gia, Có thể sẽ thú vị.”

Than hoạt tính. Hừm.

“Tuyệt quá!” tôi nồng nhiệt nói. “Giỏi quá! Thế khách hàng kia thì sao?”

“Khách hàng kia thì khá tuyệt vời...” anh bắt đầu câu nói, mắt lấp lánh. Rồi anh ngáp ngừng, liếc nhìn tôi rồi nhấp rượu. “Thực ra thì vẫn chưa chắc chắn lắm. Khi nào xong anh sẽ cho em biết. Kẻo nói trước bước không qua.”

“Vâng, dù sao cũng chúc mừng anh.” Tôi nhắc ly lên. “Em đoán là lúc này anh cũng đang cần có chút tin tốt.”

“Tình hình hiện giờ không được tốt lắm.” Anh nhướng mày lo lắng. “Cửa hàng của em thế nào? Anh đoán là mấy ngày vừa rồi chắc cũng không chạy lắm nhỉ?”

“À, thực ra...” Tôi đang định kể cho anh về siêu hệ thống mới tuyệt vời cho phép khách hàng giấu chồng mà mua sắm của tôi.

Nhưng rồi tôi thôi. Nghĩ lại thì có khi dừng nên.

“Bọn em đang cầm cự,” thay vào đó tôi nói. “Anh biết đấy.”

Luke gật đầu và nhấp thêm ngụm rượu nữa, ngả người ra lưng ghế. “Thật tuyệt khi có được vài khoảnh khắc chỉ có hai ta. Em nên qua đường này nhiều hơn. Dù có thể không phải là tới viện phẫu thuật thẩm mỹ.” Một lần nữa anh bắn cho tôi cái ánh mắt hoài nghi ấy.

Anh có định nói đến cùng vụ này không? Tôi không biết nữa.

“Vây, anh đã thấy bức email về chuyện bảo mẫu chưa?” tôi nhanh chóng đổi chủ đề. “Họ tuyệt nhỉ?”

“Ừ!” Anh gật đầu. “Anh thấy khá ấn tượng.”

Chúng tôi đã nhận được cả đồng CV do dịch vụ Tuyệt đỉnh Bảo mẫu gửi tới, cái sau lại tốt hơn cái trước! Một cô còn nói năm thứ tiếng, một cô đã từng bơi thuyền qua Đại Tây Dương, một cô còn có bằng Lịch sử Nghệ thuật. Một trong mấy cô ấy mà không thể giúp Minnie phát triển cân bằng và đạt được nhiều thành tựu thì tôi chẳng còn biết ai có thể nữa.

“Anh phải đi rồi.” Luke đứng dậy và tôi vớ vội lấy cái túi. Chúng tôi tiến ra phố, rồi Luke dừng lại hôn tôi. “Gặp lại em sau, Becky.”

“Hẹn gặp lại anh.” Tôi gật đầu.

Thoát rồi. Anh sẽ không đả động tới nữa. Dù cả triệu năm nữa anh cũng chẳng đời nào tin câu chuyện bơm ngực ấy.

Cảm ơn anh đã tin em, tôi muốn lặng lẽ gửi thông điệp này vào đầu anh. Em không làm gì tội tệ đâu, hứa đấy.

Tôi nín thở nhìn anh bước đi xa cho tới khi anh quẹo vào góc phố. Rồi tôi vội ngồi xuống một băng ghế gần đó, lôi gương ra và bắt đầu soi mặt thật kỹ.

OK, Luke chẳng biết gì cả. Trông tôi cũng giống đã tiêm Botox lắm chứ bộ. Nhìn cái khoảng da hoàn toàn mịn màng ngay dưới chân tóc tôi kia kìa. Mắt Luke đúng là có vấn đề.

LÚC TÔI TRỞ LẠI The Look thì Jasmine đang nghe điện thoại.

“Vâng, hai giờ, không vấn đề gì,” cô nói. “Hẹn gặp chị sau.” Cô đặt máy và nhìn tôi với một niềm vui đắc thắng. (Nói vậy tức là một bên mép cô đã miễn cưỡng nhếch lên thành một nụ cười. Tôi đã học được cách đọc tâm trạng của Jasmine khá chính xác.) “Chà, kế hoạch của chị có tác dụng đấy. Ba khách hàng đã thôi không hủy hẹn nữa.”

“Tuyệt!”

“Và ngay lúc này còn có một khách hàng đang đợi nữa. Không hẹn trước. Bà ta bảo chỉ muốn gặp chị, và chỉ chị mà thôi. Bà ta đang lang thang đâu đó ở tầng này chờ chị về đấy.”

“OK,” tôi ngạc nhiên nói. “Chờ tôi năm phút.”

Tôi vội vã tới phòng thay đồ, vớt cái túi qua một bên, vừa tô lại son bóng vừa tự hỏi không biết đó là ai. Nhiều người vẫn hay ghé qua mà không hẹn trước nên đó có thể là bất cứ ai. Lạy trời đó không phải cái bà muốn trông giống Jennifer Aniston, vì sự thật là, mất cả triệu năm nữa bà ấy cũng không thể như thế được, dù có mua bao nhiêu áo cổ buộc dây đi nữa...

“Rebecca.”

Một giọng ngạo mạn quen thuộc cắt ngang suy nghĩ của tôi. Trong một thoáng tôi không sao phản ứng. Tôi nghĩ có khi mình đang mơ. Cuối cùng khi quay lại, gáy tôi sớn hết cả lên - bà ta đang đứng đó. Không

một tí vết như thường lệ trong bộ vét nữ màu quả hồ trăn, tóc cứng đơ, mặt cứng đơ không kém, và chiếc túi Birkin da cá sấu lông lằng trên cánh tay gầy guộc.

Ý nghĩ chính là bà ta xuyên qua đầu tôi. Người bên ngoài nhà thờ chính là bà ta.

“Elinor!” mãi tôi mới thốt lên được. “Thật là... ngạc nhiên.”

Đây hẳn phải là câu nói giảm nói tránh tiêu biểu nhất trong năm!

“Xin chào, Rebecca.” Bà ta nhìn quanh phòng thay đồ một cách khinh miệt, như thể muốn nói, “Tôi tàn y như tôi tưởng tượng,” nhưng đó là nói láo, vì nó mới được trang hoàng lại mà.

“Ừm... con có thể giúp gì được bà đây?” cuối cùng tôi nói.

“Ta muốn...” Bà ta dừng lại, tiếp đó là một khoảng lặng lê thê lạnh lẽo. Tôi cảm thấy như thể chúng tôi đang ở trong một vở kịch mà tự dừng cả hai đều quên thoại. “Bà làm cái gì ở đây thế?” mới là những gì tôi thực sự muốn nói. Hoặc, thành thật nhất thì, tôi chỉ muốn nói, “Hừừừ?”

Khoảng lặng bắt đầu trở nên lố bịch. Chúng tôi không thể cứ đứng đó mãi như hai mụ ma nơ canh được. Elinor bảo Jasmine bà ta là khách hàng. Tốt thôi. Tôi sẽ đối xử với bà ta như khách hàng.

“Vây, bà đã định mua cái gì cụ thể chưa?” Tôi lấy sổ ra, như thể ta cũng là khách như mọi khách hàng khác. “Đồ dạo phố, chẳng hạn thế? Cửa hàng có một vài món của Chanel đấy, và con tin rất hợp với phong cách của bà.”

“Rất tốt,” Elinor nói sau khi dừng rất lâu.

Cái gì?

Bà ta định thử quần áo thật đấy à? Ở đây sao? Một cách nghiêm túc á?

“OK,” tôi nói, cảm thấy hơi phi thực. “Được rồi. Con sẽ chọn ra vài món có lẽ sẽ... ừm... hợp với bà.”

Tôi khẽ khàng đóng cửa lại rồi thét không ra tiếng. Elinor. Ở đây. Chuyện dở hơi gì đang diễn ra thế nhỉ? Tôi có nên kể với Luke không? Toàn bộ sự việc thật là quá kỳ quái. Đột nhiên tôi ước giá mà mình đã thúc bách Luke kể rõ chuyện đã xảy ra giữa họ, kể rõ cái điều tàn nhẫn bà ta nói là gì. Tôi có nên kịch liệt bảo Elinor biến khỏi đây ngay và đừng bao giờ bén mảng tới làm bẩn cửa The Look lần nữa không nhỉ?

Nhưng nếu làm thế thì tôi bị đuổi việc mất.

Sau khoảng một phút, cửa lại bật mở và Elinor xuất hiện, trên tay là một ôm quần áo. Không thể nào bà ta lại thử hết đồng đó được, đơn giản là vì không thể đủ thời gian!

“Để con đỡ giúp bà nhé?” Tôi buộc mình lịch sự.

“Ừ. Mấy món này cũng được đấy.” Bà ta gật đầu.

Trong một thoáng tôi nghĩ không thể nào mình lại hiểu đúng điều bà ta nói.

“Ý bà là... bà muốn lấy hết?” Tôi nói mà không tin nổi. “Bà định mua hết ấy à?”

“Chứ sao. Đúng vậy.” Bà ta cau mày sốt ruột, như thể cuộc hội thoại này thực sự khiến bà ta bức mình.

Tám nghìn bảng quần áo? Đơn giản thế thôi à? Hoa hồng doanh thu của tôi sắp tuyệt cú mèo rồi.

“OK! Chà, tuyệt quá!” Tôi cố gắng kìm nén niềm sung sướng. “Bà có cần đổi lại hay gì không ạ?”

Elinor lắc đầu với chuyển động tối thiểu. Đây chính thức trở thành cuộc hẹn kỳ lạ nhất tôi từng biết. Hầu hết mọi người, nếu đã định tiêu tám nghìn bảng vào quần áo thì ít nhất cũng sẽ vào mặc thử đi một vòng rồi nói, “Cô nghĩ sao?”

Jasmine mang một giá quần áo đi ngang qua, và tôi thấy cô nhòm Elinor tò mò. Bà ta cũng khá đáng nhìn, Elinor ấy mà, với bộ mặt đơ, bự phần, bàn tay gân guốc trĩu nặng đá quý, và ánh mắt lạnh lùng tình tưỡng. Trông bà ta cũng đã già đi, tôi chợt nhận ra. Da bà ta mỏng như giấy, tôi có thể thấy vài sợi tóc bạc lơ thơ ở thái dương, chắc là do tay thợ làm tóc đã quên mất. (Tôi đoán là nếu biết bà ta sẽ xử bắn hẳn ngay lúc bình minh.)

“Thế, con còn giúp gì được nữa không ạ? Đồ tiệt tởi? Phụ kiện?”

Elinor mở miệng. Rồi lại khép lại, rồi lại mở ra. Trông bà ta như thể đang vật lộn để nói điều gì đó, và tôi e dè quan sát. Bà ta định nói tới Luke à? Có tin gì xấu sao? Chắc chắn phải có lý do thì bà ta mới tới đây.

“Đồ tiệt tởi đi,” cuối cùng bà ta cũng lẩm bẩm.

Ồ, được đấy. Đúng là điều nên nói.

Tôi chìa ra sáu chiếc đầm tiệt, bà ta chọn ba. Rồi hai cái túi. Và một chiếc khăn choàng. Mọi chuyện bắt đầu trở nên khô hài. Bà ta đã tiêu hai mươi nghìn bảng mà không buồn nhìn thẳng vào mắt tôi và vẫn chưa nói ra cái điều bà ta định tới đây để nói.

“Bà có muốn... dùng chút đồ uống gì không?” cuối cùng tôi nói, cố sao cho giọng có vẻ bình thường để chịu. “Con lấy cho bà tách cappuccino nhé? Hay trà? Hay sâm panh?”

Chúng tôi đã chẳng còn hạng mục quần áo gì nữa để chào mời. Bà ta cũng chẳng thể mua thêm gì nữa. Bà ta không thể tránh né được nữa. Cho dù đó là điều gì.

Elinor cứ đứng đó, đầu hơi cúi, tay nắm chặt quai túi. Tôi chưa từng thấy bà ta lặng lẽ như thế bao giờ. Gần như phát sợ. Và tôi kinh ngạc nhận ra từ này tới giờ bà ta - còn chưa xúc phạm tôi nữa chứ. Bà ta vẫn chưa nói giầy tôi là hàng thứ phẩm hay màu sơn móng tay của tôi thật thô thiển. Có chuyện gì với bà ta thế nhỉ? Bà ta ốm sao?

Rốt cuộc, như thể phải vận đến cả một nỗ lực khổng khiếp, bà ta ngẩng đầu lên.

“Rebecca.”

“Dạ?” tôi căng thẳng nói. “Chuyện gì thế ạ?”

Khi bà ta mở miệng trở lại, âm thanh thốt ra lí nhí tới mức tôi hồ như không nghe thấy.

“Ta muốn gặp cháu nội ta.”

ỒI TRỜI ỒI, ời trời ơi, ời trời ơi. Tôi làm gì bây giờ?

Suốt trên đường về nhà đầu óc tôi quay cuồng. Cho tôi thêm một triệu năm nữa tôi cũng không thể nghĩ rằng điều này sẽ xảy ra. Tôi thậm chí còn không nghĩ Elinor có quan tâm tới Minnie.

Hồi Minnie chào đời, suốt ba tháng đầu Elinor còn chẳng buồn đến thăm chúng tôi. Thế rồi một hôm bà ta xuất hiện - lái xe chờ sẵn ngay cửa - liếc vào nôi, bảo, “Nó có bình thường không thế?” và khi chúng tôi bảo có thì đi luôn. Và trong khi hầu hết mọi người đều gửi quà là những thứ duyên dáng như gấu teddy hoặc những đôi ủng xinh xắn, Elinor lại gửi đến một con búp bê cổ quái chưa từng thấy, tóc xoắn tít, cặp mắt thì dữ tợn, y như trong phim kinh dị. Trông nó kinh quá nên mẹ tôi không thể để nó trong nhà, cuối cùng tôi đành bán nó trên eBay. (Vậy nên tốt hơn là Elinor đừng có đòi xem lại nó hay gì.)

Toàn bộ chuyện đó xảy ra trước trận cãi vã giữa bà ta và Luke, từ đó chúng tôi hầu như không nhắc tới tên bà ta nữa. Khoảng hai tuần trước Giáng sinh, tôi chỉ mới hỏi Luke xem có nên tặng quà cho bà ta không thì anh đã suýt nhai đầu tôi. Từ đó tôi vẫn chưa dám nhắc đến bà.

Dĩ nhiên, phía trước tôi vẫn còn một phương án dễ dàng. Tôi có thể quảng danh thiếp của bà ta vào thùng rác rồi giả vờ chưa từng gặp bà ta. Quên sạch chuyện này đi. Nếu tôi làm thế thì bà ta có thể làm gì được chứ?

Nhưng không hiểu sao... tôi không nỡ làm vậy. Trước đây tôi chưa từng thấy Elinor trông dễ tổn thương bao giờ, chưa bao giờ bà trông giống như hôm nay. Trong suốt những khoảnh khắc căng thẳng đó, bà vẫn chờ tôi trả lời, tôi không còn thấy ở bà ta một nữ hoàng băng giá nữa, tôi chỉ thấy Elinor là một bà già cô đơn, da bần tay mỏng như giấy.

Rồi, ngay khi tôi nói, “Vâng, để con hỏi Luke”, ngay lập tức bà ta trở lại cái cung cách băng giá thường lệ và bảo tôi rằng The Look trông quê mùa quá sức so với mấy cửa hàng ở Manhattan, người Anh chẳng hiểu văn hóa dịch vụ như thế nào và thăm trong phòng thay đồ có vết bẩn.

Tuy vậy bằng cách nào đó bà ta vẫn khiến tôi bận tâm. Tôi không thể lờ bà ta đi được. Tôi không thể quảng danh thiếp của bà ta đi. Có thể bà ta đích thị là một phụ nữ hoàng băng giá khôn kiếp, nhưng bà ta là bà nội Minnie. Họ là máu thịt với nhau. (Bạn biết đấy. Nếu Elinor có tí máu hoặc thịt nào.)

Xét cho cùng, có thể Luke đã dụ đi. Điều tôi cần làm bây giờ là đưa ra chủ đề này một cách cẩn thận. Rất, rất nhẹ nhàng, như vậy một cảnh ô liu trong không. Rồi xem điều gì xảy ra.

Vậy là đêm đó, tôi chờ tới khi Luke trở lại, hôn Minnie chúc ngủ ngon, làm chút whisky và thay quần áo xong thì mới phát sóng.

“Luke... về chuyện mẹ anh ấy mà,” tôi dướm dẹ mở lời.

“Hôm nay anh cũng nghĩ tới Annabel.” Luke quay lại, mặt anh dần ra. “Hôm nay bố đã email cho anh vài bức ảnh chụp bà. Để anh cho em xem.”

Ồi, bắt đầu tuyệt quá đấy Becky. Lẽ ra mình phải nói rõ là mẹ nào chứ. Giờ thì anh nghĩ tôi vừa đưa ra chủ đề về Annabel, chẳng thể nào lái về chuyện Elinor được nữa.

“Em đang nghĩ về... ừm... những ràng buộc gia đình.” Tôi đổi chiến thuật. “Và các đặc tính gia đình,” tôi nói thêm trong niềm cảm hứng bất chợt. “Anh nghĩ Minnie giống ai nhất nhà? Con bé giống bà ngoại cái tính nhặng xị, mắt thì giống anh... thực ra có lẽ ai nó cũng giống một chút, kể cả...” tôi ngập ngừng, tim đập bùm bụp. “Kể cả mẹ đẻ anh. Elinor.”

“Thật lòng anh mong không phải thế,” Luke cộc cằn nói, đóng sập ngăn kéo cái rầm.

OK. Nghe giọng anh không được ôn hòa lắm.

“Nhưng xét cho cùng thì Elinor vẫn là bà nội con bé,” tôi không bỏ cuộc. “Minnie thế nào chẳng giống bà ấy, không điểm này thì điểm khác...”

“Anh không công nhận điều đó”, anh cắt lời tôi. “Cách nuôi dưỡng mới là điều quyết định. Anh sẽ luôn là con trai của Annabel, chứ không phải con của người phụ nữ đó.”

Ồi. Người phụ nữ đó. Tình hình tệ hơn tôi tưởng nhiều.

“Phải,” tôi xui lơ.

Tôi không thể nào lại tiếp tục véo von rằng, “Hay là mình đưa Minnie đi thăm Elinor anh nhỉ?” Bây giờ thì không. Phải để đến lúc thích hợp.

“Vậy, mọi chuyện từ lúc gặp em xong đều ổn cả chứ anh?” tôi đổi chủ đề.

“Không tồi.” Anh gật đầu. “Thế còn em? Đi về an toàn chứ?”

“Vâng, bình thường anh ạ,” tôi vờ ngây thơ nói. “Em bắt taxi mà. Cảm ơn anh vì đã hỏi.”

“Anh đang nghĩ khu vực đó mà lại có viện thẩm mỹ thì thật kỳ lạ,” anh thân mật nói thêm. “Đó không phải thứ ta nghĩ tới ở một quận chuyên về tài chính.”

Tôi phạm sai lầm là để anh nhìn vào mắt - có ánh hốt lẻo trong mắt tôi. Tôi biết là anh đã tóm được tôi rồi.

Cách duy nhất trước mắt là cứ trơ ra.

“Anh điên à?” tôi phản ứng. “Hoàn toàn hợp lý chứ. Cứ nhìn toàn bộ những nhân viên văn phòng phờ phạc đang đi quanh đó xem. Anh biết không, một nghiên cứu gần đây trên báo đã cho thấy nhân viên văn phòng già trước tuổi nhiều hơn bất cứ ngành nghề khác nào, nhiều hơn những hai mươi phần trăm.”

Tôi bịa ra đấy, nhưng Luke biết làm sao được, phải không? Và tôi cũng cá là điều đó đúng.

“Anh biết gì không?” tôi nói thêm, chợt nảy ra một ý tưởng xuất sắc. “Cũng chính nghiên cứu đó nói rằng nếu cảm thấy được sếp quý trọng, người ta sẽ già đi chậm hơn. Và làm việc tốt hơn.”

“Chắc chắn rồi.” Luke lại đang kiểm tra cái BlackBerry.

“Nó cũng nói rằng một cách để đạt được điều này là các sếp hãy ký tặng nhân viên những tấm thiệp sinh nhật riêng,” tôi vẫn tiếp tục. “Hay không anh? Ở Brandon Communications bọn anh có tặng thiệp riêng cho từng người không?”

“À ừ.” Luke hầu như không gật đầu.

Điều thế không biết. Tôi cảm thấy muốn nói luôn, “Không, anh không hề tặng! Tất cả thiệp vẫn còn đang chất đống trong văn phòng anh, chưa cái nào được ký!”

“Ồ, tốt quá.” Tôi ép mình nói giọng bình thường. “Vì có vẻ như mọi người đều cảm thấy thực sự hạnh phúc nếu biết sếp họ đã đích thân ký thiệp chứ không phải nhờ một trợ lý nào đấy. Điều đó làm lượng hoóc môn endorphin trong máu họ tăng lên mười lăm phần trăm.”

Luke ngừng gõ gõ cái điện thoại. Thế chứ! Minh đã khiến anh động lòng.

“Becky, em đọc nhiều thứ vớ vẩn thật đấy.”

Vớ vẩn?

“Nó được gọi là nghiên cứu, thực sự là thế,” tôi hiện ngang nói. “Em nghĩ có thể anh sẽ quan tâm đến thực tế rằng những việc nhỏ xíu như ký thiệp sinh nhật có thể tạo ra thay đổi lớn ra sao. Bởi vì rất nhiều chủ doanh nghiệp quên làm điều đó. Nhưng rõ ràng anh thì không rồi.”

Ha. Đỡ này, Ngài Bận-Quá-Quên-Ký.

Trong một thoáng Luke im lặng.

“Hay đấy,” cuối cùng anh nói. Nhưng rồi anh với lấy bút chì ra viết thêm vào danh sách việc cần làm vẫn để trong ví. Tôi vờ như không để ý, nhưng trong bụng tôi đang nở một nụ cười thỏa mãn.

OK, giờ tôi cảm thấy chúng tôi đã nói chuyện xong. Và tôi thực lòng không muốn nhắc lại vụ Botox nữa. Nên, với một cú ngáp điệu đà, tôi nằm xuống gối đi ngủ.

Nhưng khi tôi nhắm mắt, hình ảnh của Elinor vẫn nấn ná trong đầu tôi. Thực sự tôi cảm thấy có lỗi với bà ta, với tôi cảm giác đó thật là một trải nghiệm mới toanh và kỳ quặc hết mức. Nhưng giờ tôi chẳng thể nghĩ ra phải làm gì cả.

Thôi được rồi. Mai tôi nghĩ vậy.

Từ: Bonnie Seabright

Chủ đề: Thiệp

Ngày: 23 tháng Một 2006

Đến: Becky Brandon

Luke đã ký hết số thiệp sinh nhật! Cảm ơn rất nhiều! Bonnie!

Từ: Becky Brandon

Chủ đề: V/v: Thiệp

Ngày: 24 tháng Một 2006

Đến: Bonnie Seabright

Không vấn đề gì! Có gì bực mình nữa cứ cho em biết.

Becky xxx

PS - Chị đã thử nhắc tới phòng tập chưa?

ĐƠN VỊ NGHIÊN CỨU CHÍNH SÁCH TIỀN TỆ TRỰC THUỘC TRUNG ƯƠNG

Tầng 5.180 Whitehall Place. London SW1

Cô Rebecca Brandon

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 6 tháng Hai năm 2006

Rebecca thân mến,

Cảm ơn cô vì lá thư hôm mùng 1 tháng Hai.

Thực ra gần đây Bộ trưởng đã có một bài phát biểu nhấn mạnh tầm quan trọng của bán lẻ trong nền kinh tế Anh.

Không may là ở thời điểm này vẫn chưa có tước hiệu OBEM[1] hoặc phu nhân nào được phong vì thành tích “mua sắm”, như cô gợi ý. Ví thử một vinh hạnh như vậy ra đời, chắc chắn tôi sẽ tiến cử tên cô.

[1] Order of the British Empire (Sĩ quan của đế chế Anh): Một tước hiệu do Hoàng gia Anh phong.

Vì thế tôi xin được gửi trả lại, kèm lời cảm ơn, kiện hóa đơn và mức giá cửa hàng, tôi đã xem chúng với sự thích thú và nhất trí rằng chúng thể hiện “cam kết thực sự muốn giữ vững nền kinh tế”.

Trân trọng

Edwin Tredwell

Giám đốc Nghiên cứu Chính sách.

9. Chương 9

MỘT TUẦN SAU, tôi vẫn chưa quyết định được phải làm gì với chuyện của Elinor. Sự thật là tôi hầu như chẳng nghĩ đến bà ta chút nào, tôi bận quá. Chúng tôi bị lút trong đồng khách hàng muốn sử dụng dịch vụ mua sắm bí mật! Tuyệt cú mèo! Mấy dòng tít trên chương trình thời sự truyền hình vẫn toàn ảm đạm chuyện mấy khu phố sầm uất đã chết và chẳng còn ai mua sắm gì - nhưng hẳn là khách đã đến cửa hàng của chúng tôi hết rồi; rất nhộn nhịp!

Và hôm nay tôi còn bận suy nghĩ nhiều chuyện hơn thường lệ, vì vụ Tuyệt đỉnh Bảo mẫu của chúng tôi đã bắt đầu.

Cô ấy tên là Kyla, và rất tuyệt. Cô có bằng cử nhân Harvard, bằng thạc sĩ chăm sóc trẻ em, chứng chỉ giáo viên tiếng Trung, tennis, sáo, ghi ta, thanh nhạc và... cái gì đấy nữa, tôi quên mất rồi. Đàn hạc, hình như thế. Ban đầu cô đến Anh cùng một gia đình người Mỹ) nhưng rồi họ lại chuyển về Boston. Cô quyết định ở lại vì đang bận làm luận văn bán thời gian ở đại học Goldsmiths, gia đình cô cũng ở đây. Nên cô chỉ muốn làm việc ba ngày một tuần, với chúng tôi như thế thật hoàn hảo.

Cô ấy lại còn có cả răng vẩu nữa.

Ý tôi là, những chiếc răng khổng lồ. Như răng nai sừng tấm.

Bề ngoài của cô cũng không được phù hợp lắm. Nhìn là thấy. Tôi không phải loại người thành kiến, thích đánh giá bề ngoài. Ngay cả khi cô có nụ cười triệu đô của một siêu mẫu thì tôi vẫn sẽ thuê cô như thế thôi.

Nhưng mà... Rằng cô cứ khiến tôi cảnh giác với cô sao đó. Chưa kể tóc cô còn xa mới gọi là hợp mốt.

Cũng phải nói thêm là điểm này không có trong danh sách những điểm cần phỏng vấn của tôi. Khi tôi viết Đầu tóc không mốt quá, tôi muốn nói đến điều khác hoàn toàn cơ, và Luke đâu có nhất thiết phải bắt đầu trêu tôi như thế. Tôi chỉ tình cờ để ý tóc của Kyla - không hề chủ ý - và đó là một kiểu tóc ngắn tầm thường điểm vài sợi bạc.

Tức là về cơ bản thì cô ấy hoàn hảo!

“Julie Andrews[1] sắp đến bây giờ đấy hả?” Mẹ vào bếp, nơi Minnie đang chơi đất nặn Play-Doh còn tôi đang uể oải lướt eBay. Thoáng thấy trang web, bà hít một hơi thật sâu. “Con đang mua sắm đấy hả, Becky?”

[1] Nữ diễn viên người Anh, người đóng vai cô bảo mẫu Mary Poopins trong bộ phim ca nhạc cùng tên. Ngoài ra bà còn đóng vai Maria von Trapp trong bộ phim ca nhạc The Sound of Music, dựa trên hồi ký của Maria von Trapp thật. Maria von Trapp ban đầu xuất hiện trong gia đình của Đại úy von Trapp với vai trò bảo mẫu - gia sư, nhưng sau này trở thành vợ thứ hai của ông.

“Không!” tôi chống chế ngay.

Tôi lên eBay không có nghĩa là tôi sắp mua cái gì, đúng không? Rõ ràng tôi không cần một đôi giày công sở Chloé màu xanh turquoise, mới đi một lần, chỉ cần thanh toán qua PayPal. Tôi chỉ đang theo dõi những gì đang diễn ra ngoài kia, thế thôi. Như kiểu bạn vẫn theo dõi tin thời sự vậy.

“Mẹ mong là con đã chuẩn bị quần áo da sẵn sàng cho Minnie,” mẹ nói thêm. “Và còi cho con nữa[2].”

[2] Còi và quần áo da là các chi tiết trong phim The Sound of Music. Đại úy von Trapp đã triệu tập..... bằng tiếng còi.

“Ha-ha,” tôi lịch sự cười.

Mẹ vẫn còn đang bức chuyện chúng tôi thuê bảo mẫu. Mẹ càng không bằng lòng khi tôi và Luke không cho mẹ cùng phỏng vấn với chúng tôi. Mẹ cứ luẩn quẩn ngoài cửa, tắc tắc lưỡi, sẫm soi từng ứng viên một từ đầu đến chân một cách bỉ bới. Rồi, khi đọc CV của Kyla, với đủ thứ từ ghi ta đến thanh nhạc, chắc, vậy là xong. Ngay lập tức bà đặt tên cho Kyla là “Julie Andrews” và từ đấy cứ nói mãi những câu ôi-thật-là-buồn-cười. Ngay cả Janice cũng hòa theo và bắt đầu gọi Luke là “Đại úy von Trapp”, việc này cực kỳ gây khó chịu vì như thế sẽ khiến tôi biến thành hoặc là bà vợ đã chết hoặc cái bà nam tước đó[3].

[3] Chỉ Elsa Schrader, hôn thê của Đại úy von Trapp trước khi Maria xuất hiện.

“Nếu cô ta định lấy rèm cửa may quần áo thì con bảo cô ta lấy rèm trong cái phòng sơn xanh ấy nhé?”[4] mẹ nói thêm.

[4] Maria may quần áo cho bọn trẻ bằng vải rèm cửa sổ.

Tôi sẽ vờ như chưa nghe thấy. Mà, dù sao đi nữa, điện thoại đang reo. Số của Luke hiện ra trên màn hình - chắc là anh chỉ muốn biết tình hình thế nào.

“Chào anh!” tôi nói khi nhắc máy. “Cô ấy vẫn chưa tới.”

“Càng tốt.” Giọng anh nghe dứt quăng, như thể anh đang trên ô tô. “Anh chỉ muốn nói vài điều với em trước khi cô ấy tới. Becky em phải thành thật với cô ấy.”

Nghĩa là sao?

“Lúc nào em chẳng thành thật!” tôi nói, hơi bị bức.

“Cô bảo mẫu này cần biết mức độ của vấn đề,” anh tiếp tục, như thể tôi chưa nói gì cả. “Chúng ta thuê cô ấy là có lý do. Không việc gì phải giả vờ như Minnie là thánh. Chúng ta cần cho cô ấy biết hết những chuyện đã xảy ra, giải thích những rắc rối chúng ta đang gặp phải...”

“OK, Luke!” tôi nói, hơi gắt. “Em không cần anh lên lớp đâu. Em sẽ cho cô ấy biết hết.”

Tất cả chuyện này chỉ là vì tôi đã không hoàn toàn thắng thắn về Minnie trong cuộc phỏng vấn - ý tôi là, tôi phải làm gì chứ, bêu xấu con gái của chính mình ư? Nên tôi có hơi thù địch một chút, bảo là Minnie đã giành được giải bé ngoan nhất nhóm mẫu giáo trong vòng sáu tuần.

Rồi Luke bảo như thế sẽ khiến cho toàn bộ mục tiêu của chương trình thất bại, và rồi chúng tôi... thảo luận căng thẳng một chút.

“Thôi, cô ấy đến rồi đây,” tôi nói khi nghe thấy chuông cửa. “Em phải chạy cái đã. Hẹn gặp anh sau.”

Khi tôi mở cửa, Kyla đã đứng sẵn đó, tay cầm đàn ghi ta, và tôi phải cố lắm mới nhận được cười. Trông cô giống Julie Andrews thật, ngoại trừ việc cô mặc quần jean. Tôi tự hỏi không biết có phải cô vừa tung tăng qua đường vừa hát “Tôi tự tin vào mình”.

“Xin chào, chị Brandon.” Hàm răng vẩu của cô đã phô ra trong một nụ cười toe thân thiện.

“Xin cứ gọi tôi là Becky!” Tôi kéo cô vào. “Minnie nóng lòng muốn gặp cô lắm đấy! Con bé đang chơi Play-Doh,” tôi nói, hơi khoe khoe trong lúc dẫn cô vào bếp. “Tôi thích để con bé bắt đầu với việc gì đó mang tính xây dựng vào buổi sáng.”

“Tuyệt vời.” Kyla gật đầu rùm rụp. “Tôi cũng đã từng làm thủ công rất nhiều với Eloise, bé mà trước đây tôi trông, hồi cô bé mới biết đi lắm lắm. Nó giỏi lắm. Thực ra nó còn giành giải trong một cuộc thi nghệ thuật bằng một trong số những sáng tạo của mình ấy chứ.” Cô mỉm cười mơ màng. “Tất cả chúng tôi đều hết sức tự hào.”

“Hay quá!” Tôi mỉm cười đáp lại. “Vây chúng ta...” Tôi mở cửa bằng một cử chỉ hoa mỹ.

Khỉ thật. Minnie không còn chơi Play-Doh nữa. Nó đã dẹp hết mấy hũ đất và đang hơn hớn đập bùm bụp vào laptop của tôi.

“Minnie! Con đang làm gì thế?” tôi cười rít lên. “Cái đó là của mẹ!”

Tôi vội vàng tiến lại - và khi mắt tôi tập trung được vào màn hình, máu tôi trở lên lạnh ngắt. Nó sắp sửa đặt giá 2.673.333.333 bảng cho đôi giày Chloé ấy.

“Minnie!” tôi giật lấy cái laptop.

“Của connn!” Minnie hét âm ỉ. “Giày cooon!!!!”

“Minnie đang thiết kế nghệ thuật trên máy tính à chị?” Kyla tiến lại với một nụ cười dịu dàng, và tôi vội vàng giấu cái laptop đi.

“Con bé đang làm việc với... những con số,” tôi nói, tự dưng giọng the thé. “Cô uống cà phê nhé? Minnie, con có nhớ cô Kyla không?”

Minnie quăng cho Kyla một cái nhìn khinh khỉnh rồi lại bắt đầu đập mấy hũ Play-Doh vào nhau.

“Chị Brandon này, nếu được thì từ giờ tôi sẽ tự làm hỗn hợp đất nặn,” Kyla nói. “Tôi muốn dùng bột mì hữu cơ hơn.”

Chà. Đất nặn tự làm có nguồn gốc hữu cơ. Thấy chưa, đây là lý do tại sao ta thuê một Tuyệt đỉnh Bảo mẫu. Tôi sốt ruột muốn đến cơ quan khoe về cô ta quá!

“Thế cô nghĩ khi nào có thể bắt đầu dạy Minnie tiếng Trung?” tôi hỏi, vì tôi biết thể nào Luke cũng hỏi.

Luke rất thích Minnie học tiếng Trung. Anh cứ nói mãi với tôi rằng nó sẽ có ích cho cuộc sống sau này của con bé ra sao. Tôi thì thấy như vậy cũng ngẫu - mặc dù cũng hơi chần chừ. Nhớ sau này Minnie nói tiếng Trung trôi chảy còn tôi chả hiểu gì thì sao? Tôi có cần phải học theo không? Tôi cứ liên tục hình dung ra cảnh Minnie, ở tuổi thiếu niên, cứ liên tục chửi tôi bằng tiếng Trung, còn tôi cứ phải điên cuồng tra từ điển.

“Còn tùy thuộc vào khả năng của con bé,” Kyla đáp. “Tôi bắt đầu dạy Eloise hồi cô bé mười tám tháng, nhưng nó là đứa trẻ khác thường. Rất sáng lạng và tiếp thu nhanh. Luôn muốn làm hài lòng người khác.”

“Con bé nghe có vẻ hay quá,” tôi lịch sự nói.

“Ôi, Eloise là một đứa trẻ tuyệt vời.” Kyla gật đầu lia lịa. “Đèn tận bây giờ ngày nào nó cũng lên Skype để luyện toán và tiếng Trung với tôi. Trước khi học thể dục, dĩ nhiên rồi. Giờ cô bé cũng đã tập thể dục dụng cụ.”

OK, tôi đã phát ốm lên vì Eloise rồi. Toán, tiếng Trung, và thể dục dụng cụ ấy hả? Tinh tướng quá.

“À, Minnie cũng thông minh và tiếp thu nhanh lắm. Thực ra... hôm nó còn viết được một bài thơ đấy,” tôi không thể không nói thêm.

“Cô bé viết một bài thơ ư?” Lần đầu tiên Kyla tỏ ra bị ấn tượng. Ha. Chết đi, Eloise. “Cô bé biết viết rồi cơ à?”

“Con bé đọc cho tôi viết,” tôi nói sau khi ngừng lại một lát. “Đó là một bài thơ theo thể truyền miệng truyền thống.”

“Đọc bài thơ đó cho cô đi, Minnie!” Kyla hân hoan kêu lên với Minnie. “Bài đó như thế nào?”

Minnie găm gừ với Kyla và trét đất nặn lên mũi cô ta.

“Có khi đến giờ nó không còn nhớ đâu,” tôi nói nhanh. “Nhưng bài thơ rất đơn giản và đáng yêu. Nó thế này...” Tôi hắng giọng để tăng thêm hiệu ứng. “Sao hạt mưa lại cứ phải rơi?”

“Wow.” Kyla gần như khuyu cả xuống. “Hay quá đi mất. Rất nhiều lớp nghĩa.”

“Tôi biết.” Tôi gật đầu nghiêm túc. “Chúng tôi định viết lên thiệp Giáng sinh để gửi đi.”

“Ý hay!” Kyla hào hứng. “Chị biết không, Eloise làm nhiều thiệp Giáng sinh thủ công đẹp tuyệt vời nhé, rồi đem bán để làm từ thiện. Cô bé còn giành được giải Tấm lòng vàng ở trường đấy. Chị biết trường đó không, trường St. Cuthbert ở Chelsea ấy?”

St. Cuthbert ở Chelsea, đó là nơi Ernie đang học. Trời ạ, nếu trường đấy toàn những đứa như Eloise thì bảo sao thằng bé chẳng khổ khi đi học.

“Tuyệt cú mèo! Còn có gì mà Eloise không làm được không?” Giọng tôi hơi mỉa mai một tí teo, nhưng tôi không chắc Kyla có nhận ra không.

“Vậy tôi đoán hôm nay tôi và Minnie sẽ chỉ ra ngoài chơi cùng nhau để làm quen...” Kyla nựng cằm Minnie. “Rõ ràng cô bé siêu thông minh rồi, nhưng tôi có nên biết thêm điều gì nữa không? Nhược điểm? Những vấn đề nho nhỏ?”

Tôi mỉm cười đáp lại và giữ nguyên nụ cười ấy một lát. Tôi biết Luke bảo gì rồi. Nhưng không đời nào tôi lại nói, “Thực ra là có, nó bị cấm không cho vào hang của ông già Noel, ai cũng nghĩ nó bất trị và vì thế mà chồng tôi không chịu sinh thêm đứa nữa.” Sau khi nghe ngấm ấy thứ về Eloise thì càng không!

Và, dù sao đi nữa, sao tôi phải tạo thành kiến với trường hợp của Minnie làm gì? Nếu cô bảo mẫu này giỏi giang thì cô ấy sẽ tìm ra khuyết điểm của Minnie và tự giải quyết lấy. Ý tôi là đây là nghề của nàng mà, phải không?

“Không,” cuối cùng tôi nói. “Không vấn đề gì cả. Minnie đáng yêu, biết quan tâm đến người khác, và chúng tôi tự hào được làm cha mẹ của con bé.”

“Tuyệt!” Kyla lại cười toe khoe răng vẩu. “Thế con bé có kén ăn không? Có ăn rau không? Đậu, cà rốt, cải? Hồi trước Eloise thích giúp tôi hái rau trong vườn làm món cơm Ý lắm.”

Dĩ nhiên là con bé ấy làm được vậy rồi. Tôi đoán là nó còn có cả huân chương Michelin nữa kia.

“Ăn hết chứ,” tôi trả lời không chớp mắt. “Minnie mê rau. Đúng không, con yêu?”

Cả đời Minnie chưa từng ăn một miếng cà rốt. Có hồi tôi đã cố giấu cà rốt vào bánh thịt băm, nó đã chén cả cái bánh rồi nhổ sạch cà rốt ra khắp phòng, từng miếng một.

Nhưng tôi sẽ không thừa nhận điều đó với cái Cô Quản Hoàn Hảo này. Nếu cô là một bảo mẫu siêu sao đến vậy thì cô phải biết cách khiến cho Minnie ăn cà rốt chứ, đúng không?

“Nên có lẽ chị sẽ muốn ra ngoài một lát nhỉ, trong lúc tôi và Minnie làm quen với nhau!” Kyla vui tươi nói với Minnie, “Muốn cho cô xem tác phẩm Play-Doh của con không nào, Minnie?”

“OK!” tôi nói. “Hẹn gặp lại sau.”

Tôi rút khỏi bếp cùng tách cà phê của mình, suýt thì đâm vào mẹ đang lén lút trên hành lang.

“Mẹ!” tôi kêu lên. “Mẹ đang theo dõi bọn con đấy à?”

“Con bé đã biết ‘Elelweiss’ chưa?” mẹ hừ mũi nói. “Hay chúng ta vẫn đang ‘Doe, a Deer’[5]”

[5] Một câu trong bài Do Re Mi thuộc phim The Sound of Music. Elelweiss cũng là một bài hát trong phim này.

Tội nghiệp bà mẹ già của tôi. Tôi phải cố làm bà vui lên mới được.

“Mẹ ơi, sao mình không đi mua sắm hay gì đấy một lát nhỉ?” tôi hồ hởi gợi ý. “Kyla muốn làm quen với Minnie, và nếu có vấn đề gì thì đã có bố ở nhà rồi.”

“Mẹ không thể đi mua sắm!” mẹ vặc lại đau khổ. “Chúng ta đang nghèo đói, nhớ không? Bố mẹ đã phải hủy đơn hàng của Ocado, con biết không. Bố con rần rần. Không món ngon sang trọng nữa, không cá hồi hun khói nữa... Bố mẹ đang trong thời phân phối nghiêm ngặt.” Giọng mẹ hơi run lên. “Nếu mẹ đi đâu thì đó sẽ phải là cửa hàng Một Bảng!”

Đột nhiên tôi thấy dạt dào niềm thương cảm mẹ. Thảo nào mấy hôm nay mẹ đau khổ thế.

“Vâng, thế thì mình đi cửa hàng Một Bảng!” Tôi cố kéo mẹ vui theo. “Đi nào mẹ, sẽ vui lắm đấy!”

TÔI MẶC XONG Áo khoác thì mẹ cũng đã gọi xong điện cho Janice và bà quyết định sẽ cùng đi tới cửa hàng Một Bảng. Chúng tôi vừa ra khỏi cửa đã thấy Jess và Janice đứng đó đợi sẵn, diện áo khoác trượt tuyết cổ lỗ và quần jean.

“Chào chị Jess!” tôi kêu lên khi chúng tôi bắt đầu cùng đi. “Chị khỏe không?”

Phải đến hàng thế kỷ rồi tôi chưa gặp Jess. Tuần trước thì chị lại cùng Tom về Cumbria, và tôi thậm chí còn không biết chị đã trở lại.

“Chị phát điên mất thôi,” chị thì thào man dại. “Chị không thể chịu đựng được nữa. Em đã thử sống chung với Janice và Martin bao giờ chưa?”

“Ừm... chưa.” Tôi không thể hình dung Janice và Jess lại quá hợp nhau được. “Có chuyện gì thế?”

“Trước tiên thì bà ấy không ngừng cố gắng bắt bọn chị phải tổ chức thêm một đám cưới nữa. Giờ đây bà ấy từ bỏ việc đó, bà ấy lại xoay sang đòi bọn chị có con.”

“Chưa gì đã đòi rồi sao?” Tôi muốn cười rúc rích. “Bọn chị mới cưới được khoảng năm phút chứ mấy!”

“Chính thế! Nhưng Janice không ngừng bóng gió. Tối nào bà ấy cũng ngồi đó, đan đan cái gì đó vàng vàng bông bông, nhưng chả nói là cái gì.” Jess hạ giọng tầm tối. “Đó là một cái chần sơ sinh, chị biết thế.”

“Đấy. Đến rồi.” Mẹ chen vào cuộc trò chuyện giữa hai chị em khi chúng tôi đến ngã tư giao với phố lớn.

Bên tay phải chúng tôi là cửa hàng Một Bảng và đối diện là mặt hàng 99 xu. Trong một lát chúng tôi nghiên cứu cả hai trong lặng yên ngờ vực.

“Chúng ta vào cái nào đây?” cuối cùng Janice mạo muội. “Hàng 99 xu thì hơi rẻ hơn một tí, rõ ràng là thế...” Giọng bà yếu dần.

Mắt mẹ cứ bị lôi kéo qua đường đến shop quà tặng Emma Jane một cửa hàng nhỏ duyên dáng tràn ngập đồ đan len cashmere, đồ gốm thủ công mà cả hai mẹ con tôi vẫn luôn muốn vào ngắm nghía. Thậm chí tôi còn thấy cả mấy bà bạn chơi bài của mẹ trong đó đang vầy vầy chúng tôi. Nhưng rồi mẹ xốc mình đứng thẳng dậy hiên ngang như thể chuẩn bị ra trận và quay gót tiến vào cửa hàng Một Bảng.

“Tôi có một vài tiêu chuẩn, Janice ạ,” mẹ nói đầy can đảm, như một vị tướng bảo ông ta sẽ sửa soạn đi ăn tối ngay cả khi bom đang rơi tùm lum quanh ông. “Tôi nghĩ giờ chúng ta chưa đến nỗi phải chìm vào cái hàng 99 xu đó.”

“OK,” Janice thì thầm căng thẳng.

“Tôi không thấy hổ thẹn khi bị bắt gặp ở đây,” mẹ nói thêm. “Sao tôi lại phải hổ thẹn? Đây là cách sống mới, và chúng ta sẽ phải làm quen với nó. Nếu bố con đã nói chúng ta phải ăn mứt cái mà sống, thì cứ làm thế đi.”

“Mẹ, bố đâu có bảo chúng ta phải ăn mứt cái mà sống...” Tôi vừa mở lời thì mẹ đã rảo bước tiến vào, đầu ngẩng cao kiêu hãnh. Tôi và Jess liếc nhìn nhau rồi cũng đi theo.

Wow. Chỗ này lớn hơn tôi tưởng. Có nhiều đồ quá! Mẹ đã lấy cái giỏ và đang tống vào đó mấy hộp thịt trông có vẻ dai bằng những động tác vùng vằng giận dữ.

“Bố con sẽ phải điều chỉnh khẩu vị để phù hợp với cái ví của ông ấy!” mẹ nói, loảng xoảng tống thêm một hộp nữa. “Có lẽ dinh dưỡng là cái gì đó chúng ta không thể mua nổi nữa! Có lẽ vitamin chỉ dành cho giới siêu giàu!”

“Ôiii, bánh bourbon sô cô la kìa!” tôi thốt lên khi trông thấy mấy cái. “Lấy mấy cái đi mẹ. Cả sô cô la Toblerone nữa!”

Trời ạ! Có cả một giá bông gòn ở đằng kia. Có diên thì mới không mua về nhà dự trữ. Ý tôi là, nếu không mua thì thật vô lý về mặt kinh tế. Lại còn bông trang điểm và dụng cụ uốn mi nữa chứ! Giá một bảng! Tôi vớ ngay lấy một cái giỏ và bắt đầu chất đầy đồ.

“Jane!” một giọng không ra hơi cất lên và tôi trông thấy Janice đang khur khur một đồng gói dán nhãn đèn mặt trời xanh. “Chị đã trông thấy cái này chưa? Chúng không thể nào chỉ một bảng bằng được, chắc chắn.”

“Cháu nghĩ là ở đây cái gì cũng một bảng...” tôi mở lời, nhưng bà đã vỗ vỗ vào vai một cô bán hàng.

“Xin lỗi,” bà lịch sự nói. “Cái này bao nhiêu thế cô?”

Cô gái bán cho bà một ánh mắt khinh bỉ không thể tả. “Bản.”

“Thế còn cái này?” Bà chỉ vào một cái vôi tưới cây.

“Bản. Cái gì cũng một bản. Shop Một Bản, thấy hem?”

“Nhưng... nhưng...” Janice dường như chết ngất vì sung sướng. “Thật không thể tin nổi! Chị có nhớ ở John Lewis mấy thứ này có giá bao nhiêu không?”

Có tiếng hỗn hển ở dãy bên, tôi ngẩng lên thấy mẹ đang huơ huơ một đồng hộp nhựa đựng đồ ăn. Về đọa đây của bà đã biến mất và mắt bà sáng rực “Janice! Đồ nhựa Tupperware này!”

Tôi đang định theo họ thì để ý thấy một giá dây lưng da rắn óng ánh. Thật không thể tin được. Ý tôi là, một bảng một chiếc thắt lưng! Không mua thì đúng là tội ác. Chưa kể cả một rừng tóc nổi và tóc giả... Trời đất ơi chỗ này thật tuyệt diệu. Sao tôi lại chưa bao giờ tới đây cơ chứ?

Tôi lấy năm cái thắt lưng và chọn ra mấy bộ tóc giả cho vào giỏ, quăng thêm vào vài món đồ trang điểm của các “nhãn hiệu nổi tiếng” (dù tôi chưa nghe tên mấy hãng đó bao giờ), rồi thơ thần dọc lối đó cho tới khi thấy mình đứng trước một giá đồ secondhand – Hàng tồn của các dịch vụ tổ chức tiệc, Xem kỹ trước khi mua, Miễn đổi, trả, khiếu nại.

Ôi. Nhìn mà xem. Có hàng đóng thiếp ghi chỗ ngồi, confetti trang trí bàn và đủ thứ khác. Hoàn hảo cho một bữa tiệc.

Tôi lặng lẽ đăm đăm nhìn chúng một lát, đầu óc xoay vòng vòng. Rõ ràng tôi không thể mua đồ tổ chức tiệc cho Luke ở cửa hàng Một Bảng được. Như thế sẽ thật là rẻ rúng và bủn xỉn.

Nhưng chúng chỉ có giá một bảng. Mà lại là hàng tử tế từ các dịch vụ tổ chức tiệc chuyên nghiệp. Anh có bận tâm không nhỉ?

Đặt vấn đề thế này: Mình tiêu càng ít tiền vào thiệp ghi chỗ ngồi và pháo giấy thì càng có nhiều tiền mua sâm panh. Mà cái gì cũng chỉ một bảng chứ. Một bảng!

Chúa ơi, con không thể bỏ qua vụ này. Đó là một cơ hội quá tốt. Vội vàng, tôi bắt đầu nhét hàng đồng thiệp chỉ chỗ ngồi, pháo giấy, confetti trang trí bàn, giá xếp khăn ăn vào giỏ. Tôi sẽ không cho ai biết là mình mua ở hàng Một Bảng cả. Tôi sẽ bảo là tôi mua ở một công ty chuyên về dịch vụ giải trí.

“Em có cần một cái giỏ nữa không?” Jess xuất hiện bên tôi.

“Ôi, cảm ơn chị.” Tôi đỡ lấy nó và bỏ vào thêm mấy đồ trang trí giá đèn chùm mình vừa trông thấy. Trông hơi rẻ tiền, nhưng nếu đèn mờ mờ thôi thì sẽ chẳng ai để ý.

“Cái này là cho bữa tiệc của Luke đấy à?” Chị hát đầu về phía cái giỏ của tôi, tò mò. “Chuẩn bị đến đâu rồi?”

Ồi chết tiệt. Tôi không thể để Jess đi loan báo khắp nơi rằng tôi mua đồ trang trí ở hàng Một Bảng được.

“Không!” tôi nói ngay. “Dĩ nhiên là không phải cho tiệc của Luke. Em chỉ đang... lấy cảm hứng thôi. Chị không định mua gì à?” Tôi nói thêm, để ý thấy chị còn chẳng buồn xách giỏ. “Chị không định mua dự trữ mấy cái túi đựng rác hay gì đấy à?”

Tôi nghĩ chỗ này ở ngay đầu phố nhà Jess. Chị luôn là người lên lớp tôi về chuyện tiêu pha hoang phí và bảo sao tôi không mua buôn và sống bằng vỏ khoai tây?

“Không, chị không mua gì nữa,” Jess nói tỉnh bơ.

Tôi có nghe nhầm không vậy?

“Ý chị là sao, ‘không mua gì nữa’?” tôi nói, vẫn tiếp tục chất đủ thứ vào giỏ. “Chị phải mua đồ chứ. Ai mà chẳng phải mua đồ.”

“Chị thì không.” Chị lắc đầu. “Từ hồi sống ở Chile, chị và Tom đã quyết định trở thành người tiêu thụ mức zero, hoặc gần zero. Bọn chị trao đổi thay vì mua sắm.”

“Chị trao đổi?” Tôi quay lại nhìn chị chăm chăm. “Đổi gì, hạt cườm và những thứ kiểu vậy à?”

Jess bật cười một tiếng. “Không, Becky. Mọi thứ. Đồ ăn, quần áo, đồ sưởi. Nếu không thể trao đổi thì chị sẽ không dùng.”

“Nhưng mà... trao đổi với ai?” tôi bán tín bán nghi. “Thời này còn ai trao đổi nữa. Chuyện đó nghe như thời Trung Cổ vậy.”

“Em sẽ ngạc nhiên đấy. Có rất nhiều người như-thời-Trung-Cổ đấy. Họ có các mạng lưới, website...” Chị nhún vai. “Tuần trước chị đã đổi sáu tiếng làm vườn lấy một voucher của Đường sắt Anh. Về tận Scully. Mà chẳng mất xu nào.”

Tôi nhìn chị trân trối, không thốt nên lời. Trên thực tế, thành thật mà nói thì tôi cảm thấy hơi bị bức mình. Tất cả chúng tôi đang ở đây, cảm thấy mình thật đức hạnh vì đi mua sắm ở hàng Một Bảng. Thế mà Jess cứ phải dẫn mọi người đến đường cùng bằng cách không thêm mua sắm tí nào, không bao giờ nữa. Đúng là cái kiểu chị. Tiếp theo đây chắc chị sẽ sáng chế ra một hình thức phản mua sắm nào đấy mất. Như kiểu mấy thứ phản vật chất, hay phản trọng lực.

“Vậy... em có trao đổi được không?” tôi nói, ngay khi ý nghĩ đó nảy ra trong đầu.

“Dĩ nhiên là được,” Jess nói. “Thực ra thì em nên làm vậy. Em có thể có bất cứ cái gì và mọi thứ. Quần áo, đồ ăn, đồ chơi... Chị sẽ gửi link website chị hay dùng nhất cho em.”

“Cảm ơn chị!”

Tuyệt! Tôi trở lại với việc chất đầy giỏ, lòng đầy hân hoan. Đây sẽ là câu trả lời. Tôi sẽ trao đổi để lấy mọi thứ tôi cần cho bữa tiệc của Luke. Sẽ dễ ợt. Rồi cái bọn chuyên tổ chức tiệc xịn tốn cả tỉ bạc ấy sẽ phải dẹp tiệm. Ai cần đến bọn họ khi đã có cửa hàng Một Bảng và website trao đổi cơ chứ?

Ôi. Đèn trang trí hình các nhân vật trong Star Wars nữa này, hai dây mới có một bảng! Có cả bóng treo thủy tinh hình Yoda nữa!

Tôi dừng lại trầm ngâm. Có khi bữa tiệc này nên lấy chủ đề Star War. Ý tôi là tuy tôi không chắc Luke có thực sự thích Star War không... nhưng tôi có thể làm anh thích mà, nhỉ? Tôi có thể thuê DVD rồi gợi ý rằng chúng tôi nên tham gia một fan club, thế là anh sẽ thành một fan cuồng ngay trước ngày 7 tháng Tư.

Mỗi tội đằng kia còn có mấy dây trang trí hình quả cầu disco đẹp ời là đẹp. Chưa kể đĩa mạ thiếc gắn đá có chữ Triều đại Vua Arthur nữa chứ, kèm cả ly cổ chân hợp bộ. Ôi trời ơi, giờ lòng tôi đã bị xé đôi.

Hay là để nó thành một bữa tiệc chủ đề kết hợp disco thập niên bảy mươi - Star War - Vua Arthur?

“Cái đó em cũng có thể trao đổi,” Jess nói, nhìn tôi bất bình khi tôi nhặt lên một dây quả cầu disco. “Hoặc em có thể trang trí bằng vật liệu tái chế, nếu được thế thì càng tốt. Sẽ thân thiện với môi trường hơn nhiều.”

“Em biết,” tôi nhả nạt nói. “Lẽ ra em nên làm mấy dây trang trí thảm hại cũ nát bằng giấy báo.”

“Chị đâu có nói về những dây trang trí làm bằng giấy báo!” Chị có vẻ bực mình. “Có rất nhiều ý tưởng trang trí sáng tạo trên web. Em có thể tái sử dụng giấy thiếc, chai nhựa...”

Giấy thiếc? Chai nhựa? Tôi là cái gì chứ? Trẻ sáu tuổi à?

“Nhìn này Jess!” giọng hờn hờ của Janice chen ngang chúng tôi và tôi ngẩng lên thấy bà đang quanh quẩn ở một góc, tay nắm chặt một gói nhỏ. “Mẹ tìm được ít vitamin này! Axít Folic! Cái này tốt cho mấy cô gái bọn con, nhỉ?”

Tôi và Jess nhìn nhau.

“Chỉ khi nào bọn con định mang bầu thôi,” Jess lạnh lùng nói.

“Ừ, dù sao thì mẹ cũng sẽ bỏ vào giỏ,” cái vẻ tự nhiên bình thường của Janice chẳng lừa được ai. “Nhìn cả cái này nữa này! Một cuốn sách về đặt tên trẻ con! Cả nghìn cái tên mà chỉ có một bảng! Cả tên con trai lẫn con gái.”

“Thật không thể tin được,” Jess lầm bầm, co ro khoanh tay quanh mình đầy tự vệ.

“Cô cần sách đặt tên làm gì thế ạ, cô Janice?” tôi hỏi.

“À!” Má Janice ửng hồng, bà nhìn từ tôi sang Jess. “Cháu không bao giờ biết...”

“Con có biết!” Jess đột ngột bùng nổ. “Mẹ nghe này, Janice: Con không có bầu. Mà con cũng không định có bầu. Tom và con đã quyết định khi lập gia đình, bọn con sẽ nhận nuôi một đứa trẻ Nam Mỹ có hoàn cảnh khó khăn. Và vì nó không phải là trẻ sơ sinh, nó đã có một cái tên Nam Mỹ rồi. Nên mẹ có thể giữ cái lọ axít folic và cuốn sách đặt tên chết tiệt đó cho mình!”

Chị sầm sầm lao ra cửa, bỏ lại cả tôi và Janice đang bàng hoàng tột độ.

Một đứa trẻ Nam Mỹ! Sành điệu quá đi mất!

“Nó vừa bảo... chúng nó nhận con nuôi đấy à?” cuối cùng Janice nói, giọng run run.

“Cháu nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời!” Tôi khẳng định chắc nịch. “Mẹ ơi!” tôi vọt lên gọi mẹ, bà đang bận nhét hoa khô đầy giỏ. “Jess định nhận con nuôi Nam Mỹ đấy!”

“Ôi!” Mắt mẹ sáng rực. “Hay thế!”

“Thế còn những thứ tôi đã đan thì sao?” Trông Janice như thể sắp òa khóc. “Tôi đã đan cả một bộ đồ cho trẻ sơ sinh! Cả vàng lẫn trắng, dành cho cả trai lẫn gái, chưa kể bao nhiêu là quần áo Giáng sinh mặc đến tận sáu tuổi nữa!”

OK, Janice đã chính thức phát điên rồi.

“Chắc, có ai bảo cô đan đâu, đúng không?” tôi chỉ rõ. “Cô có thể tặng nó làm từ thiện.”

Tôi nghĩ mình đang biến thành Jess. Thậm chí tôi còn đem cả cái vẻ sắt đá đó vào giọng mình. Nhưng thật tình nghĩ coi! Thế quái nào mà Janice lại đi đan đồ trẻ con từ lúc Jess và Tom còn chưa cả đính hôn cơ chứ?

“Cô sẽ nói chuyện với Tom.” Janice dường như vừa đi đến một quyết định. “Thằng bé chỉ tuân theo kế hoạch dở hơi này để làm vừa lòng Jess. Nó phải muốn có con của riêng mình chứ, cô biết là nó muốn. Nó muốn tiếp tục truyền lại bộ gene của nhà cô. Martin có họ mấy đời với Huân tước bảo quốc Cromwell đấy. Ông ấy còn vẽ xong cả cây phả hệ rồi.”

“Janice,” tôi mở lời. “Cháu thực sự không muốn dính vào đây...”

“Nhìn kia!” Ánh mắt bà đột nhiên tập trung vào cái giá trước mặt. “Một đôi găng tay làm vườn! Có cả lớp đệm! Mà chỉ một bảng!”

KHI CHÚNG TÔI trở về sau chuyến mua sắm ấy, ai cũng trong tâm trạng hứng khởi. Chúng tôi đã phải vung tiền thuê taxi về nhà vì có quá nhiều túi tiếu các kiểu - nhưng cả buổi chúng tôi đã tiết kiệm bao nhiêu là tiền rồi, chút phí taxi có là cái đinh gì?

Janice vẫn chưa nhắc lại chuyện trẻ con hay bộ gene mà chỉ mãi miết lôi đồ từ túi ra khoe chúng tôi.

“Một bộ chăm sóc răng kèm cả gương! Chỉ một bảng!” Bà nhìn quanh taxi để chắc chắn mọi người đều kinh ngạc như mình. “Một bộ chơi bi-a snooker! Cũng chỉ một bảng!”

Mẹ thì hình như đã khuân về cả kho đồ nhựa, hàng đồng đồ làm bếp và những chiếc nồi hầm bự chẳng, mấy chai dầu gội đầu L'Oréal với nhãn viết toàn chữ Ba Lan, một ít hoa giả, một hộp thiệp sinh nhật to đùng, và một cây lau sàn cực sành điệu với cán sọc hồng, cái này Minnie sẽ thích lắm đấy.

Và, ngay phút chót, tôi đã tìm thấy một đồng mắc áo gỗ đánh véc ni. Một bảng ba cái, hời quá đi mất. Ở chỗ khác thì một cái cũng đã hai bảng. Thế là tôi mua luôn một trăm.

Với sự giúp đỡ của bác tài, chúng tôi đã lê lét vào được đến nhà và đặt đồ xuống sảnh.

“Ôi!” mẹ nói. “Mẹ hết cả hơi sau ngần ấy việc vất vả! Làm tách trà nhé, con yêu? Và ít bánh quy sô cô la kẹp kem nữa?” Mẹ đang bắt đầu lục một túi đồ vừa mua thì bỏ ra khỏi phòng làm việc. Trong một thoáng ông nhìn mẹ con tôi trừng trừng, cảm run run.

Tôi đoán mười bảy túi đồ thì đúng là trông hơi nhiều thật. Bạn biết đấy, nhất là khi ta chưa sẵn sàng tinh thần.

“Cái gì đây?” cuối cùng ông nói. “Tất cả đồng này là thế nào đây?”

“Mẹ với con vừa đi cửa hàng Một Bảng về,” tôi thánh thót nói. “Bọn con làm rất tốt!”

“Jane...” Bố nhìn từ túi này sang túi khác, không tin vào mắt mình. “Chúng ta phải tiết kiệm tiền cơ mà, nếu bà còn nhớ.”

Mẹ ngẩng đầu lên khỏi cái túi đầy thực phẩm, mặt đỏ au lên. “Tôi vẫn đang tiết kiệm tiền. Ông không nghe thấy à? Tôi đi mua đồ ở cửa hàng Một Bảng!”

“Thế bà đã mua sạch chỗ khốn kiếp đó chưa?” Bố nhìn vào biển túi ni lông dưới chân. “Còn gì ở đó nữa không?”

Uh-oh. Mẹ hít một hơi thật sâu, kiểu cả-đời-tôi-chưa-bao-giờ-bị-xúc-phạm-đến-thế.

“Nếu ông muốn biết, Graham, tôi đã mua cho chúng ta bánh nướng và bánh quy giá rẻ đóng hộp, vì chúng ta không còn mua nổi hàng ở hiệu Ocado nữa!” Mẹ vung vẩy gói bánh quy sô cô la kẹp kem trước mặt bố. “Ông có biết chỗ này giá bao nhiêu không? Một bảng năm gói! Thế gọi là phí tiền hả?”

“Jane, tôi chưa bao giờ bảo chúng ta không mua nổi hàng ở Ocado nữa,” bố mở lời thăm dò. “Tôi chỉ nói là...”

“Lần sau tôi nên mua ở hàng 99 xu chứ gì?” Giọng mẹ cao vút như rít lên. “Hay là hàng 10 xu? Như thế có làm ông hài lòng không Graham? Hay là có khi ông muốn lãnh luôn phần mua sắm cho gia đình ấy nhỉ? Có khi ông sẽ muốn vật lộn với số tiền giới hạn để giữ cái gia đình này khỏi chết đói và ở trần!”

“Khỏi chết đói và ở trần ấy à?” bố mĩa mai phản đòn. “Thế này gọi là để giữ mọi người khỏi chết đói và ở trần ấy hả?” Ông với lấy cây lau sàn cán hồng có sọc.

“Giờ thì chúng ta không cả có tiền cho vệ sinh cơ bản, đúng không?” Mặt mẹ đỏ lên vì giận dữ. “Hay là giờ chúng ta cũng không đủ tiền để lau sàn nữa?”

“Chúng ta có thể lau sàn bằng cả một tủ giẻ lau đã mua sẵn kia kia!” Bố bùng nổ. “Nếu tôi mà còn nhìn thấy mấy cái thứ dụng cụ lau rửa vô dụng này trong nhà...”

Thôi... thôi được. Tôi nghĩ có khi mình nên chuẩn êm trước khi bị lôi vào cuộc và họ bắt đầu nói, “Becky đồng ý với tôi, phải không Becky?”

Đang nào tôi cũng đang muốn xem Minnie và Kyla làm quen với nhau thế nào.

Họ đã ở bên nhau được hai tiếng rồi. Chắc đến giờ thì Kyla đã gây được ảnh hưởng tích cực lên Minnie rồi. Có khi cô ấy còn bắt đầu dạy con bé tiếng Trung hay tiếng Pháp rồi ấy chứ. Hay là thôi thôi!

Tôi rón rén đến cửa bếp, hy vọng sẽ nghe thấy tiếng Minnie đang hát một bài madrigal hoặc đang nói, “Un, deux, trois,” bằng một giọng hoàn hảo, hoặc có thể đang làm một bài toán Pythagoras nào đấy. Nhưng, thay vì thế, tất cả những gì tôi nghe thấy là Kyla cứ nói, “Minnie, thôi nào. Thôi ngay lập tức!”

Nghe giọng cô có vẻ mệt mỏi, lạ thật. Tôi cứ nghĩ cô ấy thuộc dạng người sung mãn bất tận nhờ chuyên uống nước ép cải xanh.

“Xin chào!” tôi chào lớn tiếng rồi đẩy cửa. “Tôi về rồi đây!”

Ồi! Chuyện gì thế nhỉ? Kyla đã mất sạch vẻ long lanh. Tóc tai bù xù, mặt đỏ au, trên áo còn dính cả khoai tây nát bét.

Minnie, trái lại, đang ngồi trên cái ghế cao, trước mặt là một đĩa đồ ăn, trông như thể nó đang có một khoảng thời gian vui hết cỡ.

“Thế nào?” tôi vui vẻ nói. “Hai người có một buổi sáng vui chứ?”

“Tuyệt lắm!” Kyla mỉm cười - nhưng đó là nụ cười kiểu tự động không biểu lộ trong ánh mắt. Trên thực tế, nếu phải nói thật thì mắt cô đang nói, “Cho tôi ra khỏi đây ngay.”

Tôi nghĩ mình cứ lơ đi là xong. Cứ vờ như chả hiểu gì về Mắt. Hay cái hành động Tay Bám Chặt Vào Lưng Ghế kia.

“Hai cô trò đã bắt đầu học ngôn ngữ mới nào chưa?” tôi nói đầy khích lệ.

“Vẫn chưa.” Kyla lại cười khoe răng. “Thực ra, tôi muốn nói chuyện, nếu không phiền.”

Tôi muốn nói, “Không, học tiếng Trung đi,” rồi đóng cửa lại mà bỏ chạy. Nhưng đấy không giống hành động của một người mẹ có trách nhiệm thì phải, nhỉ?

“Dĩ nhiên rồi!” Tôi xoay người cùng một nụ cười chiến thắng. “Có chuyện gì vậy?”

“Chị Brandon này.” Kyla hạ thấp giọng khi tiến lại chỗ tôi. “Minnie là một đứa trẻ dễ thương, đáng yêu, thông minh. Nhưng hôm nay chúng tôi đã có một vài... vấn đề.”

“Vấn đề?” tôi giả giọng ngây thơ nhắc lại, sau một khoảng dừng tí xiu. “Vấn đề kiểu như thế nào nhỉ?”

“Hôm nay có nhiều lúc Minnie rất bướng bỉnh. Bình thường cháu có thể không?”

Tôi xoa xoa mũi, câu giờ. Nếu tôi thừa nhận rằng Minnie là kẻ bướng nhất mà tôi từng gặp thì Kyla sẽ thôi mắc câu mất. Cô ấy đáng lẽ phải cứu chữa bệnh bướng của Minnie chứ. Thực ra thì, sao cô vẫn chưa chữa nhỉ?

Và, dù sao thì ai chả biết ta không nên dán nhãn thành kiến với trẻ con, như thế sẽ khiến chúng bị phức cảm.

“Bướng ư?” Tôi nhăn trán như thể thấy làm khó hiểu lắm. “Không, nghe chẳng giống Minnie tí nào cả. Với tôi, cháu chẳng bao giờ tôi nói thêm cho tăng sức thuyết phục. ”Con luôn là một thiên thần nhỏ, phải không, con yêu?” Tôi rạng rỡ cười với Minnie.

“Tôi hiểu rồi.” Mặt Kyla đỏ bừng và trông cô hơi tuyệt vọng. “Chắc, tôi đoán có lẽ đây chỉ là những ngày đầu đối với chúng tôi, phải không Minnie? Một việc nữa...” Cô lại hạ giọng. “Với tôi, con bé không ăn một chút cà rốt nào. Tôi chắc chắn nó chỉ cảnh cáo thôi. Chị nói là cháu có ăn cà rốt, đúng không?”

“Chính xác,” tôi hùng hồn nói. “Luôn luôn. Nào, Minnie ăn cà rốt đi con!”

Tôi tiến lại chỗ Minnie và nhìn chỗ đồ ăn của Minnie. Hầu hết phần thịt gà và khoai tây đã hết, nhưng vẫn còn cả đồng cà rốt được chế biến rõ đẹp mà Minnie chỉ liếc mắt nhìn như thể đó là Cái chết Hắc ám.

“Tôi không hiểu tôi đã mắc sai lầm ở đâu.” Nghe giọng Kyla có vẻ cáu. “Tôi chưa từng gặp phải vấn đề như thế này với Eloise...”

“Cô có thể lấy cho tôi một cái ca không, Kyla?” tôi thản nhiên nói. Khi Kyla với tay lên chặn, tôi vớ một miếng cà rốt ở đĩa, nhét luôn vào mồm mình, nuốt chửng.

“Con bé vừa ăn một miếng rồi này,” tôi nói với Kyla, cố gắng không để lộ tiếng nghẹn.

“Nó ăn một miếng?” Kyla quay phắt lại. “Nhưng... tôi đã cố ép nó suốt mười lăm phút mà không được!”

“Cô phải có cách đặc biệt cơ,” tôi độ lượng nói. “Ừm, cô lấy luôn hộ tôi cái bình được không?” Khi cô quay đi, tôi lại nhét một miếng nữa vào mồm. Tôi có lời khen Kyla, cà rốt cô nấu khá ngon.

“Con bé lại ăn một miếng nữa rồi thì phải?” tôi có thể thấy Kyla hau háu đếm số cà rốt còn lại trên đĩa. Cũng may là tôi nhai nhanh.

“Đúng thế!” tôi hăng giọng. “Ngoan quá, Minnie! Giờ thì ăn nốt cho cô Kyla xem đi con...”

Tôi vội vã đi qua phía bên kia căn bếp và bắt đầu pha cà phê. Sau lưng mình tôi có thể nghe tiếng Kyla, vui tươi một cách đầy quyết tâm.

“Nào, Minnie! Những miếng cà rốt đáng yêu. Cháu đã ăn hai rồi, mình xem cháu sẽ ăn phần còn lại nhanh đến thế nào nhé!”

“Khôngggggg!” Minnie hét vào mặt cô, và tôi quay lại thì thấy con bé đã quẳng cả đĩa đi. “Khônggggggg cà rốt!”

Ôi trời. Trong một phút nữa thôi là nó sẽ hất tung cả đồng cà rốt đó khắp phòng mất thôi.

“Thực ra thì, Kyla,” tôi nói nhanh, “cô có thể làm một ngôi sao đích thực mà mang hết số đồ tôi vừa mua này lên gác giúp tôi được không? Toàn bộ ở ngoài sảnh ấy. Tôi sẽ trông Minnie.”

“Được chứ.” Kyla lau mồ hôi trán. “Không vấn đề gì.”

Cô vừa ra khỏi bếp là tôi vội đến chỗ ghế ăn của Minnie và bắt đầu nhét cà rốt vào miệng mình. Vì Chúa, sao cô ta lại phải nấu nhiều cái thứ chết tiệt này thế nhỉ? Tôi hầu như còn không thể ngậm mồm lại với cái đồng đó, đừng nói đến nhai...

“Becky?” tôi cứng đờ vì hoảng hốt khi nghe tiếng Kyla ngay đằng sau. “Mẹ chị lại bảo đem đồ vào bếp, thế có được không?”

Tôi không biết phải làm gì nữa. Hai má tôi đã kệt cứng cà rốt rồi. OK, thôi được. Tôi sẽ quay mặt ra chỗ khác. Cô sẽ không thể trông thấy mặt tôi.

“Ừmm-hừmm,” tôi cố gắng.

“Ồi trời ơi! Con bé đã ăn hết cà rốt rồi đấy à?” Kyla đánh rơi cả mấy cái túi. “Nhưng như thế thì nhanh quá! Chuyện gì xảy ra vậy? Nó vừa tọng hết vào miệng ngấu nghiến đấy à?”

“Ừmm-hừm.” Vẫn giữ mặt quay đi, tôi làm động tác mà tôi hy vọng là một cái nhún vai biểu cảm.

Giờ Kyla đang tiến lại cái ghế ăn. Vội vã, tôi lùi đi cho tới khi ra tới cửa sổ, quay mặt ra ngoài. Trời ạ, kinh quá đi mất. Hàm tôi bắt đầu thấy đau vì phải giữ ngấn ấy cà rốt trong mồm, còn mặt thì nóng bừng lên. Tôi mạo hiểm định nhai một phát, rồi một phát nữa...

“Không thể nào,” tự dưng giọng Kyla cất lên. Khỉ thật! Cô ta chỉ cách tôi có hai bước chân, nhìn chăm chăm vào mặt tôi. Sao cô ta lên được ra đây mà tôi không biết nhỉ? Tôi liếc trộm một cái vào hình ảnh của mình phản chiếu trên cái tủ lạnh bằng thép không gỉ.

Ôi trời. Chóp đuôi của một củ cà rốt đang thò ra khỏi miệng tôi.

Tôi và Kyla cứ thế nhìn nhau trừng trừng một lúc. Tôi còn không dám đẩy miếng cà rốt vào trong miệng.

“Minnie không ăn miếng cà rốt nào, đúng không?” Kyla nói, lịch sự nhưng đanh thép.

Tôi trân trối nhìn lại trong tuyệt vọng. Nếu tôi nói bây giờ, số cà rốt ấy có rút xuống sàn không?

“Có lẽ tôi đã đỡ con bé một chút,” cuối cùng tôi lí nhí nói. “Một chút thôi.”

Tôi có thể thấy Kyla đang nhìn hết từ tôi sang Minnie rồi ngược lại, mỗi lúc một giận dữ.

“Tôi đang có cảm giác là con bé cũng chưa từng viết bài thơ nào, phải không?” cô nói, và giờ thì sự giấu cợt đã lộ rõ trong giọng cô ta, “Chị Brandon ạ, để làm việc có hiệu quả với một gia đình thì tôi luôn cần sự trao đổi đầy đủ và thẳng thắn. Tôi cần sự trung thực. Và rõ ràng là ở đây không có nhiều cơ hội để làm điều đó. Xin lỗi Minnie. Cô hy vọng cháu sẽ tìm được một người chăm sóc giải quyết được vấn đề cho cháu.”

“Cô không thể cứ thế mà đi được...” tôi mở lời tuyệt vọng, nghẹn ngào, và ba miếng cà rốt rút khỏi miệng tôi xuống sàn.

Bố khi.

Từ: cathy@tuyetdinhbaomauuk.com

Chủ đề: V/v: Sự giúp đỡ nhỏ

Ngày: 8 tháng Hai năm 2006

Đến: Becky Brandon

Chị Brandon thân mến,

Cám ơn chị đã để lại lời nhắn trên điện thoại. Chúng tôi rất tiếc vì mọi chuyện đã không đi đến đâu với Kyla.

Thật không may vì chúng tôi cũng không thể làm theo gợi ý của chị là gửi lời nhắn “Chuyện là Kyla đã bị gãy chân” cho toàn bộ nhân viên đề phòng khi chồng chị gọi tới được. Còn về chuyện tìm người trông giống Kyla để thay thế, tôi e rằng điều đó cũng không khả thi.

Có lẽ chị nên gọi điện cho tôi nếu muốn thảo luận sâu hơn.

Với những lời chúc tốt lành

Cathy Ferris

Giám đốc, Tuyet đình Bảo mẫu

OXSHOTTMARKETPLACE

Trang web chính thức cho những người sống trong khu vực Oxshott muốn trao đổi

“Vui. Miễn phí. Dành cho mọi người. Hết ý!!!”

ĐỒ CHUNG CHUNG

Ms10057

Muốn: Một rạp lớn cho khoảng hai trăm người (thuê 1 đêm)

Đề nghị: Hai túi xách tay Marc Jacob, cực sành điệu, còn mới.

Người trao đổi: BeckyB

Click để có thêm chi tiết, gồm cả ảnh.

Ms10058

Muốn: Sàn nhảy kèm hệ thống ánh sáng (thuê 1 đêm)

Đề nghị: 20 gift set mỹ phẩm tổng hợp, mới tinh: Clarins, Lancôme, Estee Lauder, v.v...

Người trao đổi: BeckyB

Click để có thêm chi tiết, gồm cả ảnh

Ms10059

Muốn: Túi ngủ và lều từ sợi gai đầu hữu cơ

Đề nghị: 16 chai rượu đào thủ công

Người trao đổi: JessWebster

Click để có thêm chi tiết, không có ảnh

Ms10060

Muốn: 100 chai sâm banh

Đề nghị: Máy tập Power Plate, chưa từng sử dụng, chưa từng dùng thử, kèm đai nhực làm thon bụng, bực Supermodel Stepper, và DVD Thon thả trong ba ngày! Kèm dây nhảy và sách hướng dẫn.

Người trao đổi: BeckyB

Click để có thêm chi tiết, gồm cả ảnh

Ms10061

Muốn: Pháo hoa trình diễn (ở cuối hiện ra chữ Chúc mừng sinh nhật, Luke)

Đề nghị: bàn pha cocktail theo phong cách art deco nguyên bản mua tại cửa hàng đồ cổ tại Manhattan, kèm bình lắc cocktail.

Người trao đổi: Becky B

Click để có thêm chi tiết, gồm cả ảnh.

Trang 1 trong số 6 Tiếp theo>

ĐƠN VỊ NGHIÊN CỨU CHÍNH SÁCH TIỀN TỆ TRỰC THUỘC TRUNG ƯƠNG

Tầng 5 * 180 Whitehall Place * London SW1

Cô Rebecca Brandon

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 10 tháng Hai năm 2006

Rebecca thân mến,

Cảm ơn vì lá thư hôm mùng 8 và những gợi ý của cô.

Trao đổi đúng là một ý tưởng để hỗ trợ nền kinh tế. Tuy nhiên, tôi không chắc về mức độ thực tế của việc Bộ trưởng sẽ trao đổi “một vài thứ cũ kỹ trong bảo tàng mà chúng ta không cần nữa” lấy” rất nhiều pho mát Pháp mà ai cũng có thể chia nhau“. Tôi e rằng cũng bất khả thi khi trao đổi ”một thành viên không quan trọng của hoàng tộc“ với Mỹ, để đổi lại ”đủ quần áo J. Crew cho tất cả mọi người”.

Dù vậy, tôi vẫn cảm ơn cô vì mối quan tâm không ngừng nghĩ tới nền kinh tế.

Trân trọng

Edwin Tredwell

Giám đốc Nghiên cứu Chính sách.

10. Chương 10

HỪ. ĐÚNG LÀ MỘT TRUNG TÂM BẢO MẪU chết tiệt. Tôi đang nghĩ sẽ phàn nàn với Cơ quan Quản lý Bảo mẫu. Các trung tâm bảo mẫu cần biết bảo mật. Họ nên kín đáo. Rõ ràng là câu chuyện về bà mẹ và đồng cà rốt đã được gửi chuyển tiếp tới tất cả các trung tâm bảo mẫu khác trong thị trấn. Suze gọi điện tới nói đầy hối lỗi rằng mọi người ở trường St. Cuthbert giờ đang bàn tán chuyện đó, rằng đó là huyền thoại đương đại mới, ngoại trừ cái cách câu chuyện được kể lại bây giờ: nó kết thúc với cảnh tôi và Kyla ném cà rốt vào nhau.

Luke chẳng hề ấn tượng gì cho dù tôi đã bảo Kyla không phù hợp bao nhiêu lần đi nữa. Và có vẻ như trung tâm đó cảm thấy “khó” mà tìm được một Tuyệt đỉnh Bảo mẫu thay thế, nên tôi lại phải nhờ mẹ vào cuộc. Thế mà mẹ lại dẫn dỗi bảo, “Ôi, giờ chị lại cần đến mẹ cơ đấy!”

Mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn khi tối qua tôi xem xét cẩn thận tới đồng đồ trang trí tiệc mua được giá hời ở cửa hàng Một Bảng. Tôi mở hộp thiệp ra - và tất cả đều in sẵn Chúc mừng sinh nhật, Mike. Cả hai trăm cái.

Trong một thoáng tôi đã nghĩ tới việc đặt biệt danh mới cho Luke là Mike. Ý tôi là, sao anh lại không nên có biệt danh nhỉ? Và tại sao biệt danh lại không thể là Mike? Tôi trộm nghĩ nếu mình gửi cho anh vài bức email nho nhỏ trong đó gọi anh là Mikey, rồi bảo bố mẹ cũng gọi anh là Mike, rồi thậm chí trong khi sex hỗn hển vài lần “Ôi Mike, Mike!” thì có khi tôi sẽ khiến anh quen với nó trước bữa tiệc.

Nhưng rồi khi đồng giá để khăn ăn đều đề nhan nhản chữ Chúc mừng, Lorraine, tôi đành từ bỏ kế hoạch đó.

Ít ra vào thời điểm này cũng có vài điểm tích cực. Phi vụ trao đổi của tôi đã thắng lớn - trên thực tế, Jess đã đúng, thật là tuyệt! Thế quái nào mà người ta cứ phải đi mua đồ trong khi có thể trao đổi nhỉ? Tôi có hàng đồng lời đáp lại mấy mẫu quảng cáo mình đăng, và tối nay tôi phải đi gặp vài người. Cứ cái đà này, tôi sẽ tổ chức xong bữa tiệc trong nháy mắt mà chẳng tốn xu nào!

Jess cũng gửi cho tôi đường link tới mấy website trang trí thân thiện với môi trường, và cho dù hầu hết các ý tưởng đều đáng vứt đi, tôi vẫn tìm được một cái khá ổn. Cất túi ni lông cũ thành từng dải rồi làm bông cổ vũ - và trông chúng khá cool. Lại còn không mất tiền nữa chứ! Vậy là tôi bắt tay vào làm, bất cứ khi nào không có mặt Luke. May mắn thay tôi đã sẵn có nguồn cung túi ni lông rất lớn. Mấy quả bông cổ vũ làm từ túi Selfridges trông tuyệt cú mèo, vàng tươi rực rỡ, mấy quả màu xanh lá làm từ túi Harrods cũng khá bảnh. Giờ tôi chỉ cần thêm mấy quả trắng nữa thôi. (Có lẽ tôi nên đến siêu thị thực phẩm Harvey Nichols mua may thứ. Ý tôi là, ở đó khá đắt, nhưng cái giá của môi trường thì phải thế chứ.)

Một điểm cộng lớn nữa là ngôi nhà mới của chúng tôi, mọi chuyện đều đang rất suôn sẻ. Giờ ăn trưa tôi dẫn Suze tới đó để khoe - và trông nó còn đẹp hơn trước đó.

“Bex, tớ thích quá!” Suze lịch kịch đi xuống cầu thang, mặt sáng bừng. “Sáng sửa quá! Các tầng trên thì quá rộng rãi! Và phòng ngủ nữa chứ! Cứ như chúng từ trên trời rơi xuống vậy!”

“Không thể tin được, đúng không?” tôi cười tươi, tự hào.

“Nó đã chứng minh các kiến trúc sư có thể làm gì.” Cô lắc đầu kinh ngạc. “Và không có trục trặc gì chứ? Không vấn đề gì?”

Bạn Suze tội nghiệp đã nghe cả một saga về những ngôi nhà chúng tôi từng cố mua.

“Không tí nào! Tuần tới bọn tớ sẽ chuyển nhà và sẽ hoàn tất trong hai tuần. Đã đặt trước xe tải và mọi thứ rồi.” Tôi cười với Suze “Đây đích thực sẽ là nhà của bọn tớ.”

“Cậu chắc phải nhẹ cả người ấy nhỉ.” Suze choàng tay ôm tôi “Tớ không thể tin được rằng cuối cùng cậu cũng có nhà riêng!”

“Tớ biết.” Tôi kéo tay cô. “Ra xem vườn đi!”

Chúng tôi tiến ra ngoài, đi qua bãi cỏ ra phía sau, nơi có cả một cây sồi khổng lồ đang tỏa bóng, một cái xích đu và rất nhiều thiết bị đồ chơi để leo trèo trên thảm lá khô.

“Mấy đứa nhà cậu có thể đến đây chơi,” tôi tự hào nói.

“Chúng nó sẽ thích mê cho mà xem!” Suze ngồi lên cái xích đu và bắt đầu đu đưa.

“Ernie thế nào rồi?” tôi chợt nhớ ra. “Cuộc gặp ở trường thế nào?”

“Bọn tớ đã đi gặp đâu.” Mặt Suze xịu xuống. “Tớ đang sợ phát khiếp đây này. Tuần sau tớ lại phải đến trường để họp về một sự kiện, và tớ biết bà hiệu trưởng sẽ túm cổ tớ...” Cô bỏ dở câu nói. “Này Bex, hay cậu cũng đến đi? Cậu có thể làm lá chắn cho tớ. Bà ta không thể chơi xấu tớ nếu có mặt cậu ở đó, đúng không?”

“Dĩ nhiên tớ sẽ tới rồi!” nói thật là tôi sốt ruột muốn đối đầu với mụ hiệu trưởng này lắm rồi đây.

“Đó là một triển lãm nghệ thuật. Tất cả bọn trẻ vẽ tranh, bọn tớ tới đó, uống cà phê và xem tranh,” Suze nói. “Rồi quỳn góp cho trường.”

“Tớ tưởng cậu đã đóng học phí rồi,” tôi nói, thấy thật khó hiểu. “Sao lại cần quỳn góp gì nữa?”

“Học phí chỉ mới là khởi đầu thôi,” Suze nói, như thể tôi là cái đồ chẳng biết gì. “Ngoài ra còn có quỹ phụ huynh, quỹ từ thiện trường, đóng góp cho giáo viên. Cả đời tớ giờ chỉ còn dành để viết séc.”

“Thế rồi, sau tất cả, bọn họ lại xấu tính với cậu?”

“Ừ.” Suze trông hơi bị đau khổ. “Nhưng đó là một trường rất tốt.”

Trời ạ, toàn bộ cái trò trường học bịp bợm này đúng là một cơn ác mộng. Có khi mình phải tìm một trường khác thôi. Có khi mình phải dạy Minnie ở nhà mất. Hoặc cũng không cần phải ở nhà. Như thế sẽ chán chết. Mẹ con tôi có thể cùng học ở... chuỗi shop thời trang cao cấp Harvey Nicks chẳng hạn! Trời, đúng thế. Hoàn hảo. Ngay lúc này tôi đã có thể hình dung ra mình ngồi bên một chiếc bàn nhỏ, nhấp nháp cà phê latte, đọc cho Minnie nghe những mẩu tin thú vị về văn hóa lấy từ trên báo. Chúng tôi có thể học tính cộng bằng những viên đường, học địa lý trong Phòng Đồ Hiệu Quốc Tế. Mọi người sẽ gọi tôi là Cô Gái Dạy Con Học Ở Harvey Nicks, thế rồi tôi có thể khởi xướng cả một trào lưu quốc tế về dạy con học trong cửa hàng...

“Này, Bex.” Suze đã ngừng đu đưa và nheo mắt nghi ngờ nhìn cái áo nhung của tôi. “Áo của tớ đây phải không? Cái tớ cho cậu mượn hồi bọn mình mới chuyển đến sống cùng nhau ấy?” Cô nhảy khỏi xích đu. “Tớ đã đòi lại nhưng cậu bảo đã vô tình làm cháy nó trong đồng lửa trại.”

“Ồ...” tự nhiên tôi bước lùi lại một bước.

Chuyện này hơi quen quen. Nhưng sao tôi lại bảo tôi làm cháy nó nhỉ? Giờ tôi không nhớ nổi nữa, lâu quá rồi.

“Chính là nó!” Cô ghé lại xem kỹ hơn. “Chính là cái áo Monsoon đó! Fenny cho tớ mượn, tớ cho cậu mượn rồi cậu bảo không tìm thấy nó đâu nữa rồi cuối cùng thì bảo nó cháy rồi! Cậu có biết Fenny hành hạ tớ thế nào về chuyện đó không?”

“Cậu có thể lấy lại nó mà,” tôi vội nói. “Xin lỗi.”

“Giờ thì tớ không muốn lấy lại nó nữa.” Cô nhòm tôi về không tin nổi. “Mà sao cậu lại mặc nó thế?”

“Vì nó ở trong tủ quần áo của tớ,” tôi rầu rĩ nói. “Và tớ đã đồng ý mặc hết đồ trong tủ mỗi thứ ba lần rồi mới được đi mua quần áo mới.”

“Cái gì?” Nghe chừng Suze có vẻ loạng choạng. “Nhưng... tại sao?”

“Chuyện xảy ra sau khi ngân hàng phá sản. Bọn tớ đã thỏa thuận với nhau. Luke sẽ không mua ô tô còn tớ sẽ không mua quần áo mới nữa. Đến tận tháng Mười.”

“Nhưng, Bex này,” trông Suze đầy lo lắng. “Nhưng chẳng phải như thế sẽ rất hại sức khỏe sao? Ý tớ là, chẳng phải cai nghiện sẽ nguy hiểm lắm sao? Có lần tớ đã xem một chương trình ti vi. Người ta cứ run lên rồi ngất xỉu. Cậu đã cảm thấy run rẩy tí nào chưa?”

“Rồi!” Tôi nhìn cô chằm chằm, chăm chú. “Hôm trước khi bước qua cửa hàng Fenwich lúc đang hạ giá tớ đã cảm thấy thực sự run rẩy!”

Ôi trời ơi! Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng từ bỏ mua sắm có thể đe dọa tới sức khỏe của tôi. Tôi có nên đi khám bác sĩ không nhỉ?

“Thế tiếc cho Luke thế nào rồi?”

“Suyt!” tôi dūr dội, hoảng hốt nhìn quanh khu vườn trống. “Đừng có nói với ai đấy! Cậu định hỏi phần nào?”

“Cậu không định đi mua một cái váy mới à?” Suze nói thẳm.

“Dĩ nhiên là có...” Tôi im bặt.

Tôi chưa nghĩ tới điều này. Tôi không thể mua váy mới để dự tiệc của Luke, đúng không nhỉ? Trong lúc giao kèo giữa bọn tôi còn hiệu lực thì không.

“Không,” cuối cùng tôi nói. “Tớ không thể. Tớ sẽ mặc tạm cái gì đó có sẵn trong tủ. Tớ đã hứa với anh ấy rồi.”

Đột nhiên tôi thấy hơi ỉu xiu. Không phải tôi tổ chức tiệc chỉ vì được mặc váy mới. Nhưng vẫn buồn!

“Thế... bữa tiệc chuẩn bị đến đâu rồi?” Suze hỏi sau khi ngừng một lát.

“Tuyệt lắm!” tôi đáp ngay lập tức, theo cái kiểu gạt hết mọi câu hỏi tiếp theo đi. “Tất cả đều ổn. Khi nào xong xuôi tớ sẽ gửi thiệp mời cho cậu.”

“Tốt! Và... cậu không cần giúp đỡ hay gì thật chứ?”

“Giúp đỡ ấy à?” giọng tôi hơi đanh lại. “Sao tớ lại cần giúp đỡ chứ - Mọi chuyện đều đang trong tầm kiểm soát.”

Mình sẽ cho cô ấy xem. Cứ chờ đến khi cô ấy trông thấy mấy quả bóng cổ vũ làm từ túi đựng đồ mua sắm của mình.

“Hay quá! Chà, tớ háo hức quá. Tớ chắc chắn sẽ tuyệt vời lắm.” Cô lại bắt đầu chơi xích đu, tránh nhìn vào mắt tôi.

Cô ấy không tin mình phải không? Biết ngay là cô ấy không tin mình mà. Tôi đang định hỏi cho ra nhẽ thì một tiếng thét đã thu hút chú ý của tôi.

“Họ kia rồi! Bọn quý sứ kia rồi!” Một ông trung niên mặt đỏ gay từ nhà bên cạnh bước sang, khoa chân múa tay tiến về phía tôi.

“Ai thế?” Suze làm bầm.

“Chả biết,” tôi thì thào. “Bọn tớ chưa từng gặp hàng xóm. Đại lý môi giới bảo có một ông già sống ở đó. Họ bảo ông ta ốm đau suốt và chẳng bao giờ ra khỏi nhà... Em giúp gì được anh ạ?” tôi cao giọng.

“Giúp tôi ấy à?” Ông ta trừng mắt nhìn tôi. “Cô có thể giúp tôi bằng cách giải thích xem cô đã làm gì với nhà của tôi kia kìa! Tôi sẽ gọi cảnh sát!”

Suze và tôi nhìn nhau lo lắng. Tôi đang chuyển đến ở cạnh nhà một ông điên đấy à?

“Em có làm gì nhà anh đâu!” tôi la lớn đáp lại.

“À, thế ai đã lấy phòng ngủ của tôi thế?”

Hả?

Tôi chưa kịp trả lời thì tay môi giới đã lao ra vườn. Anh ta tên là Magnus, mặc com lê sọc đơn và giọng nói thì cứ thì thào thì thào.

“Bà Brandon, cứ để tôi lo. Có vấn đề gì à?” anh ta nói. “Ông...”

“Evans.” Người đàn ông tiến về phía Magnus và họ chuyện gì đó qua hàng rào, tôi chỉ nghe được bập bõm vài mẩu. Nhưng vì những mẩu đó lại gồm những từ như kiện, giận dữ và trộm cắp giữa ban ngày, tôi càng thấy tò mò hơn.

“Cậu không nghĩ có gì không ổn đấy chứ Suze?” tôi lo lắng nói với Suze.

“Dĩ nhiên là không rồi!” cô lập tức đáp lại bằng giọng trấn an. “Chắc chỉ là chút hiểu lầm giữa hàng xóm thôi. Kiểu vấn đề có thể được giải quyết bằng một tách trà ấy mà. Có thể chỉ là về... cái hàng rào!” Cô nói thêm thật nhanh, vì ông Evans đã bắt đầu dứ dứ nắm đấm vào mặt Magnus.

“Cậu có bức đến thế chỉ vì một cái hàng rào không?” tôi bắn khoả nói.

Cuộc nói chuyện kia đã mỗi lúc một lớn tiếng và những mẩu rời rạc nghe đã rõ hơn.

” ... chính tay tôi sẽ lấy búa tạ... bọn quý sứ xấu xa cần phải bị trừng phạt...”

“Được rồi.” Magnus trông như chết trôi khi rào bước qua thảm cỏ về phía chúng tôi. “Bà Brandon. Có nảy sinh một vấn đề nho nhỏ liên quan tới phòng ngủ trong bất động sản của ông bà. Theo vị hàng xóm này, một vài trong số đó là... chiếm đoạt từ nhà ông ấy.”

“Cái gì?” Tôi ngậy ra nhìn anh ta.

“Ông ta tin rằng có người đã đập xuyên bức tường giữa hai nhà và... đánh cắp phòng ngủ nhà ông ấy. Chính xác là ba phòng.”

Suze há hốc miệng. “Mình đã nghĩ là trông quá rộng mà!”

“Nhưng anh bảo chúng tôi là nó có tám phòng ngủ! In rành rành trong bản thiết kế nhà kia kìa!”

“Đúng thế.” Càng lúc Magnus trông càng lúng túng. “Nhà xây dựng đã thông tin cho chúng tôi rằng đây là một căn nhà tám phòng ngủ, và chúng tôi cũng chẳng có lý do gì để tranh cãi...”

“Thế tức là ông ta cứ thế mà san phẳng tầng trên của nhà bên cạnh, lấy hết phòng ngủ nhà ấy sang đây mà không ai thèm kiểm tra sao?” Tôi nhìn anh ta trân trối, không thể tin được.

Magnus trông lo lắng hơn bao giờ hết.

“Tôi tin rằng người xây dựng đã cò đây đủ giấy phép từ hội đồng...”

“Bằng cách nào?” Ông Evans lù lù xuất hiện, rõ ràng là đã chán chờ đợi. “Bằng cách giả mạo giấy tờ và đút lót, bằng cách ấy đấy! Tôi vừa đi Mỹ về, định lên lầu làm một giấc, và rồi tôi thấy cái gì chứ? Mất tiêu luôn một nửa tầng trên! Xây bít lại! Có người đã đột nhập rồi nằng nặc luôn nhà tôi!”

“Sao không ai để ý nhỉ?” Suze hùng hồn nói. “Chẳng phải anh hơi vô tâm khi để người ta làm thế sao?”

“Bố tôi bị điếc và mù dờ!” Evans trông còn điên tiết hơn. “Những người chăm sóc ông ấy thì đúng giờ đến hết giờ lại về, họ thì biết gì chứ? Rình tấn công người dễ tổn thương, chuyện này là thế đấy!” Mặt ông ta gần như tím lại, còn đôi mắt đang vàng cả ra thì trông dữ dằn đến độ tôi phát khiếp.

“Đó đâu phải lỗi tại em! Em có làm gì đâu! Em thậm chí còn không biết! Mà anh có thể lấy lại phòng ngủ mà,” tôi hấp tấp nói thêm. “Hoặc là... bọn em có thể mua lại, hay là thế? Chỉ là, bọn em cũng hơi bị tuyệt vọng rồi. Bọn em đang sống cùng bố mẹ em mà lại còn có con nhỏ hai tuổi nữa...”

Tôi tuyệt vọng nhìn Evans, mong ông ta mềm lòng, nhưng trông ông ta còn đặng đặng sát khí hơn lúc trước.

“Tôi sẽ gọi điện cho luật sư.” Ông ta quay phắt lại và hùng hổ quay lại nhà mình.

“Thế tức là sao?” tôi gắng hỏi. “Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?”

Magnus không dám nhìn vào mắt tôi.

“Tôi e là vụ này sẽ phức tạp đây. Chúng ta sẽ phải tham khảo hợp đồng, thuê tư vấn pháp lý, ngôi nhà có thể sẽ bị buộc phải trở lại như cũ, hoặc cũng có thể sẽ đạt được thỏa thuận với ông Evans... Tôi nghĩ bà có thể thắng kiện người bán, và thực ra ở đây còn có thể truy tố vì tội lừa đảo...”

Tôi kinh hãi nhìn anh ta. Tôi không quan tâm tới chuyện truy tố tội lừa đảo. Tôi chỉ muốn ngôi nhà.

“Vậy tức là tuần sau chúng tôi chưa chuyển nhà được phải không?”

“Toàn bộ vụ mua bán coi như hủy từ lúc này, tôi e là vậy.”

“Nhưng chúng tôi cần nhà!” tôi rên rỉ. “Đây đã là ngôi nhà thứ năm rồi!”

“Tôi rất tiếc.” Magnus lấy điện thoại ra. “Xin thứ lỗi, tôi cần phải báo cho nhóm pháp lý của chúng tôi.”

Khi anh ta đi mất, tôi nhìn Suze. Trong một lát, cả hai chúng tôi đều không ai nói gì.

“Tớ không thể tin nổi,” cuối cùng tôi nói. “Bọn tớ bị yểm bùa hay sao ấy?”

“Rồi mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi,” Suze nói đầy hy vọng. “Người sẽ kiện nhau và rốt cuộc cậu sẽ lấy lại ngôi nhà. Nhưng được cái là, nếu cậu phải ở lại với mẹ lâu hơn một chút thật, bà ấy sẽ phần khởi phải biết”

“Không có đâu!” tôi tuyệt vọng nói. “Mẹ tớ sẽ tức điên! Suze à, rốt cuộc thì mẹ tớ không hề bị triệu chứng cái tổ trống. Bọn mình hiểu nhầm hết cả.”

“Gì cơ?” Trông Suze có vẻ sốc. “Nhưng tớ tưởng mẹ cậu sẽ nhớ cậu đến mức tự tử.”

“Chỉ diễn thế thôi! Bà ấy nóng lòng chờ bọn tớ đi lắm rồi! Cả vùng đang chờ bọn tớ đi.” Tôi ôm đầu tuyệt vọng. “Tớ biết làm gì bây giờ đây?”

Im lặng bao trùm khi chúng tôi cùng nhìn quanh khu vườn mùa đông giá.

Tôi thấy mình đang nghĩ có thể chúng tôi sẽ chiếm dụng đất ở đây. Hoặc là dựng một cái lều lớn trong vườn và hy vọng sẽ không ai để ý. Chúng tôi có thể trở thành những người với phong cách khác người: lấy lều làm nhà. Tôi có thể tự gọi mình là Cầu Vồng, Luke thì có thể là Sói, Minnie có thể là Cô Bé Đi Giày Mary Jane Chạy Trên Cỏ.

“Vậy giờ cậu định làm gì?” Suze lôi tôi ra khỏi hình ảnh tưởng tượng khi chúng tôi ngồi bên đồng lửa trại, Luke mặc quần da cũ chẻ củi, khớp ngón tay xăm chữ Sói.

“Chẳng biết nữa,” tôi lại tuyệt vọng nói. “Tớ phải nghĩ ra gì đó thôi.”

KHI VỀ NHÀ hôm đó, tôi thấy mẹ và Minnie đang ở trong bếp, đeo tạp dề làm kem trang trí bánh cupcake. (Mẹ mua bột làm kem ở cửa hàng Một Bảng. Cả bánh nữa.) Họ có vẻ tập trung và vui vẻ nên tôi đứng đó được một lúc rồi mà họ chẳng trông thấy - và đột nhiên tôi chợt có một khoảnh khắc hồi tưởng kỳ cục về cảnh Elinor đứng đó trong phòng thay đồ, trông già nua buồn thảm cô đơn và hỏi liệu cho bà ta gặp cháu nội được không.

Bà ta thậm chí còn chưa gặp con bé từ hồi nó còn nằm nôi. Bà ta đã bỏ lỡ quá nhiều phần trong đời Minnie rồi. Tôi biết đó là tại bà ta, tôi cũng biết tính bà ta rất khó ưa. Nhưng kể cả vậy...

Ôi trời. Tôi thấy dần vặt quá. Tôi có nên cho Minnie làm quen với bà không nhỉ? Không hẳn là tôi đã hình dung ra cảnh bà cháu họ làm kem cupcake. Nhưng họ có thể làm gì đó cùng nhau. Xem ca ta lô Chanel chẳng hạn.

Minnie đang mải mê tập trung vào việc rắc vụn kẹo nhiều màu lên bánh nên tôi chẳng muốn làm nó gián đoạn. Mặt con bé hồng lên vì gắng sức, cái mũi xinh xinh của nó hếch lên và vụn kẹo dính trên má nó nhờ kem bơ. Nhìn con mà lòng tôi chùng hẳn xuống. Tôi có thể đứng đây ngắm con bé cẩn thận lắc lắc chiếc xoong nhỏ của nó mãi mãi. Bỗng nó trông thấy tôi, mặt nó liền sáng bừng.

“Mẹ! Vụn kẹo!” Con bé chìa ra một lọ vụn kẹo đầy tự hào.

“Giỏi lắm, Minnie! Xem những cái bánh đáng yêu con làm này!” Tôi sà xuống hôn con một cái. Mặt con bé lấm đầy đường - trên thực tế, đường như hầu hết mọi thứ trong căn bếp này đều phủ một lớp đường mỏng.

“Ăn.” Giờ thì Minnie đang háo hức chìa ra mời tôi một cái bánh. “Ăn vụn kẹo.” Con bé bắt đầu nhét vào mồm tôi.

“Măm măm!” Tôi không thể nhịn cười khi vụn bánh rớt đầy cằm mình, “Ừmm.”

“Thế, Becky!” Mẹ ngẩng lên khỏi cái túi kem. “Ngôi nhà thế nào?”

“Ôi!” tôi trở lại thực tế. “Tuyệt ạ.”

Kể ra thì cũng đúng. Ngôi nhà thì tuyệt, mỗi tội một phần của nó là chiếm dụng của hàng xóm.

“Và con đã sẵn sàng chuyển tới đó?”

“À.” Tôi xoa xoa mũi, vụn kẹo rớt hết xuống sàn. “Chắc phải hoãn xiu xiu ạ...”

“Hoãn?” Nghe giọng mẹ căng thẳng ngay lập tức. “Hoãn kiểu gì?”

“Con vẫn chưa chắc ạ,” tôi vội rút lời. “Có thể chẳng có chuyện gì đâu.”

Tôi lo lắng quan sát mẹ. Vai mẹ đã cứng đờ lại. Đó không phải dấu hiệu tốt.

“À, dĩ nhiên, nếu cần hoãn,” cuối cùng mẹ tôi nói, “con có thể tiếp tục ở đây. Bố mẹ còn mơ gì hơn thế.”

Ôi trời ạ. Mẹ cứ làm ra vẻ cao quý và đầy hy sinh như thế. Tôi không thể chịu đựng được.

“Con chắc chắn không đến nổi vậy đâu!” tôi nói nhanh. “Dù nếu thật như thế... bọn con lúc nào cũng có thể... thuê nhà?” Tôi hầu như không dám thốt từ đó ra, và rồi biết ngay mà, mẹ túm được nó như một con cá mập đánh hơi thấy máu.

“Thuế? Đừng có mà thuê nhà, Becky. Như thế chỉ là quăng tiền qua cửa sổ thôi!”

Mẹ tôi mắc bệnh chống thuê nhà. Lần nào tôi bảo bọn tôi sẽ thuê nhà là bà lại làm như thể chúng tôi cố tình trả tiền cho một chủ đất để chọc tức bà. Và khi tôi bảo, “Cả đồng người ở châu Âu đang thuê nhà mà mẹ,” bà chỉ hừ mũi mà đáp, “Châu u!”

“Becky, có vấn đề gì à?” Mẹ ngừng làm kem và nhìn tôi thật kỹ. “Con có chuyển đi hay không đây?”

Tôi không thể cho mẹ biết sự thật. Chúng tôi sẽ chuyển đi. Bằng cách nào đó.

“Dĩ nhiên bọn con sắp chuyển đi!” tôi lấy giọng vui vẻ nói. Dĩ nhiên rồi! Con chỉ mới bảo là có thể hoãn. Nhưng có lẽ là không đâu. Ba tuần nữa bọn con sẽ dọn đi.” Và tôi khấn trương ra khỏi bếp trước khi bà kịp hỏi thêm gì nữa.

OK. Vậy là tôi có ba tuần để giải quyết tình hình nhà cửa. Hoặc tìm một giải pháp khác. Hoặc mua một cái lều.

TRỜI ÔI, LỀU RẠP ĐẤT NHƯ ĐIÊN. Tôi vừa tìm trên mạng. Mấy nghìn bản, cho một miếng vải dầu. Vậy nên tôi không chắc là chúng tôi có mua nổi lều không. Tôi không chắc chúng tôi sẽ làm gì nữa.

Nhưng ngay lúc này tôi sẽ không nghĩ đến nó nữa, vì tôi sắp có vụ trao đổi đầu tiên. Bố mẹ không có nhà, Luke có hẹn ăn tối với đối tác, Minnie đã đi ngủ, nên an toàn tuyệt đối. Tôi hơi bị phấn khích! Từ đây sẽ bắt đầu một cách sống mới. Không tiêu thụ, vì môi trường, chỉ trao đổi một cách đầy đạo đức trong cộng đồng địa phương. Cuộc đời nên như vậy. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ đi mua sắm nữa. Mọi người sẽ gọi tôi là Cô Gái Không Bao Giờ Đi Mua Sắm.

Người đầu tiên trao đổi với tôi, tên Nicole Taylor, sẽ mang một cái rọ tới vào lúc bảy giờ, tôi sẽ đổi cho cô hai cái túi Marc Jacobs, tôi nghĩ đổi chác như thế là công bằng, nhất là khi tôi chẳng định dùng nó nữa. Tôi gói chúng lại trong giấy ăn, để lại vào bao bì như cũ, thậm chí còn bỏ thêm vào một cái móc chìa khóa Marc Jacob lấy thảo. Rắc rối duy nhất tôi có thể thấy trước là nếu cái rọ đồ sộ quá thì có thể sẽ khó cho được vào ga ra. Nhưng tôi chắc mình sẽ xoay sở được bằng cách nào đó.

Rồi tôi tìm được một người nuốt lửa tên là Daryl, anh ta sẽ biểu diễn để đổi lấy một cái ví cầm tay Luella (có vẻ hơi kỳ cục, nhưng chắc là anh ta muốn tặng cho bạn gái hay gì đấy). Và một người tung hứng sẽ nhận công là một đôi xăng đan Gina. Cả một chị nhận làm bánh canape để đổi lấy một cái áo khoác Missoni. (Cho cái đấy đi thì hơi tiếc, nhưng cái áo Banana Republic tôi chào lúc đầu thì chẳng ai thèm.)

Người khiến tôi háo hức nhất là người nuốt lửa. Anh ta bảo sẽ diễn mẫu và mọi thứ. Tôi tự hỏi không biết anh ta có định mặc cả đồ diễn lóng lánh đến không! Chuông cửa reo, và tôi phấn khích trào dâng trong lúc tiến ra cửa trước. Chắc là cái rọ đấy!

“Xin chào!” Tôi mở cửa, gần như chờ đợi sẽ được thấy một cái rọ cưới lớn dựng sẵn trên thảm cỏ trước nhà, đèn đóm sáng trưng.

“Hi.” Một cô bé gầy nhom đứng trên bậc tam cấp liếc nhìn tôi. Trông nó chỉ độ mười sáu là cùng, tóc mỏng dính buông hai bên khuôn mặt trắng bệch, và chẳng có vẻ gì là mang theo cái rọ, trừ phi nó đã được gấp lại cực nhỏ.

“Em là Nicole đấy à?” tôi bắn khoả nói.

“Vâng.” Con bé gật đầu và tôi nhận được một làn hơi hương kẹo cao su bạc hà.

“Em đến để trao đổi một cái rọ lấy hai túi Marc Jacobs à?”

Nó dừng lại một lúc lâu, như thể phải suy xét việc này thật kỹ

“Em xem túi được không?” nó nói.

Mọi chuyện có vẻ không diễn ra như tôi mong đợi.

“À, chị xem cái rọ được không?” tôi đáp lại. “Nó lớn cỡ nào? Chị có thể đưa hai trăm người vào không? Rọ có sọc không?”

Lại một khoảng dừng thật lâu nữa.

“Bố em có một công ty chuyên lều rọ,” cuối cùng con bé nói. “Em có thể kiếm cho chị một cái, em thề.”

Nó có thể kiếm cho tôi một cái ư? Cái kiểu trao đổi vớ vẩn gì thế này?

“Em phải mang nó đến đây mới phải chứ!” tôi bực bội nói.

“À vâng, nhưng em không mang đi được, em mang đi được sao?” nó sưng sĩa đáp. “Nhưng em sẽ kiếm cho chị một cái. Khi nào thì chị cần? Kia là mấy cái túi chị bảo ạ?” Ánh mắt con bé rớt xuống hai cái túi đựng túi Marc Jacobs dưới chân tôi đầy thềm khát.

“Ừ,” tôi miễn cưỡng nói.

“Em xem được không?”

“Chắc là được.”

Nó mở lớp gói cái thứ nhất ra - một chiếc tote màu xám - và nó hốc miệng, cả gương mặt nở sáng bừng. Tôi không thể không cảm thấy một làn sóng đồng cảm. Tôi nhận ra ngay con bé cũng là một tín đồ xách như mình.

“Trời ơi, yêu quá đi mất. Em phải có cái này.” Chưa gì nó đã khoác thử lên vai, vắn vẹo đủ kiểu. “Cái còn lại đâu ạ?”

“Nghe này, em chỉ có thể lấy chúng nếu em đem cho chị cái rạp...”

“Daryl ơi.” Nicole ngoắc tay gọi một thằng nhóc gầy nhom khác, nó đang đi vào lối xe. Cậu này mặc quần jean bò, tóc nhuộm đen, lưng đeo ba lô.

Đây là người nuốt lửa ấy à?

“Em biết cậu ta à?” tôi nói, hơi hơi không tin.

“Bọn em đang học dự bị đại học cùng nhau, học thiết kế” Nicole nhóp nhép nhai kẹo cao su. “Bọn em thấy quảng cáo của chị ở đó, trên mạng.”

“Chào.” Daryl lệt bệt bước tới đưa một cánh tay eo ợt lên như một kiểu chào. “Em là Daryl.”

“Em mà là người nuốt lửa ấy hả?” Tôi nghi ngại nhìn thằng bé. Tôi đã hình dung ra ai đó nam tính hơn kìa, da rám nắng bầm sinh, răng sáng bóng, mặc quần đùi bó dính kim sa! Nhưng mà không nên đánh giá trước. Nhỡ đâu cái cậu Daryl này lớn lên trong rạp xiếc hay gì đấy thì sao.

“Vâng.” Nó gật đầu mấy cái liền, mắt giật giật.

“Và em muốn tôi đổi cho cái ví cầm tay Luella?”

“Em sưu tập đồ của Luella.” Nó gật đầu lia lịa. “Mê Luella mà.”

“Daryl thiết kế túi xách,” Nicole thêm vào. “Cậu ấy, như kiểu, thực sự có tài. Chị mua cái này ở đâu thế?” Con bé vẫn đang bị cái túi Marc Jacobs hút hồn.

“Barneys ở New York.”

“Barneys cơ à?” nó há hốc mồm. “Chị đến đó rồi sao? Ở đó thế nào?”

“Thực ra thì chị từng làm việc tại đó.”

“Không thể nào” Giờ thì Daryl đang tròn mắt nhìn tôi ngưỡng phục. “Em đang tiết kiệm tiền đi New York đấy.”

“Cả hai bọn em.” Nicole gật đầu như điên. “Đến trước Giáng sinh em đã có được một trăm sáu mươi bảng rồi đấy chứ. Mỗi tội đúng lúc đấy ở đây lại có đợt hạ giá. Và em đã vào shop Vivienne Westwood.” Con bé nhăn nhó.

“Còn em thì vào Paul Smith.” Daryl thở dài. “Giờ thì em chỉ còn ba mươi bảng.”

“Em thì còn âm tám mươi,” Nicole ủ ê nói. “Em phải vay bố. Bố em thì cứ, ‘Con cần một cái jacket nữa làm gì?’ còn em thì cứ, ‘Bố! Là áo Vivienne Westwood cơ mà!’ Thế rồi bố nhìn em như kiểu nói ‘Hả?’ ”

“Chị hiểu chính xác em cảm thấy thế nào,” tôi không thể không chen vào đây thông cảm. “Họ không hiểu đâu. Mà cái jacket em mua là cái nào? Không phải là cái màu đỏ tuyệt đẹp có viền đấy chứ?”

“Chính nó đấy!” Mặt nó bừng sáng. “Chính nó! Và đôi giày tuyệt vời ấy nữa! Em có chụp ảnh đây này...” Con bé bắt đầu lục tung điện thoại.

Nó y như mình! Chụp hết ảnh áo quần mình thích.

“Em cầm cái Luella được không?” Daryl mạo muội trong lúc tôi ngưỡng mộ đôi giày Westwood của Nicole.

“Dĩ nhiên rồi! Đây em.” Tôi đưa em Luella cho Daryl, và thằng bé ngáy người cung kính nhìn nó một lúc lâu. “Vây... có khi mình vào việc chính luôn đi. Em có biểu diễn nuốt lửa được không? Cho một bữa tiệc ấy mà. Chị muốn một màn thật cool.”

Im lặng một lát, rồi Daryl nói, “Được. Chắc chắn. Để em cho chị xem.”

Nó đặt cái ba lô xuống sàn, lục tìm một lát, rồi lôi ra một que gỗ dài, rồi lấy bật lửa Zippo ra đốt đốt.

Trông chẳng giống gậy của một người nuốt lửa bình thường tí nào. Trông như một cành tre bẻ từ vườn nhà ai đó.

“Cố lên, Daryl.” Nicole chăm chú quan sát thằng bé. Cậu làm được mà.”

Daryl hất đầu ngửa cổ ra sau, để lộ cái cổ khẳng khiu, rồi nâng cái que lên. Bàn tay run rẩy, nó đưa ngọn lửa lại cách miệng chừng vài phút rồi chùn bước và giật phắt ra.

“Xin lỗi,” nó lúng búng. “Hơi bị nóng.”

“Cậu làm được mà!” Nicole lại động viên. “Cố lên. Cứ nghĩ đến Luella đi.”

“OK.” Mắt thằng bé nhắm lại và có vẻ như nó đang chuẩn bị tâm lý cho chính mình. “Tớ làm đây. Tớ làm đây.”

Tới lúc này cái que đã cháy được một nửa. OK, anh chàng này chẳng thể nào là một người nuốt lửa tử tế được.

“Khoan đã!” tôi kêu lên khi nó lại đưa cái que đang cháy lên. “Em đã làm việc này bao giờ chưa đấy?”

“Học trên YouTube rồi,” Daryl nói, mồ hôi đầm đìa mặt. “Em sẽ làm được.”

YouTube?

“Thở ra đi Daryl,” Nicole xen vào, trông lo lắng. “Nhớ là thở ra.” Thằng bé lại đưa cái que lên, tay run run. Ngọn lửa màu da cam bùng bùng cháy như lửa địa ngục. Trong vòng một phút nó sẽ thiêu rụi tất cả chúng tôi mất.

“Cố lên,” nó lầm rầm với chính mình. “Cố lên, Daryl.”

“Thôi đi!” tôi hoảng hồn la lên. “Em sẽ làm mình bị thương mất! Nghe này, em có thể lấy cái ví Luella, OK? Em có thể có nó! Đừng có đốt mặt mình là được!”

“Thật không?” Daryl hạ cái que xuống, trông hơi bột bột run rẩy, rồi đột nhiên nhảy dựng lên khi lưỡi lửa liếm vào tay. “Ôi! Chết tiệt!” Nó buông que xuống sàn, lắc lắc tay, và chúng tôi cùng xem nó từ từ cháy rụi.

“Em không phải là người nuốt lửa, đúng không?” cuối cùng tôi nói.

“Hem.” Nó di di chân. “Chỉ muốn cái ví thôi. Em vẫn có được nó chứ ạ?”

Không trách thằng bé được. Thật lòng mà nói, nếu tôi nhìn thấy một mẫu quảng cáo chào một cái túi đồ hiệu để đổi lấy kỹ năng nuốt lửa thì có khi tôi cũng giả vờ mình biết nuốt lửa. Nhưng gì thì gì, tôi vẫn cảm thấy xiu quá. Giờ thì tôi phải làm gì với bữa tiệc của Luke đây?

“OK,” tôi thở dài. “Em lấy đi.”

Tôi nhìn Nicole, mặt nó tràn trề hy vọng, tay nó vẫn đang choàng quanh chiếc túi Marc Jacobs màu xám. Sự thật là chẳng nào tôi cũng không dùng cả hai cái túi ấy nữa. Và có gì đó mách bảo tôi rằng có đổi chúng tôi cũng sẽ chẳng bao giờ có được cái rọ nào.

“Và, Nicole, nếu thích thì em cũng có thể giữ cả hai cái túi ”

“Thật thiên thần!” Con bé suýt nổ tung vì sướng. “Thật ấy ạ? Chị có muốn em... rửa xe cho chị hay gì đấy không?”

“Không, cảm ơn em!” Tôi không nhin nổi cười.

Mặt Nicole bừng sáng. “Tuyệt cú mèo! Ô, nhìn kia, Julie đấy.”

“Đừng có bảo chị,” tôi nói, “đấy lại là một đứa bạn nữa của em đấy nhé.”

Một cô bé tuổi xì tin tóc vàng xuất hiện trên lối xe, trên tay là ba quả bóng màu.

“Xin chào!” Nó cười ngập ngừng. “Em là người tung hứng đây. Đổi lấy đôi xăng đan Gina ấy mà?”

“Em có biết tung hứng không đấy?” tôi lạnh lùng nói.

“À... ” Nó lo lắng nhìn Nicole, Nicole nhăn nhó nhìn lại và lắc đầu. “Ừm... em học nhanh lắm ạ.”

KHI DARYL, Nicole và Julie trở lại lối xe đi về, tôi ngồi phịch xuống bậc thềm, bó gối trằn trằn nhìn ra ngoài. Tôi không thể không cảm thấy ảm đạm. Trao đổi là thế đấy. Ý tôi là, không phải tôi cay cú gì vì đã cho không đồ - thực ra được chứng kiến đồ của mình tìm được chủ mới sẽ cứng chiều nó thì cũng dễ chịu. Mà cả ba đứa nó đều thực lòng biết ơn tôi.

Nhưng mà, đó đâu phải một giao dịch thành công, phải không. Nếu bạn hỏi thì tôi xin thưa rằng trao đổi đúng là trò vớ vẩn, không hiểu thế quái nào mà tôi lại đi tin Jess. Tôi mất ba cái túi đồ hiệu và một đôi xăng đan mà vẫn chưa được xem cái người ta định đổi cho tôi. Bữa tiệc chẳng còn xa nữa... chúng tôi còn chưa có nhà... mà vẫn phải chuyển đi... Tâm trí tôi chùng xuống, chùng xuống, và phải mất một lúc tôi mới nghe thấy một giọng nhẹ nhàng gọi, “Rebecca à!”

Tôi ngược lên trông thấy một phụ nữ mặc áo jacket ôm kèm chân váy đang cầm một khay đồ ăn.

“Tôi là Erica đây,” chị nói. “Từ Oxshotmarketplace.com ấy mà? Đổi bánh canapé lấy áo khoác Missoni? Tôi nghĩ mình có thể mang một loạt bánh đen cho cô thử.”

Tôi vật vờ mãi mới đứng lên được rồi chòng chọc nhìn cô nghi ngờ một lát. “Chị biết nấu nướng thật không đấy?”

Erica bật cười. “Làm một miếng đi” - chị chỉ vào cái khay - “rồi cho tôi biết ý kiến của cô.”

Lặng lẽ, tôi với tay lấy một cái bánh rồi cắn. Trên vỏ bánh giòn tan là tôm và ớt, ngon tuyệt. Có cả vị quả bơ và phô mát mozzarella nữa.

Ăn sạch số bánh xong tôi đã cảm thấy khá hơn một triệu lần. Hóa ra Erica đúng là một nhà tổ chức tiệc đẳng hoàng. Chị ấy sẽ làm đủ thứ bánh kiêm phục vụ bàn luôn. Và cái áo Missoni trông quá long lanh trên người chị, đặc biệt là khi tôi khuyến mại thêm một cái dây lưng tinh tế, một đôi boots Prada da bóng cao đến đầu gối (nó lúc nào cũng cọ vào cẳng chân tôi nên tôi chẳng bao giờ đi) và làm lại tóc cho chị.

Chị còn bảo nếu tôi muốn mở rộng trao đổi ra thành lo phục vụ cả bữa tiệc, chị sẽ sẵn lòng trao đổi thêm!

Tôi rạng rỡ vì tự hào. Có tác dụng! Tôi đang ở đây, trao đổi trong cộng đồng địa phương, hoàn toàn bảo vệ môi trường và đáng giá, sử dụng tài nguyên của thế giới theo đúng cách có ích. Không tiền mặt, không thẻ tín dụng, không lãng phí. Muốn kể cho Jess quá đi mất!

Vui sướng, tôi rón rén vào trong nhà xem Minnie thế nào. Rồi tôi bật laptop lên, và chỉ vì tò mò, tìm website của Erica. Ái chà. Thật ấn tượng. Chị đúng đó, trông bánh bao và chuyên nghiệp trong chiếc tạp dề. Còn có cả một trang phản hồi của người dùng nữa... một danh sách thực đơn tiệc... và...

Hả?

Tôi choáng váng chăm chăm nhìn vào trang web. Thật không thể tin nổi.

Cái áo khoác Missoni, đôi boots Prada và cái dây lưng tôi vừa trao đổi trị giá ít nhất là một nghìn sáu trăm bảng - và ở đây trong mục Quà tặng đặc biệt nói rằng tôi có thể có cả lô canapé y hệt cái chị mang tới với giá một nghìn hai trăm.

Tôi đã trả cao hơn đến bốn trăm. Thảo nào chị ta nhiệt tình thế.

Khi đóng máy lại, tôi tức điên lên được. Lần đầu tiên tôi đã đúng. Hàng-đổi-hàng là một hệ thống ngu ngốc dở hơi, phải có lý do gì đó khiến nó trở nên lỗi thời chứ, đúng không, tôi sẽ không bao giờ làm trò này nữa, không bao giờ. Tiền thì làm sao nào?

Công ty TNHH Xuất bản Alaris

Hòm thư 45 London E16 4JK

Cô Rebecca Brandon

The Pines
43 Đường Elton
Oxshott
Surrey

27 tháng Hai 2006

Rebecca thân mến,

Cảm ơn cô vì bản CD demo: “Những bài diễn văn gợi cảm hứng của Becky”. Chúng tôi đã nghe hết các bài diễn văn đó. Đương nhiên chúng rất sống động và một vài mẫu chuyện còn vô cùng thú vị.

Cô khẳng định rằng chúng truyền tải “thông điệp sâu sắc và mang đậm chất tinh thần một cách rõ ràng và hùng hồn”. Không may là sau vài lần lắng nghe rất kỹ, chúng tôi vẫn không thể xác định được thông điệp đó là gì. Thực ra thì trong lời cô có nhiều thông điệp - một số còn mâu thuẫn nhau.

Bởi vậy chúng tôi không thể phát hành trọn bộ 12 phần rồi quảng cáo trên ti vi như cô gợi ý được.

Chân thành cảm ơn cô,

Celia Hereford

Giám đốc (Trí-Thân-Thần)

ĐƠN VỊ NGHIÊN CỨU CHÍNH SÁCH TIỀN TỆ TRỰC THUỘC TRUNG ƯƠNG

Tầng 5 • 180 Whitehall Place • London SW1

Cô Rebecca Brandon

The Pines
43 Đường Elton
Oxshott
Surrey

Ngày 20 tháng Hai năm 2006

Rebecca thân mến,

Cảm ơn cô vì lá thư hôm 16 tháng Hai.

Tôi có thể hiểu nỗi thất vọng của cô sau trải nghiệm trao đổi không may gần đây. Nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ cảnh báo Bộ trưởng rằng “rốt cuộc thì hàng-đổi-hàng không phải là con đường nên đi.” Xin cô đừng lo lắng: Hiện ngài vẫn chưa bắt tay vào việc trao đổi hàng của chúng ta với Pháp.

Sự thiếu hiệu quả của các công cụ tài chính không mang tính thanh khoản vẫn luôn là nguồn gốc của sự thất vọng đối với nhà đầu tư, không biết điều này có an ủi được cô không? Tình cờ là tôi đang viết một luận văn có nhan đề “Lịch sử giá trị và cái giá của Các khoản đầu tư không thanh khoản từ năm 1600” cho Chuyên san kinh tế tiền tệ Anh. Nếu cô cho phép, tôi rất muốn được sử dụng ví dụ của cô về sự thất vọng trong phương pháp hàng đổi hàng làm một câu chuyện “gia vị”. Dĩ nhiên, tôi sẽ để tên cô ở ghi chú chân trang, nếu cô muốn.

Trân trọng

Edwin Tredwell

Giám đốc Nghiên cứu Chính sách

BÁC SĨ JAMES LINFOOT
36 PHỐ HARLEY LONDON W1

Rebecca Brandon

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

17 tháng Hai 2006

Rebecca thân mến,

Cảm ơn cô vì lá thư hôm 15 tháng Hai.

Thực ra tôi là chuyên gia trong lĩnh vực tim phổi và tôi rất tiếc khi được biết các triệu chứng của cô. Tuy nhiên tôi nghĩ khó có khả năng cô bị như vậy là do “cai nghiện mua sắm”.

Tôi không nhất trí rằng việc “mua một vài thứ vì lợi ích sức khỏe của chính mình” là khẩn cấp. Tôi cũng không thể kê đơn chỉ định cô đi mua sắm để điều trị được.

Tôi khuyên cô nên đến cơ sở y tế gần nhất nếu các triệu chứng còn tiếp diễn.

Trân trọng

James Linfoot

11. Chương 11

NÓ ĐANG DIỄN RA. Nó đang thực sự, đích thực là đang diễn ra. Giấy mời đã phát hết! Giờ thì hết đường quay đầu.

Hôm qua Bonnie đã email danh sách khách mời chốt đến hôm thư điện tử bí mật lập riêng cho bữa tiệc của tôi. Khi đọc một lượt từ trên xuống dưới, đột nhiên tôi cảm thấy hơi căng thẳng. Tôi đã quên mất Luke quen biết rộng ra sao. Có những người lớn tuổi thực sự quan trọng cũng được mời, chẳng hạn như chủ tịch Quỹ đầu tư Đất Mũi và toàn bộ ban giám đốc Ngân hàng London. Thậm chí còn có ai đó tên là Đức Giám Mục Thánh John Gardner Stone, nghe phát khiếp đến nỗi tôi không thể tin đó lại là bạn của Luke. (Tôi nhanh chóng Google ông ta và khi trông thấy bộ râu rậm rạp khổng lồ của ông ta, tôi lại càng không tin.)

Hai trăm yếu nhân sắp đến dự tiệc. Thế mà tôi còn chưa có cái rạp. Chẳng còn ai đáp lại quảng cáo trao đổi của tôi và không có cách nào tôi thuê nổi một cái từ một công ty xịn. Cứ nghĩ đến nó là dạ dày tôi lại thắt lại lo lắng. Nhưng tôi phải suy nghĩ tích cực mới được. Bằng cách nào đó tôi sẽ có được nó. Tôi phải vậy thôi. Tôi đã có bánh canapé, confetti bàn tiệc mua ở cửa hàng Một Bảng, tôi đã làm được bốn mươi cái bóng cổ vũ...

Mình có thể làm lấy một cái rạp không nhỉ? Từ túi đựng đồ mua sắm?

Đột nhiên trong đầu tôi hiện ra hình ảnh một mái vòm hoàn hảo làm bằng vải ghép, với hàng trăm tên nhà thiết kế lấp lánh bên trên...

Thôi. Thực tế đi nào. Bóng cổ vũ đã là hết khả năng của tôi rồi.

May mà tôi đã có kế hoạch tuyệt vời nhất của mình, đó là xin tài trợ cho buổi tiệc. Tôi đã viết hàng đồng thư cho giám đốc marketing của các công ty như Dom Perignon và Bacardi, nói với họ rằng tham gia một sự kiện hào nhoáng với toàn nhân vật quan trọng thế này sẽ là một cơ hội tuyệt vời cho họ. Chỉ cần một

vài trong số đó gửi cho tôi mấy thứ đồ miễn phí thì sẽ xong xuôi. (Và rõ ràng tôi đã buộc họ thề sẽ giữ bí mật. Nếu bất cứ ai trong số họ ba hoa, thì chết với tôi!)

Tôi căng thẳng liếc xuống chính mình và phủi phủi vết lấm ở chiếc áo khoác vải tuyết màu hồng xinh xắn của Minnie. Chúng tôi đang đi dọc quảng trường Piccadilly, cả đời tôi chưa bao giờ thấy sợ như lúc này. Cách chúng tôi hai trăm mét là khách sạn Ritz, và bên trong Ritz là Elinor, bà đang đợi trong dãy phòng suite, và chúng tôi đang tới đó.

Tôi vẫn chưa tin hẳn là mình đang làm điều này. Tôi đã sắp xếp một cuộc gặp bí mật. Tôi không nói gì với Luke. Cảm giác như một vụ phản bội trên quy mô lớn vậy. Nhưng đồng thời... cũng có cảm giác như đó là việc tôi cần làm. Tôi cần phải cho Elinor một cơ hội gặp mặt cháu bà. Chỉ một lần.

Và nếu nó biến thành một thảm họa hoặc nếu Elinor nói cái gì xóc óc, tôi sẽ giật lấy Minnie đưa đi ngay và vờ như chuyện này chưa từng xảy ra.

Ritz vẫn đẹp đẽ đường bệ như thường lệ và tôi chợt nhớ lại có lần mình từng hẹn Luke ở đây, trước cả khi chúng tôi chính thức hẹn hò. Nếu hồi đó tôi biết cuối cùng chúng tôi lại lấy nhau và có một cô con gái thì sẽ thế nào nhỉ? Nếu hồi đó tôi biết rồi cuối cùng tôi lại phản bội anh bằng một cuộc hẹn bí mật với mẹ anh thì sẽ thế nào nhỉ...

Thôi. Thôi ngay. Đừng nghĩ đến điều đó nữa.

Khi chúng tôi bước vào Ritz thì thấy một cô dâu tóc đen đang đứng cách mình chỉ vài bước chân trong chiếc váy cưới đáng kinh ngạc nhất với khăn voan dài lấp lánh cùng vương miện, tôi bất chợt thấy trào dâng một nỗi thèm khát. Trời ơi, ước gì mình được cưới nữa.

Ý tôi là, cưới Luke, dĩ nhiên rồi.

“Công chú.” Minnie chỉ ngón tay mũm mĩm vào cô dâu mắt bé tròn xoe. “Công chú!”

Cô dâu quay lại mỉm cười duyên dáng với Minnie. Cô rút ra một bông hồng nho nhỏ ra khỏi bó hoa của mình, sột soạt tiến về phía chúng tôi rồi đưa cho Minnie, con bé rạng rỡ cười đáp lại rồi với lấy bông hồng to nhất đẹp nhất.

“Không được, Minnie!” Tôi giật tay con bé ra vừa kịp lúc. “Cảm ơn cô rất nhiều!” tôi nói thêm với cô dâu. “Trông cô yêu quá. Con gái tôi nghĩ cô là công chúa đấy.”

“Hoàn Tử?” Minnie nhìn quanh. “Hoàn tự?” Cô dâu nhìn vào mắt tôi và bật cười.

“Hoàng tử của cô kia kìa, cháu yêu.” Cô chỉ vào một người đàn ông mặc lễ phục ban ngày đang tiến lại trên thảm hoa văn.

Ồi ời. Ông ta lùn, béo, hói và đã ngoài năm mươi. Trông ông ta giống con ếch hơn là hoàng tử. Nhìn cái nhú mày bối rối của Minnie, tôi có thể thấy ngay là nó không tin.

“Hoàn tự?” nó nhắc lại với cô dâu. “Hoàn tự đâu?”

“Chúc mừng, chúc cô một ngày hạnh phúc nhé!” tôi vội nói. “Chúng tôi phải đi đây...” Và tôi vội vã dắt Minnie đi, giọng trẻ con của con bé vẫn nheo nhéo, “Hoàn tự đâu?”

Tôi gần như đã mong người đàn ông ở quầy lễ tân sẽ nói, “Xin lỗi, Elinor Sherman ra ngoài cả buổi chiều rồi,” và chúng tôi có thể quên tiết chuyện này đi mà đến Hamleys. Nhưng rõ ràng là Elinor đã dặn trước với nhân viên, vì anh ta đã ngay lập tức chú ý và nói, “À vâng, khách của bà Sherman,” rồi đích thân tháp tùng tôi ra thang máy. Thế là, trước khi tôi kịp nhận ra, tôi đã đứng trong một hành lang trải thảm lịch lãm, gõ cửa, tay run lên.

Có lẽ đây là một ý tưởng khủng khiếp. Ôi trời ơi. Đúng vậy, phải không? Nó đúng là một ý tưởng khủng khiếp, khủng khiếp, tồi tệ...

“Rebecca.” Bà mở cửa đột ngột khiến tôi thét lên giật mình.

“Xin chào.” Tôi nắm tay Minnie chặt hơn, và trong một lát chúng tôi chỉ nhìn nhau chăm chăm. Elinor đang mặc một chiếc áo khoác sợi bouclé màu trắng, quanh cổ là một chuỗi ngọc trai khổng lồ. Có vẻ như bà thậm chí còn gầy hơn trước, mắt bà to một cách kỳ dị khi bà nhìn từ tôi sang Minnie.

Bà ta đang sợ, tôi chợt nhận ra.

Giá trị đảo lộn hết cả thế này. Tôi đã từng sợ bà ta phát khiếp.

“Vào đi.” Bà đứng sang một bên và tôi nhẹ nhàng dắt Minnie vào. Căn phòng rất đẹp, với đồ gỗ hoành tráng và cửa sổ nhìn ra công viên Green, có một chiếc bàn đặt sẵn bình trà và một khay bánh nhiều ngăn sang trọng đựng đầy những chiếc bánh éclair^[1] xinh xinh và đủ thứ bánh khác. Tôi dẫn Minnie đến một chiếc sofa cứng, bé con bé đặt lên đó. Elinor cũng ngồi xuống, và một khoảnh khắc im lặng ập xuống bối rối và khó chịu đến mức tôi gần như muốn thét lên. Cuối cùng Elinor hít vào một hơi.

[1] Một loại bánh gần như bánh su kem.

“Cháu uống trà nhé?” bà nói với Minnie.

Minnie chỉ ngậy ra nhìn bằng đôi mắt to của nó. Con bé có vẻ hơi sợ Elinor.

“Là trà Earl Grey đấy,” bà nói thêm với Minnie. “Nếu cháu thích loại khác thì bà sẽ gọi.”

Bà ta đang hỏi một đứa trẻ hai tuổi nó muốn uống trà nào? Bà ta đã bao giờ ký hợp đồng nào với một đứa hai tuổi chưa nhỉ?

Ừm. Thực sự thì, có lẽ là không.

“Elinor...” tôi nhẹ nhàng chen vào. “Con bé không uống trà. Nó không thực sự biết trà là cái gì đâu bà ạ. Nóng đấy con!” tôi nghiêm khắc nói khi Minnie đột ngột nhào người ra lấy cái ấm trà. “Không, Minnie”

“Ôi.” Elinor có vẻ bị tạt một gáo nước lạnh.

“Nhưng con bé có thể ăn bánh quy,” tôi nhanh chóng nói thêm.

Chính tôi cũng khá thích nhìn mấy chiếc bánh quy ấy. Cả bánh ngọt nữa.

Bằng một phần rất nhỏ của đầu ngón tay, Elinor đặt một chiếc bánh quy lên một chiếc đĩa chạm nổi vàng rồi đưa cho Minnie. Bà diên sao? Một chiếc đĩa sứ vô giá của khách sạn Ritz - và một đứa chập chững biết đi? Tôi gần như muốn bật mắt lại khi tưởng tượng ra cảnh Minnie đánh rơi cái đĩa, quăng cái đĩa đi, bóp vụn cái bánh quy, nói chung là gây ra cảnh hỗn loạn...

Nhưng, trước sự kinh ngạc của tôi, Minnie vẫn đang đĩnh đạc ngồi thẳng, đĩa trong lòng, bánh chưa đụng tới, ánh mắt vẫn không rời khỏi Elinor. Dường như con bé bị bà choáng ngợp. Và Elinor dường như cũng hơi choáng ngợp trước Minnie.

“Ta là bà nội cháu đây, Minnie,” bà cứng rắn nói. “Cháu có thể gọi ta là... Bà nội.”

“Bà nui,” Minnie ngần ngại nói.

Một tiếng sấm hoảng loạn vang lên trong đầu tôi. Tôi không thể để Minnie chạy lung tung mà nói “Bà nui” được. Luke sẽ muốn biết “Bà nui” là ai.

Thậm chí tôi còn không thể giả vờ là con bé đang nói về mẹ tôi, vì Minnie chỉ gọi mẹ tôi là “Bà”, hoàn toàn khác biệt.

“Không,” tôi vội nói. “Con bé không thể gọi bà là Bà nội hay Bà nui hay bất cứ gì như vậy được đâu. Ở nhà nó mà nói thế là Luke sẽ phát hiện ra. Anh ấy không biết là con đến đây đâu.” Tôi cảm thấy sự căng thẳng đã trườn vào giọng nói của mình. “Và không thể để anh biết. Được chứ ạ?”

Elinor yên lặng. Bà đang chờ tôi nói tiếp, tôi nhận ra điều đó. Tôi thực sự đang tự chuốc lấy mọi rắc rối rồi đây.

“Con bé có thể gọi bà là...” tôi lục tung trí óc mình để tìm cái gì đó khách quan và vô hại. “Quý bà. Minnie, đây là Quý bà. Con có thể nói từ Quý bà được không?”

“Quý bà.” Minnie nhìn Elinor, không chắc chắn.

“Tôi là Quý bà,” Elinor nói sau khi ngừng một lát, và tôi chợt cảm thấy nhói lên thương hại bà, thật lỗi bịch, vì tất cả cũng tại bà cứ cư xử như một mẹ nữ hoàng băng giá xấu tính như thế. Tuy vậy, ngồi trong một phòng khách sạn hạng sang và được giới thiệu với chính cháu nội mình là “Quý bà” thì kể cũng hơi bị thương.

“Bà đã mua cái này hay lắm.” Elinor đột ngột đứng dậy nhằm hướng phòng ngủ thẳng tiến. Tôi tóm lấy cơ hội này phải vội vạy cho Minnie và tổng một cái éclair vào mồm. Trời ạ, ngon quá đi mất. “Cho cháu này.” Elinor cứng đờ chìa ra một cái hộp.

Đó là tranh ghép hình, một bức thuộc trường phái ấn tượng. Hai trăm mảnh.

Vì Chúa! Trên đời này chẳng có cách nào để Minnie có thể ghép những mảnh kia thành bức tranh hoàn chỉnh. Khả năng con bé ăn nó thì nhiều hơn.

“Hay quá!” tôi nói. “Có lẽ chúng ta có thể chơi cùng nhau!”

“Ta thích tranh ghép hình lắm,” Elinor nói, và hàm tôi suýt thì há hốc ra. Đây là lần đầu tiên. Tôi chưa từng nghe thấy Elinor bảo thích bất cứ cái gì bao giờ.

“Ừm... à... để con mở...”

Tôi mở cái hộp và lắc cho các mảnh ghép rơi ra bàn, hoàn toàn tin là Minnie sẽ vồ lấy rồi cho vào bình trà hay gì đó.

“Cách duy nhất để hoàn thành một bức tranh ghép là phải có phương pháp,” Elinor nói với Minnie. “Trước hết chúng ta phải lật hết các mảnh lên.”

Khi bà làm vậy, Minnie đã vơ lấy một nắm.

“Không,” Elinor nói, và bắn cho Minnie một trong số các ánh mắt băng giá từng làm tôi muốn run lên cầm cập. “Không phải như thế.”

Trong một thoáng, Minnie không nhúc nhích, bàn tay tí xíu vẫn nắm chặt mấy mảnh ghép, như thể suy nghĩ xem Elinor nghiêm túc đến bao nhiêu. Mắt họ chạm nhau, trông cả hai đều cương quyết chết đi được; thực ra...

Ôi trời ơi, trông họ giống nhau.

Tôi nghĩ mình sắp mắc chứng thở gấp hoặc ngất xỉu hoặc gì đó. Trước đây tôi chưa từng để ý, nhưng quả thực Minnie có đôi mắt, cái điệu vênh cằm và ánh mắt chăm chăm độc đoán y như bà nó.

Nỗi sợ khủng khiếp nhất của tôi đã thành hiện thực. Tôi đã đẻ ra một Elinor con. Tôi vớ lấy một chiếc bánh trứng đường nhai trệu trạo. Tôi cần đường, để đối phó với cơn sốc này.

“Đưa mấy miếng ghép đó cho bà,” Elinor bảo Minnie - và, sau khi ngừng một thoáng, Minnie đưa.

Thế quái nào mà Minnie lại cư xử ngoan thế nhỉ? Có chuyện gì vậy?

Elinor bắt đầu xếp các mảnh ghép lên bàn, ánh mắt tập trung. Ồi, Bà ấy thích chơi tranh xếp thật đấy hả?

“Luke khỏe không?” bà nói mà không ngẩng lên, và tôi co rúm lại.

“Anh ấy... anh ấy... khỏe” Tôi nhấp một ngụm trà, đột nhiên ước gì nó có pha rượu brandy. Chỉ nhắc đến Luke thôi là tôi đã giật bắn mình. Lẽ ra tôi không nên có mặt ở đây; Minnie không nên ở đây; nếu Luke mà phát hiện ra... “Bọn con phải về sớm,” tôi đột ngột nói. “Minnie, năm phút nữa thôi đấy.”

Tôi không thể tin mình đang hành động với ngàn ấy tự tin. Hồi trước chỉ có Elinor ào ào đến rồi ầm ầm về theo ý bà còn toàn bộ chúng tôi phải chạy theo.

“Luke và ta có một... bất đồng.” Đầu Elinor vẫn đang cúi đầy quyết tâm trên những mảnh ghép.

Tôi hơi bị kinh ngạc. Elinor không hay khơi ra những chủ đề gia đình rắc rối.

“Con biết,” tôi nói ngắn gọn.

“Có một vài yếu tố trong tính cách của Luke mà ta thấy” - lại ngừng - “khó mà hiểu nổi.”

“Elinor, thực tình con không thể can dự vào việc này,” tôi nói không thoải mái lắm. “Con không thể nói về chuyện đó. Đó là chuyện giữa bà và Luke. Thậm chí con còn không biết chuyện gì đã xảy ra, ngoại trừ chuyện bà đã nói gì đó về Annabel...”

Tôi vừa tưởng tượng ra hay Elinor vừa khẽ giật giật vậy? Bàn tay bà vẫn đang tráo những mảnh ghép, nhưng mắt bà xa xăm. “Luke hết lòng với... người phụ nữ đó,” bà nói.

Lại người phụ nữ đó. “Vâng, Luke cũng gọi bà bằng chính từ đó,” tôi muốn nói vậy.

Nhưng dĩ nhiên tôi không nói. Tôi chỉ nhấp trà, quan sát bà, càng lúc càng tò mò. Ai biết được cái gì đang diễn ra dưới mái tóc như sơn mài kia? Phải chăng bà đã nghĩ về cuộc cãi vã với Luke suốt thời gian này? Phải chăng cuối cùng bà cũng nhận ra mình đã đặt chân nhầm vào tình huống khó xử ra sao? Phải chăng cuối cùng bà cũng nhận ra bà đã bỏ lỡ những gì?

Tôi chưa từng biết một bí ẩn nào như Elinor. Tôi muốn trườn vào đầu bà, chỉ một lần thôi, để xem điều gì khiến bà động lòng.

“Ta mới gặp bà ấy một lần.” Elinor ngẩng đầu lên, nét mặt thắc mắc. “Bà ấy không có vẻ gì là tinh tế đặc biệt. Thanh lịch cũng không.”

“Bà đã nói vậy với Luke sao?” tôi không thể ngăn mình kêu lên bực bội. “Rằng Annabel không tinh tế hay thanh lịch? Thảo nào anh ấy bỏ bà đi. Bà ấy chết rồi, Elinor! Anh ấy cực kỳ đau lòng.”

“Không,” Elinor nói, và giờ chắc chắn đã có một chút giận giật bên dưới mắt bà. Chắc hẳn đó phải là mi li mét vuông duy nhất không có Botox. “Ta không nói vậy. Ta chỉ đang cố hiểu phản ứng quá khích của nó.”

“Luke không bao giờ phản ứng quá khích!” tôi tức giận bật lại.

OK, kể ra cũng không hẳn. Tôi phải thừa nhận rằng Luke có tiếng là thỉnh thoảng cũng phản ứng quá khích. Nhưng, thật tình tôi chỉ muốn lấy cái bình trà bạc mà đập cho Elinor một phát vào đầu.

“Nó yêu bà ta,” giờ bà nói, và tôi chẳng biết đó là một câu hỏi hay câu khẳng định.

“Phải! Anh ấy yêu bà ấy!” tôi trừng mắt nhìn Elinor. “Dĩ nhiên là vậy!”

“Tại sao?”

Tôi nhìn bà ta đầy băn khoăn, không biết có phải bà ta đang cố ghi điểm trước mặt tôi không - rồi tôi nhận ra bà ta hỏi nghiêm túc. Đúng là bà ta muốn biết tại sao.

“Ý bà là sao, tại sao ư?” tôi cau tiết đáp trả. “Sao bà có thể hỏi tại sao được nhỉ? Bà ấy là mẹ anh ấy cơ mà!”

Một sự im lặng sắc lẹm. Lời của tôi dường như vẫn đang lửng lơ trong không khí tĩnh lặng. Một cảm giác ngưng ngạt sờn gai ốc trườn khắp tôi.

Bởi vì, đương nhiên Annabel không phải là mẹ Luke. Nói đúng ra Elinor mới là mẹ anh. Sự khác biệt là, Annabel biết cách làm mẹ.

Elinor không biết làm mẹ là như thế nào. Nếu biết, bà đã không bỏ rơi bố con Luke từ đầu, khi Luke còn nhỏ xíu. Nếu biết, bà đã không quay lưng đi vào cái ngày anh đến New York hồi mười bốn tuổi. Tôi sẽ không bao giờ quên anh đã kể với tôi, anh đã chờ bên ngoài tòa nhà văn phòng của bà ra sao, tuyệt vọng muốn gặp bà mẹ huyền thoại, tuyệt trần mà anh chưa từng biết mặt. Rằng cuối cùng bà cũng xuất hiện, hoàn hảo và xinh đẹp như một nữ hoàng. Anh kể với tôi rằng bà trông thấy anh từ bên kia con phố, rằng bà hẳn phải biết chắc chắn anh là ai... nhưng vờ như không biết. Bà chỉ lên taxi rồi biến mất. Và họ chẳng hề gặp lại đến tận khi anh trưởng thành.

Có nghĩa dĩ nhiên anh đã phần nào có ác cảm với Elinor. Và dĩ nhiên bà đã khiến anh thất vọng, hết lần này đến lần khác. Annabel hoàn toàn hiểu điều này và đã kiên nhẫn, ủng hộ anh vô bờ bến - thậm chí đến khi Luke đã lớn và bị ảnh hưởng rất nhiều từ Elinor. Bà biết anh luôn lóa mắt trước bà mẹ ruột; bà biết

anh sẽ bị bà ấy làm tổn thương. Tất cả những gì bà muốn làm là bảo vệ anh đến hết sức mình như mọi bà mẹ khác muốn bảo vệ con mình.

Trong khi Elinor... Elinor chẳng biết điều gì.

Một nửa trong tôi muốn nói, “Bà biết không, Elinor? Quên hết đi. Bà chẳng bao giờ hiểu được đâu.” Nhưng nửa còn lại chỉ muốn đón nhận thách thức này. Tôi muốn giúp bà hiểu, ngay cả khi rút cục điều đó là bất khả đi chăng nữa. Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng sắp xếp những ý nghĩ của mình. Tôi cảm thấy mình sắp giải thích cho bà hiểu một thứ ngoại ngữ.

“Annabel yêu Luke,” cuối cùng tôi nói, gấp khăn ăn thành nếp. “Vô điều kiện. Bà yêu Luke vì tất cả những điểm tốt cũng như những nhược điểm của anh. Và bà không đòi đền đáp.”

Trong suốt thời gian quen biết Luke, Elinor chỉ quan tâm đến anh khi anh có thể làm gì đó cho bà hay quyền tiền cho cái quỹ từ thiện vợ vắn của bà hoặc tỏa ra chút hào quang nào đó cho bà hưởng ké. Thậm chí cả tiệc cưới mà bà đặt cho chúng tôi ở Plaza cũng chỉ có xoay quanh bà và vị trí của bà trong xã hội.

“Annabel sẽ làm mọi thứ vì Luke.” Tôi chăm chăm nhìn đầy quyết tâm xuống khăn ăn. “Và bà ấy không bao giờ trông đợi phần thưởng hay kết quả. Bà tự hào về thành công của anh ấy, dĩ nhiên là vậy, nhưng bà vẫn sẽ yêu thương anh như thế dù cho anh có làm gì. Có đạt được gì. Anh chỉ là cậu bé của bà và bà yêu anh ấy. Tình yêu ấy không bao giờ ngưng nghỉ. Con nghĩ bà ấy không thể ngừng yêu thương anh.”

Tôi cảm thấy hơi nghẹn lại nơi cổ họng. Dù tôi chưa gặp Annabel nhiều, song cái chết của Annabel cũng tác động đến tôi. Đôi khi tôi vẫn không thể tin là bà không còn nữa.

“Và con cũng muốn cho bà biết là bà ấy rất thanh lịch và tinh tế,” tôi không thể không nói thêm, hơi dữ dội. “Bởi vì khi Luke bắt đầu dành nhiều thời gian hơn ở New York và làm quen với bà, bà ấy vẫn chỉ nói về bà bằng lời tốt đẹp. Bà ấy yêu Luke nhiều đến mức thà làm vậy mà thấy anh hạnh phúc còn hơn cho anh biết bà ấy bị tổn thương. Đó là một cách cư xử thanh lịch và tinh tế, nếu bà muốn biết ý kiến của con”

Trước sự kinh hoàng của chính mình, mắt tôi đã ướt rượt. Lẽ ra tôi không nên rơi vào tình huống này. Tôi vùng vằng quệt mắt và nắm tay Minnie.

“Mẹ con mình phải về thôi, Min. Cảm ơn vì món trà, Elinor ”

Tôi quờ quạng tìm túi xách. Tôi phải ra khỏi đây. Thậm chí tôi còn chẳng buồn mặc áo khoác cho Minnie tử tế, chỉ vớ lấy nó và đã ra tới cửa khi giọng Elinor đập vào sau đầu tôi.

“Ta muốn gặp lại Minnie.”

Dù không muốn, tôi vẫn quay lại nhìn bà. Bà đang ngồi thẳng lưng bệ vệ trên ghế, mặt trắng bệch và vô cảm như thường lệ. Tôi không biết bà có nghe thấy những gì tôi vừa nói hay không chứ đừng nói liệu bà có để nó vào đầu không.

“Ta sẽ...” Dường như bà phải khổ nhọc lắm mới nói được. “Ta sẽ rất biết ơn lòng tốt của con nếu con có thể sắp xếp một buổi gặp nữa cho ta và Minnie.”

Bà ấy sẽ “biết ơn lòng tốt” của tôi. Trời ơi, xem thế giới đảo lộn thế nào kìa.

“Con không chắc nữa,” tôi nói sau một khoảng dừng. “Có lẽ.”

Các ý nghĩ đang nhảy nhót quanh đầu tôi. Đây không thể biến thành khởi đầu của những cuộc gặp thường xuyên. Chỉ nên một lần rồi thôi. Chưa gì tôi đã cảm thấy như mình đang phản bội Luke. Và Annabel. Và tất cả những người khác. Tôi đang làm gì ở đây thế này?

Nhưng đồng thời tôi không thể bỏ hình ảnh này ra khỏi đầu: Minnie và Elinor im lặng nhìn nhau chăm chú với cùng một ánh mắt như thói miên.

Nếu tôi không cho họ gặp nhau bao giờ nữa, tôi có đang lặp lại những gì đã xảy ra với Luke hay không? Liệu Minnie có thể mắc phức cảm gì đó và trách tôi vì đã không cho nó gặp bà nội?

Ôi trời. Phức tạp quá đi mất. Tôi không thể xử lý được. Tôi muốn một gia đình bình thường, không có gì phức tạp, nơi những người bà là người tốt bụng ngồi bên lò sưởi đan len.

“Quả thật là con không chắc,” tôi nhắc lại. “Bọn con phải đi đây.”

“Tạm biệt, Minnie.” Elinor chìa một tay ra cứng đờ, như một nữ hoàng.

“Bye bye, Quý bà,” Minnie vui tươi nói.

Cái túi váy xinh xinh của Minnie nhét đầy mảnh ghép hình, tôi chợt để ý. Tôi nên lấy chúng ra, trả lại cho Elinor. Bởi vì nếu không bà sẽ tốn hàng thập kỷ để cố gắng xếp một bức tranh thiếu mảnh ghép. Như thế thì bà sẽ khó chịu và bực mình lắm, đúng không?

Vì là một người lớn chín chắn, tôi nên đem trả lại.

“Vâng, tạm biệt,” tôi nói, bước ra khỏi cửa, và sập lại.

SUỐT TRÊN ĐƯỜNG VỀ NHÀ tôi như sa lầy trong cảm giác tội lỗi và sợ bóng sợ gió. Tôi không thể nói với ma nào rằng hôm nay tôi đã ở đâu. Không ai có thể hiểu được mà Luke thì sẽ tổn thương ghê gớm. Hoặc điên tiết. Hoặc cả hai.

Khi tiến vào bếp, tôi gồng mình chuẩn bị đón nhận màn tra hỏi tôi và Minnie đã đi đâu suốt buổi chiều, nhưng mẹ tôi chỉ ngồi đó ngẩng lên mà bảo, “Chào con yêu.” Có cái gì đó trong giọng nói cao vút, chói tai của mẹ khiến tôi phải liếc lại bà lần nữa. Má bà đang ứng hồng một cách đáng nghi ngờ.

“Con chào mẹ. Mọi chuyện ổn chứ ạ?” Ánh mắt tôi rớt xuống đôi tất màu xanh hải quân trong tay bà. “Mẹ đang làm gì thế?”

“À!” Rõ ràng này giờ bà đang chờ tôi hỏi. “Mẹ tưởng đã rõ quá rồi! Mẹ đang vá lại tất của bố con, vì chúng ta đang túng quẫn đến nỗi không thể mua quần áo mới nữa...”

“Tôi đâu có bảo thế!” Bố sải bước vào bếp đứng sau lưng tôi.

“... nhưng giờ ông ấy lại bảo đôi tất này ‘không thể đi nổi!’” Mẹ nói nốt câu. “Con thấy trông có giống không thể đi nổi nữa không, Becky?”

“Ừm...”

Tôi xem xét chiếc tất mẹ dúm vào tôi. Không có ý chê bai tay nghề vá của mẹ đâu, nhưng trông nó hơi bị lộn nhồn, với những mũi khâu to dùng bằng len xanh da trời sáng. Tôi sẽ không háo hức đi nó lắm đâu.

“Bố không thể mua mấy đôi tất mới ở cửa hàng Một Bảng sao?” tôi gợi ý.

“Tất mới ấy à? Ai sẽ trả tiền cho chúng thế, tôi hỏi được không?” mẹ rít lên hỏi, như thể tôi vừa khuyên bố mua những đôi tất thượng hạng đặt làm riêng có chữ cái đầu tên bố trên đó ở phố Jermyn vậy.

“À... ờ... có một bảng thôi...”

“Tôi đã đặt mua mấy đôi từ cửa hàng John Lewis,” bố nói, với vẻ dửng-dò-bàn-thêm.

“John Lewis cơ đấy!” Giọng mẹ rít lên thậm chí còn cao hơn. “Giờ chúng ta đã đủ tiền mua đồ ở John Lewis rồi sao? Tôi hiểu rồi: với ông thì có một quy định, Graham ạ, còn tôi thì quy định khác. À, miễn là tôi biết vị trí của mình...”

“Jane, đừng có lố bịch như thế. Bà và tôi đều biết là một đôi tất chẳng thể nào hủy hoại chúng ta...”

Một cách rón rén, tôi nắm tay Minnie dắt ra khỏi bếp.

Lúc này bố mẹ tôi đều đang khó chịu, đặc biệt là mẹ. May mà trên đường về tôi đã cho Minnie ăn bữa khuya sớm ở Pizza Express nên con bé chỉ cần tắm rồi uống sữa nữa thôi. Rồi, khi nó đi ngủ, tôi có thể đăng nhập vào tài khoản email bí mật của mình đăng xem đã có ai trả lời chưa...

“Becky.” Giọng Luke khiến tôi giật bắn người như con mèo phải nước sôi. Anh ở đó, đang xuống cầu thang. Anh ở nhà làm gì vào lúc sớm sủa thế này nhỉ? Anh đã biết chuyện Elinor rồi sao? Anh đang nghi ngờ cái gì ư?

Thôi ngay. Bình tĩnh nào, Becky. Anh ấy không nghi ngờ gì đâu. Anh ấy vừa có cuộc hẹn với khách hàng ở Brighton, thế thôi.

“Ôi, chào anh!” tôi nhí nhảnh nói. “Minnie và em vừa mới...ra ngoài.”

“Cũng hợp lý.” Luke vút cho tôi một cái liếc mắt khó hiểu. “Cô bé của bố thế nào rồi?” Anh đã tới cuối cầu thang và nhắc bóng Minnie trong vòng tay.

“Quý bà,” Minnie nghiêm trang nói.

“Quý bà?” Luke cù cằm con bé. “Quý bà nào, cưng?”

“Quý bà.” Mắt con bé mở to và đầy ngưỡng mộ. “Xếp hình.”

Giời ạ! Từ khi nào Minnie biết nói từ xếp hình thế? Sao con bé lại chọn đúng lúc này mà mở rộng vốn từ? Nó còn đột nhiên nghĩ ra những từ nào nữa? Elinor? Khách sạn Ritz? Biết sao không, bố yêu, hôm nay con đi gặp bà nội đấy?

“Xếp hình.” Nó moi mấy mảnh ghép ra khỏi túi rồi chìa ra khoe Luke. “Quý bà.”

“Buồn cười quá!” tôi vội bật cười. “Bọn em đi xem mấy tranh ghép hình trong cửa hàng và có một bức hình Mona Lisa. Chắc vì thế mà con bé nói từ xếp hình và quý bà.”

“Trà,” Minnie nói thêm.

“Mẹ con em còn uống trà nữa,” tôi tuyệt vọng chen vào. “Chỉ bọn em. Chỉ hai mẹ con.”

Đừng nói “Bà nội”, vì Chúa đừng nói “Bà nội”...

“Nghe hay đấy.” Luke đặt Minnie xuống sàn. “Mà em này, anh vừa nhận được tin nhắn qua điện thoại từ trợ lý của Michael.”

“Michael!” tôi lơ đãng nói. “Tuyệt quá. Ông ấy khỏe chứ?” Michael là một trong những người bạn lớn tuổi nhất của chúng tôi, hiện đang sống ở Mỹ. Ông từng là đối tác làm ăn của Luke nhiều năm, nhưng giờ ông đã ít nhiều nghỉ hưu.

“Anh không rõ nữa. Tin nhắn hơi lạ.” Luke lấy ra một tờ giấy ghi chú và liếc nhìn nó bắn khoắn. “Đường dây hơi nhiễu, nhưng anh nghĩ là cô trợ lý đã nói cái gì đó về ngày 7 tháng Tư? Về việc không thể tổ chức tiệc?”

Tiệc?

Tiệc?

Thế giới dường như đóng băng. Tôi không cục cựa nổi, kinh hoàng nhìn Luke. Tim tôi dường như đang đập bùm bùm trong đầu. Trợ lý của Michael gọi điện làm quái gì không biết? Lẽ ra cô ấy nên email. Việc này lẽ ra nên là một bí mật. Chứ ấy tôi viết còn chưa đủ to hay sao? Tôi nói chưa đủ rõ hay sao?

“Ông ấy đã từng mời chúng ta đến dự cái gì à?” Trông Luke bối rối “Anh chẳng nhớ đã nhận được lời mời nào cả.”

“Em cũng vậy,” tôi cố nặn ra lời đáp, sau một khoảng thời gian chắc phải tới sáu giờ. “Nghe có vẻ như tin nhắn này lộn xộn nhỉ.”

“Đằng nào chúng ta cũng chẳng đến tận Mỹ được.” Luke nhú mày nhìn mẫu tin. “Không khả thi tí nào. Mà hình như hôm đó anh còn có việc gì đấy. Hội thảo tập huấn thì phải.”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu như điên. “Đúng. Chắc, sao không để em gọi lại cho Michael để hỏi nhỉ?” Tôi cầm lấy tờ giấy ghi chú, cố hết sức để không giật phất khỏi tay Luke. “Cứ để em. Đằng nào em cũng muốn hỏi thăm con gái ông ấy. Thỉnh thoảng khi tới London cô ấy vẫn ghé The Look mà.”

“Dĩ nhiên là thế rồi. Cô ấy còn đi đâu được nữa?” Luke nở nụ cười hòa hoãn, nhưng tôi không thể đáp lại.

“À... anh cho Minnie đi tắm được không?” Tôi cố nói thật điềm tĩnh. “Em cần phải gọi điện một lát.”

“Được chứ.” Luke tiến lại cầu thang. “Đi nào, Minnie, đến giờ đi tắm rồi.”

Tôi chờ tới khi hai bố con lên tới chiếu nghỉ mới lĩnh ra ngoài bấm số gọi nhanh cho Bonnie.

“Thảm họa! Đại thảm họa rồi!” Thậm chí tôi còn không chờ chị a lô nữa. “Trợ lý của một trong số khách mời đã gọi điện nói chuyện bữa tiệc! Cô ta còn để lại lời nhắn cho Luke! Ôi cha em đã xoay xở cứu được tình hình... nhưng nếu chẳng may em không cứu được thì sao?”

“Ôi trời ơi.” Nghe giọng Bonnie choáng váng. “Xui quá.”

“Em đã viết lên giấy mời là Đừng gọi điện!” tôi liền thoáng gần như hoảng loạn. “Làm sao mà nói rõ hơn thế được nữa? Nhờ những người khác cũng bắt đầu gọi điện thì sao? Em phải làm gì?”

“Becky, đừng hoảng,” Bonnie nói. “Để tôi suy nghĩ cái đã. Hay mai bọn mình gặp nhau ăn sáng rồi lên kế hoạch đi? Tôi sẽ báo đến muộn với Luke.”

“OK. Cảm ơn chị nhiều lắm, Bonnie. Hẹn gặp chị ngày mai nhé.”

Từ từ thì nhịp tim tôi cũng bắt đầu dịu đi. Thật lòng mà nói, tổ chức một bữa tiệc bất ngờ cũng như chạy nước rút một trăm mét mà không hề có ai cảnh báo gì suốt quá trình vậy. Nhẽ ra người ta nên học tổ chức tiệc bất ngờ thay vì học chạy một thầy một trò chứ.

Ồ, thế có khi cuối cùng tôi lại siêu mảnh mai mà chẳng tốn công tập tành ấy chứ. Thế thì hay phải biết.

Tôi cất điện thoại đi và vừa quay trở vào nhà thì nghe thấy tiếng ì ì của động cơ nào đó. Một chiếc xe tải trắng đang bẻ lái vào lối xe, kỳ quặc thế nhỉ?

“Xin chào.” Tôi dướm dẹ tiến lại. “Tôi giúp gì được anh?”

Một đồng chí mặc áo phông chuỗi người khỏi cabin xe. Ông ta chắc phải gần năm mươi, râu tóc sẫm màu, cẳng tay khổng lồ xăm hình.

“Cô là cô gái đang trao đổi phải không? Becky?”

“Gì cơ?” Tôi nhòm ông ngạc nhiên. Có chuyện gì thế nhỉ? Gần đây tôi thậm chí còn chẳng đăng thêm quảng cáo nào. Trừ phi ông ta có mẫu kính mát Prada mới nhất và muốn đổi lấy một chiếc khăn quàng Missoni màu xanh da trời.

Chuyện đó thì tôi nghi lắm.

“Con gái tôi hứa cho cô một cái rạp phải không? Nicole Taylor? Mười sáu tuổi?”

Đây là bố của Nicole ư? Tôi chợt để ý thấy một cái nhú mày dữ dằn giữa hai mắt ông ta. Khỉ gió. Trông ông ta khá đáng sợ. Ông ta đang định dẫn dắt tôi cái tội trao đổi với một đứa trẻ ranh sao?

“À vâng, nhưng...”

“Tối qua toàn bộ câu chuyện đã bại lộ. Vợ tôi muốn biết con bé lấy mấy cái túi cô cho nó đâu ra. Lẽ ra Nicole đừng bao giờ làm vậy.”

“Lúc đó tôi không để ý là con bé còn ít tuổi quá,” tôi vội nói. “Tôi xin lỗi...”

“Cô nghĩ một cái rạp có giá bằng hai cái túi hay sao?” ông ta nói đầy đe dọa.

Ôi trời ơi. Ông ta nghĩ tôi định lừa đảo gì sao?

“Không! Ý tôi là... tôi không biết!” Giọng tôi run bần vì sợ. “Tôi chỉ hy vọng có ai có một cái rạp không dùng mà cũng không muốn giữ, anh biết đấy, để chật nhà ấy mà...”

Tôi bỏ dở câu nói khi nhận ra giọng mình có thể vọng lên qua cửa sổ phòng tắm. Chết tiệt.

“Ta nói nhỏ thôi được không?” Tôi rón rén tiến lại gần chiếc xe. “Toàn bộ vụ này phải được giữ bí mật. Nếu chồng tôi xuất hiện thì anh bảo là tôi đang mua hoa quả của anh nhé, OK?”

Bố Nicole bắn cho tôi một ánh mắt ngờ vực rồi nói, “Hai cái túi đó giá bao nhiêu vậy?”

“Túi mới thì mỗi cái khoảng nghìn bảng. Còn tùy xem anh thích Marc Jacob đến đâu, tôi đoán vậy...”

“Nghìn bảng.” Ông ta lắc lắc đầu không tin nổi. “Thật là đồ chíp hôi diên khùng. ”

Tôi không dám chen vào, dù là đồng ý hay không đồng ý. Thực ra, giờ khi nghĩ lại, tôi thấy có thể lúc đó ông ta nói về tôi.

Đột ngột bố Nicole lại nhìn tôi trân trân. “Thôi được rồi,” ông ta nặng nhọc nói. “Nếu con gái tôi đã hứa cho cô một cái rạp, tôi sẽ cung cấp một cái rạp. Tôi không thể dựng nó ra hết kích thước được, cô sẽ phải tự dựng lấy. Nhưng lúc này chúng ta đang phải im lặng. Tôi sẽ chọn cho cô một cái sau.”

Trong một lát tôi không thể tin được vào tai mình.

“Anh cho tôi một cái rạp ấy à?” Tôi lấy tay bịt miệng. “Ồi trời ơi. Anh có biết là anh vừa cứu mạng tôi không?”

Bố Nicole bật cười một tiếng rồi chìa cho tôi danh thiếp. Một trong các cậu này sẽ liên lạc với cô. Cứ hẹn ngày với cậu ta, bảo đã thông qua Cliff rồi, chúng tôi sẽ giúp cô.” Ông ta ken két vào sổ xe tải và bắt đầu đầu chuyển hướng khỏi lối xe.

“Cám ơn anh Clift!” tôi gọi với theo. “Nhấn với Nicole là tôi hy vọng con bé thích mấy cái túi!”

Tôi muốn nhảy một vòng quanh đây. Tôi muốn hú hét. Tôi đã có một cái rạp! Mà không hề tốn hàng nghìn bạc, mọi chuyện đều được giải quyết. Biết ngay là mình sẽ làm được mà.

ĐƠN VỊ NGHIÊN CỨU CHÍNH SÁCH TIỀN TỆ TRỰC THUỘC TRUNG ƯƠNG

Tầng 5*180 Whitehall Place* London SW1

Cô Rebecca Brandon

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 28 tháng Hai năm 2006

Rebecca thân mến,

Cảm ơn cô vì đã trả lời ngay lập tức. Cô thật tốt bụng khi cho phép chúng tôi nhanh chóng như vậy.

Không may là, Chuyên san kinh tế tiền tệ Anh không phải là họa báo xuất bản định kỳ và không có “biên tập ảnh” hay “stylist” như cô gợi ý. Bởi thế tôi không thể sử dụng các bức ảnh chụp áo khoác Missoni, thắt lưng và bốt mà cô đã vì lòng tốt mà gửi kèm. Tôi xin trả lại với những lời cảm ơn sâu sắc.

Trân trọng

Edwin Tredwell

Giám đốc Nghiên cứu Chính sách

12. Chương 12

LẦN NÀY CHÚNG TÔI đến một nhà hàng ở trung tâm London, rất xa văn phòng của Luke. Khi đến tôi đã thấy Bonnie chờ sẵn ở một bàn trong góc, trông hoàn hảo trong bộ vét màu đỏ san hô và đôi hoa tai ngọc trai mà tôi đã bắt Luke mua làm quà sinh nhật cho chị. Trông chị cực kỳ thoải mái khi ngồi đó một mình, đầu ngẩng cao, diềm tã nhấp trề. Như thể đang ngồi trong nhà hàng của chính mình vào lần thứ một triệu.

“Đôi hoa tai đẹp quá!” tôi nói, trượt vào ghế đối diện.

“Thật tinh xảo!” Bonnie đáp, chạm vào một chiếc. “Hy vọng cô đã nhận được tin nhắn cảm ơn của tôi, Becky ạ. Làm sao cô làm được thế?”

“Em phải tinh tế lắm đấy,” tôi tự hào nói. “Em thấy đôi này trên mạng và bảo Luke em muốn mua cho em. Rồi em nói, ‘Thực ra thì không! Nó hợp với màu sắc quần áo của ai đó hơn. Ai đó như trợ lý của anh, chị Bonnie ấy!’”

Tôi sẽ không nhắc tới việc tôi đã phải nhắc lại câu đó năm lần, mỗi lần một lớn tiếng hơn, trước khi Luke buồn ngẩng lên khỏi cái laptop.

“Cô đúng là chuyên gia.” Bonnie thở dài. “Còn tôi thì e rằng mình không được may mắn lắm với cái phòng tập thể dục dưới tầng hầm của cô. Tôi đã cố nhắc tới...”

“Ôi, không phải lo chuyện ấy nữa đâu chị ạ. Đẳng nào thì hiện tại vụ căn nhà cũng đang bị dẹp đi rồi.” Tôi nhắc thực đơn lên, rồi lại lơ đãng đặt xuống. “Em bận tâm tới vụ tiệc tùng nhiều hơn. Chị có tin được tôi qua đã có chuyện gì không?”

“Cứ dính đến giấy mời là người ta lại tắc trách.” Bonnie tắc lưỡi bất bình. “Họ chẳng bao giờ chịu đọc phần hướng dẫn cho tử tế.”

“Vậy em phải làm gì đây?” Tôi đang khắp khởi hi vọng Bonnie đã nghĩ ra một giải pháp thông minh nào đó rồi - và, biết ngay, chị gạt đầu điềm điềm.

“Tôi có gợi ý thế này. Chúng ta sẽ đích thân liên lạc với từng khách mời, nhắc lại bản chất tuyệt mật của bữa tiệc, ngăn chặn trước mọi sự vụ không may tiếp theo.”

“Vâng,” tôi chậm rãi nói. “Vâng, ý này hay. Mai em sẽ mang danh sách khách đi làm.”

“Tôi có thể gợi ý thế này được không, Becky, cô hãy để tôi gọi điện cho?” Bonnie dịu dàng nói. “Nếu cô làm, cô sẽ tạo ấn tượng rằng cô là đầu mối liên lạc. Nhưng cô không nên là đầu mối liên lạc. Chúng ta cần tách cô khỏi số khách mời càng nhiều càng tốt, để tránh bất cứ nhầm lẫn nào sau này.”

“Nhưng như thế thì mất công lắm! Chị không thể làm một mình!”

“Tôi không phiền tí nào đâu. Thật đấy, tôi rất sẵn lòng mà.” Chị ngáp ngừng. “Khá là vui!”

“Ôi... cảm ơn chị!”

Một cậu phục vụ lướt qua và tôi gọi một tách cappuccino đúp. Tôi cần caffeine. Vụ tiệc tùng này vất vả hơn tôi tưởng. Các cơ bàn tay tôi đang đau nhừ vì cắt túi ni lông làm bông cổ vũ (Tôi đã làm được bảy mươi hai cái) và tôi liên tục sợ bóng sợ gió rằng Luke sẽ tình cờ bắt gặp thư mục chứa các ghi nhớ của tôi. Đêm qua tôi nằm mơ anh về nhà đúng lúc tôi đang làm bánh sinh nhật cho anh trong một cái tô trộn bột khổng lồ, và tôi phải nói dối đó là bữa sáng, còn anh cứ liên tục nói, “Nhưng mà anh không muốn ăn bánh vào buổi sáng.”

Một giấc mơ ngu ngốc, vì không đời nào tôi lại làm bánh cho hai trăm người.

Ôi trời. Cần phải thêm vào danh sách ngay. Đặt bánh sinh nhật.

“Becky yêu quý, cứ bình tĩnh,” Bonnie nói, như thể đọc được suy nghĩ của tôi. “Những nỗi sợ hãi nho nhỏ luôn xuất hiện. Nhưng dường như tôi thấy cô đã tổ chức bữa tiệc này đâu ra đấy một cách đáng ngạc nhiên. Cô biết không, Luke có những nhân viên vô cùng trung thành,” chị khẽ nói thêm. “Họ sẽ rất hân hoan được bắt lấy dịp này để thể hiện lòng trân quý anh.”

“Ôi!” tôi cảm thấy chút ánh sáng le lói. “Ừm... dù sao thì thế cũng tốt.”

“Tôi chưa từng có sếp nào đứng lên bảo vệ nhân viên với quyết tâm ngần ấy. Nếu gặp phải một khách hàng khó khăn hay một lời phàn nàn, Luke luôn khẳng khái đích thân tiếp chuyện. Anh nói tên anh gắn trên cửa và anh nên đón nhận mọi chỉ trích. Dĩ nhiên, đó cũng có thể là một nhược điểm,” chị trầm ngâm nói thêm, nhấp trà. “Tôi nghĩ có lẽ anh nên ủy thác cho người khác nhiều hơn.”

Tôi không thể không nhìn Bonnie bằng con mắt khác. Chị đã quan sát được bao nhiêu khi ngồi đó lặng lẽ trong góc, nhìn ngắm mọi người?

“Khách hàng trong vụ than thiếc gì đó nghe có vẻ hay,” tôi nói, hy vọng như được chị nói thêm gì đó.

“Ừ đúng. Luke hào hứng với kết quả vụ đó lắm. Dĩ nhiên anh cố không hy vọng quá nhiều – nhưng tôi luôn biết cuộc gặp nào thì quan trọng với anh ấy,” Bonnie chợt hé cười, “vì anh ấy thất lại cà vạt.”

“Đúng?” tôi kêu lên, vui sướng công nhận. “Ồ nhà anh ấy cũng vậy đấy!”

Chúng tôi mỉm cười với nhau, và tôi nhấp cappuccino của tôi. Về vài khía cạnh thì có vẻ kỳ cục khi nói về Luke sau lưng anh. Nhưng mặt khác thì khá dễ thương, có ai đó để mình sẻ chia. Không còn ai khác biết những thói quen thường nhật của Luke.

“Chị có hay kết bạn với vợ các sếp cũ của chị không?” tôi buột miệng hỏi. “Hoặc là chồng họ?”

“Không hẳn.” Trông chị gần như thích thú. “Họ hẳn đã không coi tôi như một... chất liệu kết bạn, tôi nghĩ vậy đấy cô ạ.”

Tôi hình dung ra Phu nhân Zara Forrest, vợ sếp trước của Bonnie. Bà ta điều hành một spa ở Notting Hill và trả lời phỏng vấn suốt. Không thể hình dung nổi rằng bà ta lại ra ngoài tán gẫu với Bonnie.

“À, thế chắc là chị sẽ thấy tự nhiên hơn khi kết bạn với những người khác trong công ty,” tôi vội nói. “Ở đó không khí có vẻ thực sự tốt...”

“Ừ,” Bonnie nói. “Cho dù tôi nghiêm nhiên ở vào vị thế khá khó xử vì tôi là trợ lý cá nhân cho Luke. Tôi cần cẩn thận với một số chuyện. Nên cũng tự nhiên thôi khi giữa tôi và những người khác có chút khoảng cách.” Chị mỉm cười. “Luôn như vậy đấy.”

Chị ấy cô đơn.

Điều này đập vào đầu óc tôi như một cú thuy. Dĩ nhiên, có thể cuộc sống ngoài công việc của chị rất quảng giao - nhưng không hiểu sao tôi không nghĩ vậy. Có lần Luke đã bảo tôi chị ấy luôn rảnh vào cuối tuần, chị luôn trả lời email trong vòng một giờ sau và điều đó đã giúp đỡ anh ra sao. Có lẽ như thế thật tuyệt với anh. Nhưng còn với chị thì sao?

“Ôi, em mừng quá vì chúng ta đã hiểu nhau hơn,” tôi nũng nịu nói. “Em đã bảo là chúng ta sẽ thành một đội ăn ý mà. Mà em cũng đang tìm cách giải quyết tình hình máy điều hòa nhiệt độ.”

Luke luôn để nhiệt độ văn phòng lạnh quá. Chẳng ngạc nhiên gì khi Bonnie cứ rét run lên.

“Cám ơn cô!” Chị cười khoe má lúm. “Và còn điều gì tôi có thể giúp cô nữa không?”

“Chắc chắn là có gì đó chứ...” tôi nhấp vài ngụm cappuccino nữa, trầm tư nghĩ. “A đúng rồi! Chị biết cái loại sữa tắm mới mà Luke đang dùng không? Ngửi kinh nhỉ?”

“Sữa tắm?” Bonnie dường như nhúm mày. “Chắc, tôi sẽ không bình luận...”

“Chị phải ngửi thấy chứ? Mùi hương thảo và sâm ấy? Em thì ghét, nhưng anh ấy cứ bảo mùi ấy khiến anh ấy tỉnh người. Chà, nếu chị bảo chị cũng ghét nó thì có thể anh ấy sẽ thôi dùng.”

“Becky yêu quý.” Bonnie nhòm tôi. “Tôi không thể nhắc tới cái gì riêng tư như sữa tắm được.”

“Có, chị có thể! Dĩ nhiên là có thể! Tin em đi, Luke tôn trọng quan điểm của chị về mọi thứ. Anh sẽ không thấy bị xúc phạm đâu. Và cả cái cà vạt màu da trời có hình ô tô nữa - chị có thể bảo anh ấy là nó cũng dị hợm lắm, được không?”

“Becky, thật tình...”

“Thôi nào.” Tôi mỉm cười duyên dáng với chị, nụ cười vợ-sếp-dành-cho-trợ-lý-riêng. “Chắc hẳn chị cũng ghét cái cà vạt đó chứ.”

“Ừm...” Bonnie trông không được thoải mái. Dĩ nhiên chị cũng ghét nó rồi. Tôi bóc chiếc bánh quy xinh xinh của mình rồi vừa bẻ vừa nghĩ rất lung.

Một ý nghĩ mới, cấp tiến đã nảy ra trong tôi. Tôi còn có thể nhờ chị tác động tới Luke theo một cách tuyệt vời khác nữa. Có thể lắm.

“Bonnie... chị là con độc à?” cuối cùng tôi nói.

“Không, tôi có anh trai.”

Tuyệt cú mèo!

“Ừ thì, nếu có dịp... chị có thể nhắc tới anh chị với Luke rồi bảo việc có anh chị em quan trọng với chị ra sao? Rồi có thể hỏi anh ấy xem sau Minnie anh ấy có muốn có thêm con không, sau đó bảo nếu anh có đứa nữa thì hay phải biết? Và anh phải có động thái gì đi chứ?”

Trông Bonnie như vừa bị sét đánh.

“Becky! Đây thực sự không phải là việc của tôi... tôi thực sự không thể...”

“Có, chị có thể chứ!” tôi động viên. “Em muốn có đứa nữa quá, mà em biết anh ấy cũng vậy, tận sâu thẳm trong lòng ấy, và anh ấy sẽ tuyệt đối nghe lời chị.”

“Nhưng...”

“Chỉ là khi nào có dịp thôi mà,” tôi trấn an. “Nếu chẳng may khi nói chuyện có động đến. Mình gọi thanh toán chưa?”

Khi rời khỏi nhà hàng, tôi bột phát ôm Bonnie một cái thật chặt.

“Cảm ơn chị rất nhiều vì tất cả, Bon. Chị là số một!”

Lẽ ra tôi nên kết thân với Bonnie từ hàng thập kỷ trước rồi. Tiếp theo tôi sẽ nhờ chị nói với Luke là chúng tôi cần đi Mauritius biết bao nhiêu.

“Không có gì đâu.” Trông chị vẫn hơi đỏ mặt nhưng đã cười với tôi. “Và đừng lo về bữa tiệc. Tôi chắc chắn Luke chẳng nghi ngờ gì đâu”

“Em thì không chắc lắm.” Tôi nhìn ngược nhìn xuôi dọc con phố trong một cơn sợ hoang tưởng đột ngột. “Em đã kể với chị là sau bữa trưa lần trước anh ấy đã tình cờ chạm mặt em chưa nhỉ? Em bảo anh ấy là em đi tiêm Botox, nhưng anh ấy không tin, và giờ thì anh ấy cứ nhìn em cái kiểu đó, như thể đã biết em đang âm mưu gì...” Tôi ngừng lại khi thấy nét mặt Bonnie. “Sao ạ?”

“Giờ thì tôi đã hiểu!” chị kêu lên, kéo tôi một phát sang bên, ra khỏi dòng người trên vỉa hè. “Becky, cái hôm chúng ta gặp nhau ấy, Luke đã trở lại văn phòng và hỏi tôi có shop đồ hiệu nào vừa mở trong khu vực này không. Tôi cứ tưởng anh ấy đang làm nghiên cứu bán lẻ gì đó. Nhưng giờ tôi tự hỏi không biết có phải anh ấy nghĩ cô đang bí mật...” Bonnie tế nhị bỏ lửng câu nói.

“Shopping?” tôi phần nộ nói. “Anh ấy nghĩ em đang shopping?”

“Có thể lắm chứ, cô không nghĩ thế sao?” chị nháy mắt. “Như thế cũng là một vỏ bọc khá tốt.”

“Nhưng... chị không hiểu đâu! Em đã hứa không mua sắm gì nữa! Bọn em đã thỏa thuận như thế từ lúc cái ngân hàng đó phá sản! Và em đang tuyệt đối giữ lời!”

Đầu óc tôi quay cuồng vì phần nộ. Có phải Luke đã nghĩ tôi nuốt lời mà bịa ra chuyện Botox? Có phải đó là lý do tại sao anh cứ nhìn túi tôi đầy nghi ngờ?

Tôi chỉ muốn xông ngay tới văn phòng anh, quăng cái ví xuống như quăng găng tay mà tuyên bố, “Rebecca Brandon nhũ danh Bloomwood luôn giữ lời, thưa ngài!” Rồi thách đấu tay đôi với anh, có thể lắm chứ.

“Ôi em yêu.” Bonnie trông khổ sở, “Becky, đây mới chỉ là phỏng đoán thôi mà...”

“Không, em chắc chắn là chị nói đúng. Anh ấy nghĩ em đang mua sắm. Được, tốt thôi. Cứ để anh ấy nghĩ thế.” Tôi ngẩng mặt lên cương nghị. “Em sẽ tương kế tựu kế luôn.”

Xét cho cùng, Luke càng nghi tôi đang bí mật mua sắm bao nhiêu thì càng đỡ nghi ngờ việc tôi đang bí mật tổ chức tiệc bấy nhiêu. Khi bước khỏi quán đi dọc phố, tôi ngùn ngụt quyết tâm. Nếu Luke nghĩ tôi đang lén lút shopping thì cứ để anh nghĩ thế đi. Giờ thì đến hồi hấp dẫn rồi đây!

KHI NGHE THẤY tiếng Luke mở khóa cửa, tôi đã sẵn sàng nghênh tiếp. Tôi diện một chiếc áo len màu nồn chuối rực rỡ chưa từng mặc bao giờ (hoàn toàn sai lầm, mình nghĩ gì mà lại mặc thế nhỉ?) và vẫn còn nguyên mác giá dính tòng teng trên nhãn. Ngoài cùng, tôi khoác một chiếc jacket mua được từ hồi giảm giá, cái mác Whistles của nó đã được gắn lại và để thò ra, cộng thêm khăn quàng, vòng cổ, và một dây lưng đính đá, tất cả đều chưa động tới bao giờ.

Ý tôi là tôi đã định mặc rồi. Bạn biết đấy. Khi nào đến lúc thích hợp ấy mà.

Tôi lôi mấy cái túi mua hàng xịn trên nóc tủ để xuống dưới gầm bàn bếp, chỉ hơi thò ra một chút. Tôi nhét vài tờ khăn giấy có logo Prada vào thùng rác trong bếp và nửa kín nửa hở giấu mấy hóa đơn mua hàng cũ đằng sau lò vi sóng. Minnie cứ lơ đãng theo tôi khắp nơi trong bộ pyjama và áo choàng ngủ, vừa đi vừa ăn sandwich mật ong và thích thú quan sát. Khi nghe thấy tiếng Luke vào bếp, tôi quay sang con bé bảo, “Suyt!” chỉ để đề phòng.

Suyt!” Minnie đáp lại ngay lập tức, đặt một ngón tay lên môi.

“Suyt, mẹ!” Trông nó nghiêm túc đến mức suyt thì tôi phì cười. Rồi tôi dàn cảnh trong bếp, tạo dáng siêu mẫu điệu nhất rồi ngấm mình trê tủ lạnh bằng thép không gỉ. Khi Luke vào, tôi diễn một cú giật nảy người mình rất thuyết phục.

“Anh làm em giật cả mình, Luke!” tôi nói, vội vàng cởi áo jacket ra, đảm bảo sao cho cái mác Whistles chia vào tầm nhìn. “Em chỉ đang... ừm... Không có gì đâu mà!”. Tôi vo tròn cái jacket giấu phất ra sau lưng, Luke nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu. Anh tiến đến tủ lạnh và lấy ra một chai bia.

Ôii. Lẽ ra mình nên để hóa đơn trong tủ lạnh thì hơn.

Không. Quá lộ liễu.

“Suyt, bố ơi!” Minnie trịnh trọng nói với Luke, ngón tay vẫn trên môi. “Trốn tìm.”

Đó là thứ Minnie nghĩ tôi đang làm. (Trốn tìm là trò chơi yêu thích của Minnie. Mỗi tội nó không giống như trò trốn tìm bình thường. Chỉ đếm đến ba, và phải cho con bé biết trước ta định trốn ở đâu. Rồi khi đến lượt nó thì nó luôn trốn ở một chỗ, tức là ngay giữa phòng.)

“Lát nữa bố sẽ chơi ngay đây, con yêu. Áo len hay đấy,” anh nói với tôi, nhướn mày. Có thể anh thấy thế thật, vì trông tôi như một viên kẹo dẻo màu nồn chuối.

“Lâu lắm rồi!” tôi lập tức nói. “Em mua nó mấy chục năm nay rồi ấy. Anh hỏi Suze mà xem. Không tin thì anh cứ gọi điện cho cô ấy ngay bây giờ cũng được! Gọi đi!”

“Becky...” Luke khẽ bật cười. “Anh đã bao giờ nói là không tin em đâu. Sao em cứ hoang tưởng thế nhỉ?”

“Bởi vì... chẳng có lý do nào cả!” Tôi mon men đến bàn và đá mấy cái túi dưới gầm theo đúng kiểu lén lút nhưng lộ liễu. Tôi có thể thấy ngay mắt Luke chiếu ngay xuống và nhận ra chúng.

Ha! Kết quả đê!

“Vây, hôm nay em có làm gì không?” anh thân mật nói, với lấy cái mở chai.

“Không có gì! Em chẳng đi đâu cả! Trời ơi, anh lúc nào cũng tra hỏi em, Luke.” Tôi nhét cái vòng cổ vào áo như thể để giấu.

Luke mở miệng định nói - nhưng rồi hình như đã nghĩ lại nên thay vì thế chỉ mở bia.

Mang cái nắp chai ra thùng rác đi anh, tôi bí mật sai khiến anh. Đi đi, mang ra thùng rác đi...

Thế chứ!

Tôi thực sự phải làm biên đạo múa mới phải. Ngay khi Luke chuẩn bị mở nắp thùng ra, tôi phi ngang qua bếp vào đúng thời điểm G và đặt tay lên quai thùng để ngăn anh.

“Để em,” tôi nói siêu tự nhiên. “Đừng lo. Cứ để em.”

“Anh chỉ đang cho nó vào ngăn tái chế thôi mà.” Luke có vẻ không hiểu gì cả. Anh lại cố mở nắp thùng và tôi đã kịp để cho một mẫu giấy ăn Prada hiện ra trước khi lại chộp lấy quai thùng lần nữa.

“Đã bảo là để em làm cho mà!” tôi dữ dằn nói.

“Becky, không sao đâu mà.” Anh lôi cả cái ngăn bên trong ra, và mấy tờ giấy ăn Prada theo luồng gió phấp phới như thể muốn nói, “Tôi đây này! Nhìn tôi đi! Prada!”

Trong một thoáng cả hai chúng tôi đều không ai nói.

“Trời ạ, có chuyện gì thế nhỉ?” tôi nói bằng một giọng cao vút, giả tạo, và bắt đầu ấn nó xuống trở lại. “Cũ rồi. Cũ lắm lắm rồi. Ý em là, thậm chí em còn chẳng nhớ nổi lần cuối mình vào một cửa hàng của Prada là vào lúc nào. Hay mua bất cứ cái gì của Prada! Hay bất cứ cái gì!”

Tôi lúng ba lúng búng và nghe có vẻ như chưa bao giờ tôi cảm thấy có lỗi đến thế trong đời mình.

Thực ra tôi đang bắt đầu cảm thấy tội lỗi thật rồi đây. Tôi cảm thấy như mình vừa tiêu cạn hạn mức thẻ tín dụng còn hàng đang nhét đầy gầm giường.

“Becky.” Luke đưa tay lên che trán. “Có chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

“Không có gì!”

“Không có gì à.” Anh nhìn tôi hoài nghi.

“Không một chút nào.” Tôi cố làm ra vẻ cương quyết tự tin. Tuy giờ thì tôi lại băn khoăn không biết mình có đang làm quá lên không.

Có khi anh lại không bị màn diễn xuất ấy của tôi đánh lừa. Có khi anh đang nghĩ, Hừ, rõ ràng là cô ấy chẳng hề mua sắm gì cả, thế cô ấy đang cố giấu giếm cái gì thế nhỉ, à ha mình biết rồi - một bữa tiệc!

Trong một lúc chúng tôi chỉ nhìn nhau. Tối thấy khó thở, tay vẫn nắm chặt quanh quai thùng rác.

“Tìm?” Tiếng Minnie phá vỡ tĩnh lặng. Con bé đang đứng giữa phòng, hai tay che mắt, cách nó trốn là thế đấy.

“Becky!” Bố xuất hiện trên ngưỡng cửa. “Con yêu, con nên ra đây đi. Con có hàng chuyển tới này.”

“Ồ thế ạ,” tôi nói, giật bản mình. Tôi không ngờ lại có hàng chuyển tới. Có thể là cái gì cơ chứ?

“Tìm?” Giọng Minnie cao vút lên như phát khóc. “Tìm?”

“Tìm thấy con rồi!” Tôi và Luke đồng thanh. “Giỏi lắm, Minnie!” tôi nói thêm khi con bé mở mắt ra nhìn chúng tôi cười toe đầy tự hào. “Ai mà trốn giỏi thế nhỉ? Bưu kiện từ đâu chuyển tới hả bố?” Tôi lại quay sang bố.

“Một chiếc xe tải của fashionpack.co.uk,” bố nói trong lúc chúng tôi theo chân ông ra sảnh. “Có vẻ như rất nhiều đồ.”

“Thật ấy ạ?” tôi nhú mày. “Không thể nào. Con đâu bao giờ mua sắm gì ở fashionpack.co.uk đâu nhỉ. Ý con là gần đây thì không.”

Tôi có thể thấy Luke đang sẫm soi tôi khó hiểu, và tôi đỏ mặt. “Con không mua, OK? Chắc là nhầm nhọt rồi.”

“Chuyển cho Rebecca Brandon,” anh chàng chuyển phát nói khi tôi vừa ra tới cửa. “Chị ký vào đây được không ạ...” Anh ta chìa ra một thiết bị điện tử và bút cảm ứng.

“Gượng đã!” tôi giơ tay lên. “Tôi sẽ không ký cọt gì hết. Tôi có đặt mua cái gì của các anh đâu? Ý tôi là, tôi không nhớ đã đặt mua cái gì cả...”

“Vâng, chị có đặt mua đây.” Giọng anh ta nghe uể oải như thể đã nghe câu này cả trăm lần. “Mười sáu món.”

“Mười sáu?” Hàm tôi rớt xuống.

“Nếu chị muốn thì để em cho xem hóa đơn.” Anh ta đảo mắt rồi trở lại chỗ cái xe.

Mười sáu món?

OK, thế này thì thậm chí vô lý. Thế quái nào mà tôi lại đặt mua mười sáu món hàng từ fashionpack.co.uk mà thậm chí còn không nhớ? Tôi bị Alzheimer rồi sao?

Một phút trước tôi còn đang giả vờ tội lỗi vì đã mua sắm và giờ thì giả đã hóa thật, như một cơn ác mộng. Làm sao chuyện này có thể xảy ra được? Tôi đã bằng cách nào đó khiến nó xảy ra thật sao?

Tôi để ý thấy Luke và bố đang trao đổi ánh mắt phía trên đầu tôi.

“Em không làm mà!” tôi nói, tự ái kinh khủng. “Em không đặt mua gì cả! Chắc chắn là tại một lỗi máy tính dở hơi nào đó.”

“Becky, lại là lỗi máy tính dở hơi hả em,” Luke mệt mỏi nói.

“Không phải đồ tội đâu, thật đấy! Em không đặt mua đồng này mà”

“Ồ, rõ ràng là ai đó đã làm.”

“Có thể ID của em bị ăn cắp. Hoặc có thể em bị mộng-mua!” tôi phụt ra trong một cảm hứng đột ngột.

Ôi trời ơi. Giờ thì hoàn toàn hợp lý rồi. Nó giải thích cho mọi chuyện. Tôi là một người bị bệnh mộng-mua. Tôi có thể hình dung ra mình lặng lẽ ngồi dậy khỏi giường, mắt mờ dần đi xuống cầu thang, lên mạng, gõ số thẻ tín dụng, ...

Nhưng mà, nếu thế tại sao tôi không mua cái túi tuyệt vời ông mặt trời ở Net-a-Porter mà bấy lâu tôi vẫn thèm thuồng? Chẳng lẽ cái bản thể mộng-mua của tôi chẳng có gu gì sao?

Hay là mình viết ghi chú gửi cho cái bản thể mộng-mua ấy cho nó nhớ?

“Mộng mua.” Luke nhướng một bên mày. “Cái này mới.”

“Không, không mới,” tôi bật lại ngay. “Chúng mộng du thì quen quá rồi, em thấy chắc anh cũng thấy vậy, Luke ạ. Và em tin rằng mộng-mua cũng thế thôi.”

Càng nghĩ về giả thuyết này tôi càng cảm thấy chắc chắn nó đúng. Nó có thể lý giải rất nhiều điều trong cuộc đời tôi. Thực ra, tôi đang bắt đầu cảm thấy hơi hận tất cả những người đã dẫn dắt lương tâm tôi trong ngần ấy năm qua. Tôi cá họ sẽ đổi thái độ nếu biết tôi đang phải chịu đựng một bệnh chứng chuyên khoa thế này.

“Sẽ rất nguy hiểm nếu đánh thức người bệnh trong khi họ trong cơn,” tôi cho Luke hay. “Điều đó có thể khiến họ bị đau tim. Anh phải để họ tiếp tục.”

“Ra thế.” Mép Luke bắt đầu giật giật. “Tức là nếu em định mua sạch giày Jimmy Choo trên mạng trong lúc vẫn mặc pyjama, thì anh vẫn phải lui ra và mặc kệ em, nếu không em sẽ chết vì nghẽn mạch vành?”

“Chỉ là nếu đã giữa đêm rồi và em có triệu chứng mất đồ dẫn thôi,” tôi giải thích thêm.

“Em yêu ơi.” Luke hừ mũi cười. “Lúc nào mà em chẳng làm thế giữa đêm và lần nào mắt em chẳng mờ dần.”

Thật là cả gan!

“Mắt em không mờ dần!” tôi điên tiết nói, đúng lúc đó tay chuyển phát từ xe tải lại.

“Của chị đây.” Gã giơ một mảnh giấy vào mặt tôi. “Mười sáu áo khoác Miu Miu màu xanh lá.”

“Mười sáu áo khoác?” tôi trừng trừng nhìn tờ giấy mà không thể tin nổi. “Thế quái nào mà tôi lại đi đặt mua mười sáu cái áo khoác, cùng size cùng màu?”

Ừm, nói thật thì tôi đã từng xem cái áo này trên mạng, thậm chí còn từng cho vào giỏ định mua, nhưng chưa bao giờ thực sự...

Dòng suy nghĩ của tôi đột ngột ngưng lại. Một hình ảnh khủng khiếp hiện ra trong óc tôi. Laptop của tôi, thường để mở trong bếp. Trang web mở. Minnie trèo lên một chiếc ghế...

Ôi trời đất ơi, nó không thể làm thế.

“Minnie, con đã bấm nút máy tính của mẹ phải không?” Tôi kinh hoàng quay sang Minnie.

“Em đùa à.” Trông Luke lắc đầu. “Nó không thể làm vậy được!”

“Nó có thể! Nó có thể điều khiển con chuột dễ dàng. Và mấy cái nút trên website đó chỉ cần nhấp đơn. Chỉ cần nó bấm bàn phím đủ số lần, nhấp chuột đủ số lần...”

“Ý con là, Minnie đã đặt mua chỗ này?” Trông bố tôi cũng điếng người chẳng kém.

“À thì nếu không phải con, không phải Luke...”

“Em để đồng áo ở đâu đây?” gã chuyển phát cắt ngang chúng tôi. “Trong nhà à?”

“Không! Tôi không muốn mua! Anh phải mang về.”

“Không thể làm vậy được.” Gã lắc đầu. “Nếu chị muốn trả hàng, chị phải chịu phí vận chuyển, dùng mẫu đơn trả hàng, rồi gửi trả.”

“Sao lại phải chịu phí vận chuyển?” tôi kiên quyết nói. “Tôi có muốn mua đâu.”

“Ừ, lần sau nếu chị không muốn cái gì thì em có thể khuyên chị đừng đặt mua được không?” gã chuyển phát nói, lại còn cười khùng khục tự thán thưởng trí khôn của mình. Thế rồi chưa gì đã thấy gã khuân xuống từ thùng xe một cái thùng to. Chắc phải tầm cỡ bố tôi.

“Tất cả đây hả? Thực ra cũng không tệ như tôi tưởng...”

“Mới là một cái thôi,” gã chỉnh lại. “Từng cái một treo nguyên trên giá, nguyên đai nguyên kiện.” Gã lại khuân thêm ra một thùng nữa. Tôi kinh hoàng nhìn trần trời. Chúng tôi biết làm gì với mười sáu thùng áo khoác to đại tướng?

“Con hư quá Minnie.” Tôi không thể ngăn mình trút giận lên con bé. “Con không được đặt mua áo khoác Miu Miu trên mạng internet như thế. Mẹ sẽ... sẽ... cắt tiền tiêu vặt tuần này của con!”

“Hộp của connn!” Minnie rướn người về phía mấy cái thùng đầy khao khát, tay đã lại cầm bánh sandwich mật ong.

“Cả đồng này là cái gì thế?” Mẹ xuất hiện trên ngưỡng cửa. “Cái gì đây thế?” Mẹ chỉ đồng thùng khổng lồ. Trông chúng y như đồng quan tài lật ngược xếp hàng đứng đó.

“Có chút nhầm lẫn,” tôi vội nói. “Chúng sẽ không ở đây luôn đâu. Con sẽ gửi trả lại sớm nhất có thể.”

“Thùng này nữa là tám...” Gã chuyển phát khuân thêm một thùng nữa xuống. Trông gã có vẻ hào hứng với việc này, tôi có thể thấy ngay.

“Tất cả là mười sáu thùng,” bố nói. “Có khi vừa ga ra đây nhì.”

“Nhưng ga ra chật rồi!” mẹ nói.

“Hoặc là phòng ăn...”

“Không.” Mẹ lắc đầu quầy quậy. “Không. Không. Becky, thế này là quá đủ rồi. Con có nghe thấy mẹ nói không? Đủ rồi! Bố mẹ không thể chịu được thêm bất cứ thứ đồ nào của con nữa!”

“Chỉ một hai ngày thôi mà mẹ...”

“Lần nào con chả nói vậy! Hồi mới chuyển tới đây con cũng nói thế! Bố mẹ không thể chịu đựng được nữa! Không thể chịu được đồng đồ của con nữa!” Nghe giọng mẹ có vẻ quá khích.

“Còn có hai tuần nữa thôi mà Jane.” Bố nắm lấy vai mẹ. “Thôi nào. Chỉ hai tuần nữa thôi. Chúng ta chịu được. Chúng ta sẽ đếm ngược, từng ngày một, nhớ không? Mỗi ngày qua là lại đếm. Nhé?”

Cứ như thể bố đang huấn luyện mẹ cách vượt cạn hay sống sót trong một trại tù nhân chiến tranh vậy. Chẳng nhẽ cho chúng tôi ở nhờ lại giống như sống trong trại tù chiến tranh sao?

Vậy là đột nhiên tôi lên cơn hốt thẹn ngàn ngụt. Mình không thể bắt mẹ chịu đựng thêm nữa. Chúng tôi phải đi. Chúng tôi phải chuyển ra ngoài ngay lập tức, trước khi mẹ chịu hết nổi.

“Không đến hai tuần đâu ạ!” tôi vội nói. “Chỉ...hai ngày thôi! Con đang định bảo bố thế. Hai ngày nữa là bọn con chuyển đi thôi!”

“Hai ngày?” Luke nghi ngại nhắc lại.

“Vâng! Hai ngày!” Tôi tránh ánh mắt anh.

Hai ngày sẽ cho chúng tôi đủ thời gian để đóng gói. Và tìm nơi nào đó để thuê.

“Cái gì?” Mẹ ngẩng đầu lên khỏi ngực bố. “Hai ngày?”

“Vâng! Tự dừng cái nhà lại xong, nên bọn con chuyển đi luôn. Con đang định báo với bố mẹ.”

“Hai ngày nữa con chuyển đi thật ấy hả?” mẹ áp úng, như thể không dám tin.

“Con hứa.” Tôi gật đầu.

“Lạy Chúa lòng lành,” gã chuyển phát nói. “Chỉ ký vào đây được chưa ạ?” Mắt gã quay sang cái xe tải. “Ôi! Con bé kìa!”

Tôi nhìn theo ánh mắt gã và há hốc mồm. Chết tiệt. Minnie đã trèo vào cabin.

“Lái!” nó kêu lên sung sướng, tay đặt trên vô lăng. “Lái của connnn!”

“Xin lỗi!” tôi vội tiến lại đỡ nó xuống. “Minnie, con đang làm cái quái...” Tôi vội lấy tay che miệng.

Mặt ong dầy ra khắp vô lăng. Mặt ong và vụn bánh đang trang trí khắp ghế ngồi, cửa sổ và cần số.

“Minnie!” tôi giận dữ thì thào. “Hư quá! Con đã làm gì thế hả?” Một ý nghĩ kinh khủng xẹt qua đầu tôi. “Bánh của con đâu rồi? Con đã làm gì với nó? Con đã...”

Ánh mắt tôi rớt xuống đầu cát xét trong xe.

Ôi... khi gió.

Gã lái xe tử tế một cách đáng ngạc nhiên, xin nhớ cho rằng gã vừa chuyển phát mười sáu cái áo khoác tới một người không muốn nhận thế mà con gái cô ta còn nhét cả bánh sandwich vào đầu cát xét trong xe. Mặt nửa tiếng đồng hồ chúng tôi mới dọn dẹp xong xuôi và hứa sẽ đền một đầu cát xét mới loại hiện đại nhất.

Khi chiếc xe tải chạy khuất, bố mẹ tôi vào bếp pha trà còn Luke thì đích thị là lòi xềnh xệch tôi lên gác.

“Hai ngày?” anh thì thào gặng hỏi. “Hai ngày nữa là chúng ta chuyển đi?”

“Mình bắt buộc phải vậy, Luke ạ! Nghe này, em đã lên kế hoạch hết rồi. Mình sẽ tìm một chỗ cho thuê nhưng bảo mẹ là mình đã dọn về cái nhà mình mua và thế là cả nhà đều vui.”

Luke nhìn tôi cứ như thể tôi vừa bị đập mặt.

“Nhưng mẹ em phải đến thăm chứ, Becky. Em chưa tính đến chuyện đó sao?”

“Mình không cho đến! Mình bảo là đợi sắp xếp xong xuôi rồi hẵng đến. Mình bảo là mình muốn mọi thứ hoàn hảo cái đã. Luke, không có cách nào khác đâu,” tôi nói thêm đầy tự vệ. “Mình mà ở đây thêm thì mẹ em suy sụp thần kinh mất!”

Luke lẩm bẩm nói gì đấy không nghe rõ. Nghe giống giống như “Em sắp khiến anh suy sụp thần kinh thì có.”

“Được rồi, thế anh có ý gì hay hơn không?” tôi phản pháo, còn Luke chỉ yên lặng.

“Thế còn Minnie thì sao?” mãi anh mới nói tiếp.

“Ý anh là sao, Minnie thì sao ấy à? Con bé sẽ đi cùng mình, dĩ nhiên rồi!”

“Không phải ý đó.” Anh tắc lưỡi. “Ý anh là, chúng ta định làm gì với con bé? Anh hiểu là em cũng lo lắng trước những chuyện vừa xảy ra cũng như anh?”

“Chuyện bánh sandwich mật ong ấy à?” tôi kinh ngạc nói. “Thôi nào, Luke, bình tĩnh đi. Chỉ là chuyện bé tí thôi mà, trẻ con đùa nào chả vậy...”

“Em lại AQ! Becky, mỗi ngày con bé lại khó dạy hơn. Anh nghĩ chúng ta cần có biện pháp mạnh. Em không đồng ý sao?”

Biện pháp mạnh? Cái từ đó nghĩa là sao?

“Không, em không đồng ý.” Tôi cảm thấy quanh xương sống mình hơi lạnh đi một chút. “Em nghĩ con bé chẳng cần ‘biện pháp mạnh’ nào hết, dù nó có nghĩa là gì.”

“Ồ, còn anh thì có.” Trông anh nghiêm nghị và hầu như không nhìn vào mắt tôi. “Anh sẽ gọi vài cuộc điện thoại.”

Cuộc điện thoại nào?

“Luke, Minnie không phải một kiểu vấn đề gì hết,” tôi nói, giọng tự dưng run lên. “Mà anh định gọi cho ai thế? Anh không nên gọi cho bất cứ ai mà không báo cho em biết trước!”

“Thế nào em chẳng bảo anh đừng gọi!” Giọng anh có vẻ cáu. “Becky, một trong hai ta phải làm gì đó. Anh đang định cầu cứu một vài chuyên gia về trẻ em.” Anh lôi cái BlackBerry ra xem, và có gì đó trong tôi lộn nhào.

“Chuyên gia nào? Ý anh là sao?” Tôi giật lấy cái BlackBerry. “Nói cho em ngay!”

“Đưa trả đây!” Giọng anh cao lên gay gắt, và giật lại cái điện thoại trong tay tôi.

Tôi trân trân nhìn anh choáng váng, máu dồn lên má. Anh định làm thế thật. Anh thực sự không muốn tôi trông thấy. Chuyện này là về Minnie? Hay... điều gì khác nữa?

“Bí mật gì thế?” cuối cùng tôi nói, “Luke, anh đang giấu giếm điều gì?”

“Chẳng có gì,” anh tự vệ. “Trong đó có thông tin về các dự án đang bàn bạc. Những thứ mới ở dạng sơ khởi. Nhạy cảm. Anh không muốn ai thấy.”

À được. Mắt anh cứ hấp háy liếc nhìn cái BlackBerry. Anh đang nói dối. Tôi biết.

“Luke, anh đang giấu em điều gì đó.” Tôi khó nhọc nuốt khan. “Em biết mà. Chúng ta là vợ chồng! Chúng ta không nên giấu nhau điều gì!”

“Em nói thì hay rồi!” Anh lập tức ngoảnh đầu lại phá lên cười. “Em yêu ơi, anh không biết là chuyện mua sắm, một món nợ khổng lồ hay là em đang tiêm Botox thật - nhưng đang có điều gì đó mà em không muốn anh biết. Phải không?”

Chết tiệt.

“Không, chẳng có điều gì cả!” tôi nóng nảy nói. “Tuyệt đối không!”

Lạy trời hãy để anh ấy nghĩ là chuyện mua sắm đi, xin hãy để anh ấy nghĩ là chuyện mua sắm đi..

Một khoảng dừng kỳ cục nhoi nhói xen vào, thế rồi Luke nhún vai “Tốt thôi. Thế thì... chẳng ai trong chúng ta đang che giấu điều gì.”

“Tốt.” Tôi vênh cằm lên. “Nhất trí.”

13. Chương 13

SÁNG HÔM SAU, vừa thức giấc sáng là tôi bấm số gọi Bonnie rồi để lại một tin nhắn khẩn cấp bảo chị gọi lại. Chị sẽ cho biết đang có chuyện gì. Bao phủ bữa sáng dưới nhà là một bầu không khí sồn gai ốc, và Luke cứ lăm lét liếc nhìn tôi như thể anh không biết phải tiếp tục thế nào.

“Được rồi!” anh đột ngột nói bằng giọng vui tươi rất kịch. “Hôm nay trọng đại đây. Anh đang sắp xếp một cuộc họp với Christian Scott- Hughes, cánh tay phải của Ngài Bernard Cross. Bọn anh thấy Ngài Bernard có lẽ sẽ thông cảm với sự nghiệp công nghệ môi trường.”

Trời ạ, rõ ràng ràng ra rồi. Anh không cho tôi biết cái quái quỷ gì trong BlackBerry, mà thay vào đó anh chia ra cho tôi một mẫu thông tin cũ kỹ chán ngắt nào đấy về công nghệ môi trường và tưởng thế là lừa được tôi.

“Tuyệt,” tôi lịch sự nói.

Thực ra tôi cũng khá bị ấn tượng. Ngài Bernard Cross rất vĩ đại. (Theo cả hai nghĩa: Ông ta luôn có mặt trên bản tin vì là một tỉ phú từ thiện với hàng đồng quan điểm cực đoan, và ông ta nặng hơn tạ rưỡi.)

“Christian Scott-Hughes là giám đốc điều hành của Ngài Bernard và cực kỳ có ảnh hưởng,” Luke tiếp tục. “Nếu chúng ta có thể qua được cửa ông ta thì sẽ tha hồ rộng đường.”

“Sao anh không đi mà gặp trực tiếp chính Bernard Cross?” tôi nói, và Luke khẽ bật cười một tiếng.

“Em yêu ơi, Ngài Bernard không tiếp người khác khơi khơi như vậy,” anh nói. “Nói như em chẳng khác nào, ‘Sao chúng ta không gặp đích thân nữ hoàng nhỉ?’ Ta không làm như thế. Ta phải làm có lớp có lang. Ta phải vận hành theo hệ thống.”

Tôi chẳng hiểu điều đó tí nào. Nếu tôi muốn gặp nữ hoàng thì tôi sẽ nhắm nữ hoàng mà gặp. Nhưng nói vậy với Luke cũng chẳng ích gì vì thế nào anh cũng sẽ lên lớp tôi mấy bài về chuyện tôi không hiểu sự phức tạp trong công việc của anh, như cái hồi tôi gợi ý anh mai mốt cho tất cả khách hàng còn độc thân của mình ấy.

Mà đằng nào thì tôi cũng chẳng quan tâm tới cái Ngài Bernard Bụng Bự ấy làm gì.

“Thế em thì sao?” Anh uống cạn tách cà phê. “Công việc OK chứ?”

“Phải nói là đang nở rộ,” tôi tự mãn nói. “Sổ lịch hẹn của bọn em nhiều chưa từng thấy, và giám đốc điều hành vừa gửi email khen em xuất sắc ra sao.”

Luke bật cười không tin. “Anh không biết sao em làm vậy được. Các ngành kinh tế khác đều chết ngắc, thế mà em vẫn xoay sở bán được quần áo đồ hiệu...” Đột nhiên mặt anh trắng bệch. “Becky, làm ơn đừng bảo với anh là em đã tự bán hết số đồ cho chính mình.”

Tôi há hốc mồm vì cảm thấy bị xúc phạm. Thứ nhất, tôi đã hứa, và tôi đang giữ lời. Thứ hai, nếu tôi mà làm vậy thì việc gì còn phải đứng đây trong cái váy mua từ Barneys năm năm trước?

“Nếu anh thực lòng muốn biết,” tôi hiên ngang nói, “The Look bọn em có một phương pháp bán hàng thời trang độc đáo, giúp bọn em vượt qua những thời điểm khó khăn.”

Tôi sẽ không giải thích “độc đáo” nghĩa là “bọn em giấu quần áo trong thùng đựng giấy in”. Luke đâu cần phải nghe hết mấy tiểu tiết vụn vặt về công việc của tôi, phải không?

“Ồ, thế thì chúc em chân cứng đá mềm nhé.” Luke nở với tôi một nụ cười cầu hòa. “Anh phải đi đây. Gửi lời chào tới Suze cho anh.”

Trước khi đi làm tôi tới gặp Suze để cùng đi xem triển lãm nghệ thuật của Ernie ở trường thẳng bé và - hy vọng là - sẽ đụng độ mụ hiệu trưởng ở đó. (Tôi đã chuẩn bị đủ kiểu nhận xét xóc óc. Mụ ta sẽ run như cây sậy khi tôi nói xong.) Và rồi tôi sẽ cùng Suze tới The Look để dự cuộc họp bàn xúc tiến bán hàng kết hợp vĩ đại đó.

Một lý do khiến hiện tại ngôi sao công việc của tôi sáng đến thế là đây: Ý tưởng kết hợp bộ sưu tập mới của Danny với sản phẩm của Sherland Shortbread có hiệu quả toàn diện. Toàn bộ bộ sưu tập xoay quanh tarta, nên nó thật hoàn hảo. Người ta đã thiết kế một gói mua đặc biệt kèm chiến dịch quảng cáo kết hợp, và cả

hai lên quan tới ủy ban Tiếp thị Len Anh[1]. Buổi chụp hình quảng cáo diễn ra tại trang trại nhà Tarkie, với những cô người mẫu siêu mỏng đứng giữa đàn cừu. Phần hay ho nhất là: đó hoàn toàn là ý tưởng của tôi, và giờ ai cũng bị ấn tượng mạnh.

[1] British Wool Marketing Board: Tổ chức phi lợi nhuận tiếp thị cho các sản phẩm len lông cừu của Anh, nhằm đảm bảo lợi ích cao nhất cho người nông dân.

Có hôm Jasmine còn bảo có khi thậm chí họ còn cho tôi vào ban giám đốc cũng nên! Dĩ nhiên, ngay lúc đó tôi chỉ bật một tiếng cười khiêm tốn và nói, “Ồi, vớ vẩn.” Nhưng thực ra tôi đã nghĩ nát óc mới ra mình sẽ mặc gì trong ngày đầu ra mắt ban giám đốc - áo jacket vàng nhạt từ bộ sưu tập mới của Burberry Prorsum kèm quần sẫm màu kẻ tằm. (Ý tôi là, ta được phép mua quần áo mới nếu được vào một cái ban gì đó chứ? Thậm chí Luke cũng phải biết điều đó.)

TRÊN ĐƯỜNG tới trường St. Cuthbert, cái BlackBerry của tôi nhận được hai email khiến tôi muốn hú hét. Cái đầu tiên là của Bonnie, chị đã gửi từ tối qua. Nó nói chúng tôi đã có bốn mươi ba lời xác nhận tới dự. Bốn mươi ba! Tôi không thể tin nổi Luke lại nổi tiếng đến vậy!

Không. Nhảm rồi. Rõ ràng là tin được chứ.

Nhưng mà những bốn mươi ba, trong vòng có hai ngày! Đây là còn chưa tính nhân viên của Brandon Communications, những người vẫn chưa biết là mình sắp đi dự tiệc mà tưởng sắp đi hội thảo.

Email kia là của hãng rượu vang đỏ Kentish English. Họ muốn cung cấp rượu cho bữa tiệc! Họ gửi cho tôi năm mươi chai! Tất cả những gì họ yêu cầu chỉ là cho phép họ đăng một thông cáo báo chí có ảnh Luke và các vị khách mời đang thưởng thức sản phẩm rượu cao cấp của họ. Tôi thì chưa ném vang nổ Kentish English bao giờ, nhưng tôi chắc chắn phải ngon lắm.

Tôi không thể ngăn mình cảm thấy tự hào khi mình sai bước. Mình làm giỏi quá. Mình đã có rạp, có đồ uống, bánh canapés, bông cổ vũ, và còn đặt được một người nuốt lửa chuyên nghiệp tên là Alonzo, anh này có thể kiêm luôn vai trò ca sĩ nhạc đồng quê, nếu ta yêu cầu. (Anh ta không hát trong lúc nuốt lửa. Khi hát anh ta sẽ thay đồ và lấy nghệ danh là Alvin.)

Trường St. Cuthbert là một trong số mấy cái hộp vuông trắng sang trọng với hàng đồng lan can và tường trát vữa stucco. Tôi vừa tới cổng trường thì điện thoại reo, số của Suze hiện ra.

“Suze!” tôi chào cô. “Tớ đang ở ngay ngoài rồi đây. Gặp cậu ở chỗ nào nhỉ?”

“Tớ chưa tới! Tớ đang ở chỗ bác sĩ.” Giọng Suze nghe tuyệt vọng. “Ernie bị đau tai khiếp lắm. Cả đêm qua nhà tớ không ngủ. Tớ cũng không tới The Look được đâu.”

“Ồi khổ thân cậu! Thế... tớ về nhé?”

“Không, đừng ngốc thế! Cứ đến buổi triển lãm làm miếng bánh đi. Ngon lắm đấy. Một nửa số bà mẹ ở trường này đã học ít nhất một khóa ở Cordon Bleu[2]. Và cậu lúc nào cũng có thể xem tranh của Ernie mà,” cô nói thêm, như thể mới nhớ ra.

[2] Học viện đào tạo các chuyên gia trong lĩnh vực nhà hàng, khách sạn.

“Dĩ nhiên là tớ sẽ xem tranh của Ernie!” tôi nói như đinh đóng cột. “Và Ernie khỏe lên là mình phải gặp nhau ngay đây nhé!”

“Nhất định rồi.” Suze dừng lại. “Thế... cậu thế nào?” cô nói thêm. “Vụ chuẩn bị cho bữa tiệc đến đâu rồi?”

“Tuyệt lắm, cảm ơn cậu,” tôi hăm hở nói. “Tất cả đều đang trong tầm kiểm soát.”

“Hỏi thế vì Tarkie và tớ có một ý rất hay thế này, nếu cậu định phục vụ cà phê...”

Tôi cảm thấy một tia khó chịu xẹt qua. Không ai tin tôi có thể tự làm việc này hay sao ấy nhỉ? Ai cũng định kiến đầy đầu rằng tôi hoàn toàn kém tằm và thậm chí chẳng phục vụ nổi cà phê cho tử tế.

“Suze, nói lần cuối cùng đây, tớ không cần cậu giúp đỡ!” Lời tôi phun ra trước khi tôi kịp ngăn lại. “Tớ tự làm được mà! Để tớ yên nhé!”

Ngay lập tức tôi đã hối hận ngay vì nặng lời quá. Đầu kia im bặt, và tôi có thể cảm thấy má mình đang chuyển sang hồng.

“Suze...” tôi nuốt khan. “Tớ không có ý đó...”

“Cậu biết không Bex, đôi khi người ta muốn được giúp đỡ.” Suze cắt lời tôi, giọng cô đột nhiên run lên. “Và không phải lúc nào lý do cũng liên quan đến cậu, OK? Không phải vì bọn tớ nghĩ cậu không làm được. Vì Luke không chỉ là chồng của cậu, anh ấy còn là bạn của bọn tớ nữa, bọn tớ cũng muốn làm điều gì đấy hay ho cho anh ấy chứ. Tarkie đề nghị cho người của Shetland Shortbread tới, mang theo một loại bánh quy đặc biệt làm riêng cho Luke. Và bọn tớ tưởng sẽ có thể phục vụ nó ở bữa tiệc kèm cà phê. Nhưng thôi được rồi, nếu cậu thấy khó chịu đến thế thì thôi. Quên đi vậy. Tớ phải đi đây.”

“Suze...”

Quá muộn rồi. Cô ấy đã đi. Tôi thử gọi lại nhưng chỉ nghe được tín hiệu báo bận.

Ồi trời. Nghe giọng cô ấy có vẻ thực sự bị tổn thương. Ừ thì tôi có hơi tự vệ thái quá. Nhưng làm sao tôi biết được cô ấy có bánh quy đặc biệt.

Tôi cứ đứng đó nhăn nhó một lúc lâu. Mình có nên nhắn tin cho cô ấy không?

Không. Cô ấy đang bức tôi quá rồi. Chờ đến khi cô ấy hạ hỏa đã. Có khi nên chờ hẳn tới khi cô ấy ngủ dậy vào sáng mai.

Giờ tôi chẳng thể làm gì nữa. Cứ vào trong ăn bánh vậy.

Tôi đi qua cổng trường, qua tất cả các bà mẹ đang cười nói huyền thuyên, theo biển chỉ dẫn tới cuộc triển lãm. Nó được tổ chức trong một hội trường thông thoáng có sàn lát gỗ, và tôi đã hiểu ý Suze khi nói về chỗ bánh đó. Có cả một bàn gỗ chân kim loại đầy bánh hạnh nhân màu kẹo, bánh nướng sô cô la mini và nhan nhản các bà mẹ thon thả diện quần jean cạp trễ, tay cầm cà phê, mắt liếc nhìn mấy thứ đồ ngọt đầy thù địch. Không có nào đụng đến bánh - thế thì họ còn mất công chuẩn bị làm gì nhỉ?

“Xin chào!” tôi tiến lại phía chiếc bàn, nơi có một cô tóc vàng búi gọn gàng đang đứng phục vụ. “Làm ơn cho tôi một bánh nướng sô cô la.”

“Dĩ nhiên rồi!” Cô ta đưa tôi một miếng bé như mắt muối kèm khăn ăn. “Năm bảng chị ạ.”

Năm bảng? Cho hai miếng cắn ấy hả?

“Tất cả cũng để cho quỹ trường thôi.” Cô ta cười rung cả người, nghe như tiếng băng nứt rồi bỏ đồng năm bảng của tôi vào một thùng tiền viên socola phủ khăn rù. “Chị là bà mẹ lễ tân mới đấy à? Vì mọi người đều mong mấy ngôi nhà bánh gừng trang trí đó sẽ xong trước thứ Ba, nhưng theo thông tin phản hồi chúng tôi nhận được tới nay thì kết quả hơi thất vọng một chút...”

“Tôi không phải phụ huynh đâu,” tôi vội đính chính. “Ít ra thì cũng không phải ở đây. Tôi chỉ là khách thôi. Con gái tôi chưa đi học.”

“À, ra thế.” Sự quan tâm trong mắt cô ta nhạt đi một chút. Vậy chị định cho cháu học ở đâu?”

“Tôi cũng chưa biết.” Giọng tôi nghẹn lại vì bánh, ngon chết đi được. “Cháu mới lên hai.”

“Hai tháng.” Cô ta gật đầu thông hiểu. “Thế thì chị cũng rục rịch đi là vừa...”

“Không, hai tuổi.” Tôi nuốt trôi miếng bánh. “Hai năm tuổi.”

“Hai tuổi rồi?” Người phụ nữ có vẻ choáng váng. “Thế mà chị vẫn chưa khởi động?”

“Ồ... chưa.”

“Chị vẫn chưa cho cháu đi học ở đâu sao?” Cô ta nhìn tôi chằm chằm bằng đôi mắt to, giàn giụa. “Chưa nơi nào sao?”

OK, cái cô này đang làm tôi phát hoảng đây, bằng hàm răng siêu trắng và cái cung cách gây sức ép này. Tôi có biết là các trường học đang dần cạn chỗ chứ. Nhưng mà, thậm chí danh sách chờ mua một cái túi Prada

cũng chỉ có một năm là đến lượt. Làm gì có trường nào độc hơn một cái túi Prada phiên bản giới hạn chứ, đúng không?

“Cảm ơn nhiều vì cái bánh!” Tôi chuẩn vội. Giờ thì tôi đã lo lắng toàn thân rồi, như thể mình vừa nhỡ tàu, mà thậm chí còn chẳng biết là có tàu. Lẽ ra nên có Vogue về trường học mới phải. Và tờ báo đó cũng nên có mục Cần Có và Xu Hướng Mới Nhất, kèm thời gian cụ thể cho mọi danh sách chờ. Thế thì mới biết được chứ!

Thôi, mình sẽ không ám ảnh chuyện này nữa. Mình sẽ cho Minnie đi học ở một trường thật dễ thương. Mình biết thế.

Tôi tự hỏi không biết Madonna cho con đi học trường nào. Tôi không có ý bảo sẽ cho Minnie đi học ở một trường chỉ vì trường đó có nhiều người nổi tiếng. Hiển nhiên là không.

Nhưng mà! Có khi tôi vẫn sẽ lên mạng search một tí. Chỉ vì tò mò thôi.

Tôi mua một tách cà phê rồi tiến đến chỗ trưng bày. Phần lớn các bức tranh đều vẽ hoa, và rồi khi tôi đến chỗ bức tranh của Ernie, ngay ở góc tường, tôi hơi bị giật mình. Nó... khác biệt. Rất tốt, lem nhem, vẽ một con cừu trên một nền tối có thể là một đồng hoang...

Á. Nhìn kỹ hơn tôi thấy có khi con cừu đã chết.

Chắc. Vẽ tranh cừu chết cũng chẳng có gì không ổn, phải không? Và máu rỉ ra từ mồm nó khá giống thật. Khi nào làm lành mình phải nói cho Suze biết mới được. Đúng thế. Mình sẽ nói, “Tớ thích chỗ máu ấy lắm! Trông như... đang chảy thật!”

“... kinh quá đi mất!”

“Thấy ghê!”

Tôi nhận ra sự có mặt của một đám cô bé đang cùng xem tranh. Một trong số đó có mái tóc vàng óng tết kiểu Pháp hoàn hảo, tay đang bịt chặt mồm.

“Tớ buồn nôn quá,” nó tuyên bố. “Các cậu biết ai vẽ cái này không? Ernest đấy.”

“Lúc nào nó cũng vẽ cừu,” một đứa khác nhạo báng nói. “Nó chỉ làm được có thế.”

Mấy đứa kia bật ra những tiếng cười xấu tính và bị tôi lườm cho một phát tóe lửa. Tất cả bọn này đều trông như phiên bản thu nhỏ của con Quỷ Cái Alicia Chân Dài. Có tiếng chuông và bọn nó nhanh chân đi khuất, may quá đi mất, không thì có khi tôi lại nói câu gì đấy trẻ con và không được cao quý lắm liên quan tới từ con bò cái.

Bỗng tôi để ý thấy một phụ nữ tóc đen búi gọn và tỏa ra cái vẻ kiêu nữ hoàng. Bà ta quét qua phòng, mỉm cười lịch thiệp với mọi người, nói chuyện với người này một chút người kia một chút. Nhìn bà ta lại gần mà tôi thấy lo lo.

Đấy! Biết ngay mà. Trên ve áo choàng của bà tay là một huy hiệu đề Harriet Grayson, Thạc sĩ, Hiệu trưởng. Đây chính là kẻ đã làm Ernie khốn khổ.

Được, tôi sẽ làm cho bà ta khốn khổ. Đặc biệt là khi tôi vẫn thấy tội lỗi vì đã quát Suze.

“Xin chào.” Bà ta mỉm cười và chìa tay ra để bắt tay với tôi. Tôi e là chị sẽ phải nhắc tôi chị là ai - chị là lẽ nào à?”

“Ồ, tôi không phải phụ huynh trường ta,” tôi mở lời. “Tôi là...” - Tôi định phun ra là, “Tôi là mẹ đỡ đầu của Cleath-Stuart, và tôi có vài việc tôi muốn nói với bà.” Nhưng rồi tôi còn nảy ra một ý thậm chí còn hay hơn. Ở đây chẳng ai biết tôi, đúng không?

“Thực ra... tôi là một chuyên gia tìm kiếm tài năng nghệ trẻ,” tôi lạnh lùng nói.

“Tìm kiếm tài năng nghệ thuật” Trông bà ta có vẻ thất kinh.

“Vâng, Giáo sư Rebecca Bloomwood của Ban Nghệ thuật Trẻ thuộc Bảo tàng Guggenheim. Tiếc quá, tôi không có danh thiếp ở đây.” Tôi bắt tay bà ta thật nhanh gọn và chuyên nghiệp. “Tôi ở đây là do công việc.

Những chuyên gia tìm kiếm như tôi luôn thích giấu tên khi ghé qua các sự kiện nghệ thuật, đánh giá các tài năng mới xuất hiện. Tôi đã tìm được một số, ngay tại đây.”

Tôi chỉ vào bức tranh tối mù lem nhem của Ernie, mục hiệu trưởng nhìn theo ánh mắt tôi mà không dám chắc.

“Bức đó là của Ernest Cleath-Stuart,” cuối cùng bà ta nói. “Một đứa trẻ thú vị, Ernest...”

“Tài năng đến không tin nổi, và tôi tin chắc sẽ không cần giải thích gì thêm với bà.” Tôi gật đầu nghiêm trang. “Xem cái cách cậu bé cấy thông điệp vào... bố cục mới tinh tế làm sao.” Tôi chỉ vào con cừu. “Nhìn hình dạng này. Rất dễ đánh giá thấp. Nhưng là một chuyên gia, tôi nhìn thấy ngay.”

Lông mày mục hiệu trưởng nhíu lại khi bà ta nhòm bức tranh.

“Có vẻ vậy,” cuối cùng bà ta nói.

“Tôi chắc rằng một ngôi trường xuất sắc như trường của bà đây hiện đã khai quật được đứa trẻ độc nhất vô nhị này và nuôi dưỡng tài năng của cậu ấy.” Tôi mỉm cười với bà ta cùng ánh mắt sắc lẹm. “Bởi vì, tin tôi đi, bà đang có một tài năng rất đặc biệt. Cậu ta có học bổng nghệ thuật chứ?”

“Ernest? Học bổng á?” Trông mục hiệu trưởng như vừa bị xiên cho một phát. “À, không...”

“Tôi dự đoán rằng các trường khác đều khao khát chiêu mộ được tài năng xuất chúng này.” Tôi lại tặng cho bà ta một nụ cười sắc lẹm rồi liếc đồng hồ. “Tiếc quá, tôi phải đi bây giờ, cảm ơn vì đã dành thời gian cho tôi...”

“Để tôi chỉ cho chị một số tác phẩm của các học sinh khác đã!” mục hiệu trưởng nói, vội vã sóng bước bên tôi đến tận cửa. “Bức này là của một cô bé tài năng tên là Eloise Gibbons, giờ đã chuyển trường. ” Bà ta chỉ về phía một bức tranh vẽ cánh đồng hoa anh túc, trông y như tranh Van Gogh vậy.

“Bắt trước thôi,” tôi gật đi, hầu như không thèm nhìn. “Cảm bà rất nhiều. Tạm biệt.”

Tôi sải bước nhanh ra khỏi cổng trường, lao xuống vỉa hè, mím chặt môi để khỏi cười phá lên. Ha. Có lẽ từ giờ họ sẽ bắt đầu đánh giá cao Ernie. Tôi chắc chắn! OK, hơi kỳ cục một chút - nhưng tôi vẫn nghĩ con cừu chết của Ernie là thứ tuyệt nhất trong cả đám tranh đấy.

VỪA VỀ đến The Look tôi đã biết Danny đã tới nhờ chiếc limo đỗ ngoài cửa và đám con gái đang túm tụm ngay dưới tầng một, so sánh chữ ký trên áo phông của mình.

Tôi tiến thẳng lên phòng họp trên tầng thượng, khi tôi bước vào, cuộc họp đã bắt đầu. Chỗ nào cũng có đĩa bánh Shetland Shortbread, hình ảnh bộ sưu tập mới treo đầy tường, còn bàn thì đầy dần làm ăn. Danny lọt thỏm trong đó, trông như một con công trong bộ áo khoác xanh nõn chuối pha xanh da trời kèm quần jean. Khi trông thấy tôi, anh vẫy tay và vỗ vỗ vào chiếc ghế trống bên cạnh.

Toàn bộ các sếp của The Look đều có mặt ở đây, cộng thêm vài người tôi không nhận ra, chắc là người của Shetland Shortbread. Damian, bạn của Luke, đồng thời là cố vấn mới cho Tarkie, cũng có mặt. Brenda ở bộ phận marketing của chúng tôi đang thuyết trình bằng PowerPoint, đang đến một biểu đồ gì đó so sánh số lượng đơn hàng đặt trước cho bộ sưu tập mới của Danny Kovitz trong năm nay so với năm ngoái.

“Kỳ kỳ ấn tượng,” cô ta nói. “Chúng tôi chưa từng nhận được phản ứng nào như thế. Vậy nên, cảm ơn Danny Kovitz, vì đã là một đối tác tuyệt vời; cảm ơn các anh, Shetland Shortbread, vì đã bắt đầu cộng tác - và giờ đây tất cả chúng ta được làm việc cùng nhau!”

“Các bạn đã làm việc thật tuyệt cú mèo,” Danny nói. “Này, Becky, lẽ ra cậu phải tới Scotland săn bắn mới phải! Vui kinh lên được! Mấy cái kèn túi của tôi đến chưa Zane nhỉ?” Anh quay sang một cậu tóc nhuộm đỏ rực đang quanh quẩn bên ghế. Chắc lại là một trong năm tí tử trợ lý của Danny.

“Ừm...Zane đã rút sẵn điện thoại ra, trông cậu ta rất lo lắng. ”Để tôi kiểm tra...”

“Cậu mua kèn túi ấy hả?” Tôi không thể không cười hi hi. “Cậu biết thổi không thế?”

“Làm phụ kiện thôi mà. Tin tớ đi, nó sẽ trở thành một kiểu túi sành điệu mới. Đây, lẽ ra cậu phải trưng bày kèn túi chứ.” Danny quay sang Kathy, trưởng bộ phận kiểm soát hàng hóa, cô này lập tức chụp lấy sổ, hùng hục ghi kèn túi vào, rồi gạch chân ba lần.

“Chúng tôi cũng vô cùng phấn khích với chiến dịch quảng bá trước khi ra mắt đang tiến hành,” Brenda tiếp tục. “Chúng tôi đã được nhắc tới trên Vogue và Telegraph, và tôi cũng được biết gần đây Ngài Cleath-Stuart cũng đã trả lời phỏng vấn trên tạp chí Style Central.”

“Tarkie lên Style Central?” Tôi nhìn cô ta chăm chăm, nín cười. Style Central là cuốn Kinh-Thánh thời thượng nhất cho các nhà thiết kế và biên tập viên thời trang tiên phong sống ở các khu như Hoxton. Mà Tarkie thì... chắc... là Tarkie. Ý tôi là, giờ này anh còn mặc mấy cái áo len cổ lỗ từ hồi còn ở Eton.

“Anh ấy trả lời phỏng vấn cùng tớ,” Danny chiêm chiếp chen vào trấn an. “Đừng lo. Hầu hết là tớ nói ấy mà. Ảnh đẹp tuyệt vời,” anh nói thêm. “Anh ấy không ngại thay đổi bản thân. Tarquin đang, ừm, thử làm mới mình, cậu biết không?”

“Thật ấ hử?” tôi phân vân nói. Bọn tôi có đang nói về cùng một Tarquin không thế? Cái anh Tarquin vẫn rửa mặt bằng xà phòng bánh cho dù Suze đã mua đủ thứ dung dịch rửa mặt hàng hiệu cho ấy hử?

“Vâng, tôi xin được bắt đầu.” Trevor, giám đốc điều hành của chúng tôi giờ mới lên tiếng phát biểu, và ai nấy đều quay sang nghe. “Nhân lúc tất cả chúng ta đang tập hợp tại đây, tôi muốn được đặc biệt nhắc đến một người khác cũng có mặt ở bàn này. Becky là thành viên đầy cảm hứng trong đội ngũ chúng ta, chính cô đã nghĩ ra ý tưởng hợp tác này - đầu tiên là giới thiệu Danny Kovitz cho cửa hàng và giờ đang củng cố một mối quan hệ mới với Shetland Shortbr. Giỏi lắm, Becky!”

Tiếng vỗ tay lẹp bẹp vang lên và tôi bắt đầu mỉm cười khiêm tốn một vòng, nhưng Trevor đã giơ tay lên ngăn lại.

“Không chỉ có thế. Như tất cả chúng ta đều biết, hiện tại là thời điểm khó khăn với mọi khu mua sắm. Tuy nhiên, tháng vừa qua bộ phận do Becky phụ trách đã đạt được mức tăng trưởng bán hàng tới mười bảy phần trăm!”

Ông dừng lại cho tăng hiệu ứng, và mọi người đều bắn cho tôi ánh mắt hoặc ngưỡng mộ hoặc căm ghét. Gavin, giám đốc đồ nam, đã đổ hết cả cổ và nhứ mày sừng sĩa.

“Và nhận xét của khách hàng về Becky thật không thể tin được,” Trevor nói thêm. “Jasmine, cô đọc to vài lời lên được chứ?”

“Chắc chắn rồi!” Jasmine, phụ trách dịch vụ khách hàng, gật đầu hồ hởi. “Đây là nhận xét, từ Davina Rogers, làm bác sĩ. Thưa Ngài, tôi muốn được gửi lời khen tới bộ phận mua sắm cả nhân và đặc biệt là tới cô Rebecca Brandon. Phương thức mua sắm kín đáo và nhìn xa trông rộng của cô ấy trong thời điểm này đã tạo nên toàn bộ sự khác biệt với tôi. Tôi sẽ trở lại nhiều lần nữa.”

Tôi không thể không cười rạng rỡ vì vui sướng. Tôi không ngờ Davina lại viết thư! Chị đã email cho tôi một bức ảnh chụp chính mình tại buổi tiệc - và đúng là trông chị thật lộng lẫy trong chiếc đầm Alberta Ferretti đó.

“Còn đây là một thư khác,” Jasmine với lấy một bản in thư điện tử khác. “Cuối cùng cũng có ai đó hiểu phụ nữ cần gì và muốn gì khi đi mua sắm! Cảm ơn các bạn rất nhiều, Chloe Hill.”

Tôi nhớ Chloe Hill. Cô đã mua mười chiếc áo, váy trong bộ sưu tập mới của Marc Jacobs rồi để tại cửa hàng. Chúng tôi sắp xếp để tới hôm sau Jasmine lảng vảng quanh nhà cô, số váy áo nhét trong một cái túi dùng đựng rác, vờ làm một người lảng giềng đang phải vứt bớt quần áo vì sắp phải trở lại New Zealand. Dĩ nhiên chồng của Chloe có mặt ở và bị ăn quả lừa toàn tập. (Chỉ hơi khớp một tí khi anh bảo Chloe nên cho người giúp việc mấy bộ trong số đó và buộc luôn cho cô tội ti tiện khi cô bảo, “Đừng hòng!”)

“Để tuyên dương thành tích này,” Trevor nói, “chúng tôi quyết định tặng cho Becky một món quà nhỏ và hỏi cô câu này: Bằng cách nào cô làm được điều đó?”

Trước sự kinh ngạc của tôi, ông lấy ra một bó hoa từ dưới ngăn bàn, chuyển qua cho tôi, và châm ngòi cho một tràng vỗ tay.

“Chẳng còn nghi ngờ gì nữa về chuyện chúng tôi sẽ công bố ai là Nhân viên của năm vào tháng sau,” Trevor nháy mắt nói thêm. “Chúc mừng, Becky.”

“Ôi chào.” Tôi không thể không đỏ hết mặt lên vì sướng. “Cám ơn rất nhiều ạ.”

Nhân viên của năm! Tuyệt cú mèo! Phần thưởng năm nghìn bảng cơ đấy!

“Còn bây giờ thì nói chuyện nghiêm túc này.” Trevor hầu như không buồn chờ lấy một nhịp. “Cô đã làm thế nào vậy, Becky? Cô có thể giải thích bí mật của thành công đó không?”

Tràng pháo tay nhỏ dần rồi ngừng bật. Mọi người quanh bàn đang chăm chú chờ tôi trả lời. Tôi dụi mắt vào bó hoa hít hà, câu giờ í mà.

Vấn đề là... tôi không chắc mình có muốn giải thích bí mật của thành công này không. Có cái gì đó bảo tôi rằng chẳng có ai ở đây lại hiểu chuyện bỏ quần áo vào túi đựng rác mà giao cho khách hàng cả. Mà ngay cả hiểu thì thế nào họ cũng đặt ra đủ câu hỏi hóc búa, chẳng hạn như chúng tôi đã nảy ra sáng kiến này từ bao giờ và ai đã duyệt và nó có phù hợp với chính sách của công ty không?

“Ai mà biết được nhỉ?” Cuối cùng tôi ngẩng lên cùng một nụ cười. Có lẽ tất cả khách hàng của tôi đều chỉ đang cố ủng hộ nền kinh tế.”

“Nhưng tại sao chỉ ở bộ phận của cô?” Trevor trông đã hơi bực. “Becky, chúng tôi muốn đúc rút phương pháp của cô rồi áp dụng tất cả các bộ phận khác, muốn biết liệu đó là nhờ một sản phẩm cụ thể... hay một kỹ thuật bán hàng...”

“Có thể là do sắp xếp gian hàng,” một gã trẻ tuổi đeo kính nói.

“Đúng, ý hay!” tôi vội nói.

Nhưng Brenda đã lắc đầu. Cô ta khá thông minh, Brenda ấy mà, đây là vấn đề.

“Dịch vụ khách hàng chính là chìa khóa, theo thiện ý của tôi,” cô ta nói. “Rõ ràng là cô đã bấm đúng nút ở khâu nào đó. Tôi đến quan sát cô vài ngày được không?”

Trời ạ. Chúng tôi không đời nào lại muốn Brenda rình rập loanh quanh. Cô ta sẽ nhận ra mảnh của chúng tôi ngay và lại đi ton hót với Trevor thôi.

“Tôi không nghĩ vậy đâu,” tôi vội nói. “Jasmine và tôi làm việc nhóm rất hiệu quả khi không có sự can thiệp của người khác. Tôi lo rằng nếu bắt đầu làm rối loạn công thức này, chúng ta có thể sẽ đe dọa tới thành công đã có.”

Tôi có thể trông thấy từ đe dọa trườn vào đóng đô trong não Trevor.

“Thoải được rồi, giờ cứ để đó đã,” ông ta nặng nhọc nói. “Cứ tiếp tục làm những gì các cô đang làm. Chúc mọi người làm việc tốt.” ông ta đẩy cái ghế lùi lại và nhìn tôi. “Danny và Becky này, các bạn ăn trưa một chút nhé? Chúng tôi đã đặt bàn ở Gordon Ramsay, hy vọng là phù hợp?”

“Vâng, rất hân hạnh!” tôi hớn hờ nói.

Ăn trưa ở nhà hàng Gordon Ramsay cùng giám đốc điều hành! Nhân viên của năm! Mình sắp tiến vào ban giám đốc đến nơi rồi! Trevor lấy di động gọi điện, Danny đẩy ghế lại chỗ tôi.

“Này, bữa tiệc sao rồi?”

“Suyt!” Tôi trừng mắt nhìn anh. “Đừng nói to thế chứ!”

“Tuần trước tớ vừa đi một bữa tiệc thời trang hoành tráng Shoreditch và tự dưng nghĩ tới cậu.” Anh chìa kẹo cao su ra. “Tớ không biết cậu định thuê hãng an ninh nào, nhưng bọn Fifteen Star Security thì tệ kinh khủng hoảng. Tay đứng cửa thì như kiểu hiểu chiến từ đầu đến chân, gã đồ xe cho khách thì lông nga lông ngóng. Nếu đặt rồi thì có khi cậu nên nghĩ lại đi.”

Trong một thoáng tôi không biết nên đáp lại ra sao.

Người đứng cửa? Đồ xe cho khách? Thậm chí tôi còn chưa nghĩ tới hai cái đó.

“Ồ, thế thì đương nhiên tớ sẽ không thuê công ty đó nữa,” tôi nói, thuyết phục nhất có thể.

“Tuyệt.” Danny vắt vẻo gác chân lên một cái ghế khác. “Thế cậu định thuê bọn nào?”

“Tớ... ờ thì... tớ vẫn chỉ đang chốt lại mấy vụ an ninh này thôi.”

Cũng được mà. Đừng hoảng... Mình chỉ cần thêm vào danh sách: Người đứng cửa và người đỗ xe cho khách.

“Nhưng phòng tắm cho khách thì tuyệt vời, ở cái tiệc tớ vừa dự ấy,” anh hào hứng nói thêm. “Nó ở riêng một cái lầu khác rạp chính, và ai cũng được mát xa chân. Cậu có thuê người mát xa chân không thể?”

Tôi không thể đáp lại. Tôi đang cứng đờ vì kinh hãi.

Nhà vệ sinh. Chết tiệt. Thế quái nào mà mình lại quên món này nhỉ? Mình định cho hai trăm người dùng chung một cái toa lét trong nhà Janice sao?

Tôi lén lút lấy bút bi viết chữ Thuê Bô lên tay mình.

“Tất nhiên là tớ sẽ có người mát xa chân.” Tôi cố nói giọng tỉnh bơ. “Cả mát xa tay nữa. Cả mát xa... lòng bàn tay nữa.”

Tôi sẽ không để cho một bữa tiệc thời trang vớ vẩn ở Shoreditch đánh bại tiệc của tôi được.

“Xuất sắc.” Mắt anh lấp lánh. “Và Luke vẫn chưa biết hả?”

“Chưa. Mà be bé cái mồm thôi!”

“Ồi, không giấu được lâu đâu mà. Chưa từng ai tổ chức nổi một bữa tiệc bất ngờ, đó mới là bất ngờ đích thực.”

“Có, tổ chức được!” tôi cau tiết vặc lại, nhưng Danny chỉ lắc đầu.

“Tin tớ đi, Becky. Chỉ có vài đứa thiếu năng ba hoa nhận là tổ chức được thôi. Này, xem tớ làm gì cho con gái đỡ đầu này.” Anh lôi ra một cái áo phông họa tiết tartan có chữ MINNIE ROCKS màu hồng chóc.

Danny lúc nào cũng thế đấy. Ngay khi ta định phang cho anh một phát vào đầu vì anh quá khó chịu thì anh lại đột ngột làm gì đấy dễ thương chết đi được và thế là ta lại yêu anh như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tôi không thể ngăn mình choàng tay ôm anh một phát.

Nhưng trời ơi. Nhỡ anh nói đúng thì sao?

TÔI ĐANG TRÊN ĐƯỜNG VỀ NHÀ thì di động reo, cuối cùng thì Bonnie cũng gọi lại cho tôi.

“Bonnie!” Tôi trốn vào bụi rậm. “Chị khỏe không?”

“Tôi khỏe, cảm ơn cô.” Nghe giọng Bonnie có vẻ căng thẳng, chẳng giống bình thường chút nào. “Tất cả đều ổn.”

Tôi nghi ngại nhìn cái điện thoại. “Bonnie, có chuyện gì thế? Nghe giọng chị có vẻ bức.”

“À, thực ra...” Bonnie thở dài. “Vừa xong Luke phản ứng không được thoải mái lắm khi tôi cố nhắc tới chuyện gel tắm. Thực ra, anh ấy còn trở nên khá là cáu bẳn với tôi.”

“Ôi xin lỗi,” tôi hối lỗi nói. “Thôi, chị đừng bận tâm chuyện đó nữa. Thử vậy là được rồi. Bên chị bữa tiệc đến đâu rồi?”

“Hôm nay đã có thêm rất nhiều người nhận lời! Tôi đã lập riêng một file ghi chi tiết khách mời và các yêu cầu đặc biệt.”

“Yêu cầu đặc biệt?” tôi bắn khoảnh nhắc lại.

“Chúng ta có yêu cầu về đồ ăn chay, đồ ăn Do Thái, đồ ăn không bột mì.... Chắc là đầu bếp cô thuê sẽ lo vụ này nhỉ? Ngoài ra, một khách còn cần có chỗ để lái xe của ông ấy nghỉ trong lúc chờ, một bà thì cần chỗ cho con ăn, một quan chức chính phủ cần cử nhân viên an ninh tới để rà soát khu vực trước...”

“Được! Không vấn đề gì!”

Tôi cố lấy giọng tự tin và chuyện-nhỏ, nhưng trong lòng thì thấy hơi bị hẫ. Tiệc sinh nhật trở nên phức tạp thế này từ bao giờ thế nhỉ?

”Becky?”

“Xin lỗi.” Tôi vận tâm trí mình trở lại. “Bonnie, còn một việc nữa. Em cần phải hỏi chị chuyện này.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Luke đang giấu em điều gì phải không?”

Đầu dây bên kia im lặng và tim tôi rớt xuống. Biết ngay mà.

“Về chuyện Minnie à? Nói thật cho em đi.”

“Không đâu!” Chị có vẻ kinh ngạc. “Tôi chẳng hề nghe thấy Luke nhắc gì về Minnie cả!”

“Ồ.” Tôi xoa xoa mũi. “Thế thì là chuyện gì đó liên quan tới công việc gì ạ?”

Lại im lặng. Câu trả lời rõ ràng là “ừ”. Đột nhiên tôi linh cảm thấy chuyện chẳng lành.

“Bonnie, chúng ta là bạn mà,” cuối cùng tôi nói. “Sao chị lại không thể cho em biết có chuyện gì? Có tôi tệ lắm không? Lại một vụ kiện cáo ă?” Tâm trí tôi phi nước đại và để ra toàn khả năng tôi tệ. “Luke đang gặp rắc rối? Anh ấy bị phá sản?”

“Không!” Bonnie vội vã cắt ngang. “Xin cô đẩy Becky, đừng nghĩ đến bất cứ điều gì như thế!”

“Thế em nên nghĩ tới việc gì?” Giọng tôi cao vút lên vì lo lắng. “Em biết Luke luôn muốn che chở em khỏi mọi điều tồi tệ, nhưng nếu không biết chuyện gì xảy ra thì làm sao em giúp anh ấy được?”

“Becky, xin cô đừng quá lo! Không có gì tồi tệ đâu! Chỉ đơn giản là một khách hàng mới thôi.”

“Ồ.”

Tôi hơi chùng hững một tẹo. Đó không phải điều tôi đang chờ đợi. Dù sao thì, giờ tôi đã nhớ ra, Luke cũng đã nhắc tới chuyện khách hàng mới. Nhưng sao chuyện đó lại bí mật khủng khiếp đến thế?

“Là ai thế?”

“Tôi không thể cho cô biết,” Bonnie lưỡng lự nói “Luke đặc biệt yêu cầu tôi không được hớ ra chuyện này. Anh ấy nghĩ cô có thể quá phần khích. Anh ấy muốn chắc chắn là vụ này ổn cái đã ”

“Quá phần khích ă?” Tôi giận dữ nhìn cái điện thoại “Bonnie, chị phải cho em biết.”

“Tôi không thể.”

“Có, chị có thể! Chúng ta là một đội, chị quên rồi sao?”

“Tôi không thể.” Bonnie khổ sở nổi. “Becky, cô phải biết rằng Luke là sếp của tôi...”

“Còn em là bạn chị. Bạn bè thì quan trọng hơn sếp chứ! Ai cũng biết điều đó!”

Im lặng. Rồi Bonnie thì thào, “Becky, tôi phải đi đây. Mai nói chuyện tiếp nhé”

Chị tắt máy và tôi nhìn ánh sáng trên điện thoại của mình tắt hẳn. Tôi bước lại chỗ cây liễu giữa thảm cỏ trước nhà và ngồi lên chiếc ghế gỗ cũ kỹ. Thật lòng tôi cảm thấy bất an. Có chuyện gì đang xảy ra với Luke thế nhỉ? Và tôi sẽ xoay sở với bữa tiệc này ra sao đây? Tôi tưởng mình đang làm rất tốt; tôi đang hài lòng với bản thân. Thế mà giờ tôi đang cảm thấy hoảng sợ.

Nhân viên an ninh. Người đỡ xe cho khách. Đồ ăn Do Thái. Phòng vệ sinh. Mát xa chân. Ôi trời ơi, ôi trời ơi. Làm sao mà tôi đủ tiền cho tất cả mấy thứ đó? Tôi dành bao nhiêu thời gian làm mấy cái bông cỏ vũ ngự ngắn ă làm gì cơ chứ? Tôi còn phải lo thêm về cái gì nữa đây?

Suze sẽ biết. Suze đi mấy kiểu tiệc tùng sang trọng ăy suốt. Nhưng tôi không thể hỏi cô ăy được. Bây giờ thì không.

Bốc đồng, tôi mở cái BlackBerry và tải danh sách nhận lời. Càng đọc tôi càng cảm thấy tệ hại. Sao Luke lại không thể có bạn bình thường cơ chứ? Sao tất cả bọn họ đều cứ phải quý tộc, quan trọng đến vậy? Những

người này hẳn đã quen với sự đón tiếp hoành tráng trong những hội trường long lanh. Họ đã quen với cột đá cẩm thạch, tứ tấu đàn dây và nhân viên phục vụ khoác áo choàng trắng...

“Becky?” Mẹ đang đứng trên ngưỡng cửa, vẻ lo lắng. “Con không sao chứ, con yêu?”

“Con không sao,” tôi làm giọng vui. “Chỉ đang... suy nghĩ thôi.”

Một triệu năm nữa tôi cũng sẽ không chịu thừa nhận mình đang lo lắng về bữa tiệc đầu.

Mẹ lại vào nhà và tôi gặm móng tay. Ừm, tôi đâu có lựa chọn nào, phải không? Tôi sẽ phải thuê người đứng cửa, nhà vệ sinh, nhân viên mát xa, và mọi thứ khác. Rồi trả tiền... bằng cách nào đấy.

Tôi nhăn nhó khi nghĩ tới tình hình tài chính của mình. Tôi không thể rút tiền khỏi tài khoản chung, vì như thế Luke sẽ biết. Tôi cũng không thể rút khỏi tài khoản riêng của tôi, vì chẳng còn gì trong đó mà rút. Chẳng đời nào nhà băng lại nới rộng khoản thấu chi cho tôi. Lúc này thì không. Và một nửa số thẻ của tôi đã tiêu đến hạn. Ngày nay các công ty tín dụng thật là keo kiệt.

Mình có thể liên lạc với giám đốc ngân hàng cũ, Derek Smeath, năn nỉ xin một khoản thấu chi đặc biệt khẩn cấp để tổ chức tiệc không? Ông ta sẽ hiểu, chắc chắn. Và ông ta luôn có cảm tình với Luke, mình cũng có thể mời ông ta luôn nữa...

Tôi ngồi bật thảng người dậy. Không. Tôi nghĩ ra rồi. Tôi sẽ đề nghị Trevor cho nhận trước tiền thưởng Nhân viên của năm. Ông ta không thể từ chối, đúng không? Ông ta nói bao nhiêu điều tốt đẹp về tôi thế cơ mà.

Thực ra, nghĩ cho cùng... sao mình không đòi tăng lương nhỉ?

Tôi nhẹ cả người, tới mức suýt thì cười thành tiếng. Sao tôi không nghĩ ra từ trước nhỉ? Ông ta vừa tặng hoa cho tôi, vì Chúa. Bộ phận tôi phụ trách hơn đứt các bộ phận khác. Nó tăng trưởng hoàn toàn khác biệt so với xu thế đi xuống chung. Hiển nhiên là tôi nên được tăng lương. Tôi sẽ đề nghị một cuộc gặp bí mật và sẽ diềm dạm yêu cầu một khoản tăng lương nho nhỏ nhưng đáng kể, và cùng với tiền thưởng Nhân viên của năm, sẽ đủ để trả cho mọi thứ.

Có thể là một khoản tăng trung bình nhưng đáng kể. Thế còn hay hơn.

Và trong lúc đó tôi sẽ Google chi tiết chuẩn bị tiệc sang trọng, để xem mình còn quên gì không.

Cảm thấy đã khá hơn một triệu lần, tôi đứng dậy khỏi ghế và đang hồ hởi vào nhà thì có tiếng bíp báo tin nhắn. Tôi lôi điện thoại ra. Tin của Bonnie.

Becky yêu quý. Tôi bị dẫn vật vì tội lỗi. Tôi cảm thấy cô nói đúng Tình bạn của cô có ý nghĩa rất nhiều với tôi và trong tình bạn sự tin tưởng bao giờ cũng quan trọng. Vì thế tôi sẽ tin tưởng cô và sẽ gửi một tin nhắn riêng cho cô biết tên của khách hàng mà Luke đang muốn giấu (vì toàn những lý do tốt, tôi phải trấn an cô như vậy).

Xin cô xóa ngay những tin nhắn này sau khi đọc xong. Tôi hy vọng và tin tưởng cô sẽ tôn trọng thực tế rằng tôi đang ít nhiều mạo hiểm khi tiết lộ thông tin này. Xin cô hãy cố gắng đừng để lộ cho Luke biết là cô đã biết. Có lẽ cô sẽ cần phải có một chút kiểm chế mình.

Người bạn yêu thương của cô

Bonnie

Tôi cảm động chết đi được khi đọc những lời đó. Bonnie là bạn tôi. Tôi là bạn chị ấy. Và đó mới là điều quan trọng. Tôi thậm chí còn chẳng buồn quan tâm đến tên của khách hàng đó nữa. Ý tôi là, có thể đó chỉ lại là một dạng công ty tài chính cá mập chán ngắt nào đó mà tôi chưa từng nghe danh.

Lại còn dặn tôi cần tự kiểm chế nữa chứ... trời ạ. Tôi nghĩ đôi khi những người làm PR nhiều lại đâm ra tin luôn vào sự quảng cáo của họ. Tôi ần Hồi đáp rồi bắt đầu nhắn tin lại:

Bonnie ơi cảm ơn chị rất nhiều. Chị đúng là người bạn lớn của em. Đừng lo em sẽ không để lộ cho Luke biết dù chỉ một chút rằng em biết tên khách hàng này đâu và em thực tình không nghĩ tự kiểm chế lại là vấn đề gì to tát...

Một tiếng bíp cắt ngang tôi. Ôi, chắc là tin nhắn thứ hai của Bonnie đây. Tôi phải xem một cái trước khi viết tiếp. Tôi click vào và chờ nó hiện ra trên màn hình.

Tin nhắn chỉ có hai từ. Trong một lúc tôi đứng như trời trồng, chớp mắt lia lịa, hầu như không thể xử lý cái mình nhìn thấy.

Sage Seymour

Sage Seymour ngôi sao điện ảnh ư? Cô ấy là khách hàng mới ư? Nhưng... nhưng... thế quái nào....

Không. Việc này không thể là thật được. Thật lố bịch. Luke đâu có đại diện cho các ngôi sao điện ảnh.

Nhưng mà, Bonnie sẽ không nói, trừ phi...

Sage Seymour ư?

Sao chuyện này có thể xảy ra được? Sao anh có thể nhảy từ đại diện cho mấy ngân hàng già nua sang nữ diễn viên? Và sao anh cứ phải bí mật về chuyện này đến thế?

Tôi gần như đang hỗn hển. Tôi cứ liên tục hết nhìn lên rồi lại nhìn xuống màn hình điện thoại, chỉ để xem chữ đó có đúng vậy không.

Sage Seymour là minh tinh tuyệt nhất từ trước tới nay. Cô đã đóng trong cái phim về phát xít Đức đó. Cô đã mặc cái áo đính cườm màu nude tuyệt đẹp đó tới dự lễ trao giải Oscar. Tôi vẫn luôn, luôn, luôn muốn được gặp cô.

Thế mà Luke đã gặp cô? Luke đã làm việc với cô?

Sao anh không CHO TÔI BIẾT cơ chứ?

Sage Seymour – Google Search

Gợi ý tìm kiếm:

Google Earth

Google Maps

Google.com Google Wave

Google Translate

Google Chrome

Google Voice

Tìm kiếm gần đây:

sage seymour luke brandon

sage seymour luke brandon đại diện mới

sage seymour becky brandon

sage seymour thời trang

jimmy choo giảm giá 50 phần trăm

con của madonna trường học

chi tiết tổ chức tiệc sang trọng đắt tiền

chi phí tổ chức tiệc sang trọng đắt tiền

người đỡ xe cho khách oxshott

alexander wang túi

alexander wang túi hạ giá

venetia carter bị mất tín nhiệm và suy sụp

sage seymour bể bơi hồng

sage seymour bạn thân mới

14. Chương 14

KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC LUKE vẫn chưa cho tôi biết vụ Sage Seymour.

Tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ giữ một bí mật to lớn như thế với anh. Trên thực tế, tôi hơi bị sốc. Anh nghĩ hôn nhân là như thế sao? Là một người quen biết hẳn một ngôi sao điện ảnh mà không cho người kia biết?

Hiển nhiên là tôi không thể cho anh biết tôi đã biết, vì như thế là phản bội sự tín nhiệm của Bonnie. Nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn có thể liếc xéo anh một phát chứ, ngụ ý, “Được đấy, ai đó có bí mật vĩ đại quá phải không?”

“Becky, có chuyện gì à?” lúc đi ngang qua Luke nhìn tôi bối rối, tay vẫn đang bê hai túi công kênh chất lên xe tải chuyển đồ. Họ đã đến được một tiếng đồng hồ rồi và chúng tôi cũng sắp đóng gói xong hết.

“Đâu có!” tôi mĩa mai nói. “Có thể có chuyện gì được cơ chứ?” Luke sầm soi mặt tôi đến một phút, rồi thở dài.

“Ôi trời. Anh hiểu rồi.” Anh buông mấy cái túi xuống choàng tay quanh tôi. “Anh biết hôm nay là một ngày khó khăn cho em. Dĩ nhiên rồi, thật tốt khi có không gian riêng - nhưng chúng ta đã rất hạnh phúc ở đây. Hôm nay đã kết thúc cả một kỷ nguyên.”

“Không phải là chuyện ‘kết thúc kỷ nguyên!’” tôi muốn hét vào mặt anh như thế. Tôi quan tâm đến chuyện đó làm gì cơ chứ? Đó là chuyện “Sao anh không cho em gặp ngôi sao điện ảnh nổi tiếng đó?”

Tôi không thể tin được mình đã bỏ lỡ một cơ hội diệu kỳ đến vậy. Lẽ ra tới giờ này thì tất cả chúng tôi đã được ăn tối cùng nhau. Có thể chúng tôi đã rất hợp nhau. Sage và tôi đã có thể trao đổi số điện thoại, trở thành bạn thân và cô ấy hẳn đã có thể mời tôi đến thăm nhà ở Malibu, cái nhà có bể bơi ốp gốm mosaic màu hồng ấy. Trông tuyệt vời ông mặt trời.

Tôi có thể hình dung ra cảnh chúng tôi bồng bênh trên phao bơi, uống sinh tố, tán gẫu về cuộc đời. Cô ấy hẳn đã có thể cho tôi biết bằng cách nào cô ấy nhuộm được màu tóc tuyệt đẹp ngọt ngào đó, còn tôi có thể chỉ ra chính xác cô ấy đã phạm sai lầm với anh bạn trai vừa chia tay ở đâu. (Vì tôi hoàn toàn bất đồng với cái bà viết bài trên tạp chí Heat ấy - vụ chia tay không phải là không thể tránh khỏi?) Rồi chúng tôi có thể cùng đi mua sắm và bị paparazzi chụp được và rồi khởi xướng cả một mốt khăn quàng mới hay đại loại vậy.

Thế mà Luke đã ngăn tôi có được những điều tốt đẹp đó. Cổ tình. Anh không xứng đáng có được một bữa tiệc bắt ngờ. Tôi bực quá đi mất, tôi gần như muốn cho anh biết luôn.

“Becky à!” Tôi ngẩng lên thì thấy Jess đang vào lối xe. “Chúc may mắn với căn nhà mới nhé,” chị tỉnh bơ nói. “Quà tân gia này.”

Chị đưa cho tôi một cái túi khổng lồ làm bằng giấy bìa nâu, và tôi nhòm vào trong. Quý tha ma bắt. Cái gì thế này?

“Ôi, cảm ơn chị! Là... kẹo bông ạ?” tôi nghi ngại nói.

“Vật liệu cách nhiệt,” Jess đáp. “Nhà cửa ở đất nước này cách nhiệt tồi tệ đến phát sốc. Nhét một ít lên mái. Tiết kiệm chút năng lượng.”

“Hay quá!” Tôi tần ngần vỗ vỗ lên bịch bông. “Thế, chị sao rồi. Đạo này ít thấy chị quá.”

“Chị đi thăm bạn bè. Mỗi lần chị đều cố gắng trốn khỏi đây một vài đêm.” Jess hạ giọng tầm tối. “Bà ấy đang làm chị phát điên. Tom cũng thế.”

“Janice ấy à?” tôi thì thào thông cảm. “Bà ấy vẫn tiếp tục giục chị sinh con à?”

“Tệ hơn cơ! Bà ấy biết không thể nói chuyện đó, vì Tom sẽ quát gạt đi ngay. Thế là bà ấy xoay sang cách khác.”

“Cách gì?” tôi hồi hộp nói.

“Một hôm bà ấy cho chị thử đồ uống thảo dược gì đó. Bà ấy bảo trông chị có vẻ ‘xuống sắc’. Nhưng chị không tin, thế là chị search trên mạng. Đó là một chất kích thích sinh sản và tình dục tự nhiên.” Trông chị phần nộ. “Tom đã uống những ba chén!”

“Không thể thế được!” Tôi buồn cười quá đi mất, mỗi tội trông Jess đang dữ dần quá nên không dám cười.

“Chị ước gì được đổi chỗ cho em, được chuyển khỏi đây tới chỗ của riêng mình.” Chị khát khao nhìn cái xe tải.

“Ồ, thế sao chị không chuyển đi?”

“Vài tuần nữa bọn chị sẽ trở lại Nam Mỹ.” Jess nhún vai. “Chuyển ra ngoài bây giờ cũng chẳng để làm gì, bọn chị cũng chả còn tiền mặt nữa. Nhưng, chị thế đấy, nếu bà ấy mà còn làm thêm cái gì nữa...”

“Cứ đến ở với bọn em!” Một cách bốc đồng tôi siết chặt tay chị. “Chúng ta sẽ vui lắm, và em hứa sẽ không cho chị uống bất cứ thứ thuốc sinh đẻ nào.”

“Thật không?” Trông Jess có vẻ ngạc nhiên. “Nhưng bố mẹ em bảo em không muốn khách đến thăm khi nhà chưa xong.”

“À ừ... gần như thế.” Tôi hắng giọng.

Tôi vẫn chưa có cơ hội giải thích tình hình cho Jess. Tôi sẽ gọi điện cho chị sau vậy, khi nào dọn đến chỗ thuê.

“Sẵn sàng đi chưa?” Luke gọi. Hôm qua anh đã cho xe sang nhà kia rồi, nên tí nữa chúng tôi sẽ sang đó bằng xe tải này. Đúng là một việc hay ho nhất quả đất. Cabin phía trước có cả một hàng ghế, nên sẽ có đủ chỗ cho chúng tôi, kể cả Minnie. Con bé đã được nài nỉ gọn gàng vào ghế cùng hộp đồ ăn vặt và đang nhặt từng hạt nho khô chia cho chú lái xe (chú tên là Alf và may thay lại là một người kiên nhẫn.)

Chúng tôi nên mua một cái xe tải thật là to, tôi mơ màng nghĩ. Ý tôi là, đó sẽ là chiếc xe gia đình hoàn hảo. Ta sẽ không bao giờ phải lo mình mua sắm quá nhiều không có chỗ để nữa. Cả nhà ta có thể ngồi lên phía trước và rồi người ta sẽ gọi ta là Gia đình trong Chiếc xe tải Sàn điện, và...

“Becky?”

Ồi. Ồi. Mọi người đang chờ kìa.

Tôi tiến lại choàng tay ôm mẹ. “Tạm biệt mẹ. Và cảm ơn mẹ rất nhiều vì đã chịu đựng bọn con.”

“Ồi, con yêu.” Mẹ xua xua tay. “Đừng ngốc thế.” Mẹ liếc nhìn bố “Liệu chúng ta...”

Bố gật đầu, ngượng nghịu hắng giọng. “Trước khi con đi, con yêu bố muốn nói vài lời,” ông mở đầu. Luke xuống khỏi cabin lái xe tải với bộ mặt đầy câu hỏi và tôi nhún vai đáp lại. Tôi cũng chẳng biết bố đang định nói gì.

“Bố cứ nghĩ ngày hôm nay sẽ chẳng bao giờ đến.” Giọng bố vang khắp cả lối đi trải nhựa. “Con gái của bố mẹ đã mua một ngôi nhà mới!” Bố dừng một chút. “Bố mẹ rất, rất tự hào, phải không Jane?”

“Trước đây bố mẹ cứ bảo, ‘Ai trên đời này sẽ cho Becky bé bỏng của chúng ta một ngôi nhà nhỉ?’ ” Mẹ tôi chen vào. “Bố mẹ lo lắm, con yêu ạ! Nhưng giờ con đã có một ngôi nhà tuyệt đẹp ở tận Maida Vale!”

Tôi không dám nhìn Luke nữa. Tôi cứ đứng đó, im lặng, cắn môi, mỗi lúc một cảm thấy bứt rứt hơn. Ý tôi là, tôi biết chúng tôi sẽ có nhà sớm thôi. Nên không hẳn là tôi đang nói dối. Nhưng mà...

“Vậy nên là, để vinh danh sự kiện này...” Bố lại hắng giọng, đột nhiên nghe nghẹn ngào. “Becky, bố mẹ muốn con nhận cái này.” Bố chìa ra một món quà gói trong giấy lụa.

“Ôi trời ơi! Bố mẹ không nên làm thế!” Tôi giật lớp giấy gói ra - đó là bức tranh một cô gái cầm hoa. Bức tranh đã treo trên chiếu nghỉ cầu thang từ ngày tôi bắt đầu có ký ức.

“Cái... cái gì thế này? ” Tôi ngược lên kinh ngạc. “Con không thể nhận đâu! Nó thuộc về nơi đây!”

“Ôi con yêu.” Mắt mẹ đột nhiên mờ đi. “Hồi con còn bé, lúc nào con cũng bảo muốn treo bức tranh này trong phòng. Còn mẹ thì cứ bảo. ‘Khi nào con lớn tự mua được nhà thì mẹ cho’. ” Mẹ thăm thăm mắt. “Và giờ con ở đây, con yêu. Một phụ nữ trưởng thành với căn nhà của riêng mình.”

Suốt cuộc đời mình tôi chưa bao giờ thấy tội lỗi hơn khoảnh khắc đó..

“Vâng... cảm ơn mẹ,” tôi ngập ngừng. “Con thấy vinh dự lắm. Nó sẽ có một chỗ thật trang trọng trong căn nhà của chúng con.”

“Có lẽ là ở cái hành lang đáng yêu ấy!” mẹ gợi ý. “Nó sẽ đẹp lắm khi đi kèm với cái lò sưởi ấy.” Mẹ đã xem thiết kế ngôi nhà ấy trên mạng biết bao nhiêu lần, có khi còn rõ về nó hơn tôi.

“Vâng, chắc thế ạ.” Lúc này mặt tôi đã chín như.

Ôi trời ơi. Thật không thể chịu đựng nổi nữa. Chúng tôi phải đến gặp luật sư và đẩy nhanh tiến độ lên mới được. Và ngay khi yên vị trong ngôi nhà tử tế đó, chúng tôi sẽ mời họ sang, treo bức tranh lên và thế là mọi chuyện sẽ ỔN.

“Con phải báo khi nào bố mẹ sang được đấy nhé,” mẹ nói thiết tha.

“Vâng... bọn con sẽ về thăm bố mẹ sớm thôi,” tôi nói, lảng tránh câu trả lời trực tiếp. “Bọn con sẽ gọi điện sau, mẹ ạ.”

Luke và tôi trèo lên cabin lái và Alf nhìn một lượt. Trông ông nhăn nhúm đến độ như thể đã một trăm linh ba tuổi, dù thực ra mới có bảy mươi mốt. Ông đã tâm sự là mình sở hữu một cái lưng tồi tệ, đôi vai phản chủ và lồng ngực khốn kiếp, nên chốc nữa đến nơi sẽ có mấy người khác giúp chuyển đồ xuống. “Sẵn sàng chưa?” ông khàn khàn nói, chiếc răng vàng ánh lên.

“Vâng, đi thôi ạ.”

“Cô gái trẻ này có muốn lấy lại nho khô không?” Giờ thì ông đã có cả một nắm, tôi đột nhiên để ý thấy. Mấy hạt còn bị nhai rồi.

“Minnie!” tôi mắng. “Cháu xin lỗi ạ, để cháu dọn...” Tôi vội vã nhặt nho khô cho vào hộp đồ ăn vặt của Minnie, rồi thở phào khi xe tải nổ máy ra khỏi lối xe.

“Này, bà Sở Hữu Nhà ơi,” Luke trêu. “Chắc bà đang thấy tự hào lắm nhỉ.”

“Thôi đi!” Tôi ôm lấy đầu. “Nghe này... mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Em sẽ đợi mấy ngày rồi gọi điện về nhà bịa ra chuyện gì đó về việc nhà mình cần sửa chữa gì đó nên bọn mình phải đi thuê chỗ khác. Sẽ ổn cả thôi. Thế rồi ngay khi chúng ta có được ngôi nhà, mình sẽ tổ chức một bữa tối thật thịnh soạn và mời mọi người.”

“Bữa tối Giáng sinh, chắc thế.” Luke gật đầu. “Sang năm.”

“Hả?” Tôi kinh hoàng nhìn anh. “Đừng ngốc thế chứ! Làm gì mà lâu đến vậy. Luật sư nói sẽ giải quyết nhanh mà!”

“Từ đó trong ngôn ngữ luật sư nghĩa là sang năm.”

“Không, không phải thế...”

“Mẹ cô kia à?” Alf chen ngang.

“Cái gì?”

“Xe Volvo xanh? Họ đang đi theo chung ta kìa.” Ông hất đầu về phía gương cánh và tôi chăm chăm nhìn vào đó, không dám tin. Họ ở đó. Lái xe theo, ngay đằng sau. Mẹ tôi đang làm gì vậy, bám theo chúng tôi ư?

Tôi vội điện thoại ra ngay và bấm số gọi nhanh cho mẹ.

“Mẹ, mẹ đang làm gì đây?” tôi nói, không chào hỏi gì cả.

“Ôi, Becky!” giọng mẹ thất thanh. “Con làm hỏng bất ngờ mất rồi! Graham, tôi đã bảo là ông nên lái xe cách xa xa ra mà! Chúng nó nhìn thấy mình rồi!”

“Mẹ, nghe con nói này.” Tôi biết nghe giọng tôi có vẻ hơi xoắn, nhưng tôi không thể làm khác được. “Mẹ không nên bám theo bọn con. Bọn con đã bảo là khi nào sẵn sàng đón bố mẹ thì bọn con sẽ báo rồi mà.”

“Becky, con yêu!” Mẹ bật cười. “Đây là ngôi nhà đầu tiên của con! Bất động sản đầu tiên mà con từng sở hữu! Bố mẹ chẳng quan tâm nó đang ở tình trạng thế nào đâu!”

“Nhưng...”

“Con yêu, mẹ biết con đã nói gì rồi. Và, thực lòng mà nói, bố mẹ cũng đã định để các con có sự riêng tư đây chứ. Nhưng rồi bố mẹ không thể nhịn được! Bố mẹ không thể để con cứ thế ra đi mà không giúp. Mẹ đã mua bánh uống trà rồi này, bố thì mang theo đồ nghề rồi. Bố mẹ sẽ giúp nhà cửa con đâu ra đấy trong một loáng thôi...”

Tim tôi đập bùm bụp. Không đời nào tôi lại để họ đến một căn nhà thuê tồi tàn. Sau bài diễn văn của bố thì không.

“Thậm chí bố mẹ còn có thể lượn một vòng thăm hàng xóm mới của con!” mẹ vẫn còn hớn hởi nói. “Họ có thể trở thành bạn tốt của con, Becky ạ. Ý mẹ là, nhìn mẹ và cô Janice xem, bạn bè ba mươi năm rồi. Mẹ vẫn nhớ hôm đầu tiên dọn đến, và Janice sang chơi với một chai rượu anh đào... Ôi, bố con bảo con nhắc lại địa chỉ được không, phòng khi bố mẹ mất dấu con?”

Đầu óc tôi bật lên như một cái bẫy chuột.

“Mẹ, con không nghe thấy gì cả... mất tín hiệu rồi...” tôi chà chà cái điện thoại vào túi xách để tạo ra tiếng loạt xoạt, rồi tắt phụp và nhìn Luke. “Ổn rồi. Họ không biết địa chỉ.” Tôi quay sang Alf khẩn cấp. “Chúng ta phải cắt đuôi họ ngay.”

“Cắt đuôi họ?”

“Vâng! Như trong phim hình sự ấy. Cứ tạt vào một ngõ ngách nào đấy.”

“Ngõ ngách?” Ông ta có vẻ giật bắn mình. “Ngõ ngách nào hả cưng?”

“Cháu không biết! Cứ tìm lấy một cái. Chú biết đấy, như trong các vụ rượt đuổi bằng ô tô ấy!” Ông này không xem phim bao giờ sao?

“Cháu nghĩ là vợ cháu muốn chú lái xe thật nhanh lao lẩn đường vào một con phố một chiều, đâm đổ hết mấy sạp hoa quả, khiến cho hàng đông người vừa chạy vừa la, quay chiếc xe 360 độ và bằng cách đó thoát khỏi bố mẹ vợ cháu,” Luke lạnh lùng nói. “Cháu đoán chú là lái xe chuyên đóng thế đã giải nghệ?”

“Thôi đi.” Tôi đấm cho anh một phát vào ngực. “Anh có nhận ra chúng ta đang trong tình huống thế nào không hả?”

“Nếu để anh quyết thì chúng ta đã chẳng rơi vào tình huống này” anh điềm tĩnh nói. “Bởi vì lẽ ra chúng ta nên nói sự thật với bố mẹ em ngay từ đầu.”

Chúng tôi đỗ lại vì đèn đỏ. Bố mẹ cũng đỗ ngay bên và hớn hởi vẫy tay, tôi đành vẫy lại cùng một nụ cười ngoác miệng bệnh hoạn.

“Thôi được rồi,” tôi hướng dẫn Alf. “Khi nào đèn xanh thì chú phóng vọt luôn nhé!”

“Cưng ơi. Đây là xe tải chứ không phải Ferrari.”

Đèn đổi màu, tôi liền bắt đầu khua tay ra hiệu Đi, đi mau! Alf chỉ bắn cho tôi một cái nhìn lạnh lẽo rồi đứng đĩnh vào số.

Thật tình! Tôi chỉ muốn đề nghị để tôi lái cho xong.

“Xin lỗi các vị nhé. Dừng để đổ xăng.” Alf đánh xe vào một trạm xăng và, đương nhiên rồi, chiếc Volvo của bố mẹ theo sau. Một lát sau đã thấy mẹ ra khỏi xe, rảo bước lại gần và gõ cửa cabin.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?” mẹ gọi với lên.

“Dĩ nhiên rồi ạ!” tôi vặn cần hạ cửa sổ xuống và tươi tỉnh mỉm cười. “Chỉ đổ ít xăng thôi.”

“Janice đang gọi điện này. Con sẽ không phiền nếu cô ấy cũng tới chứ, phải không con yêu?”

“Cái gì?”

Tôi còn chưa kịp đáp thì mẹ đã quay sang cái điện thoại. “Ừ, bọn tôi đang ở cái trạm xăng BP có cả tiệm cà phê ấy... Thấy cô rồi!” Mẹ quay sang tôi. “Janice và Martin đang tiện xe, vừa ở lớp yoga về. Họ kia rồi! Mẹ vậy như điên về phía một chiếc Audi đang rẽ vào trạm xăng. ”Ê ê, đây này!

“Becky!” Janice thò đầu ra khỏi cửa sổ khi chiếc Audi tiến lại. “Cháu không phiền chứ, cháu yêu? Mẹ cháu đã kể hết với cô về ngôi nhà rồi. Phấn khích quá đi mất!”

“Hai người cứ đi theo bọn tôi nhé,” mẹ bảo Martin. “Còn bọn tôi sẽ đi theo xe tải.”

Tôi không thể tin nổi nữa. Chúng tôi có cả một đoàn hộ tống.

“Nhập Maida Vale vào hệ thống định vị vệ tinh của anh đi, Martin,” mẹ hách dịch nói. “Như thế thì ngay cả khi chúng ta bị tách khỏi nhau - Becky, địa chỉ chính xác là gì ấy nhỉ?” mẹ gọi với sang tôi.

“Con... e hèm... con sẽ nhắn tin cho mẹ...”

Tôi phải thú thật thôi. Tôi phải làm thế thôi. Ngay lập tức.

“Vấn đề là, mẹ ạ...” Tôi nuốt khan và nhìn sang Luke cầu cứu nhưng anh đã xuống xe và đang nói chuyện điện thoại ở sân trước.

“Không, như thế [bad word] ổn,” tôi nghe thấy anh nói thế.

Trời đất! Anh có vẻ thực sự điên tiết. Có chuyện gì thế nhỉ?

“Becky.” Tôi giật bản mình khi tự dưng Janice không biết từ đâu chui ra, chớp chớp mắt nhìn tôi qua cửa kính xe. Bà đang diện bộ đồ tập yoga màu hồng chói, nhức hết cả mắt, đi tất cao đến đầu gối với giày sục. Đó là thứ phục trang mà nếu khoác lên người một người mẫu mười chín tuổi táo bạo thì hẳn sẽ thành công. “Nhân lúc Luke không có mặt, cô muốn nói vài lời bí mật thế này.” Bà hạ giọng xuống chỉ còn gần như thì thầm. “Về vụ t-i-ê-c. Cô vừa đọc Hello! hôm trước. Về cái bữa tiệc ‘Royal Fashion’ ấy. Cháu đã xem chưa?”

Tôi lơ đãng gật đầu, mãi quan sát Luke. Anh đã đi xa khỏi chiếc xe tải, nhưng tôi khá chắc rằng anh đang quát mắng ai đó. Và tôi cũng khá chắc rằng mình không muốn Minnie nghe thấy thứ ngôn ngữ anh dùng.

Có phải anh đang cãi nhau với Sage Seymour không? Có phải anh đang cắt đứt với cô ấy trước cả khi tôi có cơ hội gặp gỡ rồi trở thành bạn thân với cô ấy? Nếu thế, tôi sẽ giết anh.

“... và họ có cả một khu vực trang điểm dành cho tất cả các ngôi sao! Janice kết thúc bằng một cử chỉ bay bướm. ”Cháu thấy không?”

Chắc là tôi đã lỡ mất vài nhịp đầu đó rồi.

“Xin lỗi Janice.” Tôi mỉm cười cầu tài. “Cháu không tập trung lắm.”

“Cô là nghệ sĩ trang điểm, cháu yêu ạ,” bà nói, như thể đó là điều hiển nhiên. “Và cô muốn xung phong đích thân phụ trách khu vực trang điểm. Cô sẽ trang điểm cho toàn bộ khách khứa! Đó sẽ là món quà cô tặng Luke”

Tôi không thốt nên lời. Janice không phải nghệ sĩ trang điểm gì hết. Bà mới chỉ tham gia một khóa tại trung tâm bổ túc và mới học được cách bôi má hồng màu đào cùng phấn nhấn thành từng vệt chổi lên một cái mặt nhựa ngu ngốc. Thế mà giờ bà đòi trang điểm cho khách đến dự tiệc của tôi sao?

“Janice... như thế thì thật tuyệt,” tôi nói bằng giọng thuyết phục nhất có thể. “Nhưng cô không nên bỏ lỡ cuộc vui.”

“Chúng ta sẽ thay ca!” bà đắc thắng nói. “Cô có một nhóm bạn, cháu biết không! Bọn cô đi học cùng nhau mà, nên kỹ thuật cũng như nhau thôi.”

Cái ý tưởng về nhóm của Janice, tất cả đều lăm lăm bằng màu mắt lấp lánh khiến tôi hơi váng vất.

“Vâng,” tôi cố lịch sự. “Như thế sẽ thực sự... là một cái gì đó.”

OK. Phải ghi ngay vào danh sách việc cần làm, ngay dòng đầu luôn. Không được để Janice trang điểm cho khách.

“Cô phải đi đây,” bà hớn hển đầy kịch tính. “Luke đang tiến lại theo hướng một giờ.”

Tôi chưa kịp nói gì nữa thì bà đã chuồn êm về xe mình, vừa đúng lúc Luke vào cabin xe tải trở lại.

“Thật không thể tin được.” Anh thở gấp, hàm rung rung. “Không thể tin được.”

“Chuyện gì thế anh?” tôi lo lắng nói. “Và lần sau anh đừng có nói bậy trước mặt Minnie nữa.”

“Becky, anh có tin xấu đây.” Luke nhìn thẳng vào mắt tôi. Vụ thuê nhà này đổ bể rồi. Chúng ta không thuê được.”

Trong một nano giây tôi còn tưởng anh đang đùa. Nhưng không hề cợt nhả.

“Nhưng...”

“Một thằng khốn ngu si nào đó ở văn phòng đó đã cho người khác thuê. Họ đã tới ở và đại lý của chúng ta cũng chỉ vừa mới biết tin.”

“Nhưng đó là của chúng ta mà!” Giọng tôi ré lên kinh hoàng. “Chúng ta cần ngôi nhà đó!”

“Anh biết. Tin anh đi, họ cũng biết điều đó. Họ sẽ tìm cho chúng ta một ngôi nhà khác, trong lúc đó chúng ta phải ở khách sạn. Chi phí do họ trả.” Anh thở hắt ra. “Thật khốn nạn.”

Tôi cảm thấy hơi biêng biêng. Chuyện này không thể xảy ra được.

“Tốt hơn là để anh báo với bố mẹ em...” Luke toan xuống xe.

“Không!” tôi thất thanh. “Không thể!”

“Ồ, vậy em khuyên chúng ta làm gì bây giờ nào?”

Tôi có thể trông thấy mẹ vẫn đang vẫy tay với mình từ chỗ chiếc Volvo, và lát sau một tin nhắn xuất hiện trên điện thoại của tôi.

Sẵn sàng đi chưa con yêu?

“Cứ tới Maida Vale đi.” Tôi liếm đôi môi giờ đã khô ran. “Chúng ta cũng vậy. Hy vọng là bên đại lý sẽ gọi điện trong lúc ta trên đường. Chúng ta có thể tùy cơ ứng biến.”

Alf đã chuôi người vào ghế lái. “Sẵn sàng chưa các bạn trẻ?”

“Rồi chú ạ,” tôi nói, trước khi Luke kịp nói gì. “Lái đi. Đi thôi.”

Tôi tính từ đây tới Maida Vale còn một tiếng nữa. Ít nhất là như thế. Và trong thời gian đó họ sẽ tìm được nhà mới cho chúng tôi, chúng tôi sẽ tới đó và mọi chuyện đều sẽ ổn. Sẽ phải ổn.

NGOẠI TRỪ VIỆC CHỈ MẤT bốn mươi phút là đã tới Maida Vale.

Thật không thể tin nổi. Mấy vụ tắc đường đi đâu hết rồi? Đang có một âm mưu chống lại chúng tôi sao?

Chúng tôi đã đi trên con phố mua sắm chính mà vẫn chưa có nhà. Ngoài mặt tôi bình tĩnh đến quái lạ, dù tim tôi đang hoảng hốt phi nước đại. Miễn là cứ lái xe thế này thì chúng tôi sẽ không sao.

“Chú đi chậm hơn nữa đi ạ,” tôi lại bảo Alf. “Cứ chọn đường phụ thật vòng vèo vào ấy. Đi vào kia kìa!” tôi chỉ vào một con phố nhỏ hẹp.

“Không được rẽ trái,” Alf nói, lắc đầu.

Chúng tôi đã kể cho Alf nghe toàn bộ câu chuyện. Hoặc ít nhất thì ông cũng tự hiểu ra, sau cái màn quát tháo của Luke với đại lý bất động sản đó. (May mà khi ấy Minnie đã ngủ. Trẻ con hai tuổi có thể ngủ trong bất kỳ hoàn cảnh nào.) Luke bắt đầu gọi điện cho một đại lý khác nhưng chẳng ai có căn nhà nào sẵn sàng cho người dọn đến trong vòng hai mươi phút nữa. Tôi cảm thấy muốn hét lên vì cáu. Nhà đâu hết rồi? Xe cộ trên đường đâu hết rồi?

Tôi liếc vào gương cánh, xem bố mẹ đã tình cờ đi lạc hay rớt lại phía sau chưa - nhưng họ vẫn ở đó, bám chặt lấy chúng tôi như keo. Luke đang nghe một tin nhắn thoại và tôi nhìn anh kỳ vọng, nhưng anh chỉ lắc đầu.

“Thế cô muốn tôi đi đâu nữa đây?” Alf dừng lại ở một ngã tư, đặt tay lên cái vô lăng đang run bần bật, nhìn tôi.

“Cháu không biết nữa,” tôi tuyệt vọng nói. “Chú có thể... đi lòng vòng không?”

“Đi lòng vòng?” Ông quăng cho tôi một cái nhìn nhạo báng. “Trông tôi giống một cái máy bay lắm không?”

“Xin chú đẩy. Một tí thôi.”

Lắc đầu, Alf xi nhan trái rồi rẽ vào một con phố trong khu dân cư. Chúng tôi đi dọc kênh đào, rồi ngược lên một con phố trong khu dân cư khác, và gần như ngay lập tức trở lại điểm phát ban đầu.

“Như thế thì nhanh quá!” tôi phẫn nộ nói.

Biết ngay mà, loáng một cái đã có tin nhắn của mẹ:

Con yêu đi lái xe của con bị lạc à? Bố mẹ từng đến đường này rồi. Bố bảo con đưa địa chỉ để dùng hệ thống định vị vệ tinh.

“Becky.” Luke đã rời cái điện thoại ra. “Chúng ta không thể cứ đi lòng vòng mãi ở Maida Vale chờ đến khi có nhà được.”

“Có may mắn nào không, quý anh?” Alf nói. Hình như ông mới tôn trọng Luke thêm từ lúc nghe thấy anh chửi thề với bọn đại lý môi giới Thực ra, bất chấp mấy ánh mắt nhạo báng đó, tôi vẫn nghĩ ông ta đang thích thú với tấn kịch này.

“Không,” Luke đáp. “Becky, chúng ta phải nói rõ thôi.”

“Không. Chưa. Mình cứ... cứ nghỉ ăn trưa cái đã!” tôi nói trong một cảm hứng chợt nảy ra. “Chúng ta sẽ tìm một quán cà phê hay gì đấy. Luke, kế hoạch là thế này: em sẽ mua vui để đánh lạc hướng bố mẹ, trong lúc anh đi gặp tay môi giới đó và buộc hẳn phải cho chúng ta một ngôi nhà.”

Alf trợn mắt chịu đựng và chẳng mấy chốc đã xoay sở đỗ được chiếc xe tải đối diện một quán cà phê. Tôi quan sát thấy mấy người còn lại cũng đã đỗ xe và thấy Janice đã xuống xe chỉ dẫn cho Martin, với rất nhiều hiệu lệnh và chỉ trỏ và “Cẩn thận đấy, Martin!”

Tôi tháo đai an toàn cho Minnie rồi chúng tôi xuống xe, duỗi chân duỗi cẳng. Tôi cảm thấy như vừa đi một hành trình hoành tráng chứ không phải chỉ từ Oxshott đến đây.

“Xin chào!” Tôi vẫy tay với những người khác, cố gắng làm ra vẻ thoải mái vui tươi như thể việc này cũng có trong kế hoạch.

“Có chuyện gì thế, con yêu?” Mẹ tới chỗ chúng tôi trước tiên. “Nhà mới đây à?” Mẹ ngược lên nhìn tất cả mấy căn hộ bên trên quán Café Rouge, như thể một trong số đó có thể bất ngờ biến thành một ngôi nhà với tầng hầm, vườn tược và hai chỗ đỗ xe vậy.

“Biết ngay là Becky sẽ chọn sống giữa các cửa hàng mà.” Martin tự nói tự cười khùng khục trước sự thông thái của mình.

“Không, đây không phải chỗ bọn cháu định sống đâu ạ!” Tôi cười điệu tự nhiên nhất có thể nặn ra. “Chúng ta chỉ đang dừng chân ăn trưa thôi.”

Một sự im lặng bối rối.

“Ăn trưa ấy hả cháu yêu?” cuối cùng Janice nói. “Nhưng mới mười giờ hai mươi mà.”

“À vâng. Ừm... lái xe của bọn cháu cần phải ăn trưa. Đây là quy định của liên đoàn lái xe,” tôi bịa ra, và liếc mắt đầy ngụ ý với Alf. “Đúng không chú Alf?”

“Nhưng đi mấy phút nữa là tới nhà con rồi còn gì,” mẹ nói. “Thế này thật lố bịch!”

“Con biết,” tôi vội nói. “Nhưng liên đoàn nghiêm khắc lắm ạ. Bọn con không được có lựa chọn khác.”

“Đừng trách tôi,” Alf nói, diễn theo. “Tôi có nghĩ ra quy định đâu.”

“Lạy Chúa tôi,” bố sốt ruột nói. “Tôi chưa từng nghe thấy cái gì vớ vẩn như thế.” Ông quay sang Alf. “Này, nhìn tôi đây này. Anh không thể thả Becky xuống nhà đã rồi mới ăn trưa sao?”

“Quy định là quy định,” Alf nói, lắc đầu kiên quyết. “Tôi mà phá luật thì sẽ bị đưa ra tòa án kỷ luật, và công việc của tôi sẽ bị đe dọa, thế đấy. Tôi đi ăn bữa trưa xứng đáng của mình đây. Còn cô thì cho tôi biết khi nào cô sẵn sàng đi tiếp nhé, cô gái trẻ?” Ông nháy mắt với tôi một cái rồi tiến thẳng vào tiệm cà phê.

Trời ơi, ông ấy thật là tuyệt cú mèo. Tôi muốn ôm ông ấy một cái quá đi mất.

“Được!” Mẹ có vẻ điên tiết. “Giờ thì chúng ta đã biết đất nước này đã sai lầm ở chỗ nào! Ai viết ra mấy cái quy định đấy thế hả? Tôi sẽ viết thư cho tờ Daily World, cho thủ tướng...” Khi chúng tôi hành quân vào Café Rouge, bà còn bắn cho Alf một cái nhìn khinh miệt, ông liền hân hoan vẫy tay đáp lễ.

“Mọi người gọi nhiều vào nhé,” tôi nói khi chúng tôi tìm được một bàn trống. “Chúng ta sẽ ở đây lâu phết đấy, chờ Alf mà. Cứ gọi sandwich, bánh sừng bò, thịt bò nướng... con mời ạ... Minnie, không.” Tôi vội cất mấy cục đường đi trước khi con bé vớ được.

“Luke đâu?” đột nhiên mẹ nói.

“Anh ấy qua chỗ đại lý nhà,” tôi nói đúng sự thật.

“Lấy chìa khóa chứ gì, bố nói, vui vẻ gật gù. ”Bố sẽ gọi bánh panini vậy.”

TÔI CỐ HẾT SỨC BÔI bữa trưa ra thật lâu. Nhưng chẳng ai muốn ăn bò nướng vào lúc mười giờ hai mươi sáng cả, mà ta cũng chẳng thể ăn quá nhiều bánh sừng bò. Mỗi người chúng tôi đã làm hai cốc cappuccino mà chưa thấy Luke nhắn tin báo điều gì tốt đẹp. Minnie đã chán chơi đồ chơi trong hộp mang theo. Và giờ, trước sự hoảng hốt của tôi, bố mẹ đã bắt đầu nháp nhồm.

“Thế này thật lố bịch!” mẹ nói trong lúc nhìn Alf gọi thêm một cốc sô cô la nóng nữa. “Mẹ sẽ không ở loang quanh đây chờ một gã tài xế quan liêu ăn xong bữa trưa đâu! Graham, ông chờ ở đây đi, tôi và Becky sẽ đi bộ tới căn nhà. Chúng ta có thể đi bộ từ đây, đúng không con yêu?”

Tôi cảm thấy bị nổi sợ đâm cho một phát.

“Con không nghĩ đó là ý hay đâu mẹ,” tôi cuống cuống nói. “Con nghĩ mình cứ chờ Luke rồi cùng đi.”

“Đừng ngốc thế! Chúng ta sẽ gọi điện cho Luke và nhắn nó là mình đi trước. Trên đường chúng ta có thể lấy chìa khóa luôn. Địa chỉ là gì ấy nhỉ? Có gần đây không?”

Mẹ đã bắt đầu thu dọn và nhặt đôi găng tay của Minnie lên. Thế này không ổn. Tôi cần phải giữ mọi người ở yên ở Café Rouge.

“Con cũng chẳng chắc nó ở đâu nữa,” tôi vội nói. “Thật đấy, nên sẽ tốt hơn nhiều nếu mình đợi. Mình gọi thêm cà phê đi...”

“Chuyện nhỏ!” Janice đã lôi ra một cuốn sách hướng dẫn du lịch có bản đồ thành phố, bọc bìa da đỏ. “Cô không bao giờ đi đâu mà không mang theo nó,” bà hớn hờ giải thích. “Nào, thế tên đường có nhà mới của cháu là gì, Becky? Cô sẽ định vị được nó trong một giây!”

Chết tiệt.

Ai cũng nhln tôi kỳ vọng. Vào cái phút tôi thốt ra tên con đường, họ sẽ đi bộ tới đó và phanh phui sự thật.

“Cháu... ừm...” tôi xoa xoa mũi, câu giờ. “Cháu, không thể nhớ nổi.”

“Cháu không thể nhớ nổi ấy à?” Janice tần ngần nói. “Không nhớ được địa chỉ của chính mình?”

“Con yêu,” mẹ nói với vẻ sốt ruột hầu như không che giấu. “Con phải biết con sống ở đâu chứ!”

“Con chỉ không nhớ tên chính xác của con phố! Hình như tên nó bắt đầu bằng chữ...B,” tôi nói đại.

“Thế thì gọi Luke hỏi đi!”

“Anh ấy không nghe máy,” tôi cuống quýt nói. “Chắc là đang bận ạ.”

Bố mẹ nhìn nhau như thể họ chưa bao giờ nhận ra mình có một đứa con gái dở hơi.

“Mẹ không ngồi đây thêm nữa đâu!” Mẹ tặc lưỡi. “Becky, con bảo từ chỗ cửa hàng tới nhà con chỉ còn vài phố nữa. Chúng ta cứ đi loay quanh đi, thế nào con cũng nhận ra khi chúng ta tới gần nó. Graham, ông ở đây chờ Luke nhé.”

Mẹ đứng lên. Tôi chẳng thể làm gì được nữa. Tôi bắn cho Alf một cái nhìn khổ sở và nói, “Chỉ đi dạo chút thôi!”

“Giờ thì nghĩ đi Becky,” mẹ nói, trong lúc chúng tôi rờn rần ra phố, chỉ để bố lại. “Nó ở hướng nào?”

“Ồ... lối kia, con đoán thế.” Tôi lập tức chỉ về phía đối diện với ngôi nhà, và chúng tôi bắt đầu hành quân đi.

“Đây là đường Barnsdale phải không?” Janice đang dò ngón tay xuống mục lục A-Z của cuốn sách. “Hay là Barnwood Close?”

“Chắc không phải đâu ạ...”

“Becky, con yêu!” mẹ thốt lên. “Làm sao con có thể không nhớ tên phố nhà mình cơ chứ? Giờ con đã có nhà riêng. Con phải có trách nhiệm chứ! Con phải...”

“Bố!” Minnie đột ngột lú lo. “Bốööö!”

Con bé chỉ tay về phía cửa kính của văn phòng môi giới. Luke ở đó ngay phía trong, đang gây sức ép với Magnus, còn anh này thì đang tuyệt đỉnh khiếp hãi.

Chết tiệt. Sao mình lại đi đường này chứ?

“Đại lý môi giới nhà của con đây hả?” Mẹ ngược nhìn lên cái biển đề RIPLAY VÀ ĐỒNG SỰ. “Tốt, thế thì ổn cả rồi! Chúng ta có thể vào, lấy địa chỉ chính xác, rồi lấy luôn chìa khóa! Giỏi lắm Minnie, cháu yêu!”

“Hình như Luke đang câu tiết chuyện gì đó thì phải,” Janice quan sát, vì Luke đang bắt đầu làm những cử chỉ hung dữ về phía Magnus. “Lại chuyện đồ đạc có sẵn chứ gì? Lời khuyên của cô là: không đáng đâu. Cứ để họ đem mấy cái rèm tấm đó đi. Đừng kết thúc tại tòa, như em trai cô ấy...”

“Đi nào Becky!” Mẹ đã tiến lại phía văn phòng kia. “Có chuyện gì thế?”

Tôi đã mọc rễ tại chỗ.

“Mẹ...” Giọng tôi hơn lác đi một chút. “Có... vài điều con cần cho mẹ biết, về ngôi nhà. Sự thật là... con đã không hoàn toàn thành thật.”

Mẹ đứng khựng lại. Khi mẹ quay lại, trên má mẹ có hai đốm ửng hồng.

“Mẹ biết ngay mà. Biết ngay là có chuyện gì đó. Chắc chắn là con đang giấu giếm cái gì đấy, Becky ạ! Cái gì thế?” Mặt mẹ xịu xuống như thể vừa nghĩ ra một ý kinh hoàng. “Có phải không có chỗ đỗ xe trong nhà không?”

Tôi nghe thấy một tiếng hít hơi rõ to từ cả Janice lẫn Martin, ở Surrey, chỗ đỗ xe thực sự là một tôn giáo. “Không phải vậy đâu. Mà là...” Hơi thở của tôi đã trở nên gấp gáp đến độ tôi hầu như không nói nổi. “Là...”

“Chị Brandon.” Một người đàn ông mặc com lê mà tôi không biết là ai đang vội vã bước khỏi văn phòng ra vỉa hè. “David Ripley, đối tác quản lý.” Anh ta chìa tay ra bắt. “Xin đừng đứng ngoài trời lạnh thế này. Ít nhất cũng để tôi mời chị một tách cà phê chứ. Tôi hiểu rất rõ tình huống không may của chị, và hãy tin tôi, chúng tôi đang làm mọi việc trong khả năng để tìm nhà cho anh chị, sớm nhất có thể.”

Tôi không dám nhìn mẹ nữa. Tôi chẳng dám nhìn ai. Thứ duy nhất có thể cứu tôi lúc này là một cơn bão nhiệt đới kinh dị nào đấy.

“Tìm nhà cho Becky ư?” mẹ nghi ngờ nhắc lại.

“Chúng tôi cũng cảm thấy vô cùng tồi tệ về vụ nhầm lẫn thuê nhà đó,” David Ripley tiếp tục. “Khoản tiền đặt cọc của anh chị sẽ được hoàn trả ngay lập tức...”

” Thuê nhà?” m sắc the thé trong giọng của mẹ xuyên đến tận chỗ David Ripley, khiến anh ta ngay lập tức quay lại.

“Tôi thất lễ quá, đó là mẹ chị phải không?” Anh ta lại chìa tay ra bắt. “Xin chào bà. Xin bà yên tâm, chúng tôi đang làm mọi việc có thể để sắp xếp chỗ ở cho con gái bà...”

“Nhưng nó đã có một căn nhà rồi mà!” mẹ nói mà như rít lên, “Nó đã mua một ngôi nhà! Chúng tôi tới đây là để lấy chìa khóa! Nếu không thì việc gì tất cả chúng tôi phải dẫn xác tới tận Maida Vale này?”

David Ripley nhìn hết từ mẹ sang tôi, bối rối.

“Tôi xin lỗi - có điều gì đó mà tôi chưa nghe kể chẳng?”

“Không,” tôi nói, nóng bừng mặt vì xấu hổ. “Mẹ tôi vẫn chưa... nắm được toàn bộ sự việc. Tôi cần nói chuyện với bà ấy.”

“À.” David Ripley nhấc tay lên bằng một cử chỉ điệu đờ rồi bước trở lại văn phòng. “Vâng, nếu chị cần thì tôi ở ngay phía trong nhé!”

“Mẹ...” Tôi khó nhọc nuốt khan. “Con biết là lẽ ra con phải nói với mẹ...”

“Martin,” Janice khều Martin, và họ lảng lạng tránh sang chỗ khác, vờ nhìn ngắm cửa sổ một đại lý du lịch nào đó. Mẹ thì chỉ đứng đó trấn nhặn lại vì khó hiểu và thất vọng.

Bỗng dưng tôi muốn khóc. Bố mẹ tôi đã tự hào về tôi biết mấy, vì tôi đã mua được căn nhà đầu tiên trong đời kia mà. Họ đã kể hết với bạn bè. Vậy mà giờ tôi ở đây, làm hỏng hết mọi chuyện, như thường lệ.

“Vụ ngôi nhà bị chậm trễ một chút à,” tôi lúng búng, trân trối nhìn vỉa hè. “Nhưng bọn con không nỡ nói với bố mẹ, vì chuyện bấy lâu nay bọn con cứ chiếm hết chỗ trong nhà đã đủ bất tiện với bố mẹ lắm rồi. Nên bọn con mới quyết định thuê tạm đâu đó - mỗi tội là ngay cả ngôi nhà thuê cũng gặp trục trặc. Nên... giờ bọn con đang vô gia cư.” Tôi buộc mình ngẩng đầu lên. “Con xin lỗi.”

“Bố mẹ đã lái xe ngăn ấy đường đất... và con không có ngôi nhà nào sao?”

“Vâng. Ý con là, chúng con sẽ có, nhưng...”

“Ý con là... con đã cố tình cho bố mẹ ăn quả lừa? Con đã để bố con nói ra bài diễn văn nho nhỏ ấy? Con đã để cho bố mẹ tặng con bức tranh? Và tất cả chỉ là dối trá?”

“Không hẳn là dối trá...”

“Ồ, thế thì là gì?” Mẹ như bùng nổ, và tôi co rúm người lại. “Bố mẹ ở đây, vòng vèo khắp Maida Vale; Janice và Martin cũng đã vất vả như thế; mọi người đều đã mua quà tân gia...”

“Con đã bảo mọi người đừng đến mà!” tôi biện hộ, nhưng mẹ chẳng có vẻ gì là nghe thấy.

“Mọi việc con làm, Becky, là một thảm họa! Mọi thứ chỉ là ảo tưởng! Bố con sẽ nói gì đây? Con có biết bố sẽ thất vọng đến mức nào không?”

“Bọn con sẽ mua được nhà mà!” tôi tuyệt vọng nói. “Sẽ mua được, con hứa! Và từ giờ tới lúc đó thì bố mẹ có thể lấy lại bức tranh.”

”Y như vụ George Michael..

“Không!” tôi cắt ngang mẹ, cảm thấy bị chạm nọc. “Không phải lại là vụ George Michael lặp lại.” Tôi điên cuồng gạt giọt nước mắt vừa trào ra. “Chỉ là... khớp một chút thôi.”

“Lúc nào mà chẳng khớp một chút hả con yêu! Lúc nào chẳng thế!” Giọng mẹ nghe như không phải mẹ. “Bữa tiệc cũng sẽ thế thôi...”

“Không, sẽ không như thế!” tôi gần như gầm lên. “Và con chưa bao giờ yêu cầu mẹ lái xe tới tận đây, đúng không? Hay mua quà cho con. Và nếu mẹ không muốn đến dự tiệc của Luke, thì cũng không cần đến đâu! Thực ra, xin mẹ đừng có đến!”

Lúc này mặt tôi đã đầm đìa nước mắt, nhưng vẫn có thể thấy Janice và Martine đang sầm soi biển quảng cáo khuyến mại đặc biệt cho chuyến đi tới Ma rốc như thể bị bỏ bùa.

“Không!” Minnie ngược mắt nhìn tôi lo lắng. “Không khóc!”

“OK.” Giọng Luke bất chợt vang lên. Tôi ngẩng lên thấy anh đang sải bước tiến lại. “Anh giải quyết được rồi. Họ đang sắp xếp...” Anh ngừng lại giữa chừng và nhìn từ khuôn mặt này sang khuôn mặt kia. “Có chuyện gì thế? Chuyện gì vừa xảy ra?”

Mẹ chẳng nói gì, nhưng môi đang mím chặt lại.

“Không có gì,” tôi khổ sở lắp bắp. “Mẹ và em chỉ... đang nói chuyện.”

“Ồ,” Luke nói, rõ ràng là vẫn lẩn tránh. “Thế này, anh đã thương lượng được một căn hai phòng ngủ có phục vụ tại The West Place cho tới khi họ tìm cho chúng ta chỗ ở thay thế.”

“The West Place!” Janice quay phắt lại, dời mắt khỏi cửa sổ đại lý du lịch. “Cô chú thấy chỗ đó trên ti vi rồi! Nhớ không, Martin, cái khách sạn mới đáng yêu có tiệm spa trên tầng thượng ấy? Ốp gốm mosaic ấy?”

“Đúng vậy, chắc, cháu đầu định lấy thứ vớ vẩn.” Luke nở một nụ cười chớp nhoáng với bà. “Bọn cháu có thể dọn tới đó ngay hôm nay; đồ đạc sẽ được lưu kho...” Anh bỏ dở câu nói, rõ ràng đã nhận ra sự căng thẳng trong không khí. “Thế... em thấy có được không? Becky?”

“Mẹ nên tới đó.” Lời buột ra khỏi miệng tôi trước cả khi tôi nghĩ thấu đáo. “Bố mẹ em nên nhận phòng đó.”

“Ồ... ờ,” Luke ngại ngần nói. “Ồ, đương nhiên thế cũng là một cách...”

“Chúng ta đã lôi bố mẹ ra khỏi nhà từ sáng tới giờ, và rồi làm họ thất vọng. Chúng ta nên để họ tận hưởng căn hộ sang trọng đó. Và rồi...sắp xếp lại sau.”

Tôi trân trân nhìn vào hư vô; tôi không dám nhìn mẹ. Luke hết ngoái sang tôi lại sang mẹ như thể để tìm manh mối; tôi có thể Janice đang làm khẩu hình câu gì đó rất khẩn thiết với anh.

“Mẹ?” cuối cùng Luke nói. “Như thế có tiện cho mẹ không? Ở The West Place một thời gian?”

“Sẽ rất tiện,” mẹ nói bằng giọng giật cục, thiếu tự nhiên. “Cám ơn con, Luke. Để mẹ gọi cho bố báo tin.”

Rõ ràng mẹ cũng chẳng thể nhìn mặt tôi. Hừ, dù sao cũng được cái là chúng tôi sẽ không phải sống cùng nhau nữa.

“Em dẫn Minnie đi ngó nghiêng cửa hàng một lát,” tôi nói, nắm lấy tay Minnie. “Khi nào về nhà được thì anh gọi em.”

CUỐI CÙNG đến bốn giờ chúng tôi cũng về đến nhà. Bố mẹ tôi về trước để đóng gói thêm một số đồ đạc, rồi Luke thu xếp cho họ yên vị tại căn phòng cao cấp đó, nó xịn đến khó tin. Nhưng nói vậy không có nghĩa là tôi quan tâm.

Tôi đã làm xong bữa điểm tâm chiều cho Minnie, bật phim hoạt hình Lợn Peppa lên và đang ngồi bên lò sưởi, chờ dẫn nhìn ngọn lửa thì Luke về. Anh tiến vào phòng và quan sát tôi một lúc.

“Thôi nào Becky. Có chuyện gì giữa em và mẹ vậy?”

“Suyt!” Minnie bực bội chen ngang và chỉ vào ti vi. “Peppa!”

“Không có gì.” Tôi quay đi.

“Chắc chắn phải có chuyện gì đó,” Luke khẳng định, cúi xuống bên ghé tôi. “Anh chưa từng thấy mẹ con em như vậy bao giờ.”

Tôi lặng lẽ nhìn anh khi các câu trả lời tụ tập trong đầu mình.

Mẹ em nghĩ em không thể tổ chức tiệc cho anh. Mẹ nghĩ tất cả sẽ là một thất bại.

Và, tận sâu thẳm, em sợ chết đuối rằng có thể mẹ đúng.

“Chỉ là chuyện giữa mẹ và con gái ấy mà,” rốt cuộc tôi nói.

“Thật ầy hả?” Anh nhướn mày hoài nghi. “Thôi được rồi, dù sao anh cũng mừng vì chúng ta đã có chút thời gian riêng bên nhau. Có chuyện này anh muốn bàn với em.”

Anh kéo một chiếc ghế và tôi chỉ nhìn, hơi lo lắng.

“Em nói đúng, Becky,” anh vào đề luôn. “Đúng là anh đang giấu em vài chuyện. Và anh xin lỗi. Nhưng anh muốn chắc chắn trước khi tuyên bố bất cứ điều gì.”

Ngay lập tức tâm trạng của tôi lên cao. Anh sắp nói với tôi chuyện về Sage Seymour! Đúng thế! Có khi tới nay bọn tôi sẽ được gặp nhau ầy chứ! Có lẽ anh sắp đưa bọn tôi ra ngoài ăn tối ở The Ivy hay đâu đấy! Tôi biết giờ cô ấy đang quay phim tại trường quay Pinewood, vì tôi đã Google cô ấy từ trước (chỉ vì tôi quan tâm đến sự nghiệp của chồng mình thôi mà, như mọi bà vợ biết ủng hộ chồng khác).

Ồi, điều này sẽ thấp sáng cả một ngày khốn nạn. Và tôi có thể diện cái váy Nantte Lepore mà tôi chưa bao giờ đụng đến ầy, kèm đôi giày Vivienne Westwood hồng ầy.

“Đừng lo, Luke.” Tôi cười toe với anh. “Em hiểu là anh cần giữ kín mà.”

Có khi cô ấy còn đề nghị tôi làm trợ lý mua sắm cá nhân ầy chứ! Cũng có thể Luke đã giới thiệu tôi! Tôi có thể chuẩn bị trang phục cho cô ấy đi dự lễ trao giải Quả cầu Vàng. Tôi cũng có thể đi dự lễ Quả Cầu Vàng. Ý tôi là, cô ấy sẽ cần ai đấy đảm bảo rằng gấu váy của cô ấy luôn phẳng phiu chứ...

“Gần đây anh đang lên lạc với một mối quen. Một anh chàng chuyên đại diện cho... những người nổi tiếng,” Luke chậm rãi nói.

“Thật ư?” tôi cố gắng làm ra giọng ngạc nhiên ngây thơ. “Người nổi tiếng kiểu nào anh?”

“Em đã bao giờ tình cờ nghe thấy có ai là...”

Tôi đã bao giờ nghe về cô ấy chưa ầy à? Anh có hâm không vậy? Lạy Chúa, cô ấy từng được giải Oscar mà! Cô ấy là một trong số những phụ nữ nổi tiếng nhất thế giới!

“Dĩ nhiên là em nghe rồi!” tôi phấn khích phun ra, đúng lúc anh nói:

“...Bảo mẫu Sue?”

Trong một thoáng chúng tôi trân trối nhìn nhau bối rối.

“Bảo mẫu Sue?” cuối cùng tôi nhắc lại.

“Bà ấy là một chuyên gia chăm sóc trẻ em thì phải.” Luke nhún vai.

“Cái bà có một chương trình trên ti vi ầy? Chính anh cũng chưa từng nghe nói tới.”

Tôi thất vọng đến mức muốn tát cho anh một phát. Thứ nhất, hiển nhiên là tôi đã nghe danh Bảo mẫu Sue rồi, anh chưa nghe chỉ vì anh chả mấy khi chịu xem ti vi. Thứ hai, sao chúng tôi lại nói về cái bà này chứ không phải về Sage Seymour?

“Em có biết,” tôi phẫn uất nổi. “Em có cả sách của bà ta. Có chuyện gì vậy?”

“Có vẻ như là bà ấy đang định lập một hãng tư nhân mới. Một kiểu...” Anh ngại ngần, tránh ánh mắt tôi. “Một trại huấn luyện hành vi cho trẻ.”

Anh không thể đang nghiêm túc được.

“Anh muốn gửi Minnie đến một trại lính ấy hả?” Những lời này gần như dính chặt lấy cổ họng tôi. “Nhưng... nhưng... Như thế thật là bịch! Con bé mới có hai tuổi! Thậm chí có khi họ còn không nhận!”

“Có vẻ như là trong một số trường hợp ngoại lệ thì nhỏ như vậy họ cũng nhận.”

Đầu óc tôi quay cuồng vì choáng váng. Tôi đã ngồi đó, hờn hử tưởng anh sắp sửa nói với tôi rằng tối nay bọn tôi sẽ đi uống cocktail với một ngôi sao điện ảnh. Thế mà anh lại đi nói rằng anh sắp gửi con gái chúng tôi đi xa?

“Đó có phải...” tôi khó nhọc nuốt khan “...trường nội trú không?”

Nghĩ đến thế thôi là tôi đã hoang mang tột độ. Anh muốn gửi con chúng tôi tới một trường nội trú dành cho trẻ khó dạy. Đột nhiên tôi hình dung ra cảnh Minnie mặc áo gió đồng phục, đầu co ro, ngồi trong góc cằn biển viết, Con không được lên mạng đặt mười sáu chiếc áo khoác.

“Đương nhiên là không rồi!” Luke cũng có vẻ sốc. “Đó chỉ là một chương trình dành cho trẻ gặp phải một số vấn đề hành vi thôi. Mà đây là ý tưởng.” Anh xoa xoa gáy, vẫn tránh nhìn tôi. “Anh đã nói chuyện với bà Bảo mẫu Sue này rồi. Nếu mình muốn, bà ấy sẽ tới, đánh giá mức độ của Minnie rồi cho lời khuyên. Vậy nên anh đã hẹn bà ấy.”

“Anh đã làm gì cơ?” Tôi không thể tin nổi chuyện này “Anh đã nói chuyện với bà ta?”

“Anh chỉ muốn xem xem bà ấy có thể đưa ra những cách giải quyết nào thôi mà em.” Cuối cùng Luke cũng chịu nhìn vào mắt tôi. “Becky anh cũng không thích ý tưởng này hơn em đâu. Nhưng chúng ta phải làm gì đó.”

“Không, chúng ta không cần!” tôi muốn hét lên như thế. “Và đặc biệt không cần mời người lạ đến nhà dạy dỗ!”

Nhưng tôi có thể nhận thấy: Ý anh đã quyết. Y như cái hồi đi trăng mật anh đã quyết chúng tôi nên đi tàu tới Lahore thay vì máy bay. Anh sẽ không lay chuyển đâu.

Hừ, được thôi. Anh có thể thuê bao nhiêu chuyên gia chăm sóc trẻ em tùy thích. Nhưng không ai có thể cướp Minnie khỏi tôi. Cứ để cái bà Bảo mẫu Sue ấy đến đây mà chứng tỏ bản lĩnh. Tôi sẽ xem bà ta cuốn gói. Hãy đợi đây.

BÁC SĨ JAMES LINFOOT

36 PHỐ HARLEY LONDON W1

Rebecca Brandon

The Pines 43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 3 tháng Ba năm 2006

Cảm ơn cô vì lá thư hôm mùng 1 tháng Ba,

Tôi chưa bao giờ nghe thấy từ “mộng-mua”. Do đó tôi không thể cho cô biết tên Latin của chứng bệnh đó, hoặc viết thư cho chồng cô khuyên anh ta phải “tôn trọng tình trạng bệnh tật của cô”.

Tôi khuyên cô nên tới khám chỗ bác sĩ địa phương nếu các triệu chứng không thuyên giảm.

Trân trọng,
James Lonfoot

15. Chương 15

VẬY LÀ GIỜ tôi không nói chuyện với mẹ và cũng hầu như không nói chuyện với Luke.

Chuyện cũng đã được hơn một tuần rồi. Hôm nay Bảo mẫu Sue sẽ tới, và tôi đã hoàn toàn sẵn sàng. Tôi cảm thấy như một võ sĩ giác đấu, sẵn sàng lên đấu trường, với toàn bộ dùi cui giáo móc vung vẩy. Nhưng tôi vẫn bực Luke. Thực ra, càng lúc càng giận. Làm sao anh có thể sắp xếp toàn bộ chuyện này mà không bàn trước với tôi? Chúng tôi đang ăn sáng và nói với nhau chưa nổi hai từ. Dĩ nhiên là không ai nhắc tới Bảo mẫu Sue.

“Con muốn uống thêm sữa không Minne?” tôi nói bằng giọng lạnh lùng, với người qua Luke lấy cái bình. Luke thở dài.

“Becky, chúng ta không thể tiếp tục thế này. Chúng ta cần nói chuyện.”

“Ừ được. Minh nói chuyện đi.” Tôi nhún vai. “Về cái gì? Thời tiết nhé?”

“Ừm... về công việc của em thì sao?”

“Ồn cả.” Tôi cố tình khuấy cà phê ầm ĩ.

“Tuyệt quá!” Giọng Luke nghe nhiệt thành đến độ tôi muốn nhăn mặt. “Mọi việc bên anh cũng rất thuận lợi. Có vẻ như bọn anh sắp hẹn gặp được Christian Scott-Hughes rồi. Suốt hơn một năm qua khách hàng này đã mong sắp xếp được một cuộc gặp với ông ấy, nên giờ họ đang sướng run.”

Ồi chà. Làm như tôi quan tâm tới một cuộc họp chán ngắt với Christian Scott-Hughes vậy.

“Tuyệt,” tôi lịch sự nói.

“Không may là hôm nay anh sẽ phải sa thải trợ lý cá nhân. Chẳng phải việc gì tốt lành lắm.” Anh thở dài. “Anh cũng không nghĩ sẽ phải làm việc này.”

Gì cơ? Anh định làm gì cơ?

Tôi ngẩng đầu lên, không thể giữ điệu bộ xa cách thêm nữa. Anh sắp sửa đuổi việc Bonnie ư? Sao anh có thể đuổi việc Bonnie? Chị ấy hoàn hảo mà! Chị ấy đáng yêu mà!

“Nhưng... em tưởng anh quý chị ấy,” tôi nói, cố gắng làm ra vẻ chỉ hơi hơi quan tâm. “Em tưởng chị ấy là trợ lý tốt nhất anh từng có.”

“Anh cũng tưởng như vậy. Nhưng gần đây chị ấy trở nên...” Luke ngập ngừng. “Anh chỉ có thể nói là không đúng mực.”

Tôi không thể hình dung ra Bonnie lại có phút nào không đúng mực.

“Ý anh là sao? Chị ấy đã làm gì?”

“Kỳ quặc lắm.” Luke vát tay lên trán, trông bối rối. “Hầu như lúc nào chị ấy cũng hành xử khéo léo và kín đáo đến hoàn hảo. Thế rồi dùng một cái chị ấy lượn vào phần lãnh địa mà, nói thẳng ra, chẳng phải việc của mình. Như kiểu bình luận gel tắm của anh, đại loại vậy.” Luke nhíu mày. “Anh thực sự nghĩ đó là một hành vi thiếu chuyên nghiệp, em có thấy thế không?”

Tôi cảm thấy màu đỏ đang bò lên má. “Ồ... chắc thế...”

“Ngoài ra còn nhiều bình luận khác cơ, còn tọc mạch và riêng tư hơn. Thành thật mà nói, anh đâu có thuê chị ấy để cho anh ý kiến về gia đình hay nhà cửa của anh. Hay là cách chọn cà vạt.”

Chết tiệt. Chết tiệt. Tất cả là lỗi của tôi. Khốn nỗi tôi không thể nói ra chính xác điều đó. Tôi có thể sao?

“Ồ, em nghĩ anh nên cho chị ấy thêm một cơ hội,” tôi vội nói. “Anh cũng đâu có muốn làm chị ấy buồn, phải không? Có lẽ chị ấy chỉ cố bắt chuyện với anh thôi. Em chắc rằng chị ấy sẽ không bao giờ tọc mạch nữa đâu. Thực ra thì em khẳng định đây.”

Bởi vì tôi sẽ lập tức gọi điện bảo chị ngừng đưa ra mấy gợi ý đó ngay.

Luke nhìn tôi kỳ lạ. “Chuyện này thì liên quan gì tới em? Em còn hầu như không biết chị ấy.”

“Em chỉ có linh cảm mạnh mẽ rằng ai cũng nên có thêm cơ hội! Và em nghĩ anh nên cho trợ lý của anh một cơ hội nữa. Tên chị ấy là gì ấy nhỉ, Bobbie à?” tôi vội ngay thơ nói thêm.

“Bonnie,” Luke sửa lại.

“Bonnie.” Tôi gật đầu. “Em mới gặp chị ấy một lần, hồi tiệc Giáng sinh,” tôi nói thêm cho thêm đáng tin.

Tôi lảm lét liếc Luke, nhưng hình như anh không nghi ngờ gì. Ồn Chúa.

“Anh phải đi đây.” Anh đứng dậy, lau miệng. “Tóm lại... anh hy vọng hôm nay sẽ suôn sẻ.” Anh hôn Minnie. “Chúc may mắn, con gái rượt.”

“Nó có đi thi Olympics đâu,” tôi sẵn giọng đáp “Nó không cần may mắn.”

“Thôi được rồi, dù sao cũng cho anh biết mọi chuyện diễn biến ra sao nhé.” Anh ngập ngừng ngại ngùng. “Becky... anh hiểu cảm giác của em. Nhưng anh thực lòng nghĩ đây có thể là bước đột phá mà chúng ta cần.”

Tôi thậm chí còn chẳng buồn trả lời anh. Không đời nào có chuyện một mục chuyên gia bắt trẻ con huấn luyện lại tạo được bất cứ “bước đột phá” nào trong nhà tôi.

MƯỜI GIỜ SÁNG tôi đã sẵn sàng nghênh đón bà ta. Nhà cửa đã sẵn sàng, tôi đã sẵn sàng, thậm chí Minnie cũng đã diện xong cái tạp dề Marie Chantal ngay thơ nhất.

Tôi đã nghiên cứu xong. Trước hết, tôi tìm kiếm website của Bảo mẫu Sue và đọc hết các trang. (Xui xẻo là vẫn chưa có dòng nào về trại huấn luyện, chỉ có một thông điệp nói: Loạt chương trình mới về quản lý hành vi trẻ em và người lớn sẽ được tiến hành sớm — đánh dấu vào đây để xem chi tiết. Hừ. Bà ta úp mở như vậy tôi cũng chẳng ngạc nhiên gì.)

Rồi tôi đã mua hết đồng DVD của bà ta và xem lần lượt từng đĩa. Và tập nào cũng na ná. Lúc nào cũng có một gia đình với trẻ con thì chạy như giặc, bố mẹ thì cãi vã, thường xuyên có một cái tủ lạnh cũ hỏng vứt ngoài vườn hoặc mấy cái ổ điện nguy hiểm hoặc đại loại vậy. Thế rồi Bảo mẫu Sue đi vào, xem xét kỹ hai bên rồi nói, “Tôi muốn xem nhà Ellise thực sự là ai,” câu này có nghĩa là, “Các người đã phạm một đồng sai lầm nhưng tôi sẽ chưa cho các người biết là sai ở đâu đâu.”

Nhân vật bố mẹ luôn kết thúc bằng một màn la hét rồi nức nở trên vai Bảo mẫu Sue kể lể chuyện đời mình. Và tuần nào bà ta cũng lôi ra cái hộp giấy ăn nho nhỏ đó rồi nghiêm trang nói, “Tôi nghĩ còn có nhiều vấn đề hơn là chuyện hành vi của trẻ, phải không?” thế rồi họ gật đầu và phun ra hết về đời sống tình dục hoặc khó khăn nghề nghiệp hay bị kịch gia đình rồi bật nhạc buồn và cuối cùng thì ta cũng khóc lóc theo.

Tôi muốn nói là tất cả đều có công thức, và chỉ có những kẻ dở hơi toàn tập mới bị trò đó lừa gạt.

Và giờ, cứ từ đó suy ra, thì bà ta sẽ tua lại vở kịch đó rồi đưa hết bọn trẻ ra trại huấn luyện, nơi nào đó thật khó nhằn như Utah hay Arizona, và như thế thì khi họ đoàn tụ, ta còn có các chương trình ti vi hay hơn.

Chậc, ở đây thì không được đâu. Đờng hòng.

Tôi nhìn quanh bếp, kiểm tra xem mọi thứ đã đâu vào đấy chưa. Tôi đã gắn một bản đồ sao lấp lánh ánh vàng khổng lồ lên tủ lạnh, dán chữ Bạc Thang Hư^[1] lên bậc dưới cùng của cầu thang, và trên bàn đã có một chồng đồ chơi giáo dục. Nhưng chỉ cần may mắn một chút thì màn chào đón đầu tiên từ ngoài sẽ có tác dụng và bà ta thậm chí sẽ chẳng vào được tới đây.

[1] Naughty Step (Bạc thang Hư) là một trong các phương pháp uốn nắn hành vi cho trẻ nhỏ. Mỗi lần trẻ nghịch ngợm hoặc cư xử không phải phép, phụ huynh sẽ buộc trẻ đứng tại vị trí bậc thang đó (hoặc một vị trí quy định trước trong nhà) như một hình thức phạt.

Điều ta không thể làm với Bảo mẫu Sue là nói, “Con tôi chẳng có vấn đề gì cả,” bởi vì sau đó thế nào bà ta cũng bối được vài cái. Nên tôi sẽ phải thông minh hơn thế.

Chuông cửa reo, người tôi lập tức cứng đờ.

“Ra đây nào Minnie,” tôi lẩm bẩm. “Mình đi tổng cổ mụ chuyên gia trẻ em khó chịu này nào.”

Tôi mở cửa - và bà ta ở đó. Đích thị Bảo mẫu Sue, với mái tóc vàng hoe cắt ngắn đã thành thương hiệu, mặt mũi thanh tú và son môi hồng. Ngoài đời trông bà ta nhỏ nhắn hơn trên ti vi, với quần jean và sơ mi kẻ, áo jacket kiểu kỹ sĩ. Tôi cứ tưởng bà ta sẽ diện đồng phục xanh da trời, đội mũ như trên ti vi. Thực ra tôi suýt nữa thì nghĩ nhạc nền sẽ cất lên cùng một giọng thuyết minh: “Hôm nay, Bảo mẫu Sue đã được gọi đến nhà Brandon...”

“Rebecca phải không? Tôi là Bảo mẫu Sue,” bà ta nói bằng giọng miền Tây Nam khó nghe quen thuộc.

“Bảo mẫu Sue! Ôn trời! Được gặp bà tôi mừng quá!” tôi nói rất kịch. “Chúng tôi đã hết cách rồi! Bà phải giúp chúng tôi, ngay tại đây, ngay lúc này!”

“Thật sao?” Bảo mẫu Sue trông có vẻ kinh ngạc.

“Vâng! Chồng tôi chưa giải thích chúng tôi đang tuyệt vọng đến mức nào sao? Đây là Minnie, con gái hai tuổi của chúng tôi.”

“Xin chào Minnie. Cháu có khỏe không?” Nanny cúi xuống nói chuyện với Minnie và tôi sốt ruột chờ bà ta ngẩng lên.

“Bà không thể tin nổi chúng tôi gặp nhiều vấn đề thế nào với Minnie đâu. Thật xấu hổ. Thật mất mặt. Nói ra điều này tôi cũng khổ tâm lắm.” Tôi để giọng mình run rẩy một tí. “Con bé không chịu học cách thắt dây giày. Tôi đã cố... chồng tôi đã cố... ai cũng đã cố. Nhưng nó cứ không chịu!”

Một khoảng dừng, trong lúc đó tôi giữ vẻ mặt bà-mẹ-lo-lắng tuyệt đối không suy suyển. Bảo mẫu Sue trông đã hơi bối rối rồi. Ha.

“Rebecca,” bà ta nói. “Minnie vẫn còn rất nhỏ. Tôi sẽ không trông mong bất cứ đứa trẻ hai tuổi nào có thể tự buộc dây giày đâu.”

“Ôi!” Mặt tôi lập tức sáng bừng. “Ôi, tôi đã hiểu rồi. Ừ, thế thì ổn rồi! Chúng tôi chẳng gặp phải vấn đề nào với con bé nữa. Cảm ơn bà rất nhiều, Bảo mẫu Sue, bà cứ gửi hóa đơn cho chồng tôi ấy. Tôi không nên giữ bà ở đây lâu thêm nữa - tạm biệt.”

Rồi tôi đóng sầm cửa trước khi bà ta kịp đáp lời.

Thành công rồi! Tôi đập tay với Minnie và đang định vào bếp làm một thanh Kit Kat ăn mừng thì chuông cửa lại reo lần nữa.

Bà ta còn chưa chịu đi sao?

Tôi nhòm qua lỗ khóa và bà ta vẫn ở đó, đang kiên nhẫn chờ trên bậc cửa.

Bà ta muốn gì nữa thế nhỉ? Bà ta đã giải quyết vấn đề cho chúng tôi rồi. Bà ta có thể đi.

“Rebecca?” Giọng bà vọng qua cửa. “Cô có ở đó không?”

“Xin chào!” Minnie la vọng ra.

“Suyt!” tôi rít lên. “Yên lặng nào!”

“Rebecca, chồng cô nhờ tôi đánh giá con gái cô rồi báo lại kết quả cho cả cô và anh ấy. Tôi không thể làm việc đó sau một phút gặp gỡ được”

“Nó không cần đánh giá gì đâu!” tôi hét vọng qua cửa.

Bảo mẫu Sue không phản ứng lại, chỉ đứng đợi với nụ cười kiên nhẫn như cũ. Bà ta không muốn một ngày nghỉ sao?

Tôi cảm thấy hơi hụt hẫng, thú thật là thế. Tôi tưởng bà ta sẽ cuốn gói. Nhưng nhờ bà ta lại bảo với Luke là tôi không cho bà ta vào thì sao? Nhờ cuối cùng chúng tôi lại cãi nhau to một trận nữa?

Ôi trời ơi. Có khi sẽ đơn giản hơn nếu tôi cứ để bà ta vào, cứ để bà ta làm cái việc gọi là “đánh giá”, rồi mới tổng kết bà ta.

“Được rồi.” Tôi mở toang cửa. “Vào đi. Nhưng con gái tôi không có vấn đề gì đâu đấy. Tôi biết chính xác bà sẽ làm gì và sẽ nói gì. Chúng tôi còn có cả cái Bạc Thang Hư rồi cơ.”

“Trời ơi.” Mắt Bảo mẫu Sue ánh lên một chút. “Chắc, thế là cô đã đi trước một bước rồi sao?” Bà ta bước vào mỉm cười với Minnie, rồi với tôi. “Xin đừng lo lắng hay e sợ. Tôi chỉ muốn quan sát một ngày bình thường của mẹ con cô thôi. Cứ tự nhiên và làm những gì thường ngày cô vẫn làm. Tôi muốn xem những người nhà Brandon thực sự là ai”

Biết ngay mà! Bà ta đã đặt cho chúng tôi cái bẫy đầu tiên. Trên ti vi thì hoặc là cả gia đình đều chẳng có kế hoạch nào cho ngày hôm đấy hoặc là con họ không chịu tắt ti vi, rồi cả nhà cãi nhau ầm ĩ. Nhưng tôi bắt bài bà ta rồi. Để phòng trước, tôi đã chuẩn bị cho khoảnh khắc này - thực ra tôi thậm chí còn duyệt trước một lần với Minnie.

“Ôi, thế nào bây giờ nhỉ,” tôi nói bằng giọng ra vẻ trầm ngâm. “Con nghĩ sao Minnie? Làm bánh một chút nhỉ?” Tôi tặc lưỡi. “Nhưng mẹ vừa nhớ ra nhà mình vừa hết bột mì trồng bằng phương pháp hữu cơ xay bằng cối đá. Hay là mình làm nhà từ thùng các tông nhé, rồi con sơn nó bằng sơn không chì.”

Tôi nhìn Minnie đầy ngụ ý. Đây là dấu hiệu nhắc nhở cho nó. Con bé sẽ phải nói, “Đi bộ! Thiên nhiên!” Tôi đã dạy nó xong xuôi hết rồi. Nhưng, thay vì thế, nó cứ dán mắt vào ti vi trong phòng khách.

“Lợn Peppa,” nó mở miệng. “Lợn Peppa của con...”

“Chúng ta không thể đi xem một chú lợn thật được, con yêu!” tôi vội cắt ngang. “Nhưng mình ra ngoài đi dạo ngoài thiên nhiên và thảo luận về môi trường nào!”

Tôi hơi bị tự hào về ý tưởng đi bộ trong thiên nhiên. Vừa được coi là cách dạy con tốt vừa dễ ợt. Ta chỉ việc đi lòng vòng và liên tục nói, “Kìa quả sồi kìa! Kìa con sóc kìa!” Bảo mẫu Sue sẽ phải bó tay. Bà ta sẽ phải cho chúng tôi 10/10 điểm và bảo rằng bà ta không thể cải thiện một gia đình hoàn hảo, và sẽ tới lượt Luke bị điều tra toàn diện.

Khi diện áo khoác và ủng (ủng Ugg hồng xinh xắn - dễ thương cực kỳ) cho Minnie xong, tôi vội lấy túi xách và lôi ra bốn dải ruy băng nhung màu tím sẫm đã được khâu thành nơ gắn bằng khóa nhám Velcro ở mặt sau. Tôi vừa làm tới qua, và trông chúng khá đẹp.

“Tốt hơn là mình mang theo Ruy Băng Hư,” tôi cố tình nói thật to.

“Ruy Băng Hư?” Bảo mẫu Sue lịch sự hỏi lại.

“Vâng, tôi để ý thấy trong các chương trình của bà trên ti vi, khi ra ngoài bà không dùng phương pháp Bạc Thang Hư được. Nên tôi đã sáng tạo ra ‘Ruy Băng Hư’. Rất đơn giản nhưng hiệu quả. Mỗi lần trẻ không nghe lời thì chỉ việc đính cái đó lên áo khoác của trẻ bằng băng khóa nhám.”

“Tôi hiểu rồi.” Bảo mẫu Sue không mạo muội đưa ra ý kiến gì, nhưng rõ ràng là vì bà ta đang sôi lên vì ghen tức và ước gì đã nghĩ ra trước tôi.

Thật tình tôi nghĩ mình có thể trở thành một chuyên gia trẻ em. Tôi có nhiều ý tưởng hơn Bảo mẫu Sue nhiều, và tôi còn có thể cho lời khuyên về thời trang nữa chứ.

Tôi dẫn Minnie ra khỏi nhà và chúng tôi bắt đầu đi dọc lối xe. “Minnie, nhìn kìa, con chim!” Tôi chỉ vào một sinh vật nào đó đang vỗ cánh bay khỏi một ngọn cây. “Có khi nó đang bị đe dọa tuyệt chủng đấy,” tôi nghiêm trang nói. “Chúng ta phải bảo vệ cuộc sống hoang dã.”

“Một con bò câu ư?” Bảo mẫu Sue ôn tồn nói. “Loài đó có khả năng bị tuyệt chủng sao?”

“Tôi đang sống xanh mà.” Tôi bắn cho bà ta một cái nhìn tóe lửa. Bà ta không biết tí gì về môi trường hay sao?

Chúng tôi thả bộ một lát, tôi đã chỉ ra được vài con sóc. Giờ chúng tôi đang tiến lại dãy cửa hàng cuối con đường, và tôi không thể ngăn mình liếc sang phải một cái, chỉ để xem shop đồ cổ mới có hàng gì về.

“Cửa hàng!” Minnie nói, giật giật tay tôi.

“Không, chúng ta sẽ không đi mua sắm đâu con.” Tôi nở với con bé một nụ cười trêu mếu. “Chúng ta đang đi dạo giữa thiên nhiên, con nhớ không? Nhìn ngắm thiên nhiên. ”

“Cửa hàng! Taxi!” Con bé tự tin trở tay về phía con đường và hét thậm chí còn to hơn, “Taxi! Taxiiii!” Sau một lát, chiếc taxi đầu hàng bình bịch chạy về phía chúng tôi.

“Minnie! Chúng ta sẽ không gọi taxi! Tôi không hiểu sao con bé lại làm thế,” tôi vội nói thêm với Bảo mẫu Sue. “Không phải là lúc nào chúng tôi cũng gọi taxi đâu...”

” Taxiiii!” Minnie lại đang giở bộ mặt đỏ bừng và cặp mắt hình viên đạn ấy ra rồi. Ôi trời ơi. Tôi không thể để một trận ăn vạ ầm ĩ xảy ra ở đây trước mặt Bảo mẫu Sue được. Có lẽ chúng tôi có thể bắt taxi ở đâu đó.

“Minnie!” một giọng hoan hỉ oang oang vang lên. “Cô bé khách sộp nhất của tôi thế nào rồi?”

Chết tiệt. Đó là Pete, người chuyên chở chúng tôi đến Kingston mua sắm.

Ý tôi là, cũng không thường xuyên đến thế.

“Thỉnh thoảng Pete chở chúng tôi tới... tới trung tâm giáo dục qua các trò chơi,” tôi bảo Bảo mẫu Sue.

“Vây,” Pete nhào người ra khỏi cửa sổ xe. “Hôm nay đi đâu đây, hai người đẹp của tôi?”

“Star-bucks,” Minnie phát âm luôn cái từ đó trước khi tôi kịp phản ứng. “Star-bucks - cửa hàng.”

“Như thường lệ chứ gì?” Pete vui vẻ nói. “Nhảy lên thôi.”

Tôi cảm thấy màu đỏ tràn lên mặt.

“Chúng ta sẽ không đi Starbucks, Minnie!” tôi như rít lên. “Thật là một... một ý tưởng điên rồ! Chú đưa bọn cháu tới trung tâm giáo dục qua các trò chơi được không Pete? Cái trung tâm ở Leatherhead mà mình vẫn hay đi ấy?”

Ánh mắt tôi nhìn ông không dứt, thầm mong ông sẽ không nói, “Cô đang nói về cái gì thế?”

“Bánh?” Minnie nhìn tôi hy vọng. “Bánh Starbucks?”

“Không, Minnie!” tôi nạt. “Con phải ngoan, nếu không mẹ đeo Ruy Băng Hư cho bây giờ.” Tôi lấy đồng ruy băng ra khỏi túi vấy vấy trước mặt con bé. Ngay lập tức Minnie chìa tay ra.

“Của con! Của connnnn!”

Lẽ ra nó không nên muốn có Ruy Băng Hư mới phải chứ nhỉ?

“Thôi có khi để sau vậy,” tôi nói, bối rối nhét lại dải ruy băng vào túi. Chỉ tại cái bà Bảo mẫu Sue này. Bà ta làm tôi lúng túng.

Chúng tôi vào xe, tôi thắt đai an toàn cho Minnie và Pete đánh xe khỏi lề.

“Rebecca,” Bảo mẫu Sue ôn tồn nói, “nếu cô thực sự có việc cần làm thì đừng cảm thấy ngại vì tôi. Tôi sẽ rất hân hạnh được đi mua sắm hay làm bất cứ việc gì bình thường cô vẫn làm.”

“Thì đây!” tôi cố gắng nghe giọng có vẻ tự nhiên. “Đây là việc hằng ngày đây! Vừa chơi vừa học! Ăn nhẹ đi này, con yêu,” tôi quay sang Minnie nói thêm, và chìa ra một chiếc bích quy mua từ cửa hàng thực phẩm có lợi cho sức khỏe. Con bé nhìn cái bánh nghi ngại, liếm thử rồi quăng xuống sàn và hét lên, “Bánh xốp! Bánh xốp Starbucks!”

Mặt tôi đỏ rần rần.

“Starbucks là... tên con mèo nhà bạn tôi,” tôi tuyệt vọng ứng biến. “Bánh xốp là tên một con mèo khác. Minnie yêu động vật lắm, đúng không con yêu?”

“Cô đã thấy cái thứ vô dụng đồ sộ đó chưa?” Giọng Pete hân hoan vọng lại từ ghế trước. “Cuối cùng thì họ cũng mở!”

Chúng tôi đến một ngã tư nơi con đường cắt với một xa lộ hai chiều và chờ đèn giữa một dòng xe cộ nối đuôi. Đột nhiên tôi thấy Pete đang chỉ vào một thứ. Đó là một biển quảng cáo đen trắng to đùng, trên đó viết:

HEATHFIEL VILLAGE!

TRUNG TM BÁN LẺ SANG TRỌNG

KHAI TRƯỞNG HÔM NAY!

Chà. Người ta đã bàn tán về việc mở cửa khu này cả thế kỷ nay rồi. Ánh mắt tôi trượt đi xa hơn xuống phía dưới tấm biển.

KHUYẾN MẠI ĐẶC BIỆT HÔM NAY!

KHÁCH NÀO CŨNG CÓ QUÀ!

Ở CUỐI ĐƯỜNG

Khách nào cũng có quà à?

Ý tôi là, có lẽ cũng chẳng có gì mà phải hào hứng. Có thể chỉ là một cái nệm thơm bé tí ti hay một thanh sô cô la hay gì đấy đại loại vậy. Và chỗ này có lẽ cũng chẳng có gì hấp dẫn. Dù sao thì thậm chí tôi đâu có quan tâm tới một trung tâm mua sắm mới mở chứ, vì chúng tôi ra ngoài để mua sắm, phải không? Chúng tôi ra ngoài để làm những việc mang tính giáo dục và gắn kết mẹ con.

“Nhìn mây kia con,” tôi nói với Minnie, giương gao chỉ tay vào cánh cửa sổ đối diện. “Con có biết mây được tạo thành thế nào không, con yêu? Nhờ... ờ... nhờ nước đấy.”

Mình định nói là nước bay hơi? Hay hơi nước ấy nhỉ?

“Burberry,” Pete thích thú nói. “Giờ thì cũng có hàng chất lượng tốt. Con rě tôi cứ mua đủ thứ hàng nhái Hồng Kông và nó bảo...”

Burberry? Đầu tôi quay phắt lại và tôi lại trông thấy một pa nô quảng cáo khổng lồ nữa - lần này trên đó đề tên tất cả các hãng đồ hiệu có trong trung tâm.

Burberry. Matthew Williamson. Dolce & Gabbana. Ôi trời ơi.

Anya Hindmarch. Temperley. Vivienne Westwood? Tất cả đều khuyến mại? Chỉ cách tôi vài mét?

Chiếc taxi lại nhích về phía trước, và tôi cảm thấy nguy cấp. Một phút nữa thôi là chúng tôi sẽ đi qua lối vào. Sẽ quá muộn mất.

OK, nghĩ kỹ một chút nào. Lý lẽ một chút nào. Tôi biết là chúng tôi nên tới Leatherhead và nhảy nhót quanh cái nhà bóng. Nhưng vấn đề là... Bảo mẫu Sue đã nói bà ta không phiền nếu chúng tôi đi mua sắm cơ mà. Bà ta thực sự đã nói như thế.

Không phải là tôi định mua gì cho bản thân. Hiển nhiên rồi. Tôi sẽ giữ lời chứ. Nhưng đây là một trung tâm mua sắm mới toanh, đẹp tới tầm nghệ thuật, đã giảm giá lại còn tặng quà khuyến mại. Chúng tôi không thể cứ thế mà lái xe qua được. Như thế thật... thật không phải. Thật vô ơn. Đi ngược lại quy luật tự nhiên. Và tôi được phép mua đồ cho Minnie chứ, phải không? Một phần nhiệm vụ của người mẹ là lo việc ăn mặc cho con.

Tôi liếc danh sách đó một lần nữa. Petit Bateau. Ralph Lauren. Girls and Boys. Funky Kid. Baby in Urbe. Tôi cảm thấy ngạt cả thở. Còn gì phải nghĩ ngợi nữa chứ.

“Bà biết đấy, tôi cần mua cho Minnie mấy đôi tất mới.” Tôi cố làm ra vẻ điềm nhiên. “Nên chúng ta có thể tạt vào trung tâm thương mại mới này một lúc thay vì tới chỗ kia. Tôi chỉ nghĩ vậy thôi. Bà thấy thế nào?”

“Tuỳ cô.” Bảo mẫu Sue giơ tay lên. “Hoàn toàn tùy ý cô.”

“Vậy thì, ừm, Pete ơi, chú có thể cho bọn cháu vào trung tâm mua sắm kia được không?” tôi cất giọng. “Cám ơn chú nhiều.”

“Thế thì tôi nên dọn dẹp cốp xe nhỉ?” Ông ta quay lại nhe răng cười với tôi. “Lấy chỗ sẵn sàng cho đồng túi sắp tới.”

Tôi yếu ớt cười đáp lại. Tí nữa tôi sẽ bảo Bảo mẫu Sue là khiếu hài hước của ông ta rất lập dị.

“Cô có thích shopping không, Rebecca?” Bảo mẫu Sue ôn tồn hỏi.

Tôi dừng chốc lát để suy nghĩ cho kỹ.

“Không phải là thích,” cuối cùng tôi nói. “Tôi sẽ không dùng từ thích. Ý tôi là, đó là việc cần làm, đúng không? Giữ cho tủ thực phẩm đầy.” Tôi làm mặt thê thảm nhún vai. “Đó là công việc phải làm đối với bất cứ người mẹ có trách nhiệm nào.”

Chúng tôi đỗ xe ở lối vào chính, nơi có những cánh cửa kính khổng lồ dẫn vào một đại sảnh mênh mông trang trí bằng những cây cọ, trên một bức tường thép là thác nước giả đổ xuống. Khi chúng tôi vừa bước vào, tôi đã thấy ngay biển hiệu Valentino và Jimmy Choo nhấp nháy chào tôi từ đằng xa xa. Không khí tràn ngập mùi bánh quế và tiếng máy pha cà phê cappuccino, hòa cùng hương nước hoa hàng hiệu, mùi đồ da đắt tiền và... sự mới mẻ.

“Vậy giờ cô cần đi đâu?” Bảo mẫu Sue nói, nhìn quanh. “Cô định mua tất, nhỉ?”

“Tôi... ừm...”

Tôi hầu như không thể suy nghĩ rõ ràng được nữa. Mulberry ở ngay phía trước và lúc này tôi đã tĩa được một chiếc túi xách tuyệt nhất trên đời trong cửa sổ rồi. “Ừm...” Tôi buộc mình tập trung. “Vâng. Tất chân.”

Tất trẻ em. Không phải Valentino. Không phải Jimmy Choo. Không phải Mulberry. Ôi trời ơi, cái túi đó giá bao nhiêu tiền nhỉ...

Thôi ngay. Không được nhìn. Mình sẽ không mua gì cho bản thân hết. Mình thậm chí còn không nghĩ tới điều đó cơ mà.

“Của con! Búp bê của cooon!” Giọng Minnie lôi tôi lại hiện tại. Nó đang đứng ngoài gian Gucci, chỉ một cô ma nơ canh.

“Không phải búp bê đâu con yêu, đấy là ma nơ canh! Đi nào.” Tôi cầm tay con bé thật chắc rồi dắt nó ra chỗ bán đồ hướng dẫn. “Chúng ta phải mua mấy đôi tất cho con.”

Chúng tôi tiến về Khu Trẻ Em, toàn bộ các gian hàng bán đồ trẻ em đều tập trung ở đó. Có một chú hề chào khách, các quầy ê hề đồ chơi, và cả khu vực trông như một khu hội chợ.

“Sách!” Minnie ngay lập tức phi thẳng tới một trong số các gian hàng và vớ lấy một cuốn sách có hình tiên nữ trên bìa. “Sách của con.”

Ha! Tôi đắc thắng liếc nhìn Bảo mẫu Sue. Con gái tôi chọn sách giáo dục, chứ không phải mấy đồ chơi nhựa rác rưởi!

“Dĩ nhiên con có thể mua sách, Minnie,” tôi nói to. Chúng ta sẽ mua bằng tiền tiêu vặt của con. Tôi đang dạy Minnie cách lên kế hoạch tài chính,” tôi quay sang Bảo mẫu Sue nói thêm. “Tôi đã ghi lại toàn bộ chi tiêu từ tiền tiêu vặt của con bé.”

Tôi lôi cuốn sổ xinh xắn màu hồng hiệu Smythson có đề chữ Tiền tiêu vặt của Minnie ngay trên bìa ra. (Tôi đã đặt in riêng. Khá là đắt, nhưng đó là một khoản đầu tư cho việc hình thành trách nhiệm tài chính của con gái tôi.)

“Đàn ông!” Ngoài cuốn sách Minnie còn vớ thêm một con rối. “Đàn ông của con! Của connn!”

“Ồ...” Tôi nghi ngại nhìn con rối. Trông cũng khá dễ thương, và chúng tôi cũng chưa có con rối nào. “Ồ, thôi được rồi. Miễn là con trả bằng tiền tiêu vặt của con. Con có hiểu không, con yêu?” tôi nói siêu rõ ràng. “Phải mua bằng tiền tiêu vặt của con.”

“Trời đất ơi!” Bảo mẫu Sue thốt lên khi chúng tôi tiến lại quầy thanh toán. “Minnie có bao nhiêu tiền tiêu vật vậy?”

“Năm mươi xu một tuần,” tôi vừa đáp vừa lục tìm ví. “Nhưng chúng tôi tạo dựng một hệ thống cho phép con bé tiêu trước trả sau. Như thế sẽ dạy cho nó cách chi tiêu trong giới hạn.”

“Tôi không hiểu,” Bảo mẫu Sue không buông tha. “Chi tiêu trong giới hạn theo kiểu gì được?”

Thật tình! Bà ta hơi bị chậm hiểu so với một người được gọi là chuyên gia.

“Bởi vì tất cả đều được ghi lại trong sổ. ” Tôi nguệch ngoạc giá của cuốn sách và con rối rồi đóng sập sổ lại, cười toe với Minnie. “Mình đi tìm tất cho con thôi, con yêu.”

Trời ạ, tôi yêu Funky Kid. Mỗi mùa họ lại đổi trang trí cửa hàng, hôm nay toàn bộ chỗ đó được thiết kế như một trang trại, với dầm gỗ và rơm giả. Nó có đủ thứ áo quần tuyệt đẹp cho trẻ em, như những chiếc cardigan đan tay độc đáo có mũ và áo khoác ba lớp đắp hình trang trí. Tôi đã tìm được mấy đôi tất đáng yêu kinh khủng, quanh cổ tất có hình quả anh đào và chuối, hạ giá một nửa còn 4,99 bảng. Tôi lấy mỗi loại hai đôi bỏ vào giỏ.

“Xong,” Bảo mẫu Sue hùng hồn nói. “Làm tốt lắm. Chúng ta ra quầy thanh toán được chưa?”

Tôi không đáp. Tôi còn đang bận chú ý tới một giá áo choàng không tay xinh xắn. Tôi nhớ đã thấy chúng trong ca ta lô rồi. May bằng vải nhung sọc mịn màu xanh lá bạc hà, thêu viền gấu. Dễ thương tuyệt đỉnh, mà lại giảm giá những 70 phần trăm! Tôi nhìn lướt qua giá một lượt - nhưng chẳng còn cái nào cỡ 2-3 tuổi cả. Dĩ nhiên là không còn rồi. Tất cả đã bị khuôn đi sạch. Chết tiệt thật.

“Xin lỗi?” tôi hỏi một cô bán hàng đi ngang qua. “Cô còn cái nào cỡ hai-ba tuổi mặc được không?”

Ngay lập tức cô ta nhăn mặt. “Xin lỗi. Tôi không nghĩ là chúng tôi còn cái nào cỡ đó. Nhiều người thích quá mà.”

“Minnie cần một chiếc áo khoác không tay sao?” Bảo mẫu Sue đã xuất hiện ngay sau lưng tôi hỏi han.

Tôi bắt đầu phát ốm vì cái bà Bảo mẫu Sue cùng mấy câu hỏi vô nghĩa của bà ta rồi đây.

“Hồi quá mà,” tôi nhẹ nhàng nói. “Tôi luôn nghĩ rằng, là một bậc cha mẹ có trách nhiệm, ta luôn phải lựa đồ sao cho có lợi nhất mà mua, bà có đồng ý như vậy không, Bảo mẫu Sue? Thực ra...” Cảm hứng đột ngột đến với tôi “...tôi nghĩ mình có thể dự trữ cho sang năm.”

Tôi vớ lấy một chiếc cỡ 3-4 tuổi. Hoàn hảo! Sao mình không nghĩ ra từ trước cơ chứ? Tôi lấy thêm một chiếc màu đỏ nữa và tiến về giá áo mưa màu hồng nhạt có mũ in hoa. Họ không có cỡ nhỏ - nhưng tôi đã tìm thấy một cái cỡ 7-8. Ý tôi là, khi nào bảy tuổi thì Minnie cũng vẫn cần áo mưa chứ, phải không?”

Lại còn có cả một chiếc áo khoác nhung xinh không chịu nổi, cỡ 12, mà chỉ có £20, hạ giá từ £120! Không mua thì sẽ là một sai lầm toàn tập!

Vừa chất thêm quần áo vào giỏ tôi vừa không thể tin được mình lại biết nhìn xa trông rộng đến thế. Trên thực tế tôi đã mua cho Minnie tất cả những món đồ chính yếu để dùng trong mười năm tới đây, ở giá hạ không thể thấp hơn nữa! Rồi tôi sẽ chẳng cần mua sắm gì thêm cho nó nữa!

Khi thanh toán, tôi cảm thấy một vầng hào quang mãn nguyện lan tỏa. Mình hẳn đã tiết kiệm được hàng trăm bảng.

“Ừm!” Bảo mẫu Sue hình như không thốt nên lời khi cô bán hàng giao cho tôi ba chiếc túi to bự. “Cô mua hơn một đôi tất nhiều quá. Một đôi tất mà thế này thì kể cũng quá nhiều!”

“Chỉ là tính xa thôi mà.” Tôi giả ngay giọng bà mẹ thông thái ra. “Trẻ con lớn nhanh lắm, ta phải chuẩn bị chứ. Mình đi làm tách cà phê đi?”

“Starbucks?” Minnie chen vào ngay lập tức. Nó đã chăm chú quan sát tôi nãy giờ và khăng khăng đòi mặc cái áo mưa cỡ 7-8 màu hồng nhạt, dù cái áo dài quét đất. “Bánh xúp Starbucks?”

“Có khi chúng ta đành phải đến một chuỗi cà phê nào đó thôi.” Tôi cố gắng sao cho giọng nghe có vẻ tiếc nuối. “Ở đây có lẽ không có chỗ nào chuyên bán thực phẩm hữu cơ có lợi cho sức khỏe đâu.”

Tôi xem bản đồ - và để tới được khu ẩm thực, chúng tôi sẽ phải đi qua dãy shop đồ hiệu. Cũng được. Tôi sẽ không sao. Tôi sẽ cố không ngó nghiêng.

Khi ba chúng tôi khởi hành, mắt tôi vẫn tập trung hướng thẳng về phía trước, nhìn cái tác phẩm điêu khắc hiện đại bằng kim loại nhọn hoắt treo lủng lẳng trên trần nhà. Sẽ ổn thôi. Sẽ tốt đẹp cả. Thực ra, tôi cũng đã quen với việc không mua sắm rồi đấy chứ. Tôi còn hầu như không nhớ nó tí nào...

Ồi ời, kia có phải là chiếc áo khoác Burberry có đăng ten từng được lên sàn catwalk không? Ngay ở kia, bên trong cửa sổ. Không biết bao nhiêu tiền nhỉ...

Không. Bước tiếp đi Becky. Đừng nhìn lại. Tôi chỉ dám ti hí mắt thôi. Được rồi. Tốt rồi. Nếu mình không thấy rõ shop đó...

“Cô không sao chứ?” Bảo mẫu Sue chợt để ý tới tôi. “Becky, cô có bị ốm không?”

“Tôi khỏe mà!” Giọng tôi nghe hơi kỳ một chút. Đã lâu quá rồi tôi không mua sắm. Tôi có thể cảm thấy một kiểu ức chế đang chất chồng lên trong tôi, một dạng tuyệt vọng chỉ chờ chờ bùng nổ.

Nhưng tôi phải lờ nó đi. Tôi đã hứa với Luke. Tôi đã hứa.

Nghĩ về cái gì khác đi nào. Đúng rồi. Như cái hồi tôi đi học lớp tiền sản, họ bảo ta phải tập trung thở để quên đi cái đau. Tôi sẽ thử đúng cách để quên đi việc mua sắm.

Hít vào... thở ra... hít vào... ôi trời ơi, váy Temperley kia!

Chân tôi đứng khựng lại. Đó là một chiếc váy dự tiệc màu trắng-vàng ánh kim, trong một shop tên là Đầm 50%. Nó có những họa tiết thêu đẹp sững sờ quanh cổ, dài quét đất và trông như một thứ vừa mang về từ thảm đỏ. Bên nó là tấm biển đề GIẢM THÊM 20% HÔM NAY.

Tôi trân trân nhìn qua cửa kính mà các ngón tay cứ siết chặt quai túi.

Mình không thể mua nó. Thậm chí mình không được phép nhìn.

Nhưng không hiểu sao... tôi cũng không thể nhúc nhích. Chân tôi như đã cắm rễ xuống mặt sàn đá cẩm thạch bóng loáng.

“Rebecca?” Bảo mẫu Sue đã dừng bước. Bà ta ngó cái váy rồi tặc lưỡi không bằng lòng. “Mấy cái váy này đắt kinh khủng khiếp, đúng không? Ngay cả khi đã hạ giá.”

Bà ta chỉ có thể nói thế thôi sao? Đây còn là chiếc váy đẹp nhất trên thế giới, và hạ chỉ còn một phần nhỏ nguyên giá, và giá như tôi chưa hứa cái việc ngu xuẩn ấy với Luke...

Ôi trời ơi. Tôi nghĩ ra giải pháp rồi. Thực ra đây có thể là giải pháp cho rất nhiều thứ.

“Minnie.” Tôi đột ngột quay sang con bé. “Con yêu, cô bé cưng của mẹ.” Tôi cúi xuống dịu dàng nựng con bé. “Con yêu... con có muốn có một chiếc váy Temperley làm quà tặng sinh nhật hai một tuổi không?”

Minnie không đáp, chỉ vì nó không hiểu tôi đang đề nghị mua cho cái gì. Ai lại không muốn có quà sinh nhật hai mươi một tuổi là váy Temperley cơ chứ? Và đến lúc con bé hai mươi một, chiếc váy sẽ trở thành một món đồ vintage quý hiếm! Tất cả bạn bè nó sẽ phải ghen tị! Tất cả sẽ nói, “Trời ơi, Minnie, ước gì mẹ tớ cũng mua cho tớ một chiếc váy như vậy từ hồi tớ lên hai.” Người ta sẽ gọi Minnie là Cô gái mặc váy Temperley vintage.

Và tôi có thể mượn nó cái váy để diện trong bữa tiệc sinh nhật Luke. Chỉ để thử cho nó xem í mà.

“Bánh xúp?” Minnie nói, đầy hy vọng.

“Váy,” tôi đành thếp nói. “Đây là cho con, Minnie! Đây là quà sinh nhật của con.” Trần trề quyết tâm, tôi dắt con bé vào cửa hàng, phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của Bảo mẫu Sue. Tôi chỉ mất mười giây để lướt qua toàn bộ chỗ đó và khẳng định chiếc váy Temperley đó là thứ tốt nhất họ có. Tôi biết đó là một món hời.

“Xin chào!” tôi nói không kịp thở với cô bán hàng. “Tôi muốn mua chiếc váy Temperley kia. Ít nhất thì... ừm, mua cho con gái tôi. Mua trước ấy mà,” tôi nói, khe cười để thêm. “Làm quà sinh nhật hai một tuổi cho nó.”

Cô bán hàng nhìn Minnie chăm chăm. Rồi nhìn tôi. Rồi quay sang các đồng nghiệp cầu cứu.

“Tôi chắc chắn khi nào lớn lên con tôi cũng mặc cùng cỡ như tôi thôi,” tôi nói thêm. “Nên tôi sẽ thử mặc trước. Con có thích chiếc váy dễ thương này không, Minnie?”

“Không váy.” Lòng mảy nó nhăn lại thành một cú nhú.

“Con yêu, là váy Temperley đây.” Tôi nâng tà váy lên cho nó xem. “Con sẽ đẹp tuyệt trần khi mặc nó! Một ngày nào đó.”

“Không váy!” Nó chạy sang phía tường bên kia và bắt đầu trèo vào một ngăn chứa đồ để mở.

“Minnie!” tôi kêu lên. “Ra ngay! Xin lỗi...” tôi ngoái lại nói thêm với cô bán hàng.

“Bánh xốp!” nó hét, trong khi tôi vật lộn lôi nó ra. “Muốn bánh xốp!”

“Chúng ta sẽ mua bánh xốp sau khi mua váy,” tôi dỗ. “Nhanh thôi mà...”

“Không váy!” Không hiểu bằng cách nào nó đã chuôi khỏi tay tôi và chạy vụt vào chỗ cửa sổ trưng bày. “Búp bê! Búp bê của con!”

Giờ thì nó đã vớ được một con ma nơ canh không mặc gì.

“Minnie, làm ơn thôi đi, con yêu.” Tôi cố không để cơn điên tiết lộ ra trong giọng nói. “Quay lại đây ngay!”

“Búp bê của con!” Con bé lôi cả con ma nơ canh ra khỏi kệ, cho nó đổ kênh xuống sàn đánh rầm rồi bắt đầu ôm lấy. “Của connnn!”

“Buông ngay ra, Minnie!” tôi nói. “Đấy không phải búp bê! Nó nghĩ đấy là búp bê,” tôi nói thêm với cô bán hàng, định sẽ khiến cô ta cười xòa. “Trẻ con buồn cười nhỉ?”

Cô bán hàng không cười lại, thậm chí mỉm cười cũng không.

“Chị làm ơn bế cháu ra được không?” cô nói.

“Dĩ nhiên rồi! Xin lỗi...” Mặt đỏ bừng, tôi lấy hết sức bình sinh lôi Minnie ra khỏi chỗ đó. Nhưng nó cứ bám chặt như đĩa.

“Thôi nào, Minnie!” tôi cố nói giọng dễ dàng thư thái. “Thôi nào con yêu. Con ra đi.”

“Không!” nó ré lên. “Búp bê của connnn!”

“Có chuyện gì thế?” có tiếng ai đó vang lên sau lưng tôi. “Con bé kia đang làm gì vậy? Không ai kiểm soát nó được sao?”

Ruột gan tôi lộn tùng phèo. Tôi biết cái giọng bỉ bôi độc địa đó. Tôi quay phắt lại - biết ngay, đó chính là cô tiên đã cấm chúng tôi không được vào hang Ông già Noel. Cô ta vẫn còn nguyên bộ móng màu tía và cái khe ngực nhuộm da màu rậm nắng lố bịch đó, nhưng lúc này cô ta đang diện một bộ vét đen có phù hiệu đề Trợ lý Giám đốc.

“Là chị!” Mắt cô ta nheo lại.

“Ô, xin chào,” tôi căng thẳng nói. “Rất vui được gặp lại cô. Ông già Noel có khỏe không?”

“Chị làm ơn đưa đứa trẻ kia ra ngoài được không?” cô ta nói bằng giọng sắc nhọn.

“Ồ... OK. Không vấn đề gì.”

Tôi nhìn Minnie, vẫn đang sống chết dính chặt lấy con ma nơ canh. Cách duy nhất để tôi có thể lôi nó ra khỏi đó là gỡ từng ngón tay ra một. Tôi sẽ cần có mười bàn tay để làm việc đó.

“Liệu chúng tôi có thể... mua con ma nơ canh này được không?”

Nhìn nét mặt của cô tiên nhuộm da, tôi ước gì mình đừng hỏi câu đó.

“Thôi nào Minnie.” Tôi cố làm ra giọng vui tươi hơn hử, như một bà mẹ trong quảng cáo bột giặt. “Tạm biệt búp bê đi con!”

“Khôngggg!” Nó giữ lấy còn chặt hơn.

“Buông ra ngay!” Với toàn bộ sức lực, tôi đã gỡ được một tay con bé ra, nhưng nó đã ngay lập tức bám chặt trở lại.

“Của connn!”

“Bắt con gái chị buông con ma nơ canh đó ra ngay!” cô tiên quát. “Các khách hàng khác đang tới kìa! Lôi nó ra!”

“Tôi đang cố đây!” tôi tuyệt vọng nói. “Minnie, mẹ sẽ mua cho con một con búp bê. Mẹ sẽ mua cho con hai con búp bê!”

Một nhóm con gái xách túi mua sắm đã đứng lại xem chúng tôi, một cô còn bắt đầu cười.

“Minnie, con sẽ phải đeo Ruy Băng Hư!” Mặt mũi tôi đã nóng bừng, đỏ lựng. “Và sẽ phải đứng ở chỗ Bạc Thang Hư! Con sẽ không bao giờ được mua cho cái gì nữa! Ông già Noel sẽ chuyển tới Sao Hỏa và cả Cô Tiên Răng cũng vậy...” Tôi chộp lấy chân nó, nhưng nó đã đá cho tôi một phát trúng ống quyển. “Ái! Minnie!”

“Búp bêêêê!” nó nhì nhèo.

“Thôi được rồi,” cô tiên bật ra dữ tợn. “Lấy con ma nơ canh đó đi! Lấy con ma nơ canh khôn kiếp đó đi!”

“Lấy đi?” tôi nhìn cô ta trên trời, hoang mang.

“Đúng! Sao cũng được! Rồi đi đi cho tôi nhờ! Đi! Biển!”

Minnie vẫn đang nằm sóng soài trên con ma nơ canh, sống chết giữ chặt. Ngượng chín mặt, tôi dùng cả hai tay nhặt nó lên, lôi xềnh xệch đi như thể nó là một xác chết. Hồng học thở vì gắng sức, nhưng bằng cách nào đó tôi đã lôi được nó ra ngoài - thả xuống sàn và ngẩng lên.

Bảo mẫu Sue đã theo chúng tôi ra ngoài, tay vẫn xách ba túi đồ tôi vừa mua. Giờ bà ta đang lặng lẽ quan sát tôi và Minnie, nét mặt khó hiểu.

Và đột nhiên tôi như bừng tỉnh. Tôi nhìn mọi việc vừa xảy ra dưới con mắt của Bảo mẫu Sue. Tôi nuốt khan vài lần, cố gắng nghĩ ra vài bình luận vui vẻ như kiểu “Trẻ con ấy mà, ha.” Nhưng tôi chẳng nghĩ ra câu nào và, dù sao đi nữa, miệng tôi cũng đã khô ran vì lo lắng. Sao tôi có thể để chuyện này xảy ra? Trong series truyền hình của bà ta, chưa ai từng bị tống cổ ra khỏi một cửa hàng. Tôi còn tồi tệ hơn tất cả các gia đình có tử lạnh vút trong vườn đó.

Bà ta sẽ đánh giá ra sao đây? Bà ta sẽ nói gì với Luke đây? Bà ta sẽ khuyên anh gì đây?

“Giờ cô đã mua sắm xong chưa?” bà ta vẫn nói bằng cái giọng dễ chịu bình thường đó, như thể không phải ai đi qua cũng đang nhìn chúng tôi chằm chặp vậy.

Tôi lặng lẽ gật đầu, mặt muốn bốc cháy.

“Minnie,” Bảo mẫu Sue nói. “Bác nghĩ là cháu đang làm đau cô búp bê tội nghiệp ấy đấy. Giờ mình buông cô ấy ra nhé, rồi bác sẽ mua cho cháu món gì đó ngon ngon? Chúng ta cũng có thể mua búp bê cho cháu nữa.”

Minnie quay đầu nhìn Bảo mẫu Sue nghi ngờ một lát - rồi buông con ma nơ canh ra.

“Ngoan lắm,” Bảo mẫu Sue nói. “Mình sẽ để cô ấy lại đây, tại nhà của cô ấy.” Bà ta dựng con ma nơ canh lên, dựa nó vào cửa. “Rồi, giờ mình đi mua cái gì cho cháu uống nhé. Nói, ‘Vâng, thưa Bảo mẫu Sue’ nào.”

“Vâng, thưa Bảo mẫu Sue,” Minnie ngoan ngoãn nhắc lại.

Hả? Bà ta làm thế nào ấy nhỉ?

“Rebecca, cô không đi sao?”

Bằng cách nào đó tôi đã nhắc được chân lên đi cùng họ. Bảo mẫu Sue bắt đầu nói chuyện, nhưng tôi chẳng thể nghe được từ nào. Tôi đang sợ chết khiếp đây. Bà ta sắp viết báo cáo bảo rằng Minnie cần được điều

trị đặc biệt tại trại huấn luyện. Tôi biết bà ta sẽ viết mà. Và Luke sẽ nghe lời bà ta. Tôi biết phải làm sao đây?

ĐẾN CHÍNH GIỜ tối hôm đó tôi đã lo lắng phát điên, cứ loay quanh mãi trong nhà chờ Luke về.

Đây là thời khắc tồi tệ nhất trong cuộc hôn nhân của chúng tôi. Tệ chưa từng thấy. Tệ hơn những lần khác cả triệu lần. Bởi vì, nếu điều tồi tệ lo lắng xảy ra, tôi sẽ buộc phải đưa Minnie đi thật xa, tới một trại tị nạn an toàn, không bao giờ gặp lại Luke nữa, thay tên đổi họ theo luật hành động đơn phương và cố tìm quên trong rượu và ma túy.

Bạn biết đấy. Viễn cảnh tình huống xấu nhất.

Nghe tiếng chìa khóa anh mở cửa, tôi cứng đờ người.

“Becky?” Anh xuất hiện trên ngưỡng cửa bếp. “Anh cứ chờ em gọi điện mãi! Tình hình thế nào?”

“Ồn cả! Bọn em đi mua sắm và... ờ... uống cà phê.” Nghe giọng tôi giả tạo hết mức, nhưng Luke hình như hoàn toàn không để ý, càng chứng tỏ anh thờ ơ tới mức độ nào.

“Thế bà ấy nói gì về Minnie?”

“Không nhiều. Anh biết đấy. Em nghĩ là bà ấy sẽ báo cáo lại sau. Khi đã có kết luận.”

“Ừm.” Luke gật đầu, nói lỏng cà vạt. Anh tiến đến chỗ cái tủ lạnh, rồi dừng lại bên bàn. “Điện thoại của em nháy kìa.”

“Ồi thật ạ?” tôi nói bằng giọng ngạc nhiên cường điệu. “Trời ạ. Chắc là em lại có tin nhắn đấy! Anh nghe hộp em được không? Em mệt quááá đi mất.”

“Nếu em muốn.” Luke nhìn tôi kỳ lạ, cầm điện thoại lên, vừa bấm số hộp thư thoại vừa lấy một chai bia khỏi tủ lạnh.

“Là bà ấy đấy.” Anh ngẩng lên, đột nhiên tập trung. “Là Bảo mẫu Sue.”

“Thật ư?” tôi cố kêu giọng kinh ngạc. “Ừm... bật loa to lên anh!”

Khi những nguyên âm kéo dài kiểu miền Tây Nam quen thuộc đó vang vọng khắp bếp, cả hai chúng tôi đều lắng nghe, không nhúc nhích.

“... báo cáo đầy đủ sẽ tới sau. Nhưng tôi phải nói rằng Minnie là một đứa trẻ đáng yêu. Khoảng thời gian ở bên vợ và con gái anh thật là dễ chịu. Kỹ năng dạy con của Becky là số một thiên hạ, và tôi không thể chẩn đoán ra bất cứ vấn đề gì trong gia đình anh. Giải lắm! Tạm biệt.”

“Chà!” tôi kêu lên khi điện thoại tắt sáng. “Tuyệt thế nhỉ! Chúng ta có thể để toàn bộ vụ này sau lưng và tiếp tục sống đời mình.”

Luke vẫn không nhúc nhích. Giờ anh quay lại nhìn tôi một cú thật lâu và cương quyết.

“Becky.”

“Dạ?” tôi nở một nụ cười căng thẳng.

“Có thể nào đó tình cờ là Janice, giả giọng miền Tây không?”

Cái gì? Sao anh có thể nói như vậy?

Ý tôi là, OK, thì đó là Janice, nhưng bà ấy đã ngập ngừng nói hoàn hảo rồi mà. Tôi thấy rất ấn tượng.

“Không!” tôi nổi giận. “Đó là Bảo mẫu Sue thật, và em cảm thấy xúc phạm khi anh hỏi như thế.”

“Được. Thế để anh gọi điện tán chuyện với bà ấy nhé.” Anh lôi điện thoại của mình ra.

“Không, đừng!” tôi thất thanh.

Sao anh lại thiếu tin tưởng đến vậy? Đó là một nhược điểm rất lớn trong tính cách. Tôi sẽ bảo với anh như vậy, một ngày nào đó.

“Anh sẽ làm phiền bà ấy đấy,” tôi ứng biến. “Gọi điện muộn thế này thật trái quy tắc xã hội.”

“Em chỉ lo có thể thôi sao?” Anh nhướn mày. “Trái quy tắc xã hội?”

“Vâng,” tôi nói cứng. “Dĩ nhiên rồi.”

“Ừ, thế để anh viết email.”

Ôi trời. Chuyện chệch khỏi dự tính rồi. Mình phải câu giờ mới được, ít nhất là thế.

“OK, OK! Đó là Janice,” tôi tuyệt vọng nói khi anh đã bắt đầu bấm bấm phím. “Nhưng em không còn lựa chọn nào khác! Luke, chuyện rất khủng khiếp. Đó là một thảm họa. Minnie lại bị cấm cửa khỏi một cửa hàng, nó ăn cắp một ma nơ canh và Bảo mẫu Sue không nói gì cả, chỉ nhìn bọn em bằng ánh mắt đó. Em biết bà ta sắp sửa khuyên gì rồi, nhưng em không thể gửi Minnie đến một trại huấn luyện nào đó tận Utah được, em không thể. Và nếu anh ép em, thì em sẽ phải xin lệnh của tòa, mình sẽ ra tòa và mọi chuyện sẽ giống như trong Kramer vs. Kramer, con bé sẽ bị chấn thương tâm lý cả đời, và tất cả đều tại anh!”

Không hiểu từ đâu nước mắt bắt đầu dàn dụa trên mặt tôi.

“Hả?” Luke trân trân nhìn tôi ngờ vực. “Utah ấy à?”

“Hoặc là Arizona. Hay chỗ quái quỷ nào đấy. Em không thể, Luke ạ.” Tôi dụi mắt, cảm thấy y hệt như Meryl Streep trong Kramer vs. Kramer. “Đừng yêu cầu điều đó ở em.”

“Anh có yêu cầu điều đó ở em đâu! Chúa ơi!” Anh dường như choáng váng tột độ. “Chết tiệt, ai đã đề cập tới Utah thế?”

“Em... ờ...” Giờ thì tôi không chắc lắm. Nhưng tôi biết có người đã nhắc tới nó.

“Anh thuê bà này vì nghĩ bà ấy có thể cho chúng ta một số lời khuyên về chăm sóc con. Nếu bà ấy có ích thì mình dùng. Không thì thôi.”

Nghe Luke nói cứ tỉnh bơ, khiến tôi chớp mắt nhìn anh kinh ngạc.

Anh chưa từng xem chương trình đó, đột nhiên tôi nhớ ra. Anh không biết về cái vụ Bảo mẫu Sue sẽ tự đứng xen vào đời ta rồi thay đổi mọi thứ và đến cuối tập nào ta cũng nức nở trên vai bà.

“Anh tin vào việc lắng nghe các chuyên gia,” Luke vẫn đang điềm tĩnh nói. “Giờ khi bà ấy đã gặp Minnie, chúng ta nên lắng nghe lời khuyên của bà ấy. Nhưng chỉ khi nó hợp lý thôi. Đồng ý không?”

Làm sao anh có thể khiến một tình huống đang giống như một cái lưới nhện to đùng rồi rầm rút gọn lại chỉ còn một sợi tơ duy nhất? Anh làm thế nào vậy?

“Em không thể gửi Minnie đi xa.” Giọng tôi vẫn còn rưng rưng. “Anh sẽ phải dùng vũ lực mới chia tách được mẹ con em.”

“Becky, sẽ không có vũ lực gì cả,” Luke kiên nhẫn nói. “Chúng ta sẽ hỏi Bảo mẫu Sue xem có thể làm gì ngoài gửi con bé đi xa. Được chưa? Kịch kết thúc nhé?”

Tôi cảm thấy hơi hụt hẫng. Thật tình, tôi đã hoàn toàn sẵn sàng cho nhiều kịch tính hơn nữa.

“OK,” cuối cùng tôi nói.

Luke mở bia và cười toe với tôi. Rồi anh chau mày băn khoăn. “Cái gì đây?” Anh gỡ một tấm thiệp chỉ chỗ bị dính vào đáy chai. “Chúc mừng sinh nhật Mike. Mike là ai thế?”

Khỉ thật. Sao nó lại ở đó nhỉ?

“Không hiểu nữa!” tôi giật khỏi tay anh và vội vã vo tròn lại. “Kỳ ghê. Chắc là em tiện tay lấy ở cửa hàng. Bọn mình... ờ... xem tí vi không?”

Điểm thuận lợi trong việc có nhà riêng của mình là chúng tôi sẽ không phải suốt ngày xem bi-a nữa. Hoặc là chương trình điều tra thực tế. Hoặc phim tài liệu về chiến tranh lạnh. Chúng tôi chỉ việc rúc lên sofa bên ánh lò sưởi bập bùng. Luke đang lướt qua các kênh một lượt thì chợt ngừng lại quay sang tôi.

“Becky... em không nghĩ là anh sẽ gửi Minnie đi xa thật đấy chứ? Ý anh là, em nghĩ anh là loại cha như vậy sao?”

Trông anh hơi bối rối, và tôi thấy hơi tội lỗi một tẹo. Sự thật là, đúng là tôi nghĩ thế.

“Ồ...” Tôi chưa kịp trả lời anh thì điện thoại reo. “Là Suze,” tôi lo lắng nói. “Tốt hơn là để em nghe đã...” Tôi vội lao ra khỏi phòng, hít một hơi thật sâu. “Chào, Suze à?”

Sau trận cãi vã nho nhỏ lần trước tôi đã nhắn tin cho Suze mấy lần, nhưng chúng tôi vẫn chưa nói chuyện lại. Cô ấy vẫn còn giận tôi sao? Tôi có dám nhắc lại chuyện bánh quy đặc biệt kia không?

“Cậu đã đọc tờ Style Central chưa?” Giọng cô oang oang trên điện thoại, làm tôi hơi choáng. “Cậu đã thấy chưa? Tớ vừa mới có báo giao đến nhà. Không thể tin nổi vào mắt mình nữa.”

“Gì cơ? À ý cậu là bài phỏng vấn Tarkie chứ gì? Trông có được không? Danny bảo Tarquin rất táo bạo...”

” ‘Táo bạo’ ấy hả? Hẳn gọi như thế là táo bạo hả? Chọn từ hay đấy. Nhưng tớ còn có thể chọn được từ hay hơn kia.”

Giọng Suze có một vẻ châm biếm kỳ quặc. Có chuyện gì thế nhỉ? Suze có mĩa mai ai bao giờ đâu?

“Suze... cậu có ổn không?” tôi lo lắng nói.

“Không, tớ không ổn! Lẽ ra tớ không bao giờ nên để Tarkie đi tới buổi chụp hình đó mà không có tớ đi cùng! Lẽ ra tớ không bao giờ nên tin Danny. Tớ nghĩ gì mà lại làm thế kia chứ? Các tư vấn viên của Tarkie đâu hết rồi? Ai biên tập cái ảnh đó? Vì có là ai thì tớ cũng sẽ kiện...”

“Suze!” tôi cố cắt ngang dòng suối ngôn từ của cô. “Nói cho tớ đi, có chuyện gì không ổn vậy?”

“Họ cho Tarkie mặc một bộ bó thít!” cô như bùng nổ. “Không ổn ở chỗ đó đấy! Trông anh ấy như một thằng người mẫu pê đê!”

Ôi trời. Vấn đề với Tarquin là trông anh có một vẻ rất... dị tính luyến ái. Mà Suze thì khá là nhạy cảm về chuyện đó.

“Thôi nào Suze,” tôi dỗ dành. “Mình chắc chắn trông anh ấy không giống đồng tính đâu...”

“Có, có đấy! Người ta cố tình làm thế! Thậm chí họ còn chả thèm nhắc đến việc anh ấy đã có vợ có con! Cả bài chỉ toàn là về Ngài Tarquin sexy với cơ ngực quý tộc và cái gì ở dưới kilt^[2] của chàng? Và họ đã dùng đủ loại từ viết tắt đầy gợi ý...” Tôi đã nghe thấy cả tiếng run rẩy của Suze rồi đây này. “Tớ sẽ giết Danny. Giết!”

[2] Váy của người miền núi Scotland.

Chắc hẳn cô đang quá khích rồi. Nhưng nói đi phải nói lại, cô ấy có thể trở nên khá dữ tợn và hung hăng nếu chuyện liên quan tới bất cứ ai cô ấy thương yêu.

Những người đã biết về bữa tiệc

Tôi

Suze

Tarquin

Danny

Jess

Tom

Bố

Mẹ

Janice

Martin

Bonnie

Ba cô ngồi nghe lỏm ở bàn bên

Gary

Thợ sửa ống nước nhà Janice

Rupert và Harry ở dịch vụ tổ chức The Service

Erica

Giám đốc Marketing của Bollinger, Dom Perignon, Bacardi, Veuve Clicquot, Party Time Beverages, Jacob's Creek, Vang nổ Kentish English

Cliff

Thợ sửa móng (tôi stress quá, tôi phải nói chuyện với ai đó, và cô ấy đã hứa không buồn lung tung rồi)

165 khách mời (chưa kể nhân viên Brandon C)

500 độc giả của Style Central

Tổng cộng = 693

Lạy Chúa.

16. Chương 16

SAO CẬU TA lại phải nhắc tới nó? Tại sao?

Và Suze nói đúng: Một trong số các bức ảnh chụp Tarkie đó là hoàn toàn không phù hợp.

Tôi nhắn cho Danny chừng hai mươi cái tin, mỗi lúc một giận dữ hơn, cho tới khi anh chịu gọi lại, nhưng lại nhầm đúng lúc tôi đang bận tắm cho Minnie nên chỉ để lại một tin nhắn bào chữa cho chính mình. Thật là to gan.

“Được rồi, Becky, nghe này. Gã đó bất lịch sự quá. Tớ chỉ nói lúc đã tắt máy ghi âm! Lúc đó bọn tớ đang tán gẫu sau cuộc phỏng vấn mà! Mà đằng nào thì như thế thì có sao chứ? Có ai thèm đọc Style Central đâu. Những người Luke quen thì càng không.”

Công bằng mà nói thì đúng thế. Và đó cũng là một điểm an ủi tôi: Style Central chỉ có khoảng năm trăm độc giả. Tất cả bọn họ đều là những người sành điệu, quan trọng, có thể lực trong lĩnh vực thời trang và thiết kế, nhưng cái chính là họ không biết Luke.

Sáng hôm sau ngủ dậy là tôi liên lạc ngay với biên tập viên, năn nỉ anh ta cho xin địa chỉ liên hệ của những người đặt mua báo, và rốt cuộc anh ta cũng đồng ý gửi chuyển tiếp bức email xin họ đừng buồn tin rộng ra. Hai tuần đã trôi qua mà vẫn chưa có tin gì rả ra. Tôi nghĩ mình đã bị được chỗ rò. Nhưng tôi vẫn không yên tâm được.

Trên thực tế, tôi còn hơi bị căng thẳng. Tôi ngủ không ngon, tóc tai thì kinh khiếp. Một mặt bữa tiệc giờ đã trong tầm kiểm soát hơn trước nhiều, vì tôi đã đi thuê tất cả những gì lúc trước mình còn chưa nghĩ tới, như lò sưởi, toilet di động và sàn nhảy. Nhưng tốn tiền quá. Toàn bộ các thẻ tín dụng của tôi đều đã bắt

đầu bị trả lại, thật đáng sợ. Tôi đã có một cuộc nói chuyện rất kinh khủng với một bà ở Portalo (cho thuê toilet di động) - lần sau mình sẽ phải thận trọng hơn khi nhận điện thoại mới được - bà này muốn biết sao khoản đặt cọc của tôi không chuyển được vào tài khoản phía bà ta, và chẳng hề động lòng trước bệnh sâu răng cấp tính của tôi.

Tôi đã không nhận ra... Ý tôi là, tôi không ngờ...

Thôi. Hôm nay là một ngày trọng đại. Tôi sẽ ưỡn ngực bước vào, diện bộ vét bảnh nhất kiểu thành-viên-ban-giám-đốc-tương-lai và giày cao gót sát thủ. Trevor đã đi nghỉ về và tôi có một cuộc họp với ông ta lúc mười một giờ. Tôi sẽ hỏi về tiền thưởng Nhân viên của năm, và cả xin tăng lương. Trả ngay lập tức.

Khi tới chỗ làm, tôi cảm thấy hơi bồn chồn. Tôi chưa bao giờ đòi tăng lương cả. Nhưng Luke luôn bảo như thế là hoàn toàn bình thường và thích hợp. Anh nói anh luôn tôn trọng những người đánh giá đúng giá trị của bản thân. Ừm, tôi đánh giá giá trị của tôi chính xác là bằng mức lương hiện tại cộng thêm bảy nghìn hai trăm bảng nữa. (Tôi đã tính toán cẩn thận rồi, đó là số tiền tôi cần cho bữa tiệc. Có lẽ tôi nên đòi tăng thêm tám nghìn cho chắc.)

Tôi sẽ không định làm rùm beng. Tôi sẽ chỉ kiên quyết đi thẳng vào vấn đề. Tôi sẽ nói, "Trevor, tôi đã đánh giá tỉ suất thị trường, và đã tính toán rằng mỗi chuyên viên tư vấn mua sắm cá nhân ở trình độ năng lực như tôi trị giá hơn tám nghìn bảng so với hiện tại. Đó cũng là con số hôm nay tôi muốn được ứng trước, nếu có thể."

Thực ra... cứ cho là mười nghìn đi. Số đấy có vẻ tròn và đẹp.

Mà so với toàn cục thì mười nghìn bảng có là cái gì? The Look là một đại cửa hàng doanh thu cực khủng, họ có thể dễ dàng chi mười nghìn bảng cho một nhân viên đáng giá đồng thời là thành viên ban giám đốc tiềm năng. Tôi muốn nói là, Elinor đã tiêu một phát hơn mười nghìn bảng ngay tại bộ phận tôi phụ trách trong vòng đúng năm phút. Tôi sẽ nhắc đến việc này, nếu mọi chuyện có vẻ phải dấy dưng.

Khi lên thang cuốn, cái BlackBerry của tôi lại rung lên báo hai email. Cả công ty ánh sáng và hăng bảo vệ đều đã trả lời tôi. Tôi đọc lướt hai thư, và đến lúc đọc xong tôi xây xẩm mặt mày tới mức suýt thì ngã lộn cổ khỏi thang. Cả hai đều muốn một khoản tiền đầu bốn, bốn chữ số, đặt cọc năm mươi phần trăm ngay lập tức, vì đã thuê quá sát ngày.

Vậy phải tính toán lại thôi. Tổng cộng, giờ tôi sẽ cần...

OK. Đừng hoảng loạn. Đơn giản thôi ấy mà. Để tổ chức được bữa tiệc này cho tử tế, tôi sẽ cần... mười lăm nghìn bảng.

Mười lăm nghìn? Tôi định đòi sếp tăng lương thêm mười lăm nghìn bảng thật đấy à? Với bộ mặt tỉnh bơ?

Tôi muốn cười như điên, hoặc có khi là bỏ chạy. Nhưng tôi không thể. Đó là lựa chọn duy nhất của tôi. Tôi phải kiên cường ở lại. Tôi phải tin. Tôi đáng giá thêm mười lăm nghìn bảng nữa. Đúng thế. Tôi đáng giá như thế đấy.

Và khi tiến tới chỗ làm, tôi chui ngay vào phòng thay đồ, khóa cửa, hít sâu vào ba lần, rồi đối diện với mình trong gương.

"Trevor," tôi nói, tự tin nhất có thể. "Tôi đã đánh giá tỉ suất thị trường, và theo tính toán của tôi thì một chuyên viên tư vấn mua sắm cá nhân ở trình độ năng lực như tôi sẽ đáng giá hơn mười lăm nghìn bảng nữa so với hiện tại. Đó cũng là khoản thu nhập hôm nay tôi muốn được ứng trước, nếu có thể. Bằng tiền mặt hay séc đều được."

Tôi làm khá tốt. Ngoài giọng run run ra. Và cú nấc khi tôi nói đến đoạn mười lăm nghìn bảng.

Có lẽ khởi đầu tôi chỉ nên đòi mười nghìn thôi. Rồi nói thêm, "Thực ra, ý tôi là mười lăm nghìn," khi ông ta bắt đầu viết séc.

Không. Ý kiến tồi.

Ruột gan tôi đang lộn tùng phèo. Đó là lúc tôi ước gì mình như Danny. Anh chẳng bao giờ phải hỏi ai chuyện tiền bạc; thực ra, anh cứ xử như thể tiền không tồn tại.

“Becky.” Jasmine gõ cửa. “Khách của chị đến rồi này.”

OK. Tôi phải tùy cơ ứng biến thôi. Hoặc là hy vọng có ai đó cho tôi một lời khuyên thực sự, thực sự vĩ đại.

ĐƯỢC CÁI ĐÓ là một buổi sáng tốt lành. Khi tôi vớ lấy cốc cà phê vào lúc mười giờ ba mươi, gian hàng đã đầy khách. Cả tôi và Jasmine đều ngập trong các cuộc hẹn với khách đã đặt lịch, ngoài ra còn có một số khách khác ghé vào nữa. Chúng tôi luôn để khách hàng thân thiết sử dụng các phòng thay đồ long lanh, ngay cả khi họ không hẹn trước. Có máy pha cappuccino, ghế sofa, những bát kẹo, và toàn bộ chỗ này thật dễ chịu. Tôi thậm chí còn có nhiều khách hàng thường xuyên tới đây để tán gẫu thay vì ra quán cà phê.

Khi nhìn quanh, nghe những tiếng động quen thuộc của mắc áo và khóa kéo, của tiếng tán gẫu và tiếng cười, tôi không thể không cảm thấy tự hào. Các bộ phận khác của cửa hàng có thể đang khó khăn, nhưng bộ phận của tôi vẫn ấm áp, vui tươi và nhộn nhịp.

Jasmine đang gói mấy cái sơ mi Paul Smith, rồi vừa gọi quầy thanh toán vừa nhướn mày về phía tôi.

“Xem tôi mua được gì trên mạng này.” Cô lôi ra một cái áo khoác vải nhựa đề OFFICESUPPLIES. “Tôi mặc cái này khi đi giao hàng đấy. Chưa từng có ai mảy may nghi ngờ.”

“Chu cha,” tôi nói, cảm thấy ấn tượng. “Thật hoàn hảo.”

Cô gật đầu. “Tên giao hàng của tôi là Gwen. Tôi còn dựng nên cả một tính cách. Gwen không hút thuốc. Và sinh vào cung Song Ngư.”

“Ồ... tuyệt!” Đôi khi tôi thấy lo rằng Jasmine đã đi quá xa với cái mẫu chuyện thám tử nguy trang này. “Xin chào, Louise!”

Khách hàng của Jasmine đã ra tới quầy tính tiền. Đó là Louise Sullivan, một bà mẹ ba con sở hữu một công ty kinh doanh thực phẩm qua mạng và luôn stress về việc bụng mình có to hay không. Thật buồn cười. Trông chị rất tuyệt. Chẳng phải lỗi của chị khi lão chồng chị có chỉ số khéo léo bằng không và thích nói những câu đùa thô thiển.

“Chị lấy luôn đồ bây giờ hay để bọn em giao hàng bí mật sau?” Jasmine vừa quẹt thẻ của Louise vừa nói.

“Có lẽ tôi sẽ lấy một túi trước,” Louise nói, cắn môi. “Nhưng chỉ một thôi.”

“Không vấn đề gì.” Jasmine trịnh trọng gật đầu. “Thế... bọn em giao số còn lại trong các thùng đựng giấy in nhé?”

“Thực ra...” Louise thò tay vào trong túi mua hàng của mình. “Tôi nghĩ nên cho vào cái này.” Đó là một cái hộp lắp ghép, đóng dấu DẦU Ô LIU LIGURIAN.

“Em thích rồi đấy.” Tôi có thể thấy Jasmine nhìn Louise với sự ngưỡng mộ mới. “Nó sẽ là dầu ô liu.” Cô lấy chiếc hộp. “Tối mai nhé?”

“Ai trong các cô là Becky?” tiếng một người đàn ông vang lên, và tất cả chúng tôi đều giật nảy mình. Thường thì không hay thấy đàn ông ở tầng này, nhưng một gã mặt phỉ nộn mặc áo khoác da đang sải bước tiến lại chỗ chúng tôi. Ông ta đang cầm một cái thùng đề GIẤY IN và trên mặt là cả một bầu trời cau có.

Tôi đột nhiên cảm thấy rung mình. Tôi thực lòng mong cái thùng đó là thùng giấy in thật.

“Tôi đây!” tôi lấy giọng nhí nhảnh đáp, trong lúc Jasmine nhét cái thùng dầu ô liu xuống dưới quầy và Louise lĩnh đi. “Tôi có thể giúp gì không?”

“Chuyện quái gì đang diễn ra thế này?” Ông ta giở cái thùng giấy in vào mặt tôi. “Cái gì đây?”

“Ừm... cái thùng? Ông muốn đặt lịch với chuyên viên tư vấn mua sắm cá nhân sao, thưa ông?” tôi vội nói thêm. “Đồ nam ở dưới tầng hai cơ ạ...”

“Tôi không quan tâm tới đồ nam,” ông ta nói đầy hăm dọa. “Tôi quan tâm tới câu trả lời.”

Ông ta dận cái thùng xuống quầy và mở nắp ra. Jasmine và tôi nhìn nhau. Đó là chiếc váy Preen mà tôi đã bán cho Ariane Raynor tuần trước. Ôi trời ơi, đây chắc là chồng của Ariane rồi. Cái gã từng là sao nhạc

rock, hình như thế, nhưng bao nhiêu năm rồi không có nổi một hit nào. Cái gã từng cố tán tỉnh con bé giúp việc và tĩa lông mu như trong phim Desperate Housewives[1] (Chúng tôi đã buồn chuyện khá nhiều, Ariane và tôi.)

[1] Được trình chiếu ở Việt Nam với tên “Các bà nội trợ kiểu Mỹ”.

“Mua sắm bí mật.” Ông ta lôi từ trong ví ra một mẫu giấy và đọc to lên bằng giọng giễu nhại. “Giao quần áo đựng trong thùng các tông dán nhãn Giấy in hoặc Sản phẩm vệ sinh.”

Chết tiệt.

“Cô ta đang mua sắm, đúng không?” Ông ta quăng tờ rơi xuống. “Cô ta nướng hết bao nhiêu tiền rồi?”

Điện thoại của tôi bíp báo tin nhắn, tôi thấy Jasmine hắt hắt đầu ra dấu đọc đi. Tôi lén lút nhấn nút và thấy một tin nhắn từ chính cô.

Ariane đang ở đây để sửa đồ!!! Tôi đã sắp xếp chị ấy vào phòng thử đồ số 3 lúc chị bận với Victoria. Tôi có nên cảnh báo chị ấy không?

Tôi kín đáo gật đầu rồi quay sang chồng của Ariane.

“Ông...”

“Raynor.”

“Ông Raynor này, tôi e là tôi không thể bình luận gì được,” tôi nói trơn tru. “Tôi phải tôn trọng quyền riêng tư của khách hàng. Có lẽ để lúc khác ông hãy quay lại nhỉ?”

“Jasmine?” giọng không lẫn vào đâu được của Ariane từ phòng thử đồ vọng ra. “Em xem giúp chị cái gấu váy này được không? Vì chị không nghĩ là...” Tiếng chị ngừng bật, như thể bị ai đó bịt lại - nhưng đã quá muộn. Mặt chồng chị ta như giật nảy lên vì đã nhận ra.

“Đó là Ariane phải không?” Sự hoài nghi phủ lên mặt ông ta. “Cô ta lại đang mua sắm đấy à?”

“Không, không phải thế, đồ điên,” tôi muốn đáp lại như thế, “chị ấy đang sửa lại cái váy mua từ hai năm trước. Thế còn cái hệ thống âm thanh Band and Olufsen mà ông cứ khăng khăng đòi thay mới trong cái ngôi nhà ở nông thôn ấy thì sao hả? Còn đắt hơn cái váy cả triệu tỉ lần ấy chứ.”

Nhưng thay vì thế tôi chỉ mỉm cười ngọt ngào mà nói, “Các cuộc hẹn với khách hàng của chúng tôi đều được bảo mật. Giờ thì, nếu không còn chuyện gì...”

“Còn đấy!” Ông ta cao giọng lên thành tiếng quát. “Ariane, cô ra đây ngay!”

“Thưa ông, làm ơn, ông có thể kiềm chế không la hét ở đây được không?” tôi bình tĩnh nói, trong lúc tìm điện thoại nhắn tin cho Jasmine.

Chồng Ariane đang rất điên. Dẫn chị ấy ra ngoài bằng cửa sau.

“Ariane, tôi biết là cô ở trong đó!” ông ta gầm lên đe dọa. “Tôi biết cô đang lừa dối tôi!” Ông ta định xông vào, nhưng tôi đã ngăn lại.

“Tôi e rằng tôi không thể để ông vào.” Tôi mỉm cười. “Chỉ có khách hàng mới được vào khu vực mua sắm. Tôi chắc là ông hiểu.”

“Hiểu?” Ông ta quay cơn thịnh nộ sang tôi. “Tôi sẽ cho cô biết tôi hiểu gì. Các cô thông đồng với nhau, mấy mụ phù thủy các cô. Giấy in cái mẹ gì chứ.” Ông ta đấm một phát xuống cái thùng. “Các cô nên bị tống vào tù.”

Tôi không thể không co rúm người lại một tí. Cặp mắt xanh của ông ta đang vằn máu và tôi chột bần khoản không biết có phải ông ta vừa uống say không.

“Đó đơn giản chỉ là một phương án đóng gói kín đáo.” Tôi giữ giọng mình không nao núng. “Vào thời điểm này, không phải ai cũng khoe khoang đồ mình là đồ hiệu.”

“Tôi cá là không.” Mắt ông ta chạm mắt tôi tóe lửa. “Không thể khoe với mấy thằng chồng khờ của họ, đúng thế. Đây có phải là trò ‘Thi xem ai xỏ mũi được chồng nhiều nhất’ không?”

Tôi phần nộ đến hỗn hển.

“Hầu hết khách hàng của tôi đều có thu nhập riêng, thực sự là thế,” tôi trả lời, cố ép mình lịch sự. “Và tiêu tiền thế nào là quyền của họ, đúng không? Tôi tin rằng công việc kinh doanh của Ariane hiện tại đang rất thuận lợi, nhỉ?”

Tôi không thể không chọc ngoáy một chút. Tôi biết là ông ta cảm thấy bị đe dọa trước thành công của chị ấy. Lần nào đến đây chị ấy cũng nói vậy. Chị ấy còn bảo sẽ bỏ ông ta. Nhưng rồi đến phút cuối thế nào cũng khóc rồi nói là yêu ông ta nhiều lắm.

Thật tình, mua sắm còn hơn là đi trị liệu ấy chứ. Cũng tốn kém như nhau thôi, mà mua sắm xong thì còn có váy mà mặc.

“Ariane!” Ông ta bắt đầu xô tôi ra.

“Dừng lại!” Tôi chụp lấy cánh tay ông ta, điên tiết hết sức. “Tôi đã bảo ông rồi, chỉ có khách hàng mới được phép...”

“Tránh ra!” Ông ta hất cánh tay tôi ra để như thể tôi chỉ là một con búp bê.

Được lắm. Giờ thì đã động tới vấn đề nguyên tắc rồi. Không ai được phép xô tôi ra, xông vào bộ phận của tôi.

“Không! Ông không được vào!” Tôi tóm lấy vai ông ta, nhưng ông ta khỏe quá. “Jasmine!” tôi vừa la lớn vừa vật lộn giữ ông ta lại. “Dẫn tất cả khách hàng ra chỗ an toàn ngay!”

“Ồ khôn, có để tôi vào không hả!”

“Đây là khu vực mua sắm riêng tư...” tôi vừa nói vừa thở hồng hộc vì phải giữ ông ta.

“Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế này?”

Một giọng trầm oang oang vang lên ngay bên tôi, và tôi buông tay ra. Tôi quay lại, biết đó là Trevor. Gavin thập thò phía sau ông ta, mặt rưng rờ như thể đang xem một màn trình diễn trong hộp đêm. Trevor nhìn vào mắt tôi nghiêm khắc kiểu “Nên có lời giải thích thực sự hợp lý cho việc này”, và tôi nhún vai bào chữa, cố gắng truyền tải ý “Vâng, có chứ.”

Khi Trevor quay sang Raynor, nét mặt ông ta đột nhiên biến đổi thành một kiểu sùng kính. “Lạy Chúa lòng lành! Có phải là... Doug Raynor đấy không?”

Hãy tin rằng ông ta biết một vài rocker cổ lỗ già nua mà không ai từng nghe tên.

“Ừ.” Doug Raynor tự hào giới thiệu. “Tôi đây.”

“Ngài Raynor, chúng tôi vô cùng vinh dự được gặp ngài ở The Look này.” Trevor chuyển sang chế độ giám-đốc-nghiêm-trọng. “Tất cả chúng tôi đều là những người hâm mộ ngài cuồng nhiệt. Nếu tôi có thể làm gì để giúp đỡ ngài...”

“Có đấy, chuyện đang xảy ra đây này,” Doug Raynor cắt ngang lời ông ta. “Ông có thể cho tôi biết toàn bộ chuyện này là thế nào. Ông có thể gọi nó là mua sắm kín đáo; tôi gọi nó là nói dối trắng trợn.” Ông ta đặt tờ quảng cáo xuống quây lể tân. “Và mai tôi sẽ gọi cho tờ Daily World. Vạch mặt bọn khôn kiếp các ông.”

“Đây là cái gì?” Trevor nói, không hiểu gì cả. “Mua sắm bí mật? Tôi có biết vụ này không?”

“Đó là... ừm...” Miệng tôi như bị nhét len lông. “Tôi đang định đề cập tới...”

Tôi có thể cảm thấy máu ào ạt dồn lên mặt khi Trevor im lặng đọc tờ quảng cáo. Khi ông ta ngẩng lên, mắt ông ta trông như hai hố đen chứa đầy sự không bằng lòng.

Không. Còn tệ hơn là không bằng lòng. Trông ông ta như thể muốn giết tôi vậy. Giờ Gavin cũng đang nhìn qua vai Trevor đọc rồi.

“Cô đóng giả làm lao công!” Ông ta đột nhiên hừ mũi cười. “Lạy Chúa Jesus, Becky...”

“Các người nghĩ đây là một cách làm có trách nhiệm hay sao mà còn tiếp tục?” Doug Raynor giận dữ chen vào. “Các người nghĩ đây là cách một cửa hàng hàng đầu nên cư xử? Đây là tội lừa đảo, đích thị là vậy!”

“Gavin.” Trevor bật sang chế độ hạn-chế-thiệt-hại ở mức cao nhất. “Anh hãy làm ơn đưa ngài Raynor xuống tầng trang phục nam giới và tặng ngài đây một bộ com lê mới để bày tỏ lòng biết ơn của chúng ta nhé. Ngài Raynor, có lẽ chúng tôi có thể mời ngài một ly sâm panh tại nhà hàng hải sản khi ngài mua sắm xong, rồi ngài có thể trực tiếp bày tỏ với tôi bất cứ lo lắng nào của ngài?”

“Ồ. Và ông sẽ phải nghe nhiều đấy, tôi đảm bảo.” Rõ ràng Doug Raynor bị dằn vặt giữa việc ở lại tiếp tục gào thét và việc có một bộ com lê miễn phí - nhưng cuối cùng ông ta cũng để Gavin dẫn đi. Jasmine cũng đã mất hút vào dãy phòng thay đồ.

Chỉ còn lại Trevor và tôi cùng sự tĩnh lặng đầy đe dọa.

“Ông... ông đã nói là muốn biết bí mật thành công của chúng tôi phải không,” tôi áp úng. “Đây, nó đây.”

Trevor không nói gì mà chỉ đọc lại tờ quảng cáo từ đầu đến cuối, ngón tay siết chặt tờ giấy. Ông ta im lặng càng lâu tôi càng bất an. Rõ ràng ông ta đang tức giận... nhưng chẳng lẽ ông ta không thấy ấn tượng chút nào sao? Có thể nào ông ta sẽ nói rằng đây là một mảnh mao hiểm mà chúng tôi cần trong bán lẻ? Rằng điều này gợi ông ta nhớ lại những trò mao hiểm điên rồ ông ta từng làm hồi chính ông ta mới khởi nghiệp và hỏi tôi có muốn thành truyền nhân đặc biệt của ông ta?

“Becky.” Cuối cùng ông ta ngẩng đầu lên và trái tim tôi lại dâng lên niềm hy vọng. Mất ông ta không còn là hai hố đen nữa. Trông ông ta khá bình tĩnh. Tôi nghĩ mọi việc sẽ ổn cả! “Cô định nói với tôi việc này hôm nay phải không? Nên mới xin gặp lúc mười một giờ?”

Nghe giọng ông ta có vẻ vừa phải, tôi yên tâm. “Thực ra là không. Tôi muốn thảo luận một việc khác.”

Lại một sự im lặng nữa. Đây sẽ là thời điểm tốt để đề cập tới chuyện tăng lương chẳng? Tôi đột nhiên băn khoăn. Ý tôi là, phải, ông ta có tức giận về vụ tờ quảng cáo này, nhưng điều đó sẽ không ảnh hưởng tới tiền đồ lâu dài của tôi, chắc chắn rồi phải không? Nhất là khi tôi sắp trở thành truyền nhân đặc biệt của ông ta thì càng không.

Đúng. Mình tới thôi.

Nhưng tôi sẽ không đòi mười lăm. Đòi mười thôi.

Không, mười hai đi.

Tôi hít một hơi thật sâu, duỗi thẳng tay hai bên hông, nắm thật chặt.

“Trevor, tôi đã đánh giá tỉ suất thị trường, và theo tính toán của tôi thì mỗi khách hàng mua sắm cá nhân trong gian hàng tôi phụ trách...”

“Becky...” Ông ta cắt ngang như thể thậm chí còn không nghe thấy tôi nói gì. “Cái thứ được gọi là sáng kiến này của cô vẫn chưa được chấp nhận, không thích hợp và thiếu trung thực.”

Giọng ông ta lạnh lùng xa cách quá khiến tôi giật mình cảnh giác. OK, giờ thì quên vụ tăng lương đi đã. Tôi sẽ chỉ xin tiền thưởng vụ Nhân viên của năm thôi. Ý tôi là, cái đó thì ông ta không thể tước khỏi tôi được, dù có điên tiết đến đâu, dĩ nhiên rồi.

“Ừm, Trevor, tôi biết là ông đã bảo tôi sẽ trở thành Nhân viên của năm?” tôi vội vã nói lại. “Tôi chỉ đang băn khoăn...”

“Nhân viên của năm? Cô đùa đấy à?” Giọng ông ta sắc lạnh tới mức tôi phải lo lắng lùi lại.

Tôi chợt để ý thấy cái đôi môi vốn hay mím chặt của ông ta giờ đã mím chặt đến mất tiêu. Ôi trời ơi. Mình nhầm rồi. Ông ta đang tức giận. Theo cái cách kinh khủng, lạnh lẽ, đáng sợ đó. Tay tôi lạnh ngắt, hơi rịn mồ hôi.

“Cô đã hành xử theo cách làm tổn hại tới The Look.” Giọng ông ta không một chút động lòng. “Cô đã lừa đảo tôi và các giám đốc khác. Cô đã vi phạm tất cả các thông lệ và quy định của tổ chức này và gây ra

một vụ ầm ĩ ngay trước mặt các khách hàng khác. Đây là sự vi phạm nghiêm trọng quy tắc ứng xử chuyên nghiệp. Chưa kể đến việc làm xấu mặt toàn bộ cửa hàng trước Doug Raynor, một ngôi sao lớn. Cô nghĩ ông ta có bao giờ còn quay lại đây mua gì nữa không?”

“Tôi biết lẽ ra tôi cần được phê duyệt trước,” tôi cuống quýt nói “Và tôi rất xin lỗi vì việc đó. Nhưng đó là lý do tại sao doanh thu của tôi tăng! Tất cả là nhờ dịch vụ Mua Sắm Bí Mật đó! Tất cả các khách hàng đều thích nó. Tôi muốn nói là, thậm chí họ còn viết thư bày tỏ họ thích nó đến mức nào. Toàn bộ chỗ này đang tập nập hẳn lên, ai cũng hài lòng, ai cũng mua sắm...”

Trevor không nghe lấy một từ.

“Becky, tôi e rằng, từ giờ phút này, cô sẽ nghỉ làm cho tới khi có thông báo tiếp theo.” Ông ta nhìn tôi như thể tôi là một loài sâu bọ cấp thấp nào đấy. “Thu dọn đồ đi Becky, làm ơn, rồi đi đi.”

17. Chương 17

KHI NGỒI TRÊN TÀU ĐIỆN NGẦM, tôi vẫn còn tê liệt vì sốc. Hai tuần trước tôi còn là ngôi sao. Tôi còn suýt được mời vào ban lãnh đạo. Tôi còn được tặng hoa.

Thế mà bây giờ tôi đã bị tạm cho nghỉ việc trong nhục nhĩ.

Họ sẽ tiến hành điều tra nội bộ. Họ sẽ xử lý việc này “cực kỳ nghiêm túc”. Trông Jasmine sưng sờ tuyệt đối khi tôi lấy đồ ra khỏi tủ, nhưng Trevor đang đứng ngay đấy, nên cô không thể nói gì hơn ngoài “Gọi cho tôi nhé!”, mà câu này cô cũng chỉ thì thầm khi tôi đi ngang qua.

Thế rồi Trevor hộ tống tôi ra tận cửa phòng, như thể sợ tôi thò trộm món đồ gì đấy không bằng. Suốt đời mình tôi chưa khi nào cảm thấy nhục nhĩ đến thế.

Thực ra, nghĩ lại thì hình như cũng có lúc nhục nhĩ vậy rồi. Nhưng lần này chắc chắn phải bằng tổng tất cả những lần đó cộng lại.

Không còn là Nhân viên của năm. Không tăng lương. Có khi còn chả có việc làm. Tôi biết phải làm gì đây? Tôi sẽ trả tiền cho bữa tiệc thế nào? Tôi đang cố bình tĩnh suy nghĩ, nhưng ngực tôi cứ liên tục thất lại vì sợ.

Chúng tôi có thể không có toilet di động được không, chẳng hạn vậy, cứ bảo mọi người giải quyết trước khi tới? Tôi có thể nhờ bố và Martin làm bảo vệ? Nếu cần thì bản thân tôi cũng sẽ không ngại làm người đổ xe cho khách. Ôi trời...

Khi tôi thấy bóng mình trên cửa sổ tàu điện ngầm, mắt tôi cứ trừng trừng thô lỗ. Trông tôi như người mới phát điên. Có khi chuyện đúng là như thế. Người ta quyết định tổ chức tiệc bất ngờ rồi cuối cùng phát điên vì căng thẳng và cuộc đời họ tan tành. Có lẽ các bữa tiệc bất ngờ là nguyên nhân chính dẫn tới bệnh tâm thần. Nếu thế thật thì tôi cũng chẳng ngạc nhiên.

Tôi đã đồng ý gặp Janice và Martin ở quán Waterloo, và khi tiến lại gần họ tôi nhăn mặt. Trông họ hạnh phúc vô tư lự quá.

“Bọn cô vừa có một buổi sáng vui lắm nhé!” Janice hớn hở ngay khi tôi vừa tới. “Đúng không Minnie? Bọn cô làm bánh Phục sinh rồi cho vào tủ lạnh.”

“Cảm ơn cô nhiều lắm, cô Janice.” Tôi nặn ra một nụ cười yếu ớt. “Cháu rất cảm kích.”

Janice đúng là một ngôi sao - ngay khi nghe tin bố mẹ tôi đến The West Place, bà đã xung phong trông Minnie trong lúc tôi đi làm. Bà đã mua cả một tủ đồ chơi, ngay cả khi tôi đã năn nỉ bà đừng làm thế, và dạy Minnie hàng đồng bài hát mẫu giáo mới. Mỗi tội bà cứ liên tục gợi ý với Jess, thậm chí còn lộ liễu hơn trước, về chuyện cháu nội và thử dài rõ lớn tiếng khi treo bức tranh Minnie vẽ bằng ngón tay lên tường.

“Cô rất vui được giúp cháu mà! Bất cứ khi nào cháu cần cứ nói nhé. Thế... cháu đã nghe mẹ kể gì chưa?” bà ngập ngừng nói thêm.

“Chưa ạ. Thế mẹ cháu có kể gì với cô không?”

Janice gật đầu. “Họ đang siêu vui! Căn phòng đó dễ thương lắm, rõ ràng rồi. Họ đã đi nhà hát hai lần và còn tắm bồn nữa. Cả hai người cùng đi!”

“Tuyệt.” Tôi cup mắt xuống. “Ừm... cháu rất vui vì họ đang thích thú tận hưởng.”

“Mẹ con cháu vẫn chưa nói chuyện lại với nhau hả cháu yêu?” Trông Janice đầy lo lắng.

“Có lẽ là không.”

Tôi và mẹ chưa bao giờ giận nhau đến mức không thềm nói chuyện thế này cả. Tôi không biết quy tắc của trò này là gì, nhưng nếu mẹ không thềm nói với tôi cả vụ tắm bồn đó thì tôi đoán là khoảng thời gian không-nói-chuyện hẳn là vẫn chưa hết.

“Thôi, cô phải đi đây...” Janice đưa cho tôi đôi găng tay của Minnie. “Cô phải đi hội chợ hàng thủ công bây giờ, bắt đầu mua sắm đồ Giáng sinh là vừa. Cháu và Minnie định đi đâu?”

“Công viên Green,” tôi nói sau khi dừng một chút. Cũng gần đúng. Khách sạn Ritz nằm ngay cạnh công viên Green.

Khi chúng tôi xuống tàu điện ở Piccadilly, mây xám ào tới bao phủ bầu trời như thể này giờ chỉ chờ có cơ hội, và đột nhiên mưa trút xuống sầm sập. Tôi kéo mũ của Minnie lên và khổ sở lê bước. Trong số tất cả những thứ có thể nâng tinh thần tôi lên thực sự không có cái viễn cảnh uống trà với Elinor.

Vẫn như lần trước bà ta đã chờ sẵn trong phòng suite sang trọng, mặc bộ váy ban ngày màu xanh đá và trên bàn đã bày sẵn ba bức tranh ghép hình mới.

“Quý bàà!!!” Mặt Minnie sáng bừng lên ngay lập tức và con bé lao tới ôm Elinor. Một thoáng sốc tột độ và lúng túng lướt qua mặt Elinor, và dù tâm trạng đang chẳng ra sao tôi cũng suýt phì cười.

“Được rồi, Minnie,” bà ta gượng gạo nói, gần như nhát gừng. “Tốt hơn là cháu nên ngồi xuống.”

Minnie vẫn bám dính lấy bà ta và, vẫn cứng đờ, Elinor vỗ vỗ vai con bé. Tôi tự hỏi không biết đã có đứa bé nào ôm bà ấy chưa - à, Luke, tôi đoán thế. Trước khi bà ta bỏ rơi anh. Chỉ nghĩ đến điều đó là lòng tôi quặn thắt.

Trên bàn bày loại trà hảo hạng, vẫn như lần trước, nhưng tôi đang quá lo lắng nên chẳng muốn ăn uống gì. Tôi chỉ muốn vượt qua thử thách này rồi về nhà.

“Chờ bà chút nhé, Minnie,” Elinor nói, khi Minnie trèo lên sofa ngồi cạnh tôi. “Bà mua cho cháu một cái bánh đặc biệt đây.”

Bà ta tiến lại chỗ cái bàn sát tường. Khi quay lại, bà ta bưng một chiếc khay bạc có nắp vòm, hình như má phốt chút ánh hồng thì phải, và... có phải bà ta vừa nở một nửa nụ cười hiếm hoi không? Elinor đang... phần khích sao?

Bà ta đặt cái đĩa lên bàn, nhắc nắp ra.

Ôi lạy Chúa lòng lành của tôi. Cái này giá bao nhiêu tiền không biết?

Đó là một chiếc bánh hình trái tim, phủ kem kẹo hồng, những viên sô cô la hồng và anh đào ngâm đường trang trí đối xứng quanh viền và ở giữa là một cái tên được viết tỉ mỉ bằng kem đường cô: Minnie.

“Cháu có thấy không?” Elinor nhìn Minnie chờ đợi phản ứng. “Cháu có thích không?”

“Bánh!” Minnie nói, mắt sáng rỡ thềm thường. “Bánh của connnn!”

“Không chỉ là bánh dâu,” Elinor nói, hơi gắt. “Đó là một chiếc bánh có đề tên cháu. Cháu không thấy sao?”

“Elinor... con bé vẫn chưa biết đọc,” tôi nhẹ nhàng giải thích. “Nó vẫn còn nhỏ mà.”

“Ồ.” Elinor có vẻ xui xẻo. “Tôi hiểu rồi.” Bà ta cứ đứng đó, tay vẫn cầm cái nắp hình vòm, và tôi có thể nhận ra bà đang thất vọng.

“Nhưng cái bánh dễ thương lắm,” tôi nhanh miệng nói. “Sâu sắc lắm ạ.”

Tôi thực lòng xúc động khi thấy bà bỏ bao nhiêu công ra thế - thực ra tôi còn gần như ước gì mình được lấy điện thoại ra chụp hình cái bánh. Nhưng nếu thế thì tôi biết giải thích với Luke ra sao?

Elinor cắt một miếng đưa cho Minnie, nó ngay lập tức nhét vào mồm, khiến kem và vụn bánh rây ra khắp nơi. Tôi vội giắt lấy mấy cái khăn ăn cổ húng lấy - nhưng, trước sự kinh ngạc của tôi, Elinor không có vẻ gì là khó chịu như tôi tưởng. Bà ta thậm chí còn chẳng thêm nhăn mặt khi một quả anh đào ngậm đường lăn ra tấm thảm không một tí vết của khách sạn Ritz.

“Này, bà đã mua cho cháu mấy tranh ghép hình mới rồi đấy,” bà ta nói, nhấp trà. “Đặc biệt tấm hình Nhà thờ Đức Bà này thì rất thú vị.”

Nhà thờ Đức Bà? Cho một đứa trẻ hai tuổi sao? Bà ta điên rồi sao? Chuột Maisy thì làm sao mà bà ta lại không mua chứ?

Nhưng, thật kỳ diệu, Minnie đang lắng nghe, mê mải, trong lúc Elinor chỉ cho nó thấy các sắc độ xám khác nhau và giải thích tại sao cần phải bắt đầu xếp từ ngoài vào. Khi Elinor đổ hết các miếng ghép ra, Minnie chỉ mở to mắt quan sát và rón rén lấy mảnh ghép khi được Elinor bảo. Con bé cứ ngược nhìn tôi như thể muốn rủ tôi chơi cùng, nhưng tôi không có lòng dạ nào mà đi chơi một trò ghép hình ngu ngốc. Có một cơn căng thẳng nho nhỏ đang chảy khắp người tôi như sợi thép, mỗi lúc lại thắt chặt lại. Tôi sẽ phải làm gì đây? Tôi sẽ phải làm gì đây?

Điện thoại của tôi đột ngột đổ chuông và đúng là tôi đã nhảy dựng lên khỏi sofa, căng thẳng quá mà. Nhờ đó là The Look gọi đến để thông báo rằng họ đã điều tra xong và tôi chính thức bị sa thải? Nhờ đó là Luke và anh lại nghe thấy tiếng Elinor?

Nhưng khi tôi lấy điện thoại ra thì đó là Bonnie.

“Elinor, con xin phép một lát nhé,” tôi nói nhanh rồi vội bước sang phía bên kia của phòng khách khổng lồ. “Chào Bonnie, có chuyện gì thế?”

“Ôi, tôi không thể nói dài được.” Giọng Bonnie nghe bối rối thực sự. “Nhưng hình như chúng ta sắp gặp một trục trặc.”

“Trục trặc?” tôi giắt bản mình. “Ý chị là sao?”

Lạy gối cho nó chỉ là trục trặc bé thôi. Lạy gối chỉ là chuyện chúng tôi phải đón tiếp thêm một kẻ dị ứng món lạc nữa. Tôi không thể đối phó với bất cứ điều gì lớn hơn được đâu.

“Tôi không rõ cô đã biết rằng Luke đang cố đặt lịch hẹn gặp với Christian Scott-Hughes chưa? Ông ta là...”

“...cánh tay phải của Ngài Bernard Cross,” tôi nói nốt câu “Tôi biết rồi, anh ấy nói luôn miệng về nó.”

“Ừ, họ đã lên lịch. Đó là ngày duy nhất Christian có thể sắp xếp. Và đó chính là ngày mùng 7 tháng Tư.”

Tôi cảm thấy ruột gan mình khê thắt lại một cú rất ác. “Mấy giờ?”

“Giờ ăn trưa.”

Tôi thở phào, “Ừ, thế thì cũng sẽ ổn cả thôi...”

“Tại Paris?”

“Paris?” tôi kinh hoàng trừng trừng nhìn cái điện thoại.

“Họ định ở qua đêm. Luke đã bảo tôi đặt vé máy bay và khách sạn.”

Không. Không. Đó không phải là điều tôi nghe thấy.

“Anh ấy không thể đi Paris! Bảo anh ấy là hôm đó anh đã kín lịch rồi! Hoặc gọi điện đến văn phòng của Christian Scott-Hughes mà bảo...”

“Becky, cô không hiểu rồi.” Nghe giọng Bonnie có vẻ cũng câu như tôi. “Christian Scott-Hughes là một người rất bận rộn. Giành được cuộc hẹn này đã là một thắng lợi phi thường. Nếu ta đòi sắp xếp lại thì có thể phải đợi thêm vài tháng nữa. Tôi không thể nào làm vậy...”

“Thế còn toàn bộ cái cuộc hội thảo giả mà chị đã sắp xếp thì sao?”

“Luke sẽ không dự. Anh ấy nói nó không quan trọng lắm.”

Tôi dờ dẩn nhìn chăm chăm vào bức họa khung mạ vàng vẽ một cô gái đội mũ đỏ. Đầu óc tôi quay cuồng. Luke không thể đi Paris vào ngày diễn ra bữa tiệc. Chuyện đó không thể xảy ra!

“Chị sẽ phải buộc anh ấy sửa lại lịch,” tôi tuyệt vọng nói. “Bịa ra lý do gì đó. Bất cứ cái gì!”

“Tôi đã thử rồi!” Giọng Bonnie nghe như hết chịu nổi. “Tin tôi đi, tôi đã thử rồi! Tôi đã gợi ý rằng anh nên dự buổi hội thảo; tôi đã bịa ra một bữa ăn trưa với những nhà tài trợ tài chính cho anh - tôi thậm chí còn nhắc anh ấy nhớ tới ngày sinh nhật. Anh ấy chỉ cười phá lên. Anh ấy sẽ không nghe bất cứ điều gì tôi nói. Becky...” Chị thở hắt ra. “Tôi biết cô muốn làm anh ấy bất ngờ. Nhưng tôi nghĩ cô phải nói sự thật cho anh ấy.”

“Không!” tôi vẫn chăm chăm nhìn cái điện thoại, kính hãi.

“Nhưng đó là cách duy nhất...”

“Không phải!”

“Ôi, việc bất ngờ thực sự quan trọng đến thế sao?”

“Đúng!” tôi hét lên, đột nhiên suýt bật khóc. “Đúng thế đấy!” Tôi biết chị đang nghĩ tôi thật điên khùng và vô lý. Và có thể đúng thế. Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc lúc này đâu.

Khi đặt điện thoại xuống, tôi run lên. Như thể sợi dây căng thẳng đã thít thêm 50 phần trăm nữa, tới mức tôi hầu như không thở nổi. Hầu như không ý thức được mình đang làm gì, tôi trở lại chỗ cái sofa, với lấy một chiếc bánh ngọt nhỏ, nhét vào mồm. Rồi một chiếc nữa. Có lẽ đường sẽ giúp tôi suy nghĩ.

Làm sao mình ngăn Luke không đi Paris? Vò nát hộ chiếu của anh? Bắt cóc anh? Tìm ra một cái cớ xuất sắc, thuyết phục?

Tôi chợt để ý thấy Elinor đã ngừng đưa tay lấy mảnh ghép, đôi mắt lạnh băng đang nhìn tôi. Bà ta mà bảo giày của tôi đã sòn thì nói thật tôi sẽ quẳng ngay cái bánh này vào mặt bà ta.

“Rebecca, con không sao chứ? Con vừa bị choáng đấy à?”

Tôi đã tự động mở mồm định đáp, “Đừng lo, con không sao.” Nhưng... tôi không thể. Tôi không đủ mạnh mẽ để duy trì bộ mặt hạnh phúc. Trước một người chẳng liên quan gì thì càng không.

“Nói thật là, con đã khá hơn rồi.” Tay run run, tôi rót cho mình một tách trà, khuấy ba muống đường, sánh cả ra ngoài miệng cốc.

“Con có muốn uống brandy không? Hay loại cocktail mạnh nào đó?”

Tôi liếc nhìn bà ta nghi ngại. Elinor? Mời tôi cocktail? Bà ta đang định giở trò gì à?

Không. Mặt bà ta chẳng có chút gì chế giễu. Tôi nghĩ bà ta nói thật. Và bạn biết không? Đó là lời gợi ý cởi mở nhất có người từng đưa ra với tôi suốt một thời gian dài vừa qua.

“Vâng,” tôi nói sau khi dừng một lát. “Cho con một ly cocktail rượu mạnh.”

Elinor đưa cho tôi thực đơn phục vụ tại phòng, và tôi gọi một ly martini táo; và chỉ trong chớp mắt nó đã xuất hiện. Tôi nhấp một ngụm đầy biết ơn, và khi cồn xâm nhập vào máu, ngay lập tức tôi cảm thấy khá hơn. Khi uống hết nửa cốc, tôi đã không còn run nữa. Trời ạ, tôi có thể uống cạn ba ly thể này.

Elinor vẫn đang điềm tĩnh ghép tranh như thể không có gì xảy ra, nhưng lát sau bà ta đã ngừng lên lạnh lùng hỏi, “Con vừa nhận được tin xấu à?”

“Gần như vậy.” Tôi làm thêm một ngụm nữa. Có cái gì đó thật mê hoặc khi ngồi trong phòng này. Có cảm giác như mình hoàn toàn tách rời khỏi thế giới, như đang ở trong một trái bong bóng vậy. Thậm chí còn chẳng ai biết tôi đang ở đây. Cứ như thể căn phòng này còn chẳng tồn tại thật.

Và đột nhiên tôi mãnh liệt muốn phun ra hết. Ý tôi là, nếu tôi kể với Elinor, bà ấy có thể luyện thuyên với ai được nữa chứ? Không ai cả.

“Con định tổ chức một bữa tiệc sinh nhật cho Luke.” Tôi khuấy ly martini táo. “Một bữa tiệc bất ngờ lớn. Trong vòng hai tuần nữa.”

Elinor không hề biến sắc, mặc dù thật chẳng mấy dễ chịu khi nghe tin con trai ruột của ta sắp có tiệc bất ngờ, mà ta thậm chí còn chẳng biết đến chứ đừng nói được mời.

“Con không thể mời bà,” tôi vụng về nói. “Bà biết là con không thể mà.” Ngay cả khi con có muốn, tôi không nói thêm câu đó.

Elinor hơi xoay đầu chừng một milimet, không đáp. Tôi tới luôn.

“Hiện đã có hàng đồng trục trục.” Tôi vuốt mặt. “Ý con là, con đã khá stress rồi. Nhưng giờ con lại vừa nghe tin Luke đã sắp xếp một cuộc hẹn với một gã tên là Christian Scott-Hughes ở tận Paris vào cùng ngày tổ chức tiệc. Và bọn con không thể bắt anh ấy thay đổi được. Anh đã mong gặp Christian Scott-Hughes hàng thập kỷ nay rồi. Trợ lý của anh không biết phải làm gì, con cũng vậy. Chỉ còn nước hoặc là con vò nát hộ chiếu của anh ấy, rồi để anh ấy giận bầm gan, hoặc là bọn con phải chuyển toàn bộ bữa tiệc sang Paris bằng cách nào đó, hoặc con từ bỏ và nói với anh sự thật...”

Tôi đau khổ nói nhỏ dần. Tôi rất rất rất không muốn thú thật với Luke. Nhưng tôi có một cảm giác kinh khủng rằng có thể phải đến nước ấy.

“Con đã giữ bí mật ngần ấy thời gian,” tôi nhảm nhảm miêng táo phủ đầy bọt martini. “Luke không hề biết con đang định làm gì. Con không thể chịu đựng nổi nếu phải làm hỏng điều bất ngờ đó. Nhưng con còn biết làm gì nữa đây?”

Có tiếng gõ cửa và một người phục vụ lặng lẽ bước vào, mang theo một ly martini táo nữa. Anh ta lấy ly của tôi đi, thay bằng ly đầy, rồi nhẹ nhàng lướt ra ngoài.

Tôi há hốc miệng ngu ngốc. Chuyện như thế này luôn xảy ra ở đây à? Hay chỉ Elinor mới thế?

“Con muốn nói tới Christian Scott-Hughes đang làm cho Ngài Bernard Cross ấy à?” Elinor hỏi, bà chẳng thêm bình luận lời nào về ly martini táo thứ hai.

“Chính xác. Luke thiết tha muốn tạo quan hệ với Bernard Cross vì một công ty môi trường nào đó.”

Tôi nhấp thêm một ngụm cocktail trong ly mới, vẫn ngon như ly trước, rồi ngược mắt lên nhìn xem mình có nhận được tí cảm thông nào từ Elinor không. Nếu đây mà là bất cứ ai bình thường thì người ta sẽ nói, “Tội nghiệp ghê!” thậm chí còn ôm tôi một cái. Nhưng mặt bà ta vẫn lạnh tanh xa cách như thường lệ.

“Ta biết Bernard,” cuối cùng bà ta nói. “Ông ta và ta từng gặp nhau tại Saint Tropez, trên du thuyền của ông ta. Một người đàn ông quyền rũ.”

Tuyệt. Biết ngay mà. Tôi ở đây, trút bầu tâm sự, thế mà tất cả những gì bà ta có thể làm là huênh hoang về các mối quan hệ xã hội siêu đẳng của mình. Mà Elinor có biết từ quyền rũ nghĩa là gì không thế? Có lẽ bà ta đã nhầm nó với từ giàu. Điều đó có thể giải thích rất nhiều. Thế thì còn hiểu được.

“Con chắc là bà biết ông ta,” tôi nói ngắn gọn. “Giỏi quá.” Tôi biết mình đang vô lễ, nhưng tôi không quan tâm. Bà ta nghĩ tôi quan tâm tới cái du thuyền ngu xuẩn mà bà ta từng được bước lên sao? Tôi vớt miếng táo thứ hai khỏi ly martini táo thứ hai và nhét vào mồm, nhưng chưa gì đã bị Minnie nhìn thấy.

“Táo! Táo của connnnn!” Con bé cố thò tay vào miệng tôi lôi ra.

“Không, Minnie,” tôi xoay sở nói, và gỡ những ngón tay đang móc trong miệng mình ra. “Không phải táo của con. Đó là táo của người lớn, và giờ thì mất rồi.”

“Nước của con!” giờ thì con bé đã tập trung vào ly cocktail. “Nước của connnnn...”

“Ta có thể nói chuyện với Bernard.” Giọng Elinor đập vào tai tôi. “Ta có thể giải thích tình hình rồi sắp xếp lại lịch hẹn. Luke sẽ không bao giờ biết ai là người đứng sau toàn bộ vụ này.”

Sững sờ, tôi nhìn vào mắt Elinor. Trông bà tỉnh bơ đến nỗi tôi hầu như không tin rằng mình đã nghe đúng. Bà vừa đề nghị giúp đỡ tôi thật đấy à? Bà có thể xử lý vấn đề của tôi, đơn giản như đan rổ thế thôi sao?

Nhưng tôi biết mình cần phải dìm ý nghĩ này xuống bằng cách nào đó. Tôi không thể để cho mình nghĩ tới nó, chứ đừng nói là hy vọng, đừng nói là... ý tôi là, đây là Elinor. Elinor. Chỉ cần biết tôi và Minnie có mặt ở đây thôi Luke cũng sẽ giết tôi, chứ đừng nói tới việc hờ ra thông tin về công việc của anh, đừng nói tới việc nhờ giúp đỡ...

“Không. Bà không thể giúp như thế được. Con xin lỗi, nhưng bà không thể. Chỉ cần Luke phát hiện ra con nói chuyện với bà...” Một nỗi lo lắng quen thuộc xâm chiếm tôi và tôi đứng dậy, đặt ly cocktail lên bàn. “Con đã ở đây lâu quá rồi. Bọn con phải đi đây. Minnie, nói ‘Bye bye, Quý Bà’ đi con.”

“Quý bààà!” Minnie quần lấy chân Elinor.

“Thế con định làm gì?”

Bà ta nhú mày, bộc lộ một sự quan tâm kiểu thờ ơ, như thể tôi chỉ là một bức tranh ghép dở mà bà muốn biết rốt cuộc hình thù nó thế nào.

“Con không biết nữa,” tôi tuyệt vọng nói. “Con sẽ phải nghĩ ra cách gì đó thôi.”

KHI TÔI VỀ ĐẾN NƠI, ngôi nhà vắng tanh và lạnh ngắt, chỉ có một ghi chú trên bàn với dòng chữ viết tay của Janice: Trợ lý của Bảo mẫu Sue gọi. Gọi lại để sắp xếp cuộc gặp về chuyện Minnie đi nhé.

Để đáp lại, tôi chỉ vo mảnh giấy lại ném vào thùng rác rồi pha cho mình một tách trà, cố gắng giữ tinh thần không suy sụp. Thôi nào, Becky. Hãy nghĩ tích cực nào. Mình không thể để các vấn đề này hạ gục được.

Nhưng ngay cả khi tôi đã tống đầy đường vào tách, ngồi xuống cùng giấy bút, vẫn chẳng có giải pháp nào hiện ra trong trí óc tôi. Tôi cảm thấy trắng trợn, trống rỗng và thất bại. Tôi chỉ đang băn khoăn không biết có nên pha cho mình một ly cocktail xoa dịu thần kinh nữa hay không thì chuông cửa reo. Tôi ngạc nhiên tiến ra sảnh mở cửa thấy một ông già tóc hoa râm mặc bộ áo liền quần đứng trên ngưỡng cửa. Tay ông ta bần thủ và trong miệng chỉ có khoảng ba chiếc răng. Đằng sau ông là một chiếc xe tải đã đỗ trên lối xe.

“Lấy rạp chứ?” ông ta nói luôn không thêm rào đón.

Tôi băn khoăn nhìn ông ta đăm đăm một lúc.

“Cùng ời!” Ông ta hươ hươ tay trước mặt tôi. “Cô muốn một cái rạp hả?”

“Vâng!” cuối cùng tôi cũng bật ra được. “Vâng đúng thế!”

Rốt cuộc thì cũng có tin tốt gì đó. Đây là một dấu hiệu! Mọi thứ đang xoay sang chiều hướng tốt hơn. Chưa gì hình ảnh một mái rạp căn phòng trong vườn nhà Janice đã khiến tôi phấn khích.

“Vây, bác từ công ty của Cliff tới ạ?” tôi nói khi ông ta mở thùng xe.

“Ông ấy gửi lời xin lỗi. Hầu hết nhân công đã bị gọi đột xuất tới Somerset. Thật phiền rồ.”

“Cháu cứ nghĩ tình hình đang trầm lắng cơ đấy,” tôi ngạc nhiên nói.

“Trước đó thì đúng là nhiều người hủy đơn hàng.” Ông ta gật đầu. “Nhưng rồi họ lại đổi ý, phải không? Hàng đồng tiệc tùng quanh đây. Hầu hết lều rạp của chúng tôi đã được chuyển tới West Country rồi, nhưng Cliff nói cô có thể lấy cái này.”

Ông ta nhanh chóng dỡ ra một đồng vải nhựa lên lối xe và tôi liếc nhìn nó nghi ngại. Không lớn như tôi trông đợi.

“Đó là một cái rạp trang trọng chứ ạ?”

“Một cái chòi thì phải? Một bên có bị dây bẩn một ít, nhưng cứ cho nó tí thuốc tẩy là lại tinh tươm ngay.” Nói xong thì ông cũng đã yên vị trở lại trong buồng lái và nổ máy. “Chúc vui, cưng!”

“Khoan đã!” tôi gọi với theo. “Cháu sẽ trả lại nó ở đâu?”

Một vẻ thích thú lướt qua mặt người đàn ông.

“Không, cô cứ giữ mà dùng. Chúng tôi không cần lấy lại đâu.”

Chiếc xe tải khuất dạng khỏi lối xe, và tôi dướm dẹ tiến một bước về phía đồng vải nhựa. Có khi nó to hơn vẻ ngoài.

“Chặn!” Minnie lao ra khỏi nhà đến sau lưng tôi, trèo lên trên đồng bùng nhùng và bắt đầu nhảy tưng tưng.

“Không phải chặn! Đó là... một cái rập. Xuống ngay, con yêu. Mẹ con mình xem nó thế nào đã nào.”

Rón rén, tôi nhắc một lớp lên và cảm thấy thất vọng nhói lên. Mặt dưới nó đã mốc xanh. Tôi nhắc một mảnh khác lên - có một chỗ rách to tướng bay phần phật trong gió.

Tôi thấy choáng váng. Đây là một phần đáng ra nên được giải quyết ổn thỏa của bữa tiệc. Tôi sẽ mất hàng tiếng đồng hồ để làm sạch cái đồng này và sửa lại chỗ rách.

Mà thậm chí nó còn không phải là một cái rập cho ra hồn. Nó bé tí. Làm sao mà tôi tổ chức một bữa tiệc cho hai trăm người trong đó được cơ chứ?

Cả cơ thể tôi đang đập những nhịp hoảng loạn cao độ. Nhưng chẳng còn lựa chọn nào khác. Chỉ có thể là cái này hoặc không gì cả.

“Được rồi!” tôi lấy giọng tươi vui nhất có thể ra nói với Minnie. “Được rồi... mẹ cần làm sạch cái này. Đừng chạm vào!” Tôi giật tay con bé ra khỏi đám mốc xanh.

“Thạchhhh!” con bé rên lên phản đối. “Của connnn!”

“Đấy không phải là thạch! Đấy là bẩn!”

Tôi tìm được gang tay cao su, thuốc tẩy và bàn chải để bên dưới bồn rửa, và sau khi đã thả neo Minnie an toàn trước ti vi xong xuôi, tôi bắt đầu chải. Tôi tưởng thuốc tẩy sẽ xuyên thẳng qua lớp cáu ghét, như quảng cáo trên truyền hình. Nhưng không hề. Đám mốc xanh cứ bám chặt lấy chất vải nhựa, đôi chỗ còn có đất bùn đóng thành từng bánh bên trên. Cái này chắc phải bị bỏ xó nhiều năm rồi. Tôi mất nguyên mười phút chà liên tục mà mới tổng khứ đi được chưa đầy sáu inch vuông cáu bẩn, và rồi ngồi xồm trở lại, mệt đứt hơi.

Tôi không thể làm sạch cả đồng này.

Nhưng tôi phải làm thôi. Tôi chẳng còn tiền thuê được gì nữa cả.

Tôi lại chà chải thêm mười phút nữa, rồi nhúng bàn chải vào bát nước pha thuốc tẩy giờ đã đen sì vì đất. Lưng tôi đau nhừ. Đầu tôi muốn vỡ tung. Khi hất tóc ra khỏi khuôn mặt nóng bừng của mình, tôi cảm thấy một nỗi sợ sâu hoắm. Lần đầu tiên tôi đau đớn ý thức được rằng cái kịch bản tồi tệ nhất, không-còn-ảo-tưởng nào nữa đang xảy đến với mình. Sao có lúc tôi lại nghĩ mình có thể tổ chức một bữa tiệc hoành tráng dành cho toàn người trưởng thành mà chỉ hoàn toàn dựa vào bản thân được nhỉ? Nó quá lớn.

Tôi muốn khóc.

Không. Tôi sẽ không khóc.

Gần như không chủ đích, tôi chậm chạp đưa tay vào túi lõi điện thoại ra, bấm số gọi nhanh cho Suze.

Tôi sẽ không nhờ cô giúp đâu. Tôi không có mặt mũi nào đi xa tới thế. Nhưng nếu cô đề nghị lần nữa... thì tôi sẽ chấp nhận.

“Bex! Chào!” Cô nghe máy ngay lập tức.

“Suze à?” tôi run run nói. “Mọi chuyện bên ấy thế nào?”

Tôi sẽ không vào thẳng vấn đề ngay đâu. Tôi sẽ chỉ chờ cho tới khi cô nhắc tới buổi tiệc và từ lúc đó tôi sẽ đề cập.

“Tớ vẫn đang cẩu quá đi mất!” Suze nóng nảy đáp. “Cậu có biết hôm nay tớ đã làm gì không? Tớ đã gọi hết nhóm của Tarkie đến họp và hỏi, ‘Tại sao các anh không có mặt tại đó? Sao không ai có mặt tại buổi chụp hình?’ Và cậu có biết điều tồi tệ nhất là gì không? Một trong số đó có mặt!” Giọng cô cao lên phần nộ. “Anh ta nói đúng là có thấy mọi chuyện hơi kỳ quặc, nhưng nghĩ chắc đó là xu hướng thời trang mới nhất, nên không muốn can thiệp. Tớ bảo này, Bex, tớ sẽ trở thành quản lý của Tarkie. Cậu đã nghe tin gì từ Danny chưa?” cô nói thêm. “Vì tớ cứ gọi cho cậu ta liên tục nên cậu ta sẽ không gọi lại cho tớ đâu.”

“Không, cậu ta cũng chẳng trả lời điện thoại của tớ đâu.” Tôi nghe thấy một tiếng thét vọng vào ống nghe cùng một tiếng “rầm” văng vẳng.

“Wilfie! Thôi ngay! Bex, tớ phải đi đây. À mà dạo này cậu thế nào?”

Thậm chí cô còn chẳng nhắc tới buổi tiệc.

Và đột nhiên tôi cảm thấy như sự nhục nhã vừa đâm cho mình một phát. Mình không thể nói với cô ấy. Mình không thể thừa nhận mình đang lún sâu trong một đồng vãi nhựa bẩn thỉu, không tiền, không việc làm, không một chút ý tưởng nào về chuyện sẽ tổ chức bữa tiệc này ra sao.

“Tớ... tớ khỏe! Tớ sẽ nói chuyện với cậu sau, Suze à...” Tôi ngắt máy và ngồi bất động toàn phần trong một lát. Trời đang lạnh và tôi dần trên lối xe. Tôi có thể thấy ánh đèn hắt ra từ nhà Janice và đột nhiên nảy ra một ý. Tôi cuộn xuống danh bạ của mình và nhấn Jess.

Tôi sẽ rủ chị sang uống trà, chị sẽ trông thấy cái rạp và tình nguyện giúp tôi tẩy sạch nó. Tôi biết chị sẽ làm thế mà. Lẽ ra tôi phải rủ Jess lâu rồi. Xét cho cùng, chị là chị gái tôi kia mà!

“Chào chị Jess!” tôi hào hứng nói ngay khi chị nghe máy. “Chị có ở gần đây không? Chị muốn làm tách trà hay gì đó không?”

“Tom và chị đang ở Staffordshire,” chị nói, giọng nghe có vẻ đang ở rất xa. “Chị đến nghiên cứu tại một viện bảo tàng ở đây. Chị không thể chịu đựng được Janice thêm một phút nào nữa. Em sẽ không tin vụ giết gân mới nhất của bà ấy là gì đâu.”

“Là gì?”

“Bà ấy lấy trộm đồ tránh thai của bọn chị! Tin được không! Bà ấy chối, nhưng chị biết chính là bà ấy. Còn vì lý do gì nữa mà bao cao su của bọn chị lại nằm trong ngăn kéo tủ phòng ngủ của bà ấy chứ? Chị bảo bà ấy, ‘Đừng có nói với con đây là của mẹ, vì con sẽ không tin đâu.’ Ý chị là, có lẽ bà ấy thậm chí còn chưa từng nghe thấy bao cao su tuân thủ nguyên tắc đạo đức thương mại công bằng, chứ đừng nói gì đến mua chúng. Bọn chị cãi nhau một trận lớn. Martin bỏ đi trốn trong ngôi nhà trên cây. Ông ấy xấu hổ quá.”

Bất chấp mọi thứ khác, tôi không thể nhịn được cười khi hình dung ra cảnh Jess và Janice cãi nhau nảy lửa về bao cao su.

“Vậy là bọn chị phải ra khỏi nhà đó mấy hôm,” Jess nói. “Becky, chị không thể chịu nổi bà ấy nữa. Chị phải làm gì đây?” Giọng chị càng xa xăm hơn.

“Jess? Chị còn đó không?”

“Xin lỗi! Nghe này, điện thoại chị sắp hết pin. Chị gọi lại cho em sau nhé?”

“Chắc chắn rồi!” Tôi cố làm ra giọng vui vẻ. “Cho em gửi lời hỏi thăm Tom!”

Khi ánh sáng điện thoại của tôi lịm đi, lối xe trông càng tối hơn bao giờ hết.

Đầu tôi gục xuống gối. Tôi cảm thấy kiệt sức. Tất cả năng lượng còn lại của tôi đã bị rút sạch sau hai cuộc điện thoại ấy. Tôi chẳng còn gì. Không còn hy vọng, không kế hoạch, không giải pháp. Tôi không biết tại sao mình lại nghĩ có thể tự tổ chức tiệc. Chắc là lúc đó tôi điên rồi.

Một giọt nước mắt chợt lặn xuống bên cánh mũi tôi, rồi một giọt nữa. Tôi sắp phải thừa nhận thất bại. Tôi sắp phải hủy bữa tiệc. Tôi không thể thấy nổi có đường nào khác. Nhưng nó quá sức hoành tráng khủng khiếp. Chẳng có cách nào để tôi dừng lại được nữa.

Tôi vùi mặt vào bàn tay khóc nức lên. Không thể tin được là tôi đang bỏ cuộc. Nhưng tôi còn biết làm gì?

Tôi sẽ gọi Bonnie nhờ chị email cho toàn bộ khách mời. Chúng tôi sẽ nghĩ ra một cái cớ nào đó. Luke có thể tới Paris. Anh thậm chí sẽ không bao giờ biết tôi đã dự tính gì. Cuộc sống cứ thế tiếp diễn. Đó là giải pháp dễ dàng nhất. Đó là giải pháp duy nhất.

“Rebecca à!” Đầu tôi giật nảy và tôi chớp mắt nhìn dáng người lênh khênh, lạnh lùng đang đứng trước mặt tôi.

“Elinor ạ?” Tôi cảm thấy một nỗi hoảng loạn dồn lên. “Bà đang làm gì ở đây thế? Bà không thể tới đây! Đây là nơi con ở! Nhỡ Luke trông thấy bà thì sao, hoặc là nhỡ bố mẹ con...”

“Luke không có ở đây,” Elinor điềm tĩnh đáp. Bà đang mặc một chiếc áo khoác màu xám bồ câu do chính tôi bán cho, thắt lưng bó eo. “Chẳng có ai ở đây ngoại trừ con và Minnie. Tài xế của ta đã kiểm tra kỹ những điều này trước khi ta tới đây.”

Tài xế của bà? Bà thuê được anh ta từ đâu vậy, cục tình báo MI5 à?

“Ta sẽ nói ngắn gọn thôi.” Mắt bà vẫn trần trần nhìn xa xăm, tránh tôi. “Một lần nữa ta muốn đề nghị được giúp con. Ta tin rằng con đã từ chối quá vội vàng, vì những lý do ta chỉ có thể suy đoán. Tuy nhiên, ta thấy có vẻ như con cần một người thân quen với Ngài Bernard Cross. Ta có thể bảo ông ta sắp xếp lại lịch hẹn với Luke, chắc chắn ông ta sẽ đồng ý.” Bà ngập ngừng. “Nếu con muốn ta làm điều đó thì cứ cho ta biết.”

“Cám ơn bà,” tôi đồ dẫn nói. “Nhưng giờ cũng chẳng để làm gì nữa. Con sắp sửa hủy bữa tiệc đây.”

Lần đầu tiên Elinor nhìn thẳng vào tôi, và tôi có thể thấy thoáng ngạc nhiên ánh lên trong mắt bà.

“Hủy ư? Tại sao?”

“Bởi vì con không thể làm được.” Một giọt nước mắt mới tinh lại lặn xuống theo mũi tôi. “Toàn bộ chuyện này là một thảm họa. Con đã đổi mấy cái túi hàng hiệu được cái rập này, nhưng nó đã mốc xanh mốc đỏ và con sẽ không bao giờ làm sạch được nó kịp ngày, mà thậm chí nó còn bé quá. Và rồi con hết tiền, nên con đã đề nghị tăng lương, nhưng lại bị đình chỉ công tác, đã thế đằng nào Luke cũng sẽ đi Paris...” Tôi quệt nước mắt. “Để làm gì cơ chứ? Cố gắng thêm để làm gì cơ chứ?” Elinor lạnh lùng lướt mắt qua cái rập một lượt.

“Con không có ai giúp làm việc nhọc công này à? Cô bạn Susan của con chẳng hạn?”

Trời, tôi còn không biết bà ấy biết tên Suze.

“Con hơi...” Tôi bỏ dở câu nói và đỏ mặt. “Con đã bảo với tất cả bạn bè là con không cần họ giúp đỡ.”

Lúc này trời đã tối mịt và tôi hầu như không thể trông thấy Elinor. Tôi đang lên dây cót tinh thần để mời bà một tách trà, hy vọng bà sẽ từ chối, thì bà lại nói tiếp, nghe còn cứng đờ gượng gạo hơn thường lệ.

“Ta vẫn nhớ cuộc nói chuyện giữa chúng ta và vài tuần qua đã thường xuyên suy nghĩ về nó. Con là một phụ nữ trẻ có tâm nhìn, Rebecca ạ. Ta chưa từng cho không Luke cái gì. Lúc nào cũng có... kỳ vọng đi kèm. Giờ ta muốn cho nó cái gì đó. Vô điều kiện. Và đó là lý do ta muốn giúp con.”

“Elinor...” Tôi nhăn nhó. “Bà thật tử tế. Thực sự đấy. Nhưng như con đã nói, chẳng để làm gì nữa. Ngay cả khi Luke không đi Paris, con vẫn không thể kịp sắp xếp bữa tiệc này đâu ra đấy được.” Tôi nhắc một mảnh rập rách lên rồi buông tay kệ nó rơi. “Bà trông đợi con có thể làm vui lòng hai trăm người trong thứ này sao?”

“Thế là con cứ thế bỏ cuộc thôi sao.”

Tôi cảm thấy bị chạm nọc bởi cái giọng của bà ta. Bà quan tâm làm gì cơ chứ? Đây đâu phải tiệc của bà? Thậm chí bà còn chẳng được mời.

“Chắc vậy thôi ạ.” Tôi nhún vai. “Vâng, con bỏ cuộc.”

“Ta thấy việc này thật bực mình.” Bà nhìn tôi bằng giá. “Ta chưa từng thấy con từ bỏ bất cứ dự án nào trước đây. Con đã từng lộn xộn, đúng. Thô thiển, đúng. Bốc đồng, đúng. Ngu ngốc, đúng...”

Bà ấy đang cố làm tôi cảm thấy khá hơn đấy à?

“Được rồi, cảm ơn bà,” tôi cắt ngang. “Đủ rồi ạ.”

“... nhưng lúc nào con cũng là người kiên trì,” Elinor tiếp tục, như thể không hề có tôi vừa nói vậy. “Con luôn từ chối đầu hàng, dù các yếu tố chống lại con có chồng chất ra sao. Đó là một trong những điểm ta luôn ngưỡng mộ ở con.”

Bà luôn ngưỡng mộ tôi ấy à? Giờ tôi mới nghe được câu đó.

“Ừm, có lẽ lần này các yếu tố đó chồng chất hơi quá cao, được chưa ạ?” tôi mệt mỏi nói. “Có lẽ con không phải là siêu nhân.”

“Chỉ cần thực sự muốn thì thứ gì cũng có thể đạt được, với nguồn lực đầy đủ.”

“Vâng, đúng, đó là toàn bộ mấu chốt!” Tôi tuôn trào ỨC CHẾ. “Bà không hiểu sao? Con đang bị đình chỉ công tác! Tất cả thẻ tín dụng của con đều đã cạn! Con không có lấy một nguồn lực khẩn cấp nào...”

“Ta thì có,” Elinor cắt lời tôi.

Tôi nhìn bà băn khoăn một lát. Bà ấy vừa nói... Không thể nào...

“Ta có các nguồn lực,” bà nhắc lại. “Chúng ta có thể... làm việc đó cùng nhau.”

Ôi trời ơi.

Cùng nhau? Bà ấy đang định đòi làm nhà đồng tổ chức đấy à?

“Elinor...” Ý tưởng này nhắm nhĩ đến độ tôi suýt thì cười phá lên. “Bà đùa đấy ạ? Luke sẽ... Anh ấy sẽ...”

“Luke sẽ chẳng biết gì hết. Luke sẽ không bao giờ biết.” Giọng bà quyết tâm đến độ tôi nhìn lại bà chăm chăm, suýt thì ngã ngựa. Bà có ý đó thật, không phải chứ?

“Mẹ!” Minnie phi như tên lửa ra khỏi nhà, rồi dừng khựng lại vì kinh ngạc. “Quý bààà!” Con bé hớn hở nhào về phía bà.

“Elinor.” Tôi bóp trán. “Bà không thể... Bà có biết tình hình đang tồi tệ thế nào không? Bà có biết Luke sẽ phản ứng ra sao nếu...”

“Ta biết chứ. Đó là lý do tại sao ta hỏi xin con cơ hội này.” Mặt bà vẫn lạnh tanh như thường lệ, nhưng đột nhiên tôi để ý thấy khóe mắt bà khẽ run lên.

Cũng có thể chỉ là do trời tối.

“Ta không thể cho Luke bất cứ gì.” Giọng bà hoàn toàn không nhuốm chút than thân trách phận nào. “Nó đã cắt bỏ ta khỏi cuộc đời. Nó không tin tưởng ta. Bất cứ món quà nào ta cố tặng cho nó đều gặp phải sự thờ ơ. Nếu con đồng ý với lời đề nghị của ta, thì con đã cho ta cơ hội tặng cho Luke một món quà vô điều kiện. Có lẽ thậm chí còn giúp ta sửa chữa sai lầm.” Elinor ngừng lại. “Như một món quà... mà người mẹ thực sự vẫn làm cho nó.”

Gì cơ? Bà vừa gọi Annabel là người mẹ thực sự của Luke đấy à?

Tôi nuốt khan, mấy lần liền. Vụ này đang trở nên quá nặng nề. Tôi không chắc mình có gánh nổi không. Mọi chuyện từng dễ dàng hơn khi Elinor còn là mụ phù thủy xấu xa độc ác chúng tôi chưa từng gặp mặt.

“Nhưng nếu con từ chối,” bà nói thêm, vẫn tỉnh bơ như cũ, “thì con đã tước khỏi ta đặc ân này.”

“Xếp hình?” Minnie thọc tay đầy hy vọng vào túi của Elinor. “Xếp hình?”

“Của cháu đây, Minnie.” Elinor thò tay vào túi, lôi ra một trong những bức tranh ghép có tại khách sạn Ritz trước đó rồi đưa cho Minnie. Sau đó bà nhìn thẳng vào mắt tôi. “Xin con đấy.”

Đầu óc tôi quay cuồng vô vọng, như quay lô tô vậy. Mình không thể... Mình không được... Mình có thể...

Luke sẽ không bao giờ biết...

Không, mình không thể...

Nhưng mình sẽ không phải hủy nữa... Luke sẽ có bữa tiệc...

“Có lẽ con sẽ cần thời gian suy nghĩ về việc này,” Elinor nói, và tôi tập trung nhìn bà như thể mới thấy lần đầu tiên. Đứng đó, xách chiếc túi đất tiền bằng cả hai tay đi găng, tóc hơi bung ra trong gió, trông bà nhợt nhạt, già nua và ảm đạm. Và gần như... nhỏ bé tầm thường.

Có lẽ đây là điều gây sững sờ nhất. Elinor Sherman, người phụ nữ quyền lực, tự phụ nhất thế giới, lần đầu tiên đã không dạy dỗ hay lên lớp tôi. Bà ấy hỏi. Và giờ bà đang hiền lành chờ câu trả lời.

Hoặc là hiền lành nhất có thể khi ta diện đồ Chanel từ đầu tới chân và có tài xế riêng chờ sẵn.

“Thôi được,” tôi nói và đột nhiên mỉm cười. “OK, Elinor. Con đồng ý.”

“Cám ơn con.” Elinor ngập ngừng. “Rebecca, ta còn muốn nói thêm vài điều nữa. Ta biết con đã rất quyết tâm muốn tự tổ chức lấy bữa tiệc này. Ta biết con lấy sự độc lập làm lòng kiêu hãnh. Nhưng con không được đánh giá thấp niềm vui mà những người khác sẽ có được khi được làm việc gì đó cho Luke, theo bất cứ cách nào phù hợp.”

“Suze bạn con cũng nói gần như vậy,” tôi chậm rãi nói. “Cô ấy muốn giúp đỡ nhưng con không cho.”

Tôi nhăn mặt khi nhớ lại giọng tổn thương của Suze, “Không phải lúc nào lý do cũng liên quan đến cậu, OK? Không phải vì bọn tớ nghĩ cậu không làm được. Vì Luke không chỉ là chồng của cậu, anh ấy còn là bạn của bọn tớ nữa, bọn tớ cũng muốn làm điều gì đấy hay ho cho anh ấy chứ.”

Cô ấy đã thực sự muốn tham gia. Và tôi quá kiêu hãnh nên đã không cho. Thậm chí đến tận giờ tôi vẫn chưa thực sự hỏi cô, chẳng phải vậy sao? Tôi chỉ chờ cô tình nguyện. Thảo nào cô chẳng chịu.

Đột nhiên tôi thấy mình như một con bò to nhất thế giới.

“Elinor, cho con xin lỗi một phút...” Tôi bước vài bước ra chỗ khác, lời điện thoại ra bấm số gọi nhanh Suze.

“Bex hả?” Giọng cô ngạc nhiên. “Cậu không sao chứ?”

“Nghe này Suze,” tôi run rẩy vội vã nói. “Tớ rất xin lỗi. Tớ ước gì đã nhờ cậu giúp tổ chức tiệc ngay từ đầu. Tớ thích ý tưởng của cậu về loại bánh quy đặc biệt đặt riêng ấy lắm; Luke sẽ xúc động lắm cho mà xem. Và tớ chỉ định nói là...” Tôi nuốt khan khó nhọc. “Giờ đã quá muộn chưa? Cậu giúp tớ được không?”

Trong một thoáng chỉ có sự tĩnh lặng ngạt thở, rồi Suze nói, “Nói thật đi Bex. Cậu đã tự đẩy mình vào một đống lộn xộn khi gió rồi phải không?”

“Phải!” tôi vừa bật cười vừa sụt sịt. “Đúng thế.”

“Thế thì Tarkie nợ tớ năm bảng rồi,” cô mẫn nguyện nói. “OK. Tớ cần làm gì, khi nào và ở đâu?”

VANG NỔ KENTISH ENGLISH

SPANDING HOUSE | MALLENBURY | KENT

Bà Rebecca Brandon

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 3 tháng Tư năm 2006

Kính gửi bà Brandon,

Cảm ơn bà rất nhiều vì lá thư hôm 27 tháng Ba.

Tôi rất mừng khi biết tin kiện hàng năm mươi chai vang nổ của chúng tôi đã tới chỗ bà an toàn và rằng, khi nếm thử, bà cảm thấy “choáng váng” vì hương vị ngây ngất và độc đáo của nó. Chúng tôi rất tự hào vì điều đó.

Tuy nhiên, tôi hoàn toàn hiểu nếu, như bà nói, gần đây bà đã khám phá ra phong trào không rượu chè và quyết định nói không với rượu trong bữa tiệc của mình. Chúng tôi sẽ sắp xếp người đến lấy số còn lại ngay lập tức và hy vọng bà sẽ có một bữa tiệc hưng phấn (không cồn)!

Trân trọng

Pau Spry

Giám đốc Marketing

T.B. - Chúng tôi sẽ nhanh chóng cho ra đời một loại vang nổ không cồn, và tôi sẽ rất vui lòng được gửi cho bà mười chai, miễn phí.

18. Chương 18

QUÁ NHIỀU CHUYỆN ĐÃ XẢY RA. Chỉ còn ba ngày nữa. Giờ tôi vẫn chưa tin lắm. Thế mà cuối cùng, cuối cùng, mọi thứ cũng đang đầu vào đấy.

Elinor có những mối quan hệ tuyệt vời nhất thế giới. Bà có thể biến mọi thứ thành sự thật. Bà cứ giơ cái ngón tay xương xương ấy ra chỉ một phát là việc xong luôn. Cùng lắm thì bà chỉ cái ngón tay ấy vào một trợ lý, và anh ta sẽ đi làm xong ngay lập tức.

Bà không hẳn là người hay phẫn khích. Mỗi lần đạt được kết quả gì chúng tôi cũng chẳng đập tay ăn mừng. Bà cũng không hiểu chức năng của xô cô la, chứ đừng nói đến việc ăn chung một thanh Kit Kat. Nhưng được cái: 1) Bà muốn tiệc của Luke phải thật thần kỳ; 2) bà đã tổ chức cả triệu bữa tiệc xịn trước đây rồi; 3) bà có hàng đồng hàng đồng hàng đồng tiền.

Ý tôi là, giờ tiền không còn là vấn đề nữa. Thậm chí đến Suze cũng phải mắt tròn mắt dẹt trước cái cách Elinor vun tiền không chớp mắt. Jess, dĩ nhiên, thì không chịu đựng nổi. Chị đưa tay bịt tai mà nói, “Chị không muốn biết đâu.” Và rồi lại bỏ tay ra để lên lớp Elinor về sự bền vững và việc sử dụng nguồn lực một cách có trách nhiệm. Trước sự ngạc nhiên của tôi, lần nào Elinor cũng nghiêm trang lắng nghe, đôi lúc còn tán đồng với gợi ý của Jess. (Dù không phải là cái gợi ý nên đan mũ len từ rơm tái chế để phát cho khách nhằm tiết kiệm lò sưởi. Ôn trời.)

Nói thật là, bữa tiệc sẽ...

Ý tôi là, nó sẽ là số một...

Thôi. Tôi sẽ không nói gì nữa. Kéo nói trước bước không qua.

Thậm chí quá trình tổ chức cũng khá vui, năm chúng tôi đã họp các cuộc họp tuyệt mật (Suze, Jess, Bonnie, Elinor và tôi). Elinor luôn là người rời cuộc họp đầu tiên, rồi bốn người còn lại sẽ nín thở chờ cho tới khi bà ra khỏi tầm nghe để hú hét ầm ĩ vì những điều bà vừa nói hoặc làm. Tôi muốn khẳng định là hầu hết thời gian bà vẫn là một nữ hoàng băng giá. Nhưng ngay cả như vậy, bà đang gần như bắt đầu cảm thấy - theo một cách kỳ quặc - là một phần của nhóm chúng tôi.

Luke vẫn không biết gì. Không một tí nào. Anh vẫn nghĩ tôi đi làm hai ngày rưỡi một tuần, và tôi vẫn chưa đính chính lại.

Vấn đề duy nhất còn chưa được giải quyết là cuộc gặp với Christian Scott-Hughes. Bernard Cross đang đi điều dưỡng ở đâu đó tận Thụy Điển và không thể liên lạc được. Nhưng hôm nay ông ta sẽ về. Elinor khẳng định sáng nay bà sẽ gọi cho ông và sẽ không chấp nhận nếu ông từ chối. Tôi tin bà.

Vậy là thử thách lớn nhất còn lại là giữ bí mật về bữa tiệc với Luke từ giờ tới thứ Sáu. Nhưng chúng tôi đã đi được tới đây thì chúng tôi cũng sẽ đi được tới thứ Sáu, chắc chắn rồi. Hôm nay Bonnie cũng sẽ tiết lộ cho toàn bộ nhân viên của Luke rằng đó không phải là cuộc hội thảo mà là một bữa tiệc sinh nhật bất ngờ. Việc đó chắc chắn sẽ gây ồn ào nên chúng tôi quyết định rằng tôi sẽ phải giữ chân không cho Luke tới văn phòng vì một việc gì đó. Thế là sáng nay tôi và Luke sẽ đi xem trường cho Minnie. (Tôi bảo Luke là chúng tôi đã chậm quá rồi, và anh sẽ phải tới vì nếu không người ta sẽ nghĩ chúng tôi là những bậc cha mẹ không quan tâm tới con cái và rằng, không, tôi không thể đợi “một lúc nữa” mới nói chuyện này được.)

“Sẵn sàng chưa?” Luke vội vã xuống cầu thang, trông hoàn hảo trong bộ vét màu xanh thủy quân và chiếc áo khoác vải cashmere cực kỳ đắt đỏ mua từ Milan.

“Rồi ạ.” Tôi tô son xong và ngắm lại mình lần nữa trong gương ở sảnh. Trường chúng tôi định đi xem hôm nay có đồng phục màu đỏ và xanh thủy quân nên tôi đang mặc hai màu đó, để chứng tỏ chúng tôi tinh tế thế nào. (Suýt thì tôi còn mua một chiếc mũ chóp trên mạng, nhưng rồi lại nghĩ như thế thì hơi quá.)

“Bảo mẫu Sue gọi đấy,” Luke nói thêm. “Sáu giờ chiều nay bà ấy sẽ tới.”

“Cũng được,” tôi nói sau khi ngừng một lát. Tranh cãi với Luke về Bảo mẫu Sue sẽ chẳng được tích sự gì. Tôi đã thử rồi.

“Đi xem trường may mắn nhé!” Janice nói - bà sang trông hộ Minnie. “Đừng lo cho bà cháu tôi, chúng tôi sẽ ổn thôi!” Tôi liếc nhìn và nhận được một cú nháy mắt tí xúu từ bà.

Tôi đã nhần qua nhần lại chừng chục cái tin bí mật với Janice từ bữa sáng. Tí nữa nhân viên dọn dẹp sẽ tới chuẩn bị chỗ trong vườn nhà bà trước, nhưng dĩ nhiên là không ai trong chúng tôi nói to điều này ra.

Khi tôi ra khỏi cửa, Janice còn kéo tôi lại, sốt sắng nói thầm với tôi.

“Cháu yêu, hôm qua cô đã nghe tin từ mẹ cháu rồi đấy.”

“Ôi thật sao?”

Đại lý môi giới nhà vẫn đang gặp ác mộng trong việc tìm cho chúng tôi một chỗ thuê mới, nên bố mẹ tôi vẫn đang thỉnh thoảng sống tại The West Place, ngày nào cũng tắm bồn và uống sâm panh, chắc thế.

“Mẹ cháu bảo bà ấy không được mời dự tiệc.” Janice nhìn tôi lo lắng. “Không thể như thế được, Becky.”

Đúng là mẹ. Cổ lồi kéo tất cả mọi người về phía mình. Và đằng nào thì điều mẹ tôi nói cũng không đúng. Bà có được mời.

“Thế sao mẹ cháu lại muốn đến cơ chứ?” tôi biết giọng tôi hơi sưng sứa, nhưng tôi không dừng được. “Mẹ cháu bảo đấy sẽ là một đại thất bại cơ mà.”

“Nhưng Becky ơi, đó sẽ là một bữa tiệc tuyệt vời.” Trông Janice hoàn toàn bối rối. “Cháu không thể để mẹ cháu bỏ lỡ được.”

“Nếu muốn thì mẹ cháu cứ đến. Mẹ cháu biết cháu ở đâu rồi mà.”

Điện thoại lại bíp báo tin nhắn. Tôi rút ra.

Hôm nay ta đã đặt được lịch nói chuyện ngắn với Bernard. Ta sẽ liên tục thông báo tình hình cho con. Trân trọng. Elinor.

Chắc Elinor là người duy nhất trên đời này viết trân trọng ở cuối tin nhắn điện thoại. Nhưng thôi, trân trọng còn tốt chán so với Ta vẫn không chấp nhận con, có lần bà ấy đã viết như thế trong một lá thư gửi cho tôi đấy.

Cám ơn bà! Tôi nhần lại. Con mong sớm nhận được tin!

Tôi bước ra lối xe - phải mất một lúc tôi mới nhận ra Luke đang làm gì. Anh đang mở khóa ga ra. Chết tiệt! Chết tiệt! Anh lấy chìa khóa ở đâu thế nhỉ? Tôi đã giấu đi rồi cơ mà, chính xác là để anh không mở được ga ra vào phát hiện ra cái rạp cũ cùng 132 cái bông cổ vũ làm từ túi ni lông. (Tôi sẽ không vứt đi đâu, dù Elinor có nói gì đi nữa. Tôi đã làm chúng dành cho bữa tiệc, mất cả đồng thời giờ chứ có ít đâu, nên dù thế quái nào thì chúng vẫn sẽ có mặt tại bữa tiệc.)

“Khôngggggg!” Không hiểu bằng cách nào tôi đã phi ngay sang bên kia lối xe để lấy thân mình chặn giữa anh và cửa ga ra. “Đừng! Anh... anh cần lấy gì? Để em lấy cho. Anh cứ khởi động xe đi. Cho nóng máy lên đã.”

“Becky...” Trông Luke kinh ngạc. “Có chuyện gì thế?”

“Anh... đâu muốn bắn áo đẹp chứ!”

“Ừ, thì em cũng đâu muốn bắn áo em,” anh giải thích hợp lý. “Anh chỉ định lấy cái bản đồ thôi mà. Cái bộ định vị trên xe anh dạo này cứ chập chờn.” Anh lại với lấy tay nắm, nhưng tôi đã chặn lại.

“Bọn mình mua trên đường cũng được mà.”

“Mua á?” Anh nhìn tôi. “Sao lại phải mua?”

“Mua thêm một cái bản đồ cũng không thừa đâu mà.” Tay tôi vẫn nắm chặt tay nắm cửa ga ra. “Sẽ vui lắm đấy. Mình có thể cùng nhau chọn!”

“Nhưng mình đã có một cái rồi,” anh kiên nhẫn nói. “Chỉ cần em để anh vào ga ra...”

OK, thế này thì cần biện pháp mạnh rồi.

“Anh có biết em thêm mua cái gì đó đến thế nào không hả?” tôi khóc lóc cường điệu, giọng nức nở như một diễn viên kịch Shakespear. “Anh đã không cho em mua quần áo. Giờ lại còn cấm em mua bản đồ! Em cần tiêu một ít tiền không thì em phát điên mất.”

Tôi ngừng lại, thở hồng hộc. Trông Luke hoảng hốt đến phát khiếp, tới mức tôi gần như thấy thương anh.

“Thôi được rồi, Becky, được rồi.” Anh lùi lại, nhìn tôi lo lắng. “Chúng ta có thể dừng lại mua ở trạm xăng. Không vấn đề gì đâu.”

“Tốt.” Tôi quạt quạt cho chính mình như thể vừa bị cảm xúc lấn át. “Cảm ơn anh vì đã hiểu cho em. Mà anh lấy chìa khóa ga ra ở đâu đấy?” tôi làm bộ vô tình hỏi. “Em tưởng nó mất rồi chứ?”

“Nó đúng là thứ khôn khiếp.” Luke lắc đầu. “Anh cứ tìm khắp nơi, đến đúng lúc nói ầm lên là, ”Chìa khóa đâu rồi?” thì Minnie dẫn anh tới chỗ giấu ngay lập tức. Chắc chính con bé giấu chứ không còn ai vào đây!”

Thật tình! Đây sẽ là lần cuối cùng tôi cho Minnie tham gia công tác chuẩn bị. Con bé này thật không biết giữ mồm giữ miệng.

“Em sẽ không bao giờ đoán được nó ở đâu đâu,” Luke nói thêm trong lúc nổ máy. “Trong túi đựng đồ trang điểm của em. Em có tin được không chứ?”

“Thật không thể tin nổi!” tôi cố nặn ra một giọng kinh ngạc. “Đúng là con quỷ nhỏ!”

“Mà này, thứ Sáu này em có muốn đi Paris với anh không?” anh bình thản nói thêm trong lúc lùi xe.

Tôi choáng quá không trả lời nổi. Tôi đờ đẫn nhìn anh, đầu óc quay cuồng. Mình nói gì bây giờ? Phản ứng thế nào cho tự nhiên bây giờ?

“Paris à?” cuối cùng tôi cũng nói được. “Ý anh là sao?”

“Anh có một cuộc hẹn gấp ở Paris, em nhớ không? Chỉ tự nhiên nghĩ là có thể em và Minnie sẽ muốn đi cùng. Nhân tiện nhà mình làm một chuyến nghỉ cuối tuần luôn. Em biết hôm đó là sinh nhật anh mà?”

Từ sinh nhật vang lên như một trái lựu đạn nổ trong xe. Mình nói gì bây giờ? Vờ như đã quên à? Hay là giả vờ chưa nghe thấy anh nói gì?

Không, cư xử bình thường đi Becky. Cứ làm như bình thường.

“Ừm... thật à?” tôi nuốt nước bọt. “Chà, dĩ nhiên đó là sinh nhật anh rồi. Ồ, nghe cũng dễ thương anh ạ.”

“Chúng ta sẽ phải dành tối thứ Sáu với khách hàng của anh, anh e là vậy, nhưng ít nhất thì cũng sẽ có một lễ kỷ niệm. Ý anh là, sau khi gặp Christian xong, chúng ta sẽ được rộng đường tới gặp chính Ngài Bernard!” giọng Luke hăm hở. “Anh sẽ bảo Bonnie sắp xếp. Thế là em đã nhất trí đúng không?”

“Tuyệt!” Tôi mỉm cười yếu ớt. “Em phải nhắn tin cho Suze cái đã...”

Tôi lôi điện thoại ra nhanh chóng nhắn cho Bonnie: Luke muốn đưa mẹ con em đi Paris vào thứ Sáu! ĐỪNG đặt vé!!

Thực tình cứ thế này thì tôi đến bị thần kinh mất.

Không, mình sẽ không sao. Mọi sự ổn cả. Elinor đang lo việc rồi. Thở sâu nào. Còn có ba ngày nữa thôi.

TRƯỜNG HARDY HOUSE dễ chịu hơn St. Cuthbert nhiều - vừa đến là tôi nhận ra ngay. Trước hết, cô thư ký đón chúng tôi đeo một cái dây chuyền Pippa Small rất chi sành điệu. Ở đó không có học sinh nào tên là Eloise. (Tôi đã hỏi). Và họ còn tự làm lấy bánh quy nữa chứ.

Trong lúc ăn bánh quy và nhấm nháp cà phê, chúng tôi nhìn qua cửa sổ ngắm sân chơi có hàng cây hạt dẻ bao quanh. Tôi quan sát các bé gái chơi nhảy dây, chạy đuổi nô đùa và đột nhiên cảm thấy dâng trào khao khát. Tôi có thể hình dung ra ngay Minnie cùng chơi với bọn chúng. Sẽ hoàn hảo biết mấy.

“Anh có nghĩ Minnie được nhận không?” tôi lo lắng quay sang Luke.

“Anh chắc chắn,” anh ngẩng lên khỏi chiếc BlackBerry. “Sao lại không?”

“Bởi vì trường này đông người đăng ký lắm.”

Tôi liếc nhìn một lần nữa vào tờ giấy mình vừa được phát, có nhan đề Thủ tục đăng ký nhập học. Sáu bước tất cả, bắt đầu từ việc điền mẫu đơn rồi kết thúc bằng Tiệc trà đánh giá cuối cùng. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao ai cũng căng thẳng điên lên vì trường học. Chưa gì tôi đã phát hoảng lên rồi đây. Sẽ thế nào nếu Minnie vô lý đồng ý rồi lại hết lên “Của connnn?” Họ sẽ không đời nào cho nó học mất.

“Luke, anh đừng có nhìn mãi vào cái BlackBerry ấy nữa đi!” Tôi huých anh. “Mình phải gây được ấn tượng tốt!” Tôi cầm một tờ rơi về đánh giá lên lớp và vừa bắt đầu lướt qua thì cửa bật mở và cô thư ký xuất hiện trở lại.

“Ông bà Brandon phải không ạ? Xin mời đi lối này.” Cô dẫn chúng tôi đi qua một lối đi ngắn sức nức mùi sáp ong. “Đây là văn phòng bà hiệu trưởng,” cô nói, dẫn chúng tôi thẳng đến một căn phòng ốp gỗ có bàn gỗ gụ và ghế đệm bọc vải xanh lá. “Hiệu trưởng hiện tại của chúng tôi, bà Bell, đến cuối kỳ sẽ chuyển đi, còn hiệu trưởng tương lai đang có mặt tại đây, nên chúng tôi nghĩ ông bà gặp bà ấy thì sẽ hợp lý hơn. Một lát thôi bà ấy sẽ tới.”

“Cám ơn cô,” Luke duyên dáng nói. “Và cho phép tôi được ngợi khen trường vì món bích quy tuyệt hảo.”

“Cám ơn ông!” Cô mỉm cười. “Tôi sẽ quay lại ngay cùng bà hiệu trưởng mới. Tên bà ấy là bà Grayson,” cô nói thêm lúc ra khỏi phòng “Harriet Grayson.”

“Thấy chưa,” Luke lầm bầm. “Chúng ta đang tạo được ấn tượng hoàn hảo đấy.”

Tôi không thể đáp nổi. Tôi còn đang bận đóng băng. Tôi biết cái tên này thì phải.

OK. Không thể tôi tẹt đến mức ấy được. Mình cần phải ra khỏi đây ngay, hoặc cảnh báo Luke, hoặc...

Nhưng cánh cửa đã bật mở rồi - và chính là bà ta. Đó là Harriet Grayson, thạc sĩ, mặc chính cái bộ đồ len đó. Bà ta đang tiến lại gần cùng một nụ cười chuyên nghiệp - rồi mặt bà ta chợt ánh lên vẻ nhận-ra-người-quen.

“Giáo sư Bloomwood!” bà ta nói giọng kinh ngạc. “Là giáo sư Bloomwood đấy phải không ạ?”

Không còn đường thoát nữa rồi. Tuyệt đối không.

“Ừm... vâng!” cuối cùng tôi cũng mở được mồm ra, máu dồn lên mặt. “Xin chào!”

“Ôi ngạc nhiên quá!” Bà ta nhìn Luke cười rạng rỡ. “Giáo sư Bloomwood và tôi đã từng gặp nhau rồi. Brandon chắc hẳn là tên sau khi kết hôn của chị?”

“Đúng... đúng thế.” Tôi nuốt nước miếng.

Tôi lăm lét liếc Luke, rồi ước gì mình đừng làm thế. Nét mặt anh nửa khiến tôi muốn cười phá lên nửa muốn phi thẳng ra khỏi phòng.

“Anh cũng ở trong giới nghệ thuật chứ ạ, anh Brandon?” bà ta dịu dàng hỏi khi bắt tay anh.

“Giới nghệ thuật” Luke nói sau khi dừng một lúc khá lâu.

“Không, không đâu,” tôi vội chen ngang. “Không hề. Thôi, chuyển sang chủ đề quan trọng thôi: chúng tôi đang muốn gửi con gái Minnie đi học tại đây. Tôi thích sân chơi của trường lắm. Cây cối thật đẹp!” Tôi đang hy vọng chuyển được chủ đề, nhưng cái bà thạc sĩ Harriet Grayson thì trông vẫn bối rối.

“Thế tức là anh chị đang chuyển khỏi New York về đây ạ?”

“Ừm... đúng vậy,” tôi nói sau khi dừng một lát. “Nhỉ, anh yêu?” Tôi bắn nhanh cho Luke một ánh nhìn tuyệt vọng.

“Trời ơi! Thế còn công việc của chị ở bảo tàng Guggenheim thì sao hả Giáo sư Bloomwood?”

“Guggenheim?” Luke nhắc lại bằng một giọng hơi kỳ lạ.

“Đúng, chính là bảo tàng Guggenheim. Chính xác.” Tôi gật đầu lia lịa, câu giờ. “Đúng là tôi sẽ nhớ Guggenheim lắm. Nhưng tôi cần... tập trung vào các tác phẩm của chính mình.”

“Chính chị cũng là một nghệ sĩ cơ ạ?” Harriet Grayson trông cứ như vừa cúi chào ngưỡng mộ. “Tuyệt quá! Chị là họa sĩ ạ?”

“Không hẳn.” Tôi hắng giọng. “Tác phẩm của tôi... rất khó để miêu tả...”

“Thế loại Becky đang theo đuổi rất độc đáo,” Luke đột nhiên chen vào. “Cô ấy tạo ra... các thể giới phi thực. Miền đất tưởng tượng, một vài người có thể gọi như vậy.”

Tôi khẽ trừng mắt nhìn anh, vừa lúc có tiếng gõ cửa.

“Ông Brandon?” Cô thư ký dướm dẹ nhìn vào phòng. “Ông có tin nhắn khẩn đề nghị gọi lại văn phòng.”

“Tôi hết sức xin lỗi.” Luke có vẻ ngạc nhiên. “Chắc phải là việc quan trọng lắm thì họ mới gọi tôi lúc này. Thứ lỗi cho tôi.” Khi anh ra khỏi phòng, tôi vớ lấy tập quảng cáo và mở đại ra một trang.

“Vây,” tôi ngập ngừng nói. “Khi bà nói trẻ được đọc hằng ngày, điều đó chính xác là sao?”

Ồn trời. Trong vòng năm phút bà Grayson đó đã thao thao bất tuyệt về các chương trình đọc còn tôi chỉ việc gật gù ra vẻ thông thái. Rồi tôi hỏi về tòa nhà khoa học và câu được thêm ba phút nữa. Tôi đang định chuyển sang hỏi về bóng bánh thì cửa bật mở.

Tôi há hốc mồm nhìn Luke. Mặt anh rạng ngời. Trông như vừa trúng xổ số. Chuyện quái gì...

Ôi trời ơi. Elinor đã làm được!

OK, giờ thì tôi muốn kiểm tra tin nhắn chết đi được.

“Tôi hết sức xin lỗi,” Luke lịch sự nói với bà Grayson. “Tôi vừa phải gọi lại cho văn phòng vì có việc không thể tránh được. Nhưng Becky có thể ở lại và đi thăm trường.”

“Không!” tôi giãy nảy như thể đĩa phải vôi. “Ý em là... em muốn đi thăm cùng anh, anh yêu. Tôi cũng hết sức xin lỗi, bà Grayson...”

“Không sao đâu mà,” bà ta mỉm cười. “Và liệu tôi có thể nhắc lại rằng được gặp chị thật là một vinh hạnh không, thưa giáo sư? Chị biết không, lời khuyên của chị về cậu bé Ernest Cleath-Stuart đúng là vô giá.”

Tôi có thể cảm thấy Luke đang đồng tai lên nghe. “Lời khuyên gì vậy ạ?” anh lịch sự nói.

“Chỉ là công việc của em ấy mà,” tôi vội nói. “Không đáng nhắc tới đâu...”

“Tôi buộc phải bắt đầu ở điểm này! Giáo sư Bloomwood đã sáng suốt chỉ ra tiềm năng của một học sinh của tôi tại trường St. Cuthberth,” Harriet Grayson bảo với Luke. “Một cậu bé đang có một vài... khó khăn, có thể nói như vậy. Thế nhưng kể từ khi chúng tôi trao cho bé giải thưởng nghệ thuật, nó như lột xác. Nó đã trở thành một đứa trẻ hoàn toàn khác!”

“À.” Luke gật đầu, đột nhiên hiểu ra. “Tôi hiểu rồi.” Mắt anh hiền hơn lúc anh nhìn tôi. “Giáo sư Bloomwood rất giỏi trong những việc như vậy.”

Chúng tôi đi dọc hành lang ra khỏi trường mà không nói gì, chuỗi người vào xe rồi lặng lẽ nhìn nhau một lát.

“Thế cơ đấy.” Luke nhướn mày khó hiểu. “Giáo sư.”

“Luke...”

“Đừng nói với Suze.” Anh gật đầu. “Anh hiểu mà. Và, Becky... như thế tốt cho em. Trừ việc chúng ta sẽ không bao giờ có thể gửi Minnie vào trường này, em có nhận ra không?”

“Em biết,” tôi rầu rĩ nói. “Em đã thích trường này lắm.”

“Mình sẽ tìm được trường khác thôi.” Anh siết tay trên đầu gối tôi, rồi lôi điện thoại ra bấm số. “Chào, Gary hả? Tôi đang đến thẳng đây. Biết rồi, thật là tin bất ngờ!”

Rón rén, tôi cũng bật BlackBerry của mình lên và nó lập tức bíp bíp báo tin nhắn. Đầu tiên là tin của Elinor.

Ta đã nói chuyện với Bernard. Trân trọng, Elinor.

Chỉ như thế. Giải quyết vấn đề, không rùm beng. Càng quen biết Elinor, tôi càng nhận ra bà ta đúng là một phụ nữ tuyệt vời. Tôi nghĩ chắc hẳn Luke phải được thừa hưởng chút ghen của bà ấy. Những ghen quyết đoán, cứng rắn, san bằng mọi chướng ngại vật... Nhưng thế không có nghĩa là tôi sẽ nói cho anh biết điều đó.

“Thế... có chuyện gì vậy anh?” tôi vờ ngây thơ hỏi Luke khi anh nổ máy xe. “Có gì trong công việc khiến anh phấn khích vậy?”

“Em có nhớ chuyến đi Paris không?” Luke ngoái lại để lùi xe. “Không cần đi nữa, anh e là vậy. Rút cuộc chúng ta sẽ không gặp Christian Scott-Hughes - chúng ta sẽ gặp nhân vật chính luôn. Ngài Bernard vừa quyết định dành cho bọn anh nửa giờ, tự đứng chứ! Đích thân Bernard Cross!”

“Chà!” May mà tôi giỏi diễn kịch. “Ngạc nhiên quá nhỉ!”

“Việc này chưa từng có tiền lệ.” Luke gật đầu, mắt vẫn tập trung nhìn đường. “Ai cũng sốc.”

“Vâng, chúc mừng anh! Anh xứng đáng mà!”

Cám ơn Elinor, tôi nhắn tin lại. Bà đúng là một NGÔI SAO!!!!!!!!!!

“Anh thực sự nghĩ là” - Luke ngưng lại khi đi qua một chỗ cua khó - “là đã có ai đó giật dây vụ này cho chúng ta. Chuyện kiểu thế này không tự dưng xảy ra bao giờ cả.” Anh liếc nhìn tôi. “Ai đó, ở đâu đó, đang đứng sau chuyện này. Ai đó cực kỳ quyền lực.”

Tim tôi suýt thì nảy lên cổ. Trong một lát hòng tôi thít lại vì hoảng loạn đến không đáp lời được.

“Thật ấ ạ?” cuối cùng tôi nói. “Ai có thể nhỉ?”

“Anh không biết. Khó nói lắm.” Anh nhướn mày trầm ngâm rồi nở với tôi một nụ cười nho nhỏ. “Nhưng dù có là ai thì anh cũng yêu người đó.”

TỪ ĐÓ CHO ĐẾN HẾT BUỔI CHIỀU tôi cứ như ngồi trên đồng lửa. Tất cả đều sẽ đúng theo kế hoạch - miễn là từng phần của kế hoạch không trục trặc gì. Miễn là cuộc gặp diễn ra suôn sẻ; miễn là Luke không quyết định dù gì cũng sẽ đi Paris; miễn là không ai ở công ty ba hoa gì...

Tôi cố lập sơ đồ chỗ ngồi, nhưng thực tình nó còn khó hơn cả trò Sudoku; đã thế tôi cứ ong ong đủ thứ việc nên chẳng thể tập trung. Janice cứ sang rồi nhặng xị lên về chuyện lỗi vào rạp chính xác nằm ở đâu, Minnie thì mới xem được nửa phim Finding Nemo đã nhét ngay cái bút chì vào đầu DVD. Nên về cơ bản khi đồng hồ chỉ năm giờ tôi mới về được đến Bàn 3. Có tiếng lách cách mở khóa cửa trước. Tôi vội vàng thu dọn đồng băng biểu rồi nhét đại vào chạn bát, sau bộ sưu tập đĩa CD Sounds of the Seventies. Khi Luke vào nhà, tôi đã yên vị trên sofa đọc một cuốn sách vừa vớ đại từ dưới sàn nhà.

“Chào anh, tình hình sao rồi?” tôi ngẩng lên.

“Tuyệt. Rất tốt.” Trông Luke còn rạng rỡ đắc thắng hơn cả sáng nay. “Ngài Bernard là một người tuyệt vời. Ông ta muốn lắng nghe, ông ta rất hứng thú, bọn anh đã đưa ra rất nhiều vấn đề ngoài lề đáng suy nghĩ...”

“Tuyệt cú mèo!” Tôi mỉm cười nhưng vẫn chưa thoải mái lắm. Tôi phải chắc chắn cái đã. “VẬY... chắc chắn là anh sẽ không phải đi Paris vào thứ Sáu nữa phải không?”

“E là không. Nhưng chúng ta vẫn có thể đi nếu em muốn?” Luke nói thêm.

“Không!” Sự nhẹ nhõm khiến giọng tôi cao vút đến tận trời. “Trời ơi, không! Cứ... ở đây thôi. Nghỉ ngơi. Chẳng làm gì cả.” Tôi biết là mình đang huyền thuyên, nhưng không thể dừng được. “VẬY mọi chuyện đều ổn cả nhĩ.” Tôi nhìn anh cười rạng rỡ. “Mình phải mở sâm panh mới được.”

“Ừ. Ngoại trừ một việc.” Luke khẽ nhíu mày. “Anh đã phải cảnh cáo miệng với trợ lý của anh. Anh chẳng muốn kết thúc buổi chiều như vậy chút nào. Nhưng có lẽ anh phải để chị ấy thôi việc.”

Cái gì? Nụ cười rớt xuống khỏi môi tôi.

“Anh định nói tới Bonnie ấy ă? Nhưng... tại sao? Anh đã bảo là sẽ cho qua cơ mà? Giờ chị ấy lại làm gì nữa ă?”

“Ôi, thất vọng lắm.” Luke thở dài. “Bao nhiêu tháng qua chị ấy vốn là một trợ lý hoàn hảo. Anh không thể bắt lỗi chị ấy được. Nhưng rồi chị ấy bắt đầu bình luận lung tung như anh đã kể với em. Gần đây anh còn để ý thấy chị ấy rất lơ đãng. Anh còn chắc chắn chị ấy đang, ừm, như kiểu lén lút gọi nhiều cuộc điện thoại.”

Ôi trời ơi, ôi trời ơi. Tất cả là tại tôi và bữa tiệc này.

“Ai mà chẳng được phép gọi những cuộc điện thoại kỳ quặc,” tôi nói nhanh, nhưng Luke đã lắc đầu.

“Còn hơn thế cơ. Anh nghi ngờ lắm. Nếu chị ấy chỉ đang chân trong chân ngoài thì vẫn chấp nhận được, sợ nhất là chị ấy đang ăn cắp thông tin công ty.”

“Chị ấy không làm những việc như vậy đâu!” tôi kinh hoàng nói. “Em gặp chị ấy rồi mà. Rõ ràng chị ấy là người hoàn toàn trung thực.”

“Em yêu, em rất tin người mà.” Luke mỉm cười trêu mếu. “Nhưng anh e rằng em đã lầm rồi. Có gì đó đang diễn ra. Anh đã bắt quả tang Bonnie đang xử lý một đồng giấy tờ không liên quan gì tới Brandon Communications. Không chỉ thế, trông chị ta còn có vẻ đầy tội lỗi khi thấy anh, và vội vã giấu một số giấy tờ xuống ngăn bàn. Rõ ràng là chị ta không ngờ anh lại trở lại sớm thế. Nên anh đã phải nói mấy lời cứng rắn.” Anh nhún vai. “Chẳng dễ chịu gì cho cả hai bọn anh, nhưng phải vậy thôi.”

“Anh đã nói lời cứng rắn à?” tôi nói, kinh hãi.

Tôi có thể hình dung ngay chuyện xảy ra. Chiều nay Bonnie đã cùng tôi duyệt danh sách khách mời. Đó hẳn là thứ chị đã nhét vội vào ngăn bàn. Lúc đó chị đã cúp máy rất vội mà.

“Chính xác thì anh đã nói gì nào?” tôi yêu cầu. “Anh có làm tổn thương chị ấy không thế?”

“Có quan trọng không?”

“Có!” Tôi cảm thấy giận dữ dâng trào. “Anh đúng là tên ngốc ngu si!” tôi muốn hét to lên như thế. “Anh chưa bao giờ nghĩ ra là có thể chị ấy đang giúp em tổ chức bữa tiệc sinh nhật bất ngờ cho anh à?”

Ý tôi là, rõ ràng tôi mừng vì anh chưa nghĩ ra. Nhưng vẫn bực! Tôi hy vọng Bonnie không sao. Chị ấy cư xử nhẹ nhàng ngọt ngào thế, tôi không thể chịu đựng nổi cái ý tưởng rằng Luke lại đi làm tổn thương chị.

“Có vấn đề gì à?”

Tôi không thể nói gì thêm nữa. Tôi sẽ lộ sơ hở mất.

“Không có gì.” Tôi lắc đầu. “Không vấn đề gì. Em chắc là anh đúng. Chỉ là... tiếc quá thôi.”

“OK,” Luke chậm rãi nói, nhìn tôi hơi kỳ lạ. “Thôi được rồi, anh đi thay đồ đây. Bảo mẫu Sue sắp đến rồi.”

Ngay khi anh vừa đi tôi đã lao ngay vào phòng treo áo dưới tầng, bấm số gọi nhanh cho Bonnie nhưng chỉ nhận được tín hiệu nhận thư thoại.

“Bonnie!” tôi kêu lên. “Luke vừa kể với em là vừa nói cảnh cáo miệng với chị. Em rất xin lỗi. Chị biết là anh ấy không hiểu mà. Khi nào phát hiện ra anh ấy sẽ thấy tội lỗi lắm cho mà xem. Dù sao thì, tin tốt là vụ Paris đã chính thức bị dẹp! Vậy là cuối cùng mọi thứ cũng đang dần dần vào đó rồi. Chị đã cho toàn bộ Brandon C biết hết chưa? Gọi cho em ngay khi có cơ hội nhé!”

Khi tôi vừa tắt máy thì chuông cửa reo.

Tuyệt. Chắc là Phát xít Sue đây rồi.

HÔM NAY Bảo mẫu Sue mới diện bộ đồng phục chính thức màu xanh ấy. Ngồi trên sofa, với một tách trà và laptop mở bên cạnh, trông bà ta như một mục cảnh sát đến tóm chúng tôi.

“Nào,” bà ta mở lời, nhìn từ tôi sang Luke rồi mỉm cười với Minnie, con bé đang ngồi trên sàn chơi xếp tranh. “Thật vui vì tôi đã được dành thời gian bên Becky và Minnie.”

Tôi không trả lời. Tôi sẽ không bị đánh lừa bởi cái giọng được gọi là thân thiện ấy. Trên ti vi bà ta cũng luôn bắt đầu như vậy. Lúc nào cũng dễ thương dễ thương trước khi ra tay sát phạt, và đến cuối chương trình ai nấy đều gục lên vai bà ta mà nức nở, “Bảo mẫu Sue, làm sao chúng tôi trở thành người tốt hơn đây?”

“Đây.” Bà ta gõ gõ lên laptop và một màn hình video xuất hiện, trên đó là chữ Minnie Brandon màu đen. “Như anh chị đã biết, tôi đã quay phim lại buổi sáng hôm đó, như tôi vẫn thường làm. Chỉ để cho mình xem lại.”

“Gì cơ?” tôi há hốc mồm nhìn bà ta. “Bà nói thật không đấy? Thế camera ở đâu?”

“Trên ve áo tôi.” Bảo mẫu Sue cũng kinh ngạc chẳng kém gì tôi. Bà ta quay sang Luke. “Tôi tưởng anh đã nói với Becky rồi?”

“Anh biết ư? Thế mà anh chẳng nói gì với em cả!” Tôi quay phắt sang Luke. “Suốt thời gian đó em bị quay phim mà anh không cho em biết?”

“Anh nghĩ tốt hơn là không. Em mà biết thì thế nào cũng...” Anh ngập ngừng. “... hành xử không tự nhiên. Diễn.”

“Em chẳng bao giờ diễn,” tôi diên tiết bật lại.

Bảo mẫu Sue lướt qua các hình ảnh, thỉnh thoảng lại dừng lại. Tôi thoáng thấy mình đang nói rất kịch về đất nặn Play-Doh hữu cơ.

“Đoạn đó chẳng liên quan gì,” tôi vội nói. “Tua qua đi.”

“Vậy, bà nghĩ sao, Bảo mẫu Sue?” Luke ngả người về phía trước, tay nắm lấy đầu gối đầy lo lắng. “Bà có thấy có vấn đề gì nghiêm trọng không?”

“Không may là, tôi có thấy một điều khá đáng lo,” Bảo mẫu Sue trịnh trọng nói. “Tôi sẽ cho anh xem bây giờ đây... Cả hai đều trông thấy màn hình rồi chứ?”

Bà ta đã để ý thấy gì vậy? Cho dù có là gì thì bà ta cũng sai. Tôi cảm thấy giận dữ ngùn ngụt. Ai cho bà ta cái quyền vào nhà chúng tôi, quay phim chúng tôi rồi bảo cho chúng tôi biết con gái chúng tôi có gì không ổn? Mà ai nói bà ta là chuyên gia cơ chứ?

“Khoan đã!” tôi kêu lên khiến Bảo mẫu Sue kinh ngạc dừng hình lại. “Nhiều đứa trẻ có tinh thần riêng, Bảo mẫu Sue ạ. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng hư hỏng. Đó không có nghĩa rằng chúng có vấn đề. Bản chất con người rất phong phú và tuyệt đẹp. Một vài người rụt rè còn số khác lại sôi nổi! Con gái chúng tôi là một con người tuyệt vời, và tôi sẽ không để cho tinh thần của nó bị nghiền nát ở một... cái trại lính áp bức nào đó! Và Luke nhất trí!”

“Tôi cũng nhất trí.” Giọng Bảo mẫu Sue khiến tôi ngạc nhiên.

“Hả?” tôi yếu ớt nói.

“Tôi không hề thấy Minnie có chút vấn đề nào. Con bé có thể ngoan hơn nếu có thêm kỷ luật và tính tổ chức, nhưng nếu không thì hiện nó vẫn là một đứa trẻ hai tuổi hiếu động bình thường.”

“Bình thường ư?” Tôi ngó ngàng nhìn Bảo mẫu Sue.

“Bình thường?” Luke cũng kêu lên. “Phun tương cà chua vào người khác mà là bình thường ư?”

“Với một đứa trẻ hai tuổi thì đúng thế.” Trông Bảo mẫu Sue có vẻ thích thú. “Hoàn toàn bình thường. Con bé chỉ đang thử thách các giới hạn. Chỉ là một việc thôi. Lần gần đây nhất nó phụt tương cà vào người khác là bao giờ?”

“À ừ...” Luke nhìn tôi không chắc chắn. “Thực ra thì... giờ tôi cũng chẳng nhớ nữa. Cũng lâu rồi.”

“Cô bé rất cá tính. Tại thời điểm này dường như con bé đang nắm thế thượng phong. Tôi đề xuất thế này, hôm nào đó tôi sẽ dành một ngày với anh chị và cho anh chị vài lời khuyên để kiểm soát hành vi của con bé. Nhưng tôi thực sự không muốn anh chị nghĩ rằng con mình có vấn đề. Minnie là một đứa trẻ bình thường. Một đứa bé đáng yêu, thực ra là thế.”

Tôi kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

“Con bé rất thông minh,” Bảo mẫu Sue nói thêm. “Khi nó lớn, điều này sẽ trở thành một thử thách đấy. Những đứa trẻ thông minh thường hay chống lại bố mẹ nhất...”

Bà ta lại bắt đầu nói đến các giới hạn, nhưng tại tôi đã ù đi chẳng nghe rõ gì nữa. Minnie thông minh! Bảo mẫu Sue nói con tôi thông minh! Đích thân một chuyên gia truyền hình nói thế.

“Thế tức là bà sẽ không giới thiệu trại lính nào?” tôi hớn hở cắt ngang bài diễn văn của bà ta.

“Ồ, này, tôi có nói thế bao giờ đâu.” Mặt Bảo mẫu Sue trở nên nghiêm nghị hơn. “Như tôi đã nói, trong lúc quan sát tôi đã thấy một số bất thường khiến tôi lo lắng. Xem này.”

Bà ta bấm nút và clip bắt đầu chạy - nhưng trước sự kinh ngạc của tôi, trên màn hình không phải là Minnie. Là tôi. Là tôi đang trên taxi trên đường đến trung tâm mua sắm đang khuyến mại, và camera zoom vào bàn tay tôi.

“Em đang ở đâu thế?” Luke nhòm vào màn hình. “Trong taxi à?”

“Bọn em... ra ngoài. Chúng ta thực sự phải xem cái này sao?” Tôi cố đóng màn hình lại, nhưng Bảo mẫu Sue đã nhẹ nhàng đưa nó ra khỏi tầm tay tôi.

“Chúng ta có thể tắt vào trung tâm thương mại mới này một lúc thay vì tới chỗ kia,” tôi có thể nghe thấy mình đang nói trên màn hình.

“Becky, tôi muốn cô nhìn vào tay của chính mình.” Bảo mẫu Sue chỉ bút chì vào. “Cả hai tay đều đang run rẩy. Nhìn các ngón tay giật giật kia. Việc này bắt đầu khi chúng ta chỉ vừa trông thấy trung tâm mua sắm, và tôi tin rằng phải đến khi cô mua gì đó nó mới dừng lại.”

“Tôi vừa mắc bệnh run ngón tay.” Tôi làm bộ cười xòa. Nhưng Bảo mẫu Sue cứ lắc đầu.

“Tôi không muốn làm cô hoảng đầu Becky - nhưng cô đã bao giờ nghĩ rằng mình mắc chứng nghiện mua sắm chưa?”

Luke phì cười một tiếng, tôi lờ đi.

“Mua sắm?” cuối cùng tôi nhắc lại, như thể tôi thậm chí còn chả biết từ đó nghĩa là gì. “Ồ thì... tôi không nghĩ vậy...”

“Hãy nhìn vào sự căng thẳng trên hàm của cô.” Bà ta lại chỉ vào màn hình. “Nhìn cái cách cô gõ gõ nhịp ngón tay trên ghế ngồi.”

Thật tình! Chẳng lẽ người ta không còn được phép gõ gõ tay lên ghế ngồi nữa sao?

“Cô toát ra vẻ khao khát,” Bảo mẫu Sue vẫn chưa buông tha tôi. “Trong mắt tôi, đây là một phản ứng không bình thường.”

“Không, không phải vậy!” Tôi nhận ra mình đang có vẻ quá tự vệ và ngay lập tức hạ giọng. “Nghe này. Lâu lắm tôi chưa đi mua sắm, mà đó lại là một trung tâm mua sắm đang giảm giá dịp khai trương - tôi chỉ là con người thôi mà! Họ còn tặng cả quà khuyến mại! Họ hạ giá năm mươi phần trăm cho giày Jimmy Choo! Và cả Burberry! Ai mà chẳng run rẩy!”

Bảo mẫu Sue nhìn tôi một lúc như thể này giờ tôi nói tiếng Mán, rồi quay sang Luke.

“Tôi đang khởi động một loạt chương trình mới dành cho người lớn. Chúng tôi sẽ xử lý mọi kiểu rối loạn, từ nghiện ngập cho tới giận dữ...”

“Khoan đã.” Tôi cắt lời bà ta, không tin nổi. “Bà đang nói là bà muốn tôi đi trại cải tạo à? Luke, anh có tin được không?”

Tôi quay sang anh, chờ mong anh sẽ cười phá lên mà nói, “Thật là một ý tưởng lố bịch.” Nhưng anh chỉ nhúu mày lo lắng.

“Becky, anh tưởng em đã bảo sẽ không đi mua sắm một thời gian. Anh tưởng mình đã thỏa thuận với nhau.”

“Em không mua sắm cho bản thân,” tôi sốt ruột nói. “Em chỉ mua vài món quần áo thiết yếu cho Minnie. Và tất cả đều đang hạ giá!”

“Đó là cuộc sống riêng của anh chị, dĩ nhiên rồi,” Bảo mẫu Sue nói “Tuy nhiên, tôi lo rằng Minnie có thể sẽ học theo các khuynh hướng này. Con bé đã có hiểu biết trước tuổi về các nhãn hàng, và dường như con bé còn có thể tiêu một lượng tiền vô hạn...”

Đây đúng là giọt nước tràn ly.

“Điều đó không đúng” Tôi giận dữ kêu lên. “Nó chỉ tiêu tiền tiêu vặt của nó mà thôi. Tất cả đều được ghi lại trong một cuốn sổ đặc biệt, để tôi cho bà xem!” Tôi thực tay vào túi lôi ra sổ ghi tiền tiêu vặt của Minnie. “Nhớ không?” tôi dúi nó vào Bảo mẫu Sue. “Tôi muốn nói là, đúng, con bé tiêu trước hơi quá một chút, nhưng tôi đã giải thích cho nó rằng sau này nó sẽ phải trả lại rồi.”

Bảo mẫu Sue giở sổ một lát rồi nhìn tôi kỳ quặc.

“Con bé có bao nhiêu tiền tiêu vặt một tuần?”

“Năm mươi xu,” Luke nói. “Hiện giờ là thế.”

Bảo mẫu Sue lôi từ trong túi ra một cái máy tính và bấm bấm.

“Thế thì, theo tính toán của tôi...” Bà ta diêm tĩnh ngẩng lên. “Minnie đã tiêu sạch ‘tiền tiêu vặt’ của mình cho tới tận năm 2103.”

“Cái gì?” Tôi tròn mắt nhìn bà ta, chưng hửng.

“Cái gì?” Luke giật lấy cuốn sổ khỏi tay bà ta và bắt đầu giở hết một lượt. “Nó đã mua cái quái gì vậy?”

“Không nhiều đến thế đâu...”

Năm 2103 ấy hả? Có thể như vậy không? Tôi điên cuồng cộng nhẩm lại trong lúc Luke sầm soi từng mục một trong cuốn sổ của Minnie như một tên mật vụ Quốc xã.

“Sáu con búp bê?” Anh đắm vào một trang. “Trong một ngày?”

“Đó là một bộ!” tôi chống chế. “Và mỗi con còn có tên riêng bằng tiếng Pháp nữa! Như thế sẽ có ích cho khả năng ngôn ngữ của con!”

“Cái gì đây?” Anh đã sang một trang khác. “Ừng Dolce mini?”

“Hôm trước nó đi rồi còn gì! Đôi ủng da lộn xinh xắn ấy. Anh đã khen đẹp còn gì!”

“Anh không biết là nó những hai trăm bảng!” anh thốt lên. “Trời đất ơi Becky, Minnie chỉ là một đứa trẻ. Nó cần ủng hàng hiệu làm gì?”

Trông anh thực sự sốc. Thú thật thì chính tôi cũng hơi sốc. Lẽ ra tôi nên cộng số tiền con bé đã tiêu chính xác hơn.

“OK, nghe này, em sẽ không cho con bé tiền tiêu vặt nữa...”

Luke thậm chí còn chẳng buồn nghe tôi nói. Anh quay sang Bảo mẫu Sue,

“Bà đang nói là nếu chúng ta không cứu chữa cho Becky, Minnie có thể sẽ mắc chứng nghiện mua sắm?”

Tôi chưa từng trông thấy anh lo lắng đến thế bao giờ.

“À, các nghiên cứu cho thấy các hành vi nghiện ngập thường di truyền.” Hai người bọn họ tiếp tục nói chuyện cứ như thể tôi không ở đó.

“Tôi không nghiện,” tôi giận dữ nói. “Và Minnie cũng vậy!” Tôi giật lại cuốn sổ từ tay Luke. Chắc chắn Bảo mẫu Sue cộng sai rồi. Chúng tôi không thể tiêu nhiều tiền đến mức đó được.

Nãy giờ Minnie vẫn miệt mài với mấy số bánh quy trên bàn nước, nhưng giờ nó đã trông thấy cuốn sổ tiền tiêu vặt.

“Tiền tiêu vặt?” Hai mắt nó sáng rực lên. “Cửa hàng?” Nó bắt đầu giật giật tay tôi. “Starbucks - mua?”

“Không phải lúc này,” tôi vội nói.

“Mua! Mua!” Minnie một mực giật giật tay tôi như thể nếu tôi hiểu nó nói gì thì tôi sẽ làm theo ý nó. Hồi ở Pháp bố tôi cũng từng có vẻ thế này, cái hồi chúng tôi muốn mua một cái quạt điện và tất cả đám nhân viên bán hàng người Pháp thờ ơ đứng nhìn khi ông khua chân múa tay và hét âm lên “Quạt! Quạt! Électrique!”

“Mua.”

“Không, Minnie!” tôi nạt. “Thôi ngay!”

Trông Minnie như thể đang xối tung đầu óc tìm cách diễn đạt khác - rồi mặt nó lại sáng bừng lên. “Visa?”

Luke ngừng cuộc nói chuyện của anh lại nhìn chăm chăm vào Minnie, chết điếng.

“Nó vừa nói ‘Visa’ đấy à?”

“Thấy nó thông minh không?” Tôi nặn ra một tiếng cười hơi quá hân hoan. “Những thứ trẻ con nói...”

“Becky... như thế này thì tệ quá. Thực sự tệ.”

Trông anh buồn rầu đến mức tôi cảm thấy ngực mình đột ngột nhói lên.

“Không tệ mà!” tôi tuyệt vọng nói. “Con không... Em không...” Tôi bắt lực bỏ dở câu nói. Trong một thoáng chẳng ai nói gì, ngoại trừ Minnie, con bé vẫn tiếp tục giật giật tay tôi, kêu âm lên, “Visa!”

Cuối cùng tôi cũng lấy hơi. “Anh thực sự nghĩ có vấn đề phải không? Ừ, được thôi. Nếu anh nghĩ em cần đi trại, em sẽ đi.”

“Đừng lo lắng thế, Becky.” Bảo mẫu Sue cười. “Làm gì tệ đến mức đó. Đây chỉ là một chương trình thay đổi hành vi diễn ra tại trụ sở của chúng tôi ở London, có chỗ ở cho người ở xa tới. Chúng tôi sẽ có các cuộc hội thảo, diễn thuyết, đóng vai... Tôi nghĩ cô sẽ thích!”

Thích ấy hả?

Bà ta đưa cho tôi một tờ rơi, tôi chẳng còn lòng dạ nào mà đọc. Tôi không thể tin rằng mình vừa đồng ý đi trại cải tạo. Tôi đã biết ngay từ đầu là đừng nên cho Bảo mẫu Sue vào nhà mà.

“Cái chính là, Minnie bình thường,” Luke thở hắt ra. “Chúng tôi đã thực sự lo lắng.”

Bảo mẫu Sue nhấp một ngụm trà rồi nhìn từ anh sang tôi. “Chỉ tò mò thôi, điều gì đã khiến hai người nghĩ cô bé có vấn đề?”

“Tôi chẳng bao giờ thấy thế,” tôi nói ngay. “Chỉ Luke thôi. Anh nói chúng tôi không thể sinh đứa thứ hai vì chúng tôi không thể kiểm soát Minnie. Anh nói con bé quá hoang dã.”

Khi nói những câu đó, tôi chợt nhận ra: anh không còn có thoái nào nữa! Kết quả đây! Tôi quay phắt lại phía Luke.

“Vậy, anh sẽ đổi ý về việc sinh con thứ hai chứ? Anh phải đổi ý.”

“Anh... anh không biết nữa.” Trông Luke đầy lo lắng. “Những việc này không thể vội vàng được, Becky. Đây là một bước lớn...”

“Cái gì trong đời mà chẳng là một bước lớn!” tôi gạt phăng đi. “Đừng có nhút nhát như thế. Bà cũng nghĩ Minnie nên có em chứ, đúng không?” Tôi nỉ non với Bảo mẫu Sue. “Bà nghĩ như thế sẽ tốt cho con bé chứ.”

Ha: Cho Luke một bài học. Đâu phải mình anh biết chơi trò lôi kéo Bảo mẫu Sue về phía mình.

“Đó là một quyết định hết sức cá nhân.” Bà ta trầm tư. “Tuy nhiên, đôi khi thảo luận về việc này cũng có ích. Luke, có lý do cụ thể nào khiến anh không muốn sinh con nữa không?”

“Không,” một lúc sau Luke mới nói. “Không hẳn.” Trông anh rất không thoải mái, đột nhiên tôi nhận thấy thế.

Tại sao nói đến điều này lại khiến anh khó chịu đến thế?

“Đương nhiên, trẻ con là những sinh vật phá bình bé nhỏ...” Bảo mẫu Sue mở đầu.

“Minnie không phải vậy!” tôi lập tức bảo vệ con. “Ý tôi là, chỉ một chút thôi...” Tôi bỏ dở câu nói trong kinh hoàng. “Có phải vì cái lần con bé đã nhai hết mấy giấy tờ đó không? Ấy là vì nó đang mọc răng, Luke ạ, và đáng ra anh không nên để giấy tờ trên giường, và đáng ra anh phải ra vài bản...”

“Không phải như thế!” Luke nóng nảy cắt lời tôi. “Đừng lố bịch thế. Đó không phải lý do. Không thể...” Anh đột ngột ngừng lại, một sắc thái kỳ lạ, giận dữ len vào giọng anh. Anh quay mặt đi, nhưng tôi có thể thấy cơ cổ anh đang căng lên.

Sao thế?

“Chắc là có nhiều lý do hơn chuyện hành vi của trẻ con, đúng không Luke?” Bảo mẫu Sue nhẹ nhàng nói, còn tôi chỉ trân trân nhìn, sốt ruột. Thế này chẳng giống trên ti vi gì cả! “Cứ từ từ,” bà ta nói thêm, Luke hít một hơi thật sâu. “Không đi đâu mà vội.”

Chẳng có tiếng động nào ngoài tiếng Minnie gặm bánh. Tôi không dám cử động một thứ cơ. Toàn bộ bầu không khí trong phòng đã thay đổi và trở nên mỗi lúc một tĩnh lặng. Anh sắp nói gì?

“Có Minnie là một điều tuyệt vời.” Rốt cuộc Luke cũng lên tiếng, giọng anh hơi khàn đi. “Nhưng tôi không cảm thấy mình có thể còn nhiệt thành như thế với một đứa con nữa. Và tôi không thể mạo hiểm. Tôi biết cái cảm giác bị bố mẹ bỏ rơi không yêu thương là thế nào, và tôi không muốn làm như vậy với con của chính tôi.”

Tôi suýt ngã ngửa, tôi thậm chí không thốt lên được một tiếng kêu! Tôi không hề biết Luke lại cảm thấy như thế. Không hề. Không một tí nào.

“Sao anh lại cảm thấy bị bỏ rơi hả Luke?” Bảo mẫu Sue dùng tới cái giọng dịu dàng an ủi vẫn dùng ở cuối mỗi chương trình.

“Mẹ tôi đã bỏ tôi khi tôi còn nhỏ,” Luke lạnh lùng nói. “Sau này chúng tôi có gặp lại nhau, nhưng chưa bao giờ... gần bó, có thể nói như thế. Gần đây chúng tôi có một bất đồng lớn, thế nên tôi khá chắc rằng chúng tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt nhau nữa.”

“Tôi hiểu.” Bảo mẫu Sue trông vẫn điềm nhiên. “Anh đã thử hòa giải lần nào chưa? Bà ấy đã thử hòa giải lần nào chưa?”

“Mẹ tôi chẳng bao giờ buồn nghĩ tới tôi.” Anh nở một nụ cười nhếch mép giễu nhại. “Tin tôi đi.”

“Becky, cô có nghĩ như anh ấy không?” Bảo mẫu Sue quay sang hỏi tôi. “Cô có nghĩ mẹ Luke chẳng bao giờ buồn nghĩ tới anh ấy không?”

Mặt tôi nóng bừng, tôi đành khẽ phát ra một tiếng động không nghe rõ và vô nghĩa.

“Becky còn ghét mẹ tôi hơn tôi,” Luke bật cười nói tiếp. “Đúng không em yêu? Anh chắc rằng thật lòng em sẽ thấy nhẹ cả người khi chúng ta không phải gặp bà ta nữa.”

Tôi nuốt một ngụm trà, mặt tôi giờ như sắp bốc cháy. Thế này thật không thể chịu nổi. Tôi có gần hai trăm tin nhắn trong điện thoại, tất cả đều là của Elinor, tất cả đều về Luke. Cả tuần này bà chẳng làm gì khác ngoài cống hiến hết mình để tổ chức cho anh một bữa tiệc tuyệt nhất thế giới.

Nhưng tôi không thể nói gì. Tôi có thể nói gì kia chứ?

“Tôi được một người mẹ kế tuyệt vời nuôi dưỡng.” Luke lại nói tiếp. “Đó mới là mẹ thật của tôi. Nhưng ngay cả như vậy, cái cảm giác bị ruồng bỏ cũng sẽ không bao giờ rời bỏ ta. Nếu như tôi có một đứa con nữa, và nó cảm thấy bị bỏ rơi...” Anh nhăn mặt. “Tôi không thể làm thế được.”

“Nhưng sao nó lại cảm thấy bị bỏ rơi cơ chứ?” Bảo mẫu Sue dịu dàng hỏi. “Đó sẽ là con của anh. Anh sẽ yêu thương nó kia mà.”

Im lặng hồi lâu - rồi Luke lắc đầu.

“Khó lắm. Là tôi sợ, nếu bà muốn biết.” Giọng anh trầm đục hẳn đi. “Tôi không thể hình dung được rằng mình sẽ có đủ yêu thương để chia sẻ cho nhiều người đến thế. Tôi yêu Becky. Tôi yêu Minnie. Thế là hết.” Đột nhiên anh quay sang tôi. “Em không cảm thấy như vậy sao? Em không bao giờ cảm thấy e sợ rằng mình không đủ khả năng yêu thương thêm một đứa con nữa?”

“À không,” tôi nói, hơi lúng túng. “Em chỉ cảm thấy... càng đông càng vui.”

“Luke, đây là một nỗi sợ rất phổ biến,” Bảo mẫu Sue nói. “Tôi biết nhiều, rất nhiều cặp bố mẹ khác từng nói đến nỗi lo lắng này trước khi sinh đứa con thứ hai. Họ nhìn vào đứa con yêu quý đầu tiên và tất cả những gì họ cảm thấy chỉ là tội lỗi vì thấy mình không đủ tình yêu để chia đều.”

“Chính xác.” Lòng mày anh nhíu hẳn xuống. “Chính là cảm giác ấy đấy. Là tội lỗi.”

“Nhưng rồi tất cả các cặp bố mẹ này, không trừ một ai, sau đó đều nói với tôi rằng có đủ tình yêu. Yêu thương là vô hạn.” Giọng bà ta còn nhẹ nhàng hơn nữa. “Có rất nhiều tình yêu.”

Tôi thấy mắt mình cay cay.

Ôi không đời nào. Tôi sẽ không để Bảo mẫu Sue làm mình khóc đâu.

“Lúc đầu anh cũng đâu có biết mình sẽ yêu Minnie bao nhiêu đâu, phải không?” Bảo mẫu Sue thì thầm với Luke. “Nhưng điều đó cũng đâu có ngăn anh sinh con bé?”

Im lặng kéo dài.

Ngón tay tôi ngoéo lại cầu may mắn. Cả hai tay. Và cả ngón chân nữa.

“Tôi... đoán là không,” Luke chậm rãi nói. “Tôi đoán rất cuộc chúng ta chỉ cần có niềm tin.” Anh ngẩng lên nhìn tôi cười trêu mếu, và tôi hân hoan cười đáp lại.

Bảo mẫu Sue đúng là chuyên gia giỏi nhất thế giới, và tôi yêu bà ấy.

MỘT TIẾNG SAU chúng tôi tạm biệt Bảo mẫu Sue, hứa sẽ giữ liên lạc mãi mãi và cuối cùng thì đưa Minnie đi ngủ. Luke và tôi rón rén ra khỏi phòng con bé, tựa người vào tường và im lặng nhìn nhau một lát.

“Thế đấy,” Luke lên tiếng.

“Thế đấy.”

“Em nghĩ là mình sẽ có con gái hay con trai?” Anh kéo tôi lại và tôi buông mình vào vòng tay anh. “Em nghĩ Minnie muốn lời em trai hay em gái đi khắp nơi để sai bảo?”

Tôi không thể tin anh đang nói những chuyện đó. Tôi không thể tin anh lại thoải mái đến thế về việc này. Bảo mẫu Sue đúng là thiên tài. (Không tính cái vụ trại cải tạo mua sắm gì đó, trông có vẻ đáng ngờ, và tôi đã quyết định mình sẽ phải thoát thân bằng cách nào đó.)

Tôi nhắm mắt lại, tựa người vào ngực Luke, chợt cảm thấy ấm áp và hạnh phúc. Kế hoạch tiệc tùng đã xong. Luke đã muốn sinh thêm con. Minnie là một đứa trẻ thông minh đáng yêu. Cuối cùng thì tôi cũng có thể thư giãn.

“Trước mắt chúng ta còn rất nhiều điều để mong chờ,” tôi hoan hỉ nói.

“Đúng thế.” Anh mỉm cười đáp lại, đúng lúc ấy điện thoại của tôi reo. Thấy số của Bonnie, tôi buông anh ra để nghe máy.

“Ôi chào chị!” tôi nói giọng thân thiện nhưng cảnh giác. “Luke đang ở đây...”

“Anh ấy có đang cầm điện thoại không thế?” Bonnie cắt ngang theo cái kiểu rất không-Bonnie.

“À ừ... anh ấy đang bật lên,” tôi nói, quay sang nhìn anh. (Suốt lúc Bảo mẫu Sue ở đây anh đã tắt điện thoại để thể hiện anh tôn trọng ý kiến của bà ấy đến mức nào.)

“Lấy nó ra khỏi tay anh ấy ngay! Nghĩ ra có gì đó! Đừng để anh ấy trông thấy nó!”

Nghe giọng chị có vẻ hoảng loạn, và tôi phản ứng lập tức.

“Đưa nó cho em!” tôi giật cái BlackBerry khỏi tay Luke đúng lúc nó bắt đầu bật sáng. “Xin lỗi!” tôi nhanh chóng giả cười để lấp liếm. “Chỉ là... chỉ là bạn đồng nghiệp của em muốn nói về các mẫu BlackBerry khác nhau. Anh không phiền chứ ạ?”

“Đừng để anh ấy nhìn vào màn hình máy tính nữa!” Giọng Bonnie lại vang lên bên tai tôi. “Hay bất cứ cái gì có thể đọc được email!”

“Luke, anh pha cho em một tách trà được không?” tôi rít lên. “Ngay lập tức? Thực ra... tự dưng em thấy mệt quá. Có lẽ anh mang trà vào phòng ngủ cho em nhé? Và cả mấy miếng bánh mì nướng?”

“Ồ... được rồi.” Luke nhìn tôi hơi kỳ lạ. “Có chuyện gì thế?”

“Nhà vệ sinh!” tôi vừa hồn hển vừa chạy đi. “Pha trà cho em nhé! Cảm ơn anh!”

Tôi vội vàng vào phòng ngủ, chụp lấy laptop trên bàn anh giấu vào tủ rồi hồn hển trở lại cái điện thoại. “Có chuyện gì thế, Bonnie?”

“Becky, tôi e rằng trước đây một lúc tôi đã...” Chị thở gấp. “Tôi đã phạm một sai lầm khá lớn.”

Sai lầm? Bonnie á?

Ôi trời ơi. Sự căng thẳng đã ảnh hưởng tới chị. Chị đã làm hỏng một phần công việc nào đó và đang nhờ tôi che giấu hộ. Có lẽ chị sẽ nhờ tôi ngụy tạo chứng cứ hoặc nói dối Luke hoặc xóa email khỏi máy tính của anh. Tôi xúc động vì chị đã tin tưởng tôi đến thế... đồng thời thấy tội lỗi vì chính mình đã đẩy chị vào tình thế này.

“Chị buồn vì bị Luke trách cứ à?” tôi gắng hỏi. “Có phải vì thế mà chị phạm sai lầm không?”

“Đúng là chiều nay tôi hơi lộn xộn một chút,” chị ngập ngừng nói.

“Em biết ngay mà!” Tôi ôm lấy đầu. “Bonnie, em cảm thấy rất tệ vì chuyện đã xảy ra. Luke tức giận với chị lắm à?”

“Không phải là anh ấy không có lý do, trong hoàn cảnh như thế, nhưng tôi phải thú nhận là tôi đã rất sốc...”

“Bonnie, chị không cần nói nữa.” Giọng tôi run lên vì quyết tâm. “Dù chị đã làm gì, dù chị đã phạm sai lầm gì, dù Brandon Communications phải gánh chịu tổn thất gì - đó không đời nào là lỗi của chị. Em sẽ không để Luke sa thải chị. Em sẽ bảo vệ chị tới cùng!”

Tự dưng tôi hình dung ra cảnh mình hiên ngang đối đầu với Luke trong văn phòng của anh, cầm tay Bonnie mà nói, “Anh không nhận thấy người phụ nữ này là một kho báu sao? Anh không nhận thấy chị ấy quý giá đến nhường nào sao?”

“Becky, thôi nào, đừng lo! Tôi không phạm sai lầm gì liên quan tới Brandon Communications.” Giọng Bonnie cắt ngang ảo mộng của tôi. “Tôi e là nó chỉ liên quan tới bữa tiệc thôi.”

“Bữa tiệc?” Tôi chợt run rẩy. “Có chuyện gì thế?”

“Như cô biết đấy, hôm nay là ngày tôi sẽ thông báo với toàn công ty về bất ngờ của Luke. Tôi đã gửi một email nhóm và mọi việc vẫn rất trôi chảy. Ai nấy đều hào hứng và hài lòng.”

“Ừ.” Tôi cố nén cơn hoảng loạn đang mỗi lúc một tăng. “Rồi...”

“Rồi tôi nhận ra mình chưa nhắc tới thiệp chúc mừng. Thế là tôi soạn một email thứ hai, thông báo cho mọi người rằng tấm thiệp hiện đang ở quầy lễ tân và sẽ được tặng cho Luke vào bữa tiệc. Tôi còn đang bận kiểm tra chính tả thì hình như có tiếng Luke. Trong lúc bối rối tôi đã vội vàng gửi email đó đi rồi đóng màn hình lại.” Chị dừng lời. “Một lát sau tôi mới nhận ra lỗi của mình.”

“Lỗi của chị?” Trống ngực tôi đánh thình thịch. “Ôi trời ơi, chị không gửi cho cả Luke đấy chứ?”

“Ừ, tôi e là tôi đã gửi,” Bonnie nói.

Tôi cảm thấy một cơn sốc xẹt qua, bùng lên như tia lửa trong đầu. Hít vào... thở ra...

“Không sao đâu.” Tôi thấy ngạc nhiên khi mình lại bình tĩnh đến thế, như một nhân viên cấp cứu được đào tạo bài bản vậy. “Đừng lo Bonnie. Tôi sẽ xóa nó khỏi máy tính và điện thoại của anh ấy. Chưa có thiệt hại gì đâu. Ôn trời chị đã phát hiện ra kịp, tất cả chỉ có thế...”

“Becky, cô không hiểu. Luke sẽ nhận được vì anh ấy có trong danh sách liên hệ chung của chúng tôi. Đó mới là cái nhóm mà tôi gửi nhầm.”

“Liên hệ chung?” tôi ngập ngừng nhắc lại. “Ừm... đấy là cái gì vậy? Trong danh sách đó có những ai?”

“Khoảng mười nghìn chuyên gia phân tích, học giả của thành phố, và giới báo chí cả nước. Tôi e rằng tất cả bọn họ đã nhận được thư.”

Tôi lại cảm thấy một cơn sốc khác xẹt qua - nhưng lần này không còn dưới dạng những tia lửa tí xíu nữa. Đó là một cơn sóng thần kinh hoàng khổng lồ, khủng khiếp, nghiền nát tất cả.

“Mười nghìn người?”

“Dĩ nhiên tôi cũng đã lập tức gửi đi một bức thư yêu cầu giữ bí mật tuyệt đối. Nhưng tôi vẫn e rằng mọi chuyện không đơn giản như thế. Người ta đã bắt đầu trả lời rồi. Tin nhắn chúc mừng sinh nhật đang được gửi tới tấp tới. Hộp thư của anh ấy đầy rồi. Chưa gì đã có năm mươi sáu cái.”

Tôi di ngón tay run run đến mở hộp thư của anh trên máy BlackBerry.

Nhận được nhiều niềm vui nhé anh bạn!

Chúc anh sinh nhật vui vẻ!

Chúc mừng sinh nhật. Gửi tới anh mọi điều tốt đẹp nhất từ nhóm marketing HSBC.

Tôi nghe thấy tiếng chân Luke khi anh lên tầng. Tôi chỉ muốn cà lăm trong hoảng loạn. Tôi cần phải giấu cái điện thoại đi ngay. Tôi cần phải giấu hết mọi thứ, nghiền nát tiêu hủy hết!

“Anh ấy sẽ đoán ra hết mất!” Tôi thì thào khiếp hãi, chui tọt vào phòng tắm. “Chúng ta phải xóa hết! Chúng ta phải ngăn chúng lại!”

“Tôi biết.” Giọng Bonnie khá tuyệt vọng. “Nhưng có vẻ như mọi người đã forward thư đi khắp nơi. Luke đang nhận được thư từ đủ mọi nơi. Tôi còn chẳng biết chứa hết số đó vào đâu.”

“Nhưng đây là một bí mật cơ mà!” tôi gần như rên lên. “Họ không nhận ra sao?”

“Becky.” Bonnie thở dài. “Có lẽ cô giữ bí mật như thế là đủ lâu rồi. Còn hai hôm nữa là tới bữa tiệc thôi. Chẳng lẽ chưa đến lúc cho Luke biết sao?”

Tôi chăm chăm nhìn cái điện thoại trong cơn choáng váng cực độ. Chị ấy nghĩ tôi nên bỏ cuộc sao? Sau ngần ấy nỗ lực sao?

“Tuyệt đối không!” tôi phản đối bằng một giọng thì thào nhưng dữ dội. “Không đời nào! Em sẽ tổ chức cho Luke một bữa tiệc bất ngờ, OK? Bất ngờ. Em chỉ cần đánh lạc hướng để Luke không trông thấy email hay gì cả”

“Em ơi, em không thể đánh lạc hướng anh ấy trong suốt hai ngày được...”

“Được, em có thể! Em sẽ cho đi đời cái BlackBerry của anh ấy, còn cái laptop thì sẽ xử lý sau... Thuê mấy tay IT xóa sạch email đi, nếu có thể. Cứ cập nhật tình hình cho em nhé Bonnie. Em phải đi đã...”

“Becky?” Luke trong phòng ngủ gọi vọng ra. “Em yêu, em không sao chứ?”

Tôi ngất máy, trân trân nhìn cái BlackBerry của Luke một lát, tìm đập thành thịch, rồi giẫm chân lên nó, giậm mạnh xuống sàn nhà lát gạch. Chết này! Đờ đi, mười nghìn kẻ đang định tiết lộ bữa tiệc bí mật của ta.

“Becky à!”

Tôi mở cửa phòng, thấy anh đứng đó, tay cầm cốc và một đĩa hai lát bánh mì nướng.

“Em khỏe chứ?” Anh nhìn tôi lo lắng, rồi chìa tay ra. “Đưa lại cho anh cái điện thoại được không?”

“Em... làm vỡ nó rồi. Xin lỗi.”

“Chúa ơi!” Anh trợn mắt choáng váng nhìn cái di tích BlackBerry tan tành sót lại. “Thế quái nào mà em làm được như vậy?” Anh nhìn quanh phòng. “Laptop của em đâu rồi? Anh phải email cho Bonnie một cái...”

“Không!” Tiếng thét chói tai của tôi khiến anh giật bắn mình còn trà thì sánh khỏi cốc. “Quên cái laptop của anh đi! Quên hết mọi thứ đi! Luke...” Tôi tuyệt vọng nhìn quanh phòng. “Em đang... rụng trứng!”

Chí lý!

“Cái gì?” Anh thờ ơ nhìn tôi chăm chặp.

“Ngay lúc này!” Tôi gật đầu cương quyết. “Giây phút này! Em vừa kiểm tra. Ngày nay kết quả rất cụ thể. Nên chúng ta cần hành sự ngay! Nhanh lên! Minnie đang ngủ, trong nhà chỉ có anh và em...” Tôi nhẹ nhàng đến bên anh khêu gợi, lấy cốc và đĩa khỏi tay anh, cất lên giá. “Nào, anh yêu.” Tôi trầm giọng sexy. “Mình cùng nhau tạo ra một em bé nào.”

“Ừm.” Mắt anh lấp lánh khi tôi bắt đầu cởi khuy áo anh, kéo nó ra khỏi quần. “Chẳng lúc nào bằng hiện tại.”

“Chính xác!” Tôi nhắm mắt lại, đưa tay chạy trên ngực anh theo kiểu gợi tình nhất có thể. “Em đang có hứng quá.”

Thực ra thì cũng đúng. Adrenaline chảy rần rạt trong người đang hâm nóng và khiến tôi ngọt ngào. Tôi kéo hết áo của anh ra, sát lại gần, hít hà mùi mồ hôi và nước hoa sau cạo râu thoang thoảng của anh. Ừmmm. Ý tưởng này thật là hay.

“Anh cũng vậy,” Luke ghé sát vào cổ tôi thì thầm. Rõ ràng anh cũng đang có hứng, rất rõ rệt. Tuyệt vời ông mặt trời. Thế là mình sẽ câu được vài tiếng đồng hồ. Anh thậm chí sẽ không nghĩ tới laptop hay BlackBerry be ríe gì. Trên thực tế, nếu khéo léo, tôi còn có thể câu được đến sáng.

Rồi sau đó...

Ôi trời, tôi chẳng nghĩ ra ý tưởng gì nữa. Tôi sẽ phải nghĩ ra điều gì đó. Còn nhiều thời gian để lên một kế hoạch mới mà.

Lúc này tôi chỉ biết một điều: Có chết cũng phải khiến anh bất ngờ vào đêm thứ Sáu.

19. Chương 19

OK, ĐÚNG LÀ TÔI đang chết đây. Lúc này là bảy rưỡi sáng hôm sau mà tôi vẫn thèm ngủ kinh khủng, chỉ vì cứ mỗi lần tôi định thôi thì Luke lại lăm nhăm cái gì như, “Anh phải check mail,” thế là tôi lại phải diễn màn mụ vợ cuồng dâm kêu gọi lại từ đầu.

Việc này, bạn biết đấy, cũng có ích lợi của nó. Nhưng giờ thì bọn tôi đã mệt phờ, cả hai bọn tôi. Chúng tôi đã kiệt sức. (Ít nhất là trong lúc này.) Và tôi biết lát nữa thôi đầu óc Luke sẽ hoạt động trở lại. Nên hiện tại tôi xoay sở giữ anh không ra khỏi phòng ngủ. Tôi mang hết bữa sáng vào phòng. Giờ anh đang nhấp đến tách cà phê thứ hai, còn Minnie đang ăn bánh mì nướng. Tuy nhiên, bất cứ lúc nào anh cũng có thể sẽ nhìn vào đồng hồ và nói...

“Em có thấy cái laptop của anh đâu không?” Anh ngẩng lên.

Biết ngay mà.

“Ừm... anh làm mất rồi ạ!” tôi giả nai.

“Chắc nó chỉ quanh quẩn đâu đây...” Anh nhặt cái áo đêm qua lên sàn lên.

“Chắc vậy.” Tôi gật đầu ra vẻ thông thái. Lúc này tôi đã bí mật rút nó ra khỏi phòng rồi nhét vào đằng sau đồng chai lọ dưới đáy tủ đựng bột giặt trong kho. Tôi còn đựng cả một cái cầu là và một giỏ đồ giặt lên trước cửa tủ. Anh sẽ không đời nào tìm thấy.

“Anh cần liên lạc với Bonnie và giải thích tình hình...” Anh sục sạo khắp phòng, gấp gấp hơn. “Nó ở chỗ quái nào nhỉ? Tối qua anh còn vừa dùng cơ mà! Chắc anh bị điên mẹ nó rồi. Anh mượn điện thoại của em được không?”

“Hết pin rồi ạ,” tôi nói dối trơn tru. “Em quên không sạc.”

“Thế thì để anh dùng tạm máy tính của bố mẹ em vậy...”

“Họ đổi password rồi,” tôi vội nói. “Anh không mở được đâu. Uống thêm cà phê nhé anh yêu?”

Điện thoại bên giường đổ chuông, tôi vội lấy nhanh nhất có thể. “A lô? Ồ, điện thoại của anh này Luke!” tôi nặn ra một giọng ngạc nhiên. “Là Gary!”

“Chào Gary.” Luke cầm lấy ống nghe. “Xin lỗi, di động của tôi hỏng...” Anh bỏ dở câu nói rồi há hốc miệng. “Cái gì?” cuối cùng anh cũng thốt lên. “Nhưng Gary...”

Tôi điềm đạm nhấp cà phê, quan sát Luke và cố nén một nụ cười. Rốt cuộc Luke gác máy, trông choáng váng.

“Chết tiệt!” Anh ngồi phịch xuống giường. “Gary gọi. Chắc anh ấy đang bị suy sụp thần kinh.”

“Không thể thế được!” tôi thốt lên rất kịch.

Anh bạn Gary tốt bụng. Tôi biết là anh ấy sẽ không làm mình thất vọng mà.

“Anh ấy bảo cần gặp anh ngay lập tức, để nói chuyện về công ty, về cuộc đời anh ấy, chạy trốn khỏi áp lực. Nghe giọng anh ấy đích thị là hoảng loạn. Gary cơ đấy!” Luke gần như sốc. “Ý anh là, anh chưa bao giờ nghĩ Gary có thể bị suy sụp. Lúc nào anh ấy cũng ổn định. Thế mà anh ấy vừa bảo anh ấy không thể đối mặt được với London, anh ấy muốn gặp anh ở một nơi xa xôi hẻo lánh nào đấy ở New Fortest, chẳng hiểu vì cái khi gì.”

Đó là nhà nghỉ mà Gary thường lui tới cùng gia đình. Ở đó không có tín hiệu điện thoại, không Internet, không ti vi. Sáng sớm nay Gary và tôi đã chat. Anh bảo có thể sẽ diễn màn suy sụp thần kinh suốt buổi sáng, trong lúc chờ tôi nghĩ ra kế hoạch khác.

“Anh phải ưu tiên Gary,” tôi trình trọng nói. “Xét cho cùng, anh ấy chính là cánh tay phải của anh. Em nghĩ anh nên tới chỗ anh ấy nói, dù có là chỗ nào, và lắng nghe anh ấy tâm sự. Nếu không biết đâu anh ấy lại làm gì đại dột thì sao,” tôi vội nói thêm khi thấy Luke lưỡng lự. “Anh đâu muốn mạo hiểm như thế, phải không anh? Cứ gọi cho Bonnie xem chị ấy có thể giúp sắp xếp được không.”

Luke bắt thần vỗ tay vào túi quần tìm cái BlackBerry rồi mới sực nhớ ra.

“Ôi, đây đúng là một trò đùa khốn kiếp.” Vừa lâu bầu anh vừa với lấy điện thoại cố định. “Thậm chí anh còn chả nhớ số máy bàn của chị ấy.”

“Là...” Tôi kịp ngậm mồm. Chết tiệt. Mình bắt cấn quá. “Có lẽ sẽ hợp lý hơn nếu gọi qua tổng đài,” tôi nhanh chóng lấp liếm. “Anh nhìn này!” Tôi đưa ra một tập giấy viết thư có in thông tin liên hệ của Brandon Communications. Một cách nặng nhọc, Luke bấm số, mặt mũi nhăn tít.

Tôi phải bấm chặt môi để không cười. Trông anh đau khổ quá.

“Chào Maureen. Tôi, Luke đây. Cô nối máy với Bonnie cho tôi được không?” Anh làm một ngụm cà phê. “Bonnie à. Ôn Chúa. Chị sẽ không tin nổi thảm họa tôi vừa trải qua đâu. Tôi không có cả điện thoại lẫn laptop, tôi vừa nhận được một cuộc gọi điên rồ từ Gary, tôi không hề biết là mình đang làm gì...” Anh ngừng lại, và tôi thấy sóng gió dần tan trên mặt anh.

“Ừm, cảm ơn chị, Bonnie,” cuối cùng anh nói. “Như thế thật tuyệt. Sẽ nói chuyện với chị ngay sau đây. Chị có số này chưa?... OK. Và cảm ơn.” Anh đặt máy xuống và nhìn tôi. “Bonnie sẽ nhờ dịch vụ chuyển phát bằng xe đạp mang tới đây một cái laptop khác, trong lúc đó sẽ gặp Gary. Em nhận hàng hộ anh, trên đường trở lại văn phòng sẽ tạt qua lấy.”

“Thật là sáng kiến!” tôi kêu lên, cứ như thể chuyện này mới tinh với tôi, và không phải là tôi vừa trao đổi chừng năm chục cái email về chủ đề này với chị vậy. “May mà Bonnie làm việc hiệu quả, phải không anh?” Tôi không thể ngăn mình nói thêm.

Bonnie sẽ gửi tới đây một chiếc laptop đã bị thay đổi cấu hình sao cho nó sẽ không thể vào mạng được vì một “lỗi server”. Bộ phận kỹ thuật cũng đã chặn tài khoản email thật của Luke và tạo một tài khoản giả. Bonnie sẽ cho vào đó đủ email để giữ cho anh bận rộn, đồng thời không nghi ngờ - chỉ thế thôi. Về cơ bản, chúng tôi đang tách anh ra khỏi nền văn minh ảo.

“Và chị ấy còn đang điều cho anh một cái xe, đưa anh tới cái chỗ khi họ có gáy nào đấy Gary đang ẩn náu. Chừng hai mươi phút nữa nó sẽ tới đây.” Luke nhìn quanh phòng lại một lần nữa, lông mày nhíu lại. “Anh nhớ chắc chắn là tối qua anh đã mang laptop về rồi. Anh chắc chắn.”

“Anh đừng lo lắng vì chuyện cái laptop nữa,” tôi thủ thỉ, như thể anh là một bệnh nhân đang điều trị tâm lý. “Em bảo này, sao anh không giúp Minnie mặc quần áo nhỉ?”

Cái BlackBerry của tôi rung bần bật báo cuộc gọi đến này giờ, và Luke vừa đi khỏi tầm nghe là tôi liền chụp lấy, trả lời mà thậm chí không buồn xem trước ai gọi.

“Chị Bonnie à?”

“Không, là Davina.”

Tôi mãi tập trung vào mấy sự kiện sáng nay quá nên phải mất một lúc tôi mới nhận ra đó là ai.

“Davina?” Tôi không giấu nổi ngạc nhiên. “Xin chào! Chị khỏe không?”

“Becky! Tội nghiệp em quá! Thật là khủng khiếp!” Trong một khoảnh khắc điên rồ tôi đã nghĩ cô đang nói về bữa tiệc sắp tới. Mãi tôi mới nhận ra ý cô là gì.

“À chuyện đó thì...” Tôi nhăn nhó. “Vâng, chắc thế.”

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Tôi thực sự không muốn lại phải tua lại toàn bộ chuyện này một lần nữa. Tôi gần như đã quên được nó rồi kia mà!

“À thì, sếp em phát hiện ra vụ Mua sắm Bí mật.” Tôi thì thào “Và ông ta không thích. Vậy nên em bị đình chỉ công tác để họ điều tra.” Nhưng nói thật là mấy hôm vừa rồi tôi nhiều việc phát điên, đến mức như chẳng dành lấy một giây suy nghĩ về vụ điều tra đó.

“Nhưng cô đã cứu mạng chúng tôi mà!” Giọng Davina có vẻ bất bình “Tất cả chúng tôi đã nhất trí rằng sẽ không khoan tay đứng nhìn. Hôm qua chúng tôi đã họp nhau lại, một số khách quen của cô. Jasmine đã khơi mào, rồi tất cả chúng tôi tập hợp được qua một email nhóm...”

“Jasmine ấy à?” Tôi suýt thì ngã ngửa khi nghĩ tới cảnh Jasmine lãnh đạo đoàn quân.

”Chúng tôi sẽ không cho qua vụ này đâu. Chúng tôi sẽ hành động. Rồi cái lão sếp đó của cô sẽ phải ước ao giá như lão ấy đừng có gây sự với cô.

Davina hùng hồn làm tôi không khỏi xúc động. Tôi cũng xúc động vì Jasmine nữa. Mặc dù, nói thật tình, họ có thể làm cái quái gì được chứ? Cùng lắm thì tất cả sẽ viết thư phản nài tập thể chứ gì?

“Vâng... cảm ơn chị, Davina. Em xúc động lắm.”

“Tôi sẽ cập nhật tình hình cho cô. Nhưng tôi muốn hỏi điều này: cô có ổn không hả Becky? Tôi có thể làm gì giúp cô không? Bất cứ chuyện gì? Tôi đang được nghỉ cả một ngày, nên nếu cô cần tâm sự, nếu cô cần an ủi...”

Tôi cảm thấy lòng biết ơn trào lên. Davina thật là tử tế.

“Cảm ơn chị, nhưng cũng không cần lắm đâu ạ.” Trừ phi chị có thể cầm chân chồng em bằng cách nào đó...

Ôi. Dòng suy nghĩ của tôi dừng khựng tại đó. Davina là bác sĩ, đúng không nhỉ? Nên có lẽ cô có thể...

Không. Mình không thể nhờ vả việc đó. Như thế thì nhiều quá. Nhưng như thế có thể cứu mạng mình, và Davina đã tự đề nghị kia mà...

“Thực ra thì, có một việc giúp được em, tôi thật trọng nói. ”Nhưng nó lớn lắm...”

“Bất cứ việc gì! Cứ cho tôi biết!”

Davina đúng là một ngôi sao. Đến khi Luke trở lại phòng cùng Minnie, kế hoạch đã thảo luận xong. Cả tôi và Davina cùng nhắn tin cho Bonnie, mọi thứ đã đầu vào đấy. Tôi nhét vội cái BlackBerry của mình xuống dưới chăn và cười tình với Luke, đúng lúc điện thoại bàn reo.

“Ôi chào chị, Bonnie!” tôi ngây thơ nói. “Vâng, Luke đang ở đây ạ. Chị gặp anh ấy có việc gì ạ?”

Tôi đưa ống nghe cho Luke - và lần này thì tôi còn phải bặm môi chặt hơn khi mặt Luke mỗi lúc một trở nên kinh hoàng.

“Khám sức khỏe khẩn cấp ấy hả?” mãi anh mới thốt lên được.

Ôi trời ơi, mình không được cười. Không được cười.

“Chị đùa phải không?” anh kêu lên. “Làm sao mà có thể khẩn cấp được, vì cái gì chứ? Thôi, cứ bảo họ là tôi không rảnh đi.” Tôi có thể thấy anh bắt đầu cáu. “Ừ, thế thì bảo công ty bảo hiểm biến đi. Ừ...”

Bonnie thật là giỏi. Chắc hẳn ở đầu dây bên kia chị đang diễn xuất không chê vào đâu được.

“Lạy Chúa Jesus.” Anh quăng điện thoại xuống. “Có vẻ như chiều nay anh sẽ phải đi khám sức khỏe toàn diện. Một thủ tục bảo hiểm của nợ gì đó.”

“Khổ thân anh!” tôi nói đầy thương cảm.

Davina hứa sẽ bắt Luke trải qua một cuộc kiểm tra sức khỏe toàn diện nhất từ trước tới nay. Nó sẽ kéo dài ít nhất là sáu tiếng đồng hồ, anh sẽ phải mặc áo bệnh nhân, không được sử dụng laptop hay điện thoại di động, và không ai được tiếp cận anh.

“Hôm nay đúng là một ngày lố bịch khốn kiếp...” Anh lấy cả hai tay vờ đầu, trông như đang bị bủa vây tứ phía.

Luke thực sự không quen với việc mọi chuyện trượt khỏi tầm kiểm soát của anh. Tôi gần như thấy thương anh - nếu tôi không bần nín cười.

“Thôi không sao.” Tôi trù mến siết tay anh. “Cứ chung sống với lũ đi anh ạ.” Tôi liếc nhìn đồng hồ. “Xe của anh sắp tới nhĩ? Anh chuẩn bị chưa?”

Trong lúc Luke khoác áo vào, điện thoại của tôi rung lên báo tin nhắn. Tôi rón rén click vào. Đó là của Bonnie, rất ngắn và thẳng.

Becky. Cô xem YouTube chưa?

OK, ĐÚNG LÚC TÔI TUỞNG chuyện gì có thể xảy ra đều đã xảy ra hết rồi thì lại có một chuyện khác.

Phòng marketing ở Quỹ đầu tư Đất Mũi đã làm một video cảnh mọi người đều nhìn vào camera nói, “Chúc mừng sinh nhật, Luke!” rồi đăng lên YouTube với nhan đề Chúc mừng sinh nhật, Luke Brandon!

Tôi bị giằng xé giữa hai cảm xúc: nửa thực sự, thực sự, cảm động, nửa thực sự, thực sự muốn đập đầu vào tường. Trời ơi, YouTube, lạ Chúa! Họ không thể làm cái gì bớt công khai hơn được sao? Họ không thể đợi đến tối mai hẵng đăng hay sao? Mỗi lần xem lại tôi lại phải làm một liều thuốc an thần.

Đến mười giờ sáng đã có 145 lượt xem, chỉ có khoảng 10 lượt là của tôi. Đến mười một giờ, khi Janice về Suze tới thì đã lên tới 1.678 - và trước sự kinh ngạc của tôi, còn có hai video nữa. Một từ công ty Quản lý Tài sản Sacrum, trong đó chữ cái trong câu Chúc mừng sinh nhật Luke Brandon được uốn từ ghim tròn đặt trên bàn một ai đó. Một từ Wetherby, nơi cả bộ phận marketing cùng nhìn camera hát bài “Chúc mừng sinh nhật”.

“Tuyệt quá đi mất!” Suze há hốc mồm kinh ngạc nhìn màn hình laptop của tôi.

“Tớ biết.” Tôi không thể không cảm thấy tự hào. Ý tôi là, những người này phải quý Luke lắm mới bỏ công ra làm video cho anh. Nhưng tôi cũng không khỏi lo lắng. “Nhờ anh ấy xem được thì sao?”

“Anh ấy sẽ không xem được đâu,” Suze nói chắc như đinh đóng cột. “Anh ấy đi search YouTube làm gì cơ chứ? Tớ cá là anh ấy chẳng bao giờ lên YouTube. Anh ấy quá bận. Chỉ có những trường hợp bi thảm như với cậu thì mới suốt ngày lên mạng thôi.”

Tôi đang định phản đối rằng tôi không phải một trường hợp bi thảm thì chuông cửa reo và suýt thì tất cả chúng tôi bị giật bắn mình.

“Không phải Luke chứ hả?” Janice thì thào hỏi, một tay bấu ngực.

Thật tình, Janice đã phản ứng quá đà. Tôi còn chẳng làm đổ tí cà phê nào.

“Dĩ nhiên là không. Chỉ là mấy người đến dựng rạp.”

Nhưng cũng không phải nốt; đó là Danny. Anh đang đứng trên ngưỡng cửa, mặc một chiếc áo khoác da dài, quần bò te tua, đi giày Converse màu bạc, tay cầm một đồng túi đựng quần áo.

“Ai cần trang phục không?” anh nói, lạnh te.

“Danny, cậu đúng là một ngôi sao!” Tôi vỗ lấy chúng. “Tớ không thể tin là cậu đã làm được!”

Tôi nhòm vào một trong số túi và thấy ánh lên vài kim tuyến vàng viền đăng ten lấp lánh. Ôi trời ơi. Những cái này sẽ hoàn hảo lắm đây.

“Ồ, tớ buộc phải thế. Trời ạ. Cái bà mẹ chồng của cậu thật là phát xít. Là mẹ sếp kinh nhất tớ từng có.” Anh nhìn quanh, vẫn còn bị ám ảnh. “Bà ấy không có ở đây chứ hả?”

“Ngay lúc này thì không,” tôi trấn an. “Nhưng Suze thì có đấy. Nên cứ cẩn thận đấy. Cô ấy vẫn điên tiết về vụ chụp hình ấy lắm.”

“Ồi.” Danny bứt rứt bước vài bước ra xa. “Vấn đề là, Suze không hiểu về thẩm mỹ. Cậu phải nhớ rằng cô ấy không phải một người sáng tạo...”

“Có chứ! Cô ấy là một nghệ sĩ! Nhìn những khung ảnh cô ấy làm mà xem!”

“Ồ.” Danny thử chiến thuật khác. “Thôi được rồi, cô ấy đúng là một người sáng tạo, nhưng cô ấy hoàn toàn không hiểu phong thái mà tớ định tạo dựng...”

“Có, tôi hiểu chứ!” Giọng Suze khinh miệt vang lên sau lưng tôi. “Tôi hoàn toàn hiểu cái ‘phong thái’ ấy! Cậu đã bẫy Tarkie, Danny! Thừa nhận đi!”

Danny lặng lẽ nhìn cô một lát. Có vẻ như anh đang tính toán động thái tiếp theo. “Nếu tớ thừa nhận,” cuối cùng anh nói, “cậu sẽ tha thứ cho tớ ngay, không hỏi thêm gì, và bỏ qua ngay chứ?”

“Tớ...” Suze ngập ngừng, “ừm... chắc thế.”

“OK, đúng là tớ đã gài bẫy anh ấy. Yêu cậu.” Danny thơm một cái lên má cô và bước qua tôi tiến vào nhà. “Cậu có cà phê không? Cô Janice!” Anh làm một động tác chào kiểu hoa lá cành. “Biểu tượng phong cách của tôi! Nàng thơ của tôi! Cái màu son quyến rũ kia là gì thế?”

“Thật là... không thể chịu nổi!”

Trông Suze điên tiết đến mức suýt thì tôi đưa cho cô một liều an thần. Nhưng bên ngoài chợt có tiếng ồn khiến tôi sao nhãng. Một chiếc xe tải to sụ đỗ trên lối xe vào nhà Janice. Nó bíp bíp âm ỉ lùi vào, có một anh chàng mặc đồ jean ra hiệu chỉnh hướng. Chắc là cái rạp rồi.

OK. Bữa tiệc đã thực sự bắt đầu rồi.

ĐẾN BỐN GIỜ CHIỀU hôm đó, ngôi rạp đã sừng sững trong vườn nhà Janice. Nó vẫn chưa được trang trí gì, nhưng trông vẫn rất tuyệt, cực to, cực phồng. (Cái lều be bé của tôi cũng dựng lên luôn, ở bên cạnh. Mấy tay chuyên dựng rạp của Elinor cứ trêu tôi mãi về nó.) Tôi sẽ phải đảm bảo rằng Luke không trông trông thấy gì - nhưng đằng nào thì đến khi anh về trời cũng tối rồi. Janice muốn tôi khâu hết các tấm rèm lại, nhưng tôi nghĩ thế thì kỳ quá.

Gary đã xoay sở bôi được màn diễn vai suy sụp tinh thần ra những ba tiếng đồng hồ, và giờ Luke đang ở chỗ Davina, tổng kiểm tra sức khỏe trong một phòng tầng hầm nào đấy ở bệnh viện của cô. Cô vừa gọi điện cập nhật tình hình cho tôi.

“Tôi vừa bắt anh ấy lên máy tập để đo nhịp tim. Anh ấy thực sự không thích thú tí nào,” cô vui vẻ nói. “Thế sau khi ở chỗ tôi thì anh ấy đi đâu?”

“Em... em cũng chưa biết nữa,” tôi thừa nhận. “Em sẽ gọi lại cho chị sau.”

Tôi vẫn chưa lên xong phần sau của kế hoạch cầm chân Luke và bắt đầu lo lắng về việc đó - đặc biệt là giờ khi đã có mười ba video “Chúc mừng sinh nhật, Luke Brandon” trên YouTube. Cả ngày Martin cứ lên mạng rồi la lên, “Lại có cái mới này!” Giờ có ai đó còn tạo hẳn một trang Web tên là happybirthdaylukebrandon.com, trên đó có link dẫn tới các video trên YouTube, đồng thời mời mọc mọi người hãy đăng lên các câu chuyện buồn cười/yêu thương/thô lỗ của họ về “Vua Xoay Thành phố” - từ mà họ dùng để chỉ Luke.

Toàn bộ chuyện này khiến tôi choáng váng. Ai đã làm việc này? Giả thuyết của Danny là, không ai trong thành phố này hiện tại còn đang làm gì nữa, tất cả đều đang chán muốn chết, nên họ đã chớp ngay lấy cơ hội này để giải trí.

“Có video thứ mười bốn rồi,” Martin réo lên từ chỗ cái laptop khi tôi gác máy. “Có mấy cô gái từ công ty PR Prestwick đang hát bài ‘Chúc mừng sinh nhật’ theo kiểu Marilyn Monroe này. Khỏa thân,” ông nói thêm.

“Khỏa thân ấy ạ?” Tôi vội vã tiến lại xem, Suze cũng ào theo sát gót.

OK, cũng không hẳn là khóa thân hoàn toàn. Những phần quan trọng nhất đã bị khuất sau mấy cái cây trong văn phòng, cặp tài liệu và máy photo. Nhưng thật tình! Họ không biết Luke đã có vợ rồi sao? Nhất là cái cô tóc xoăn đen và hông cứ lắc như điên kia. Hy vọng cô ta không tới dự tiệc.

“Tiếp theo cậu định làm gì với Luke đây?” Suze nói, cô đã hóng được lúc tôi nói chuyện với Davina. “Ý tớ là, anh ấy sẽ không thể đi kiểm tra sức khỏe cả ngày được, đúng không? Giờ chắc anh ấy đang phát điên rồi.”

“Tớ biết.” Tôi cắn môi. “Chắc là tớ sẽ bảo Bonnie gửi cho anh ấy thật nhiều email. Chẳng hạn như một đồng giấy tờ rối rắm, nói rằng việc đó là khẩn cấp, và anh phải đọc ngay lập tức.”

“Thế còn ngày mai?” Suze vẫn không buông tha.

“Chưa biết nữa. Thêm nhiều giấy tờ nữa, chắc vậy.”

Suze lắc đầu. “Cậu cần điều gì đó quan trọng hơn thế. Cái gì là thứ đảm bảo sẽ khiến anh ấy chú ý ngay? Ví dụ như với Tarkie, tớ luôn biết sẽ nói gì. Tớ sẽ bảo là Hiệp hội Sử học vừa gọi điện thông báo có bằng chứng là cụ cố cố cố cố Albert của anh ấy không phải là người đã khai hỏa khẩu pháo ấy. Thế nào anh ấy cũng sẽ ngưng hết mọi việc khác.”

“Chà,” Tôi nhìn Suze chằm chằm ngưỡng mộ. “Thật là cụ thể. Thế cụ cố cố cố cố cố Albert ấy là ai thế?”

Suze nhăn mặt. “Chuyện này chán lắm. Cậu có thực sự muốn nghe không?”

Hừm. Có lẽ là không.

“Vấn đề là, tớ biết đâu là chỗ ngứa của Tarkie,” Suze nói. “Và cậu hiểu Luke mà. Nghĩ xem điều gì sẽ gây trướng chỗ ngứa của anh ấy?”

“Một cuộc khủng hoảng trong công việc,” tôi nói sau một thoáng suy nghĩ. “Tớ chỉ nghĩ ra có thể. Cứ có khách hàng lớn nào gặp rắc rối là anh ấy lại nhảy dựng lên.”

“Cậu có thể bịa ra một cuộc khủng hoảng trong công việc được không?”

“Có lẽ.” Bốc đồng, tôi với tay lấy điện thoại gọi cho Bonnie.

“Chị Bonnie à? Chị có xem mấy cái video mới trên YouTube chưa?”

“Ôi Becky ơi,” Bonnie cất lời khở sở. “Tôi cảm thấy tan nát. Giá như tôi đừng gửi cái email đó...”

“Thôi chị đừng lo chuyện đó nữa,” tôi nói nhanh. “Nhưng có lẽ chúng ta cũng có thể tận dụng sự thật là giờ ai cũng đã biết. Chị có thể email cho các khách hàng của anh ấy và nói rằng chúng ta đang cố đánh lạc hướng Luke đến tối mai rồi yêu cầu họ bịa ra một khủng hoảng gì đó để giữ chân anh ấy bận rộn tới lúc đó được không?”

“Khủng hoảng kiểu như thế nào?” Bonnie ngờ vực nói.

“Em không biết! Họ có thể vờ như họ sắp bị hầu tòa, hoặc bịa ra xì căng đan tình ái nào đấy - cái gì chẳng được! Chỉ cần thu hút chú ý của Luke trong vòng vài tiếng đồng hồ. Cứ bảo họ rằng ai có ý tưởng gì thì cứ liên lạc với chị, rồi chị sẽ điều phối.”

Một trong số khách hàng của anh sẽ nảy ra ý tưởng nào đó. Ý tôi là, nếu họ có thể làm video thì cũng có thể tạo ra một cuộc khủng hoảng, đúng không?

Chưa gì điện thoại của tôi đã lại réo, tôi đã liếc màn hình xem số của ai, nhưng đó là số một số lạ.

“A lô?”

“Rebecca hả?” một giọng hớn hở oang oang.

“Vâng,” tôi thận trọng nói. “Ai đấy ạ?”

“Eric Foreman ở Daily World đây. Nhớ tôi không?”

“Eric!” tôi mừng rỡ kêu lên. “Anh khỏe không?”

Eric là phóng viên của tờ Daily World, tôi biết anh từ thời còn làm phóng viên tài chính. Thực ra tôi viết bài cho anh, nhưng rồi tôi bỏ việc rồi đứt liên lạc. Bằng cách nào anh ta lại tìm được tôi thế nhỉ?

“Tôi khỏe người đẹp ạ. Chỉ đang viết một bài về tiệc sinh nhật chồng cô cho mục Nhật ký Thành phố nên cần vài trích dẫn lời của cô. Hoặc nếu là anh ta thì còn tốt hơn. Anh ta có ở đó không?”

“Cái gì?” Tôi trừng mắt kinh hãi. “Sao anh lại đi viết bài về sinh nhật chồng tôi?”

“Cô đùa hả? Một mẫu chuyện buồn vĩ đại thế này cơ mà? Cô đã xem YouTube chưa? Cô đã thấy số lượt xem chưa?”

“Tôi biết,” tôi tuyệt vọng nói. “Nhưng lẽ ra không nên như thế. Lẽ ra bữa tiệc này phải bí mật!”

Tiếng cười hô hô của Eric suýt thì làm tôi điếc tai. “Nguyên văn lời cô đấy hả?” anh nói. “Lẽ ra bữa tiệc này phải bí mật? Nguyên hôm nay tôi đã nhận được tám email về chuyện đó. Tôi cứ tưởng đó là chiến dịch spam do chính cô tạo ra, cưng ạ.”

“Không! Tôi muốn ngừng lại!”

Anh ta lại cười âm ỉ. “Giờ thì cô chẳng thể kiểm soát nữa rồi. Cả xứ này đã biết. Thậm chí cả những người không biết Luke cũng đang truyền tin cho nhau. Cô có biết cái nhóm marketing của công ty quản lý quỹ Atlas đang đi nghỉ dưỡng ở Kent đó không? Họ còn viết Happy Birthday Luke lên ô tô đỗ trong bãi. Vừa gửi ảnh cho tôi xong. Nếu không có ảnh nào hay hơn thì mai tôi cho in luôn.”

“Không!” Tôi gần như hét lên vì kinh hoảng. “Đừng làm thế! Tôi đang cố tổ chức cho Luke một bữa tiệc bất ngờ! Có nghĩa là anh ấy phải thấy ngạc nhiên.” Tôi cảm thấy bùng bùng tức giận. Không ai hiểu điều đó sao?

“Ồ, chuyện càng lúc càng hay đây. Tức là anh ta chẳng hề biết gì hả?”

“Không một chút nào!”

“Mà bữa tiệc sẽ diễn ra vào tối mai?”

“Ồ,” tôi tự động đáp, rồi tự chửi mình. Eric có thể là bạn tôi, nhưng trước hết anh ta là phóng viên báo lá cải.

“Thế thì đừng để anh ta lại gần bất cứ tờ Daily World nào.” Eric cười. “Tôi sẽ cho vụ này làm bài chính. Mục Nhật ký Thành phố cần vui tươi lên một chút sau những gì vừa xảy ra gần đây. Cô, cô gái trẻ ạ, đã cho mọi người lý do để vui vẻ một chút. Tôi không thể không đăng được. Biên tập viên các tờ khác cũng sẽ liên lạc với cô đấy, tôi chắc chắn.”

“Nhưng mà...”

“Và chúng tôi sẽ không phải là những người duy nhất. Nên tốt nhất là cô nên giữ anh xa tránh xa khỏi toàn bộ giới báo chí.”

“Không! Anh không thể!”

Nhưng anh ta đã cúp máy. Tôi dờ dẫm nhìn điện thoại. Chuyện này không thể có thật được. Bữa tiệc tuyệt mật của tôi, bữa tiệc lẽ ra không ai được biết... giờ sắp được lên báo sao?

ĐẾN TỐI thì tôi cũng sắp bình tĩnh lại được, dù đã có hai mươi ba video trên YouTube, và Eric đã đăng một bài trên Daily World online. Tôi đã gửi một email thống thiết cho tất cả khách mời và khách hàng của Brandon Communications, nói với họ rằng bữa tiệc vẫn là một bí mật và van xin họ làm ơn đừng có liên lạc với Luke.

Tối nay Bonnie đã gửi chuyển phát bằng xe đạp một chồng giấy tờ tới để đánh lạc hướng Luke, và một vài khách hàng thân thiện đã đồng ý sẽ khiến anh chú ý bằng đủ thứ vấn đề bịa đặt. Nhưng chẳng có ai có vẻ thuyết phục mấy. Thật tình, tôi đã stress nặng rồi. Còn cả một đêm rồi một ngày nữa mới tới bữa tiệc, thế mà toàn thể giới đã biết hết, đã thế còn có cả một cái rạp khổng lồ vĩ đại đang phập phồng phần phật trên vườn nhà bên cạnh. Ý tôi là, sau đây tôi sẽ giữ việc này bí mật bằng cách nào không biết?

“Đừng lo. Không còn lâu nữa đâu.” Suze thơm tôi một cái, cô đã khăn áo sẵn sàng, “Tớ phải về đây. Hẹn gặp cậu vào ngày mai trọng đại nhé!”

“Suze.” Tôi nắm tay cô. “Cám ơn cậu rất nhiều. Tớ thật không biết phải làm sao nếu không có cậu, và Tarkie, và... và mọi chuyện...”

“Đừng ngốc thế. Vui lắm mà! Mà đằng nào Elinor cũng đã làm phần lớn việc. Bex này...” Cô ngừng lại, tự đứng nghiêm túc hơn hẳn. “Luke sẽ choáng váng. Chắc chắn đấy.”

“Cậu nghĩ vậy sao?”

“Tớ biết. Vụ này sẽ giật gân lắm.” Cô siết tay tôi. “Thôi tớ phải chạy đây, không thì anh ấy thấy tớ mất.”

Khi cánh cửa trước đóng lại, điện thoại tôi lại reo, và tôi mệt mỏi nhìn nó. Cả ngày hôm nay tôi cứ liên tục nói chuyện điện thoại, cảm thấy như dây thanh quản của mình sắp bực cả ra. Cuối cùng khi tập hợp đủ năng lượng để nghe máy, tôi vẫn không nhận ra số điện thoại gọi đến. Cũng chẳng ngạc nhiên gì.

“A lô? Becky nghe.”

“Becky à?” một giọng nữ dịu dàng vang lên. “Có lẽ cô không biết tôi, nhưng tôi là Sage Seymour.”

Cái gì?

Một dòng chảy adrenaline phụt lên bắn xuyên qua tôi, như thể tôi vừa được uống ba lon Red Bull và giành được giải Olympics cùng một lúc. Tôi đang nói chuyện với Sage Seymour ư? Cô ấy biết tên tôi ư?

Sage Seymour đang ngồi đâu đó, tay cầm điện thoại, nói chuyện với tôi. Ôiiii, tôi tự hỏi không biết cô ấy đang mặc gì. Ý tôi là, không phải theo kiểu bệnh hoạn. Chỉ là....

Nào nào Becky. Trả lời đi.

“Ôi. Ôi, xin chào.” Tôi cố hết sức làm ra giọng điềm đạm, nhưng cái giọng ngu si của tôi đã bắn lên cao đến ba quãng tám. “Ừm, xin chào! Chào!”

Hình như tôi không thể nói gì ngoài chào thì phải.

“Tôi đã thuê chồng cô làm một số việc liên quan tới quan hệ công chúng,” cô nói, giọng nhỏ nhẹ của cô giờ đã hoàn toàn thân thuộc. “Chắc cô đã biết rồi.”

Tâm trí tôi lờng lờng lên hoảng loạn. Mình có biết không ấy nhỉ? Tôi muốn nói là, hiển nhiên chính thức thì chưa. Nhưng nếu tôi bảo Luke vẫn chưa nói với tôi, thì nghe có kỳ cục lắm không? Như kiểu anh không quan tâm, hoặc chả bao giờ thêm nói chuyện với vợ ấy?

“Thật phần khích!” tôi nuốt khan. “Tôi là fan lớn của cô đấy.”

Tôi chỉ muốn bắn tan xác mình. Sao nghe giọng mình tầm thường thế nhỉ?

“Đó là một lựa chọn hơi ‘người ngoài/sính ngoại’ một chút. Nhưng cô biết đấy, tôi phát ốm lên vì mấy gã đầu đất ở Hollywood. Trong vòng mười phút chồng cô đã nghĩ ra nhiều ý tưởng hợp lý hơn bất cứ gã nào trong số đó làm cả đời.”

Tôi cảm thấy tự hào dào dạt. Tôi biết là Luke sẽ làm tốt mà.

“Và, tôi có nghe về bữa tiệc của cô,” Sage thân mật nói thêm. “Nghe có vẻ lớn.”

Hơ hơ? Sao cô ấy...

“V... vâng,” tôi lắp bắp. “Cũng khá lớn...”

“Tôi lên YouTube. Tuyệt với. Rồi trợ lý của tôi nhận được email của Bonnie. Cô cần đánh lạc hướng Luke, phải không?”

“Đúng thế! Mọi chuyện đã tung tóe khắp nơi trên Internet, trong khi lẽ ra nó cần phải là một ngạc nhiên lớn và...”

“Cô thấy thế nào nếu tôi cầm chân Luke cho cô?” Sage điềm đạm nói. “Tôi có thể yêu cầu anh đến trường quay. Làm một màn la hét kiểu ngôi sao. Tôi diễn vụ đó giỏi lắm. Khi anh ấy đã tới, chúng tôi sẽ chăm sóc anh ấy. Dẫn anh ấy đi xem một vòng, nghĩ ra việc cho anh ấy làm cho tới khi cô cần. Rồi chúng tôi sẽ cho anh ấy lên xe chở về nhà cô.”

“Wow.” Tôi nuốt nước bọt. “Được thế thì tuyệt vời.”

Tôi ghen tị quá. Tôi cũng muốn tới trường quay. Tôi cũng muốn được dẫn đi xem một vòng. Tôi đang điên cuồng nghĩ ra có gì đó để mình cũng có thể đi theo thì cô nói thêm, “Cô đã từng lên ti vi rồi, đúng không? Chương trình Morning Coffee?”

“Vâng!” tôi ngạc nhiên nói.

“Tôi có xem lúc nghỉ ngơi. Cô thật vui tính.”

“À... cảm ơn!” Tôi lại nuốt nước bọt.

“Khi nào mình phải đi uống nước mới được.”

Hình như thế giới vừa chao đảo. Tôi bấu chặt lấy điện thoại, băn khoăn không biết có phải mình vừa nằm mơ. Sage Seymour vừa gợi ý đi uống nước? Một ngôi sao điện ảnh hàng đầu từng nhận giải Oscar, vừa rủ tôi đi uống nước sao? Cả đời tôi đã dành để mơ mộng về phút giây này. Ý tôi là, tôi luôn cảm nhận được rằng nó sẽ xảy ra. Chẳng phải vậy sao? Chẳng phải từ lâu tôi đã biết mình sẽ được giao lưu với các ngôi sao điện ảnh sao?

Có khi chúng tôi còn trở thành bạn thân!

Có khi tôi còn được làm phù dâu trong đám cưới của cô ấy. Nếu cô ấy lấy chồng. Tôi không cần phải là người đứng cạnh cô ấy. Chỉ cần là một trong ba người đi cùng thôi cũng được.

“Nếu được thế thì... tuyệt lắm.” Bằng cách nào đó tôi đã xoay sở cho từ ngữ bắn ra.

“Tuyệt. Thôi, đừng lo chuyện Luke nữa. Không có gì đâu. Chúc may mắn ngày mai nhé! Tạm biệt, Becky.”

Và cứ thế nàng ra đi. Tôi như phát sốt, lưu lại số điện thoại. Sage Seymour. Cứ như cô chỉ là một trong số bạn bè tôi.

Ôi trời ơi, tuyệt quá đi mất.

Tôi đang định gửi một tin nhắn cho Gary và Bonnie...

Tin tốt đây! Sage Seymour bảo sẽ lo cầm chân Luke từ mai đến tận lúc bữa tiệc.

... thì nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách ở cửa trước. Tôi vội vội dúi điện thoại vào một chỗ rồi vớ đại một tờ tạp chí.

OK. Diễn tự nhiên nào. Không phải là mình vừa tán gẫu với bạn thân mới nhất của mình, Sage Seymour.

“Xin chào!” tôi nói, ngược mắt lên. “Mọi chuyện tốt đẹp cả chứ anh? Gary thế nào rồi?”

“Chết tiệt.” Luke lắc đầu. “Gary toàn nói lảng nhảng. Anh đã bảo anh ấy cần đi nghỉ.” Anh vừa nhăn nhó vừa cởi áo khoác. “Quý tha mà bắt. Ôi tay tôi. Hôm nay anh đã phải đấm năm nghìn cái.”

“Ôi anh yêu!” tôi thông cảm nói. “Nhưng em chắc là tất cả đều cần thiết đấy. Vấn đề sức khỏe mà.”

“Anh chưa từng biết có kiểu kiểm tra sức khỏe nào như vậy. Cái bà bác sĩ đó còn bắt anh chạy một TIẾNG ĐỒNG HỒ.” Trông anh phần nộ tốt độ. “Lại còn sáu bài trắc nghiệm, toàn câu hỏi lặp lại nhau. Kể nào nghĩ ra mấy thứ đó thì đúng là đồ đần độn, dù hẳn có là ai đi nữa.”

Trước đó Davina đã bảo với tôi rằng Luke là bệnh nhân thô lỗ nhất cô từng tiếp và rằng anh đã cho cô cả một bài thuyết giáo về chuyện mấy bài kiểm tra sức khỏe của cô không hiệu quả và mất thì giờ ra sao. Kể cũng đúng thôi, cô đã bôi nó ra thêm bốn tiếng so với bình thường cơ mà.

“Tội nghiệp anh.” Tôi cố nén cười. “À, em e là vừa có một chồng giấy tờ được chuyển đến đây và anh phải đọc khẩn cấp...”

Đề phòng có phút nào đó anh tưởng anh đã thoát.

Tôi lôi ra cái thùng mà chiều nay Bonnie vừa cho chuyển tới, đầy ụ hợp đồng và thư từ. Cái này sẽ khiến anh bạn phải biết.

“Để anh lên mạng cái đã.” Luke sáng mắt lên. “Đây là laptop mới của anh phải không? Tuyệt vời.”

Tôi nổi hết da gà khi anh lôi nó ra khỏi hộp. Dù tôi đã biết là không có gì. Họ đã hứa mà. Đúng thật là vậy, vì chỉ một lát sau là đã thấy Luke chửi thề.

“Cái thứ khốn kiếp này không vào được mạng!” Anh dấm nó mất phát. “Cái server mắc dịch này bị làm sao vậy?”

“Ôi anh ơi,” tôi ngây thơ nói. “Thôi bỏ đi anh. Sao anh không giải quyết vụ giấy tờ trước đi nhĩ. Laptop thì cứ để đến mai. Anh đã ăn gì chưa? Anh có muốn ăn cơm Ý không? Janice vừa mang sang một ít đấy.”

Tôi đang trong bếp hâm nóng lại món cơm Ý thì nghe thấy điện thoại của Luke đổ chuông.

“Luke Brandon nghe.” Tôi chỉ nghe loáng thoáng tiếng anh trả lời. “Ồ, Sage à! Xin chào. Chờ tôi chút...”

Cửa phòng khách đã đóng. Chết tiệt.

Tôi ngần ngại một lúc - rồi rón rén qua hành lang áp tai vào cửa. “Chắc, tôi rất tiếc khi nghe tin này,” Luke nói. “Dĩ nhiên cô là ưu tiên số một rồi. Sage... Nghe này, Sage. Không ai nói là, Sage...”

Hoan hô! Rõ ràng cô đang diễn một màn xuất sắc. Dĩ nhiên rồi. Cô ấy là diễn viên cơ mà.

“Thôi được rồi, tất nhiên là tôi có thể... gì cơ, tám giờ sáng á? Ở đường Pinewood à... OK, được rồi. Tôi sẽ gặp cô ở đó.”

Phòng khách chỉ còn sự im lặng, và tôi vẫn lưỡng lự chưa biết nên rón rén rời đi chưa thì lại nghe tiếng anh.

“Bonnie đấy à? Luke đây. Vừa có điện thoại của Sage. Tôi e rằng cô ta đã xác nhận mọi nghi ngờ tôi từng có. Đúng là một phụ nữ ác mộng. Cô ta cứ khăng khăng sáng mai mở mắt ra là tôi phải đến phim trường chỗ cô ta quay.” Anh dừng lại. “Tôi không biết tại sao nữa! Chuyện này cứ như từ trên trời rơi xuống! Cô ta cứ nói vớ vẩn gì đấy về thông cáo báo chí với chiến lược chiến dịch; dường như cô ta hoàn toàn bị ám ảnh, hoang tưởng rằng chúng ta thiếu quan tâm... Dù sao đi nữa, khi nào tôi về công ty sẽ gọi điện cho chị.” Anh hạ thấp giọng, nên tôi phải áp tai mạnh hơn nữa vào cửa. “Ôn trời tôi chưa nói với Becky. Có cái gì đó mách bảo tôi rằng nên đợi cho tới khi biết chắc là vụ này làm được...” Anh bỏ dở câu nói. “Không! Dĩ nhiên là tôi chưa bao giờ nhắc tới vụ này với Becky. Chỉ là một khả năng thôi. Chúng ta sẽ qua cái cầu đó khi nào cần.”

Tại tôi đồng lên. Khả năng nào? Cái cầu nào?

“Tôi sẽ gặp chị vào ngày mai, Bonnie. Cảm ơn chị.”

Khỉ thật. Anh đang tới. Tôi lao trở lại bếp, dĩ nhiên là món cơm Ý lúc này đã cháy xém đáy nồi. Tôi đang cuống cuống cạo cạo chỗ cháy trộn nó vào chỗ bình thường thì Luke bước vào.

“Mai anh phải dậy sớm,” anh thận trọng nói. “Phải gặp một khách hàng.”

“Thế thì anh phải ăn uống tử tế vào.” Tôi đặt một chiếc đĩa xuống trước mặt anh, như một người vợ hoàn hảo, không biết nghi ngờ. “Mai là một ngày trọng đại. Sinh nhật anh, nhớ không?”

“Chết tiệt. Đương nhiên là thế rồi.” Một thoáng hoảng hốt lướt qua mặt anh. “Becky, em vẫn chưa lên kế hoạch nào đấy chứ? Em biết bọn anh còn có một chương trình đào tạo lớn của công ty đúng không? Đến tận tối mới xong. Anh còn chẳng biết mấy giờ mình về được...”

“Đương nhiên là em biết.” Tôi cố giữ giọng nhả nhặn. “Anh đừng lo. Để thứ Bảy mình sẽ làm gì đó hay ho.”

Ôi trời ơi. Tôi không thể đối diện với chuyện này. Miệng tôi cứ giật giật vì kích động, và tôi cảm thấy như những bong bóng suy nghĩ đang bùng nổ trong đầu mình.

Có một cái rạp ngoài cửa sổ! Mai là bữa tiệc dành cho anh! Tất cả đều liên quan tới bất ngờ này, ngoại trừ anh!

Tôi không thể tin được rằng anh vẫn chưa đoán ra. Tôi không thể tin rằng mình đã giữ được bí mật này lâu đến thế. Tôi cảm thấy trong óc mình chỉ còn một tấm màn mỏng tang che giấu mọi thứ và bất cứ nào anh cũng có thể giật nó sang một bên, chứng kiến tất cả.

“Becky...” Luke nhìn tôi dò xét cùng một cái nhúu mày bất khoan. “Có chuyện gì hả em? Em đang buồn chuyện gì à?”

“Gi cơ?” Tôi giật bắn mình. “Không! Không có gì! Đừng vớ vẩn thế.” Tôi chớp lấy cốc rượu của mình, ực một ngụm rồi cười toe với Luke, thuyết phục nhất có thể. “Không có chuyện gì đâu. Tất cả đều ổn mà.”

Bình tĩnh nào Becky. Cứ bình tĩnh. Chỉ còn chưa đầy hai mươi tư giờ nữa thôi.

Những người đã biết về bữa tiệc.

Tôi

Suze

Tarquin

Danny

Jess

Tom

Bố

Mẹ

Janice

Martin

Bonnie

Ba cô ngồi nghe lỏm ở bàn bên

Gary

Thợ sửa ống nước nhà Janice

Rupert và Harry ở dịch vụ tổ chức The Service

Erica

Giám đốc Marketing của Bollinger, Dom Perignon, Bacardi, Veuve Clicquot, Party Time Beverages, Jacob's Creek, Vang nổ Kentish English Cliff

Thợ sửa móng (tôi stress quá, tôi phải nói chuyện với ai đó, và cô ấy đã hứa không buồn lung tung rồi)

165 khách mời (chưa kể nhân viên Brandon C)

500 độc giả của Style Central

Elinor

Tay phục vụ phòng ở khách sạn Ritz

(Tôi chắc chắn hẳn có nghe lỏm)

Nhân viên của Elinor (6 người)

Phục vụ đồ ăn (bao nhiêu nhỉ? có lẽ chỉ một hai người thôi?)

35 nhân viên Brandon C

10.000 người có quan hệ với Brandon C

97.578 người dùng YouTube

(Thực ra là 98.471, vừa lên)

1,8 triệu độc giả của Daily World

Tổng cộng: 1.909.209 người

OK. Đứng hoảng loạn. Miễn là họ giữ mồm giữ miệng cho đến ngày mai.

20. Chương 20

NHOẢNG MỘT CÁI ĐÃ tới ba giờ chiều hôm sau. Chỉ còn bốn tiếng nữa.

Cả ngày nay tôi vẫn chưa được ngồi, chân đau như còn có tay thì tê rần vì phải giữ điện thoại trên tai... nhưng chúng tôi đã xong. Chúng tôi đã thực sự xong. Mọi thứ đã đầu vào đấy và tất cả trông thật ngoạn mục. Ai nấy đều đã vào vị trí. Các đội trưởng đã họp lần cuối. Elinor đã làm việc cật lực. Bà cùng Jess gần như đã tạo thành tiểu đội, đánh dấu tất cả các việc đã xong trong danh sách, cùng nhau kiểm tra đi kiểm tra lại mọi chi tiết như bị ám ảnh. Thực ra giữa họ còn dâng cao một thứ tinh thần thi đua xem ai phát hiện ra chỗ không ổn rồi tìm ra giải pháp nhanh hơn, cứ như những nhà giải quyết phát sinh chuyên nghiệp.

Jess cứ liên tục bảo Elinor rằng bà là một phụ nữ tài năng, rằng bà nên đến Chile mà dùng các kỹ năng tổ chức ấy vào việc gì đó có ý nghĩa, và rằng bà đã bao giờ nghĩ đến việc đi tình nguyện chưa? Để đáp lại Elinor chỉ trưng ra một bộ mặt lạnh lùng băng giá. (Hôm qua thì tôi đã không thể ngăn mình cãi lại Jess: Ai bảo một bữa tiệc thì không có ý nghĩa?)

Luke vẫn đang phải ở chỗ Sage quay phim tại Pinewood, và cô vẫn nhắn tin cập nhật tình hình cho tôi. Rõ ràng mọi người đều thông đồng với nhau trong vụ này: toàn bộ đoàn làm phim. Anh vừa tới là họ tịch thu luôn điện thoại mới của anh, tổng anh lên cái ghế dành cho đạo diễn và bắt anh nghe tai nghe. Khi anh nhấp nhóm sốt ruột thì họ bắt đầu dẫn anh đi xem đủ thứ bối cảnh và trailer. Rồi họ mời anh ăn trưa. Rồi Sage nghĩ ra một đồng thứ để phàn nàn. Rồi họ lại ấn anh trở lại cái ghế đạo diễn. Mỗi lần anh định mở miệng ra nói thì cô lại, “Suýt, tôi phải tập trung!” hoặc đạo diễn sẽ bảo anh im lặng.

Nên về cơ bản anh sẽ được chăm sóc kỹ lưỡng đến tận sáu giờ. Sau đó Bonnie sẽ gọi điện báo là đã gửi nhằm một hợp đồng quan trọng về nhà chúng tôi, mà nó lại cần ký gấp hôm nay, nên liệu anh có thể về nhà ký rồi fax lại cho chị không? Rồi sẽ có xe đưa anh lại đây. Rồi tôi sẽ đón anh ở cửa. Rồi...

Cứ nghĩ tới điều đó là tôi lại thấy râm ran. Tôi nóng lòng quá! Nóng lòng quá đi mất!

Những người phục vụ đồ ăn đã tắt bật khắp căn bếp nhà Janice. Căn rạp đã được thắp sáng như một tàu không gian. Vườn nhà Janice như thể đang có một festival cờ trang trí.

Giờ tôi chỉ còn phải đi tắm, làm móng và chuẩn bị cho Minnie nữa thôi...

“Chào con yêu, Becky.”

Giọng mẹ suýt thì làm tôi đánh rớt tách trà tung tóe khắp sàn. Chắc hẳn mẹ đã vào mà tôi không nghe thấy.

Ruột gan tôi lộn tùng phèo vì lo lắng khi mẹ bước vào. Tôi chưa sẵn sàng cho việc này. Mấy ngày qua giao tiếp duy nhất giữa tôi và mẹ là những tin nhắn lằng nhằng qua điện thoại của Janice.

Mọi chuyện khởi đầu khi Janice mời bố mẹ tôi sang uống nước trước bữa tiệc, còn mẹ tôi đáp lại là vì con gái của chính bà sẽ không mời bà nên bà sẽ không sang đâu. Janice nhấn lại rằng bà chắc chắn mẹ tôi được mời; rằng mẹ tôi vẫn chưa nhận được giấy mời sao? Mẹ tôi đáp lại rất bức mình là mẹ tôi không được mời nữa. Thế là tôi bảo Janice rằng mẹ tôi chỉ không được mời nữa nếu bà ấy muốn thế thôi. Và mẹ bảo sẽ

chẳng cố chen vào nơi mình không được hoan nghênh. Rồi bố tôi chen vào, gọi điện cho Janice và bảo tất cả chúng tôi đều thật lố bịch. Mọi chuyện kết thúc ở đó, có lẽ thế.

“Ôi.” Tôi nuốt nước bọt. “Con chào mẹ. Con tưởng mẹ vẫn ở The West Place. Bố đâu ạ?”

“Ở ngoài kia, trong xe. Ừm, theo như mẹ hiểu thì tối nay có tiệc hả?”

Giọng mẹ tôi nghe lạnh lùng và tổn thương, tôi rùng mình, đột nhiên thấy hơi phẫn nộ. Mẹ chính là kẻ từ đó tới giờ toàn tận hưởng tắm bồn và cocktail. Thế quái nào mà mẹ lại lạnh lùng và phẫn nộ cơ chứ?

“Vâng.” Tôi ngừng lại một chút, rồi thêm vào một cái nhún vai. “Mà mẹ nói đúng đấy ạ. Suýt nữa thì nó đã thành một thảm họa. Hóa ra đúng là con không thể tự làm một mình.”

“Con yêu, có ai bảo con phải làm một mình đâu. Và mẹ xin lỗi vì đã nói...” Mẹ ngượng ngập bỏ dở câu nói.

“Ôi, con cũng xin lỗi,” tôi nói, hơi lạnh lùng. “Con hy vọng tối nay sẽ không làm mẹ thất vọng.”

“Mẹ không biết là mẹ cũng được mời.”

“Vâng... con thì không biết là mẹ không biết.”

Chúng tôi đứng chênh chếch nhau, mặt ngoảnh ra chỗ khác. Tôi không biết bây giờ nói gì tiếp.

“Ôi con yêu.” Bộ mặt lạnh lùng của mẹ vụn ra trước. “Mình đừng cãi nhau nữa đi! Mẹ xin lỗi vì đã nhắc tới... người-con-biết-là-ai đấy. Mr. Wham. Cái anh hát bài ‘Club Tropicana’ ấy. ‘Đánh thức tôi trước khi em ra đi.’ ”

“Con hiểu ý mẹ rồi,” tôi vội nói, trước khi mẹ kịp tuôn hết mấy bài hát của Wham ra.

“Mẹ không định làm thối chí con. Mẹ chỉ lo cho con thôi, con yêu.”

“Mẹ, mẹ không cần phải lo cho con!” Tôi đảo mắt. “Con đã lớn rồi, mẹ nhớ không? Con đã hai mươi chín tuổi rồi. Con đã làm mẹ rồi.”

“Mẹ chính là một người mẹ đấy!” Mẹ tôi đặt một tay lên ngực như trong kịch. Con cứ chờ mà xem! Không bao giờ hết lo lắng đâu! Không bao giờ!”

Ôi trời ơi. Thật thế sao? Tôi sẽ lo lắng căng thẳng về Minnie đến tận khi nó hai mươi chín tuổi và có chồng có con cơ à?

Không. Không đời nào. Còn khuya tôi mới giống mẹ. Lúc đó tôi sẽ thuê du thuyền đi chơi biển Caribê, tận hưởng cuộc đời.

“Dù sao thì,” mẹ nói, “mấy hôm nay bố mẹ đã nói chuyện rất nhiều, trong phòng xông hơi, lúc mát xa...”

Thật tình! Chẳng lẽ bố mẹ tôi không thể nói chuyện ngoài phòng spa một lần được sao?

“Mẹ có thể hiểu sao con lại thấy cần phải lừa bố mẹ về vụ ngôi nhà,” mẹ tôi nói nhanh, mặt đỏ lên. “Mẹ xin lỗi vì đã phản ứng thái quá, con yêu. Và mẹ cảm thấy mình hơi... căng thẳng suốt mấy tuần qua.” Mẹ thở dài đánh thượt. “Đây là một thời điểm khó khăn, gần ấy người chúng ta trong một nhà... và cái vụ Cắt giảm Chi tiêu thì chẳng giúp được tích sự gì...”

“Con biết.” Ngay lập tức trong tôi tràn ngập hối hận. “Và bọn con thực sự biết ơn khi được sống ở đây...”

“Con không cần phải cảm thấy biết ơn! Đây là nhà con, con yêu!”

“Nhưng ngay cả như vậy thì bọn con ở lại cũng quá lâu. Thảo nào tất cả chúng ta đều trở nên căng thẳng một chút. Con xin lỗi vì tất cả những chuyện mà bọn con đã khiến bố mẹ mệt mỏi, con xin lỗi vì đã nói dối...” Mặt nạ lạnh lùng của tôi cũng đã vỡ vụn. “Và đương nhiên con muốn mẹ tới dự tiệc, nếu mẹ muốn.”

“Dĩ nhiên là mẹ muốn rồi! Janice nói nó sẽ tuyệt vời lắm. Bà ấy bảo bà ấy sẽ lo trang điểm cho khách mời. Bà ấy đã mua thêm ba tuýp Touch Esclat rồi!”

Mình phải nói chuyện với Janice mới được.

“Nó sẽ tuyệt vời lắm mẹ ạ. Mẹ cứ chờ xem.” Tôi không thể ngăn mắt mình sáng rực lên. “Mẹ cứ chờ xem cái bánh sinh nhật nhé. Và cả phần trang trí nữa.”

“Ôi con yêu, lại đây nào.” Mẹ dang tay ra ôm siết lấy tôi. “Mẹ tự hào về con quá. Mẹ chắc chắn nó sẽ tuyệt vời! Janice nói giờ thì bữa tiệc đã mang chủ đề Kiêu hãnh và Định kiến rồi hả? Luke trông y hệt Darcy! Mẹ đã mua một chiếc mũ rộng vành còn bố đã mua quần bó gối, và mẹ sẽ uốn tóc...”

“Gì ạ?” Tôi giằng mình khỏi vòng tay mẹ. “Có phải Kiêu hãnh và Định kiến vớ vẩn gì đâu ạ? Mẹ lấy đâu ra cái tin đó vậy?”

“Ồ.” Trông mẹ kinh ngạc tột độ. “Ồ, mẹ chắc chắn là Janice đã nói sẽ mặc cái váy màu da trời để thương mại từ nhà hát...”

Lạ Chúa lòng lành. Chỉ vì Janice sắp mặc trang phục của bà Bennet mà tự dưng toàn bộ biến thành Kiêu hãnh và Định kiến sao?

“Không phải Kiêu hãnh và Định kiến đâu ạ. Và cũng không phải Nhật Bản. Nên mẹ đừng nảy ra ý tưởng nào về kimono.”

“Ồ, thế là gì? Mà nó có chủ đề chứ?”

“Cũng gần như vậy.” Tôi đấu tranh nội tâm một lúc rồi quyết định chóng vánh. “Mẹ ra đây con cho xem.”

Tôi kéo mẹ vào bếp, mở thùng tài liệu và lôi ra những bức vẽ của Danny. “Đây là thiết kế. Tuyệt mật đấy ạ. Mẹ đừng nói cho ai biết nhé.”

Mẹ bắn khoăn nhìn chúng - rồi mặt mẹ bừng lên khi nhận ra.

“Ôi, Becky,” mãi mẹ mới thốt lên được. “Ôi, con yêu.”

“Con biết.” Tôi không thể ngăn được một nụ cười rạng rỡ. “Có tuyệt không?”

Tôi là người đã nhất quyết bữa tiệc này phải cực kỳ độc đáo, đặc sắc, có ý nghĩa với Luke hơn với bất cứ ai khác. Và tôi là người đã nảy ra ý tưởng thực hiện. Nhưng, thành thật mà nói, chính Elinor mới là người đã biến tất cả thành hiện thực. Elinor và hầu bao nhiều triệu đô của bà, cuốn sổ séc nhiều triệu đô của bà, cùng sự kiên quyết không chấp nhận bất cứ lời từ chối nào hết.

”Nhưng làm sao... Mẹ cứ lật hết trang này đến trang kia, đây vẽ kinh ngạc.

“Con đã được giúp đó,” tôi mập mờ nói. “Rất nhiều.”

Những người duy nhất biết Elinor có liên quan là Suze, Jess, Bonnie và Danny. Không hiểu bằng cách nào Elinor đã điều phối mọi thứ từ hậu trường. Còn theo những người phục vụ đồ ăn và chạy việc, tôi là người phụ trách, tôi tự trả tiền cho mọi thứ và tôi là sếp. Ngay cả Janice cũng mù tịt chuyện này.

Cũng chính vì thế mà càng lúc tôi càng thấy không thoải mái. Ý tôi là, Elinor đã làm quá nhiều. Bà ấy nên được biết tới. Nhưng tôi có thể làm được gì để thay đổi?

“Vậy con đã làm gì với Luke rồi?” Mẹ nhìn quanh, như thể tôi đã nhét anh vào tủ bát.

“Anh ấy ổn và đang ở phim trường cùng một khách hàng mới.”

“Phim trường?” Mẹ tròn mắt.

“Suyt! Theo kịch bản thì con không được biết vụ này! Anh ấy sẽ được ‘chăm sóc’ thêm ba tiếng nữa.” Tôi liếc đồng hồ đeo tay. “Rồi anh ấy sẽ trở lại đây và... ngạc nhiên!”

“Và con định mặc gì hả Becky?” Mẹ cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, mắt mẹ đột nhiên sáng rực tò mò. “Con đã mua cái gì mới chưa?”

Trong một thoáng tôi vờ như không nghe thấy câu hỏi. Tôi đã tránh không nghĩ đến việc này.

“Becky? Con đã mua gì chưa?”

“Chưa ạ,” cuối cùng tôi đành nói. “Con vẫn chưa mua gì. Con sẽ chọn thứ gì đó có sẵn trong tủ vậy.”

“Con yêu!” Giọng mẹ nghe đầy kinh ngạc. “Thật chẳng giống con chút nào!”

“Con biết.” Tôi ngồi phịch xuống ghế, cắn móng tay, tinh thần hơi xù xuống. “Nhưng con không thể đi mua sắm, đúng không ạ? Sau khi hứa với Luke như thế...”

“Chắc chắn là nó không có ý áp dụng với một bữa tiệc. Ý mẹ là, chắc chắn nó phải có ngoại lệ...”

“Con không muốn mạo hiểm. Mẹ không hiểu đâu; anh ấy coi chuyện này nghiêm túc lắm. Vụ Sue nói con bị chứng nghiện mua sắm,” tôi ủ rũ nói thêm. “Bà ấy còn bảo con cần phải đi trại huấn luyện nếu không Minnie sẽ bị lây.”

“Cái gì?” Trông mẹ phẫn nộ một cách đầy thỏa mãn. “Vớ vẩn thế nhĩ! Đừng có nghe lời mụ ta! Toàn một phường lừa đảo kiếm tiền. Mẹ thấy cái từ trại huấn luyện ấy chẳng khác nào lừa tiền. Con không định đi đấy chứ, đúng không, con yêu?”

Mình yêu mẹ. Lúc nào mẹ cũng nói những điều đúng đắn.

“Không biết nữa ạ. Có khi là có. Vấn đề là Luke tin bà ta sai cổ.” Tôi thở dài. “Mà xét cho cùng thì hôm nay là sinh nhật của anh ấy. Là ngày của anh ấy. Nếu tự mua váy mới cho mình thì con còn biến hôm nay thành ngày của anh ấy làm sao được nữa?”

Tôi không muốn thừa nhận cái kịch bản mình đang âm thầm lo sợ: tôi tổ chức một bữa tiệc bất ngờ tuyệt vời cho anh rồi phá hỏng nó khi anh hỏi đôi giày mới của tôi bao nhiêu tiền rồi cuối cùng chúng tôi cãi nhau âm ỉ.

“Nên ý con đã quyết, mẹ ạ.” Tôi ngẩng cao đầu. “Con sẽ lấy cái gì đó có sẵn trong tủ. Con quyết tâm rồi.”

“Ừ... thế cũng tốt, con yêu.” Mẹ nhìn tôi mỉm cười khích lệ. “Mẹ bảo này, mình đi xem tủ của con luôn đi. Xem có tìm được cái gì không. Nào, đi!”

Khi theo mẹ lên lầu, chân tôi nặng như đeo đá. Đây cũng là lý do tôi cứ trì hoãn mãi vụ quần áo. Tối nay ai cũng sẽ có quần áo mới, kể cả Minnie.

Nhưng thôi. Không sao. Tôi đã hứa và phải giữ lời. Mà đâu có phải tôi không có cái quần cái áo nào.

“Vây, con đã có ý tưởng gì chưa?” mẹ nói khi chúng tôi vào phòng. “Trong tủ của con đã có những gì rồi?”

“Có lẽ là một chiếc đầm đăng ten đen?” tôi cố nói giọng thánh thót. “Hoặc là cái váy xanh da trời con mặc hồi trước Giáng sinh? Hoặc cũng có thể...” Tôi mở cửa tủ và đứng khựng lại. Cái gì thế kia?

Cái túi đựng mới tinh của The Look đang treo ngay giữa tủ quần áo của tôi là cái gì thế kia? Và tại sao nó lại thất một chiếc nơ đỏ to tướng?

“Mở ra đi!” Mẹ phẫn khích nói. “Đi con!”

Liếc mẹ đầy nghi ngờ, tôi mở nó ra. Tôi thoáng thấy màu xanh lá thẫm xa xỉ của lụa và hít vào một hơi thật sâu. Không. Không thể nào...

Tôi kéo một mạch hết khóa túi, chỉ để nhìn cho rõ... Và nó chảy ra khỏi túi đựng, như một dòng sông xanh thẫm lấp lánh.

Của Valentino.

Đó là một chiếc đầm Valentino lệch vai đính đá mà The Look chỉ mới nhập về tháng trước. Tôi đã mặc thử nó phải đến hai mươi lần, nhưng không đời nào tôi lại mua nổi nó, và...

Đột nhiên tôi để ý thấy một tấm thiệp buộc ở quai xách. Bằng những ngón tay run rẩy, tôi mở nó ra.

Tặng Becky. Một món nho nhỏ để con có thể chọn từ tủ quần áo của mình. Cùng tình yêu từ bố mẹ.

“Mẹ.” Nước mắt dâng lên mắt tôi và tôi cuống quýt chớp mắt. “Lẽ ra mẹ không nên làm thế này. Mẹ không nên...”

“Tại Janice đấy!” Mẹ không thể giữ mồm giữ miệng lâu hơn nữa. Bà ấy bảo mẹ là con sẽ không mua bất cứ cái gì mới cho mình. Ôi, mẹ không thể chịu nổi! Chẳng giống Becky bé bỏng của bố mẹ chút nào! Và thế

là bằng cách này, nó đã ở trong tủ của con! Con có thấy không? Con có hiểu không, con yêu?” Mẹ không kiềm chế nổi vẻ đắc thắng. “Nó đã ở trong tủ quần áo của con rồi! Con vẫn đang giữ lời hứa với Luke!”

“Con hiểu chứ, con hiểu,” tôi nói, vừa cười vừa đầm đìa nước mắt. Nhưng mẹ ơi, nó là Valentino! Nó đáng giá cả một gia tài!”

“Ôi, muỗi ấy mà!” Mẹ hớp hẩn một ngụm không khí. “Con biết đấy, tiệm Wendy’s Boutique ở Oxshott bán váy dạ tiệc rất phải chăng, và đôi khi mẹ vẫn tự hỏi sao đám gái trẻ bọn con...”

Mẹ ngừng nói khi thấy nét mặt tôi. Chúng tôi đã bất đồng về Wendy’s Boutique suốt bao nhiêu năm qua.

“Thôi bỏ đi. Mẹ đã hỏi Jasmine đồng nghiệp dễ thương của con là nên mua gì, và cô ấy khuyên mua nó ngay lập tức. Và cô ấy còn bán cho mẹ với giá ưu đãi dành cho nhân viên, lại còn hạ giá nhiều nữa vì hư hỏng!” mẹ đắc thắng kết thúc.

“Hư hỏng ấy à?” tôi nhòm vào nó. “Nó có hỏng chỗ nào đâu!”

“Cô ấy giặt gấu ra,” mẹ thì thào nói. “Thông minh ghê, cái con bé đó. Thế rồi tất cả mấy người bạn tốt của con ùa ra vây quanh xôn xao. Nên quà này cũng là quà của họ luôn nữa.”

“Bạn nào à?” Tôi không theo kịp nữa rồi. “Ý mẹ vẫn là Jasmine?”

“Không! Mấy người bạn mua sắm của con ấy! Khách hàng của con! Con biết không, bọn họ đều ở cả đó. Họ cũng ký tên vào một tấm thiệp đấy - đâu rồi ấy nhỉ?” Mẹ bắt đầu lục tung túi xách. “Đây này.”

Mẹ chìa ra cho tôi một tấm thiệp Smythson đơn giản, ai đó đã nguệch ngoạc viết: Tối nay thật vui nhé Becky, hen gặp lại tại The Look CỰC KỲ SỚM! Với toàn bộ tình yêu từ Davina, Chloe, và tất cả những người bạn trung thành của cô.

Bên dưới là hơn hai mươi chữ ký nữa, và tôi càng đọc càng hoang mang.

“Nhưng tất cả bọn họ làm gì ở cửa hàng cùng một lúc vậy?”

“Trả hàng đòi tiền!” mẹ nói, như thể việc đó hiển nhiên ai cũng thấy vậy. “Con không biết sao? Họ đã bắt đầu một chiến dịch đòi con đi làm trở lại!”

Mẹ đưa cho tôi một mảnh giấy hồng chóa in chữ, tôi nhận lấy mà không tin nổi vào mắt mình. Đây là cái Davina ám chỉ sao?

MANG BECKY TRỞ LẠI ĐY!!!

Chúng tôi, những người đã ký dưới đây, muốn phản đối sự đối xử mà người bạn, người tư vấn thời trang trân quý của chúng tôi, Becky Brandon (nhũ danh Bloomwood) đang phải chịu.

Để đáp lại sự đối xử nhảm tâm và bất công mà The Look đã làm với Becky, chúng tôi sẽ:

Tẩy chay Bộ phận Mua sắm Cá nhân

Phát tán thông điệp này tới bạn bè và người quen đồng thời

Hủy mua sắm ngay lập tức.

“Hủy mua sắm?” Tôi bật cười ngáng lên. “Nghĩa là sao?”

“Họ sẽ trả lại tất cả những gì từng mua,” mẹ mãn nguyện giải thích. “Cũng đúng. Họ xếp thành một hàng dài, ăn mặc đẹp, tất cả đều mang trả lại những món hàng xa xỉ còn nguyên giấy gói. Tất cả đều là khách hàng thân thiết có thể vàng, và tất cả đều đòi lại số tiền họ đã tiêu để có cái thẻ ấy. Mẹ chỉ nghĩ đến đã thấy kinh, không biết là bao nhiêu tiền nữa. Một cô còn đem trả hẳn ba cái đầm dài. Yves Saint gì đấy? Mỗi cái hình như phải đến năm nghìn bảng. Cái cô tóc vàng người Nga hay đại loại thế ấy?”

“Olenka?” tôi kinh ngạc nói. “Mấy cái váy ấy đã được đặt riêng. Cô ấy trả lại chúng ư?”

“Cô ấy quăng nó xuống mặt quây thế này này.” Mẹ minh họa bằng một cử chỉ bay bướm. “Hơi cường điệu quá, nhỉ? ‘Cái này là vì Becky và cái này cũng là vì Becky.’ Tay quản lý phải đến tận nơi.” Mẹ đang thêm thắt cho câu chuyện đây. “Mẹ có thể khẳng định với con, hẳn ta giặt bẩn mình khi thấy hàng người xếp dài

đến thế. Hơi bị bối rối đấy, cái gã đó ấy hần ta bảo, ‘Xin các cô hãy xem xét lại.’ Mời họ cappuccino miễn phí. Nhưng họ chỉ cười vào mũi hần.”

“Con cá là họ sẽ làm thế!” Tôi có thể hình dung ra ngay cảnh Trevor cố kiểm soát các khách hàng của tôi. Họ là một tổ hợp khá ngổ ngáo.

“Vậy nên nếu trong ngày hôm nay mà hần không gọi điện xin lỗi con thì mẹ cứ đi đầu xuống đất,” mẹ tôi hài lòng nói. “Theo như tin mẹ nghe được thì con có thể đòi họ bồi thường, con yêu ạ.”

“Từ từ đã.” Đột nhiên máu dồn hết lên mặt tôi. “Đợi một phút ạ. Mẹ, con chưa bao giờ bảo mẹ là con bị đình chỉ công tác.”

“Mẹ biết là con chưa nói,” mẹ nói tỉnh bơ. “Lúc đầu mẹ cũng hơi ngạc nhiên, phải thừa nhận thế. Ý mẹ là, mẹ biết con đang được nghỉ. Mẹ không nhận ra giờ ngày nào con cũng được nghỉ!” Mẹ cười vui vẻ.

“Vậy mẹ đến đây...” tôi nói, vẫn chưa tin nổi, “và mẹ đã biết con bị đình chỉ mà vẫn không nói gì?”

“Nói gì? Con sẽ giải quyết được thôi. Bố mẹ thực sự lo lắng cho con, Becky ạ. Nhưng bố mẹ cũng tin tưởng con.” Mẹ vỗ vỗ bàn tay tôi. “Con sẽ ổn thôi.”

“Ôi, mẹ ơi.” Tôi nhìn từ chiếc váy Valentino sang khuôn mặt nhân hậu, dịu dàng của mẹ, lại cảm thấy nước mắt dâng lên. “Con không thể tin được là mẹ đã mua cho con một chiếc váy.”

“Được rồi mà, con yêu.” Mẹ lại vỗ vỗ bàn tay tôi. “Bố mẹ đã có một khoảng thời gian siêu tuyệt vời ở The West Palace. Bố mẹ muốn cảm ơn con. Và còn giày nữa!” Mẹ hát đầu về phía chiếc hộp giày đặt dưới đáy tủ.

“Cả giày nữa ạ?” tôi chộp lấy cái hộp.

“Đúng thế, Cinderella ạ!” Mắt mẹ lấp lánh. “Mẹ nghe tin là ngay cả Jess cũng sẽ diện một bộ váy mới dễ thương nhân sự kiện này.”

“Giờ chị ấy đã mặc rồi ạ.” Tôi đảo mắt.

Vụ cái váy của Jess đúng là một trường thiên tiểu thuyết. Đầu tiên chị định đặt một chiếc váy xương vải cotton trông bần bần từ một ca ta lô chỉ đáng để bán đậu lăng. Nên tôi bảo chị phải mặc long lanh hơn, thế là chị liền cao giọng hỏi sao chị phải ủng hộ chủ nghĩa tiêu thụ ném tiền qua cửa sổ chỉ vì một đêm? Nghe vậy tôi đáp, “Em chỉ có ý là chị nên mượn cái gì đó – tất cả các ngôi sao đều làm vậy, mà như thế thì bảo vệ môi trường hơn nhiều so với mua gì đó từ ca ta lô.” Chị không thể phản bác điều này. Vậy là chị sẽ diện một bộ đặc biệt của Danny Kovitz, và chị sẽ không đời nào thoát khỏi nó.

Tôi đang hồ hởi xé toang hộp giày thì điện thoại của tôi reo.

“Để mẹ nghe cho, con yêu.” Mẹ nhào người ra chỗ cái ghế tôi để điện thoại. “Là...” Mẹ nhìn lại màn hình thật kỹ và hàm muốn rớt xuống. “Sage Seymour? Sage Seymour diễn viên ấy hả con?”

“Vâng!” tôi khúc khích cười. “Suyt! Có gì to tát đâu!”

Chắc là Sage lại gọi để cập nhật thêm tình hình của Luke cho tôi đây. Lần trước cô gọi, anh đang ăn burrito và nói chuyện với biên đạo múa.

“Chào Sage! Tình hình sao rồi?”

“Anh ấy đi rồi!” Nghe giọng cô có vẻ tuyệt vọng. “Tôi rất xin lỗi. Chúng tôi đã không giữ được anh ấy.”

“Gì cơ?” Tôi ngồi xồm lên, đánh rơi cả tờ giấy mỏng đang cầm. “Nhưng... sao lại thế?”

“Anh ấy cứ thế đứng lên bỏ đi thôi. Tự gọi xe về. Thậm chí không thèm lấy điện thoại ở chỗ quản lý tầng nữa. Lúc đó tôi đang phải hóa trang, tôi không biết gì...”

“Được bao lâu rồi?”

“Nửa tiếng rồi, chắc thế?”

Nửa tiếng đồng hồ? Mạch tôi tăng tốc đầy cảnh giác. “Vậy, chiếc xe Luke gọi đi đâu? Cô có biết không?”

“Không! Thậm chí anh ấy còn đi không dùng xe của chúng tôi. Có vẻ như anh ấy bảo cần đi gấp, và nhà sản xuất đã hứa điều cho anh ấy một cái xe ngay khi có thể cô biết đấy, để tiện kiểm soát ấy mà... Nhưng tôi đoán là anh ấy đã không đợi được.”

Đúng là Luke. Anh không thể ngồi yên mà tận hưởng trường quay như bất cứ người thường nào khác được. Anh cứ phải sắp xếp một cái xe và trở lại làm việc. Cho anh ấy gặp người nổi tiếng chỉ có phí ra.

“Tôi phải quay lại làm việc đây,” Sage nói. “Nhưng Becky, tôi xin lỗi. Chúng tôi đỡ hơi quá.” Nghe giọng cô thật lòng hối lỗi.

“Không! Đừng vớ vẩn thế! Cô đã làm một việc thật tuyệt vời. Không phải tại cô mà anh ấy bỏ đi. Tôi chắc chắn sẽ tìm ra anh ấy.”

“Ừ, khi nào xong thì cho tôi biết nhé.”

“Đương nhiên rồi.” Tôi ngắt máy, thở hồng hộc, và nhìn mẹ. “Mẹ sẽ không tin chuyện này đâu. Luke đang mất tích. Không ai biết anh ấy ở đâu.”

“Ồ thì cứ gọi điện xem nào! Nó phải mang điện thoại theo chứ...”

“Anh ấy không có di động!” tôi gần như rên lên. “Con đã đập tan cái BlackBerry của anh ấy, cho anh ấy một cái vỏ vẫn thay thế nhưng anh ấy đã bỏ lại ở trường quay. Con còn chẳng biết anh ấy thuê xe của công ty nào. Ý con là, con biết Luke đang về văn phòng, nhưng không chắc...”

Tôi cảm thấy một nhịp trống hoảng loạn khi tầm vóc của việc này ngấm vào đầu. Nhờ anh không trên đường về văn phòng thì sao? Nhờ anh đang về đây? Anh có thể tình cờ trông thấy mọi thứ trước khi chúng tôi sẵn sàng.

“OK.” Tôi lập tức hành động. “Chúng ta cần cảnh báo trước với mọi người. Con sẽ gọi Bonnie, mẹ bảo Janice, chúng ta sẽ gọi điện tới tất cả các công ty cho thuê xe - ta sẽ lần ra Luke.”

TRONG VÒNG MUỖI PHÚT, tôi đã tập hợp được mọi người đông đủ trong bếp của Janice để họp bàn về một cuộc khủng hoảng khẩn cấp.

Mọi chuyện còn tồi tệ hơn tôi tưởng. Bonnie vừa forward cho tôi một email của Luke gửi trước khi rời khỏi phim trường, mượn tài khoản email của hãng phim. Trong thư anh nói có lẽ sẽ không thể về văn phòng kịp buổi tập huấn, gửi lời xin lỗi và chúc chị nghỉ cuối tuần vui.

Anh đang làm cái chết tiệt gì vậy? Anh đang đi đâu vậy?

OK, Becky. Bình tĩnh nào. Anh sẽ xuất hiện thôi.

“Được rồi,” tôi nói khi nhóm tập hợp đông đủ. “Tiểu đội Oxshott, chúng ta có một vấn đề lớn đây. Luke đã mất tích không báo trước. Tôi đã vẽ một bản đồ như sau.” Tôi chỉ lên một biểu đồ vẽ vội. “Đây là các hướng anh có thể đi từ phim trường Pinewood. Tôi nghĩ có lẽ chúng ta có thể bỏ qua hướng Bắc..”

“Ồii!” Suze chột thốt lên, nhìn điện thoại của mình. “Tarkie nói có người trong hoàng tộc đã xem được các clip trên YouTube và muốn nhắn tin chúc mừng sinh nhật Luke. Anh ta và Tarkie đang bàn bạc với nhau,” cô ngượng nghịu giải thích khi thấy ai nấy đều đang nhìn cô háo hức.

“Ai?” Janice vỗ tay. “Không phải Hoàng tử William đấy chứ!”

“Tarkie không nói thế. Có lẽ là Hoàng thân Michael xứ Kent,” Suze nói thêm đầy vẻ hối lỗi.

“Ồ.” Mọi người xiu xuống hơi thất vọng một tẹo.

“Hay là David Linleytt[1]?” Janice lại nhắng lên. “Cô thích đồ gỗ của anh ta lắm, nhưng cháu đã thấy giá tiền chưa?”

[1]- Tử tước Linley sinh năm 1961, là một nhà thiết kế đồ gỗ người Anh, đồng thời là chủ tịch nhà đấu giá Christie's UK. Ông là con của Công chúa Margaret, Nữ bá tước xứ Snowdon và Antony Armstrong-Jones, Đệ nhất Bá tước xứ Snowdon, cháu của Vua George VI, đứng thứ 14 trong danh sách kế vị ngai vàng Anh.

“Thôi cô ơi!” Tôi bực bội xua tay. “Tập trung vào đi ạ! Ai quan tâm đến đồ gỗ chứ? Đây là một tình huống khẩn cấp. Trước hết, chúng ta cần quan sát đề phòng ngoài kia, để nếu Luke có về đây chúng ta có thể dẫn anh ra chỗ khác ngay. Thứ hai, chúng ta cần suy nghĩ kỹ xem anh có thể đi đâu. Thứ ba...”

“Điện thoại của con kìa,” đột nhiên mẹ nói. Cái BlackBerry của tôi rung bần bật trên bàn, số hiện ra là một số từ trung tâm London mà tôi không biết.

“Có thể là nó đấy!” bố nói.

“Suyt!”

“Trật tự!”

“Bật loa lên!”

“Không!”

“Mọi người trật tự!”

Cứ như thể nhận được điện thoại của một tên khủng bố bắt cóc sau ngày chờ đợi vậy. Mọi người im phăng phắc nhìn tôi nhắc máy.

“A lô?”

“Becky à?” Giọng Luke không lẫn vào đâu được. Nhẹ cả người. Anh không nhận ra tất cả chúng tôi đã căng thẳng đến thế nào sao?

“Giữ nó nói chuyện lâu vào!” mẹ thì thào, như thể mẹ là một đặc vụ liên bang đang cố xác định vị trí của Luke.

“Chào anh, Luke! Anh đang ở đâu thế? Ở văn phòng à?”

Như thế sẽ tốt. Cứ vờ ngây thơ.

“Tình cờ là không. Anh đang ở khách sạn Berkeley.” Nghe như trong giọng anh có một nụ cười. “Và anh muốn mời em và Minnie đến để tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ. Nếu em thích.”

Cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì cái gì?

Tôi ngồi phịch xuống ghế, chân nhũn cả ra, cố gắng lờ đi tất cả các bộ mặt đầy thắc mắc quanh mình.

“Ý anh là sao?” mãi tôi mới lắp bắp được.

Nếu anh đã tự tổ chức tiệc sinh nhật mà không nói với tôi, tôi sẽ giết anh. Tôi nói thật đấy.

“Em yêu, anh nhận ra ngay là em đã thất vọng khi tối qua anh nói sẽ đến buổi tập huấn,” anh nói. “Nhìn mặt em anh biết ngay.”

“Không, em có thể đâu!” Tôi muốn gào lên như thế. “Không phải! Anh nhầm to rồi!”

“Vậy sao?” tôi nặn ra một câu.

“Và anh đã suy nghĩ. Hôm nay là sinh nhật anh mà! Chết tiệt, chúng ta phải chào mừng chứ. Chúng ta đã có một năm địa ngục và chúng ta xứng đáng được tận hưởng. Mình gặp nhau đi, ba chúng ta, ăn tối, làm chút sâm panh... rồi ta có thể đặt Minnie xuống giường bông bên cạnh rồi xem xét việc tạo ra một đứa em cho con bé.” Giọng anh gợi tình khiêu khích chưa từng thấy. “Em thấy sao? Anh đã gọi Sâm panh rồi đấy.”

Tôi không tin nổi những gì mình đang nghe thấy nữa. Vào bất cứ lúc nào khác, tôi sẽ sẵn sàng chết để được nghe lời mời này. Bất cứ lúc khôn kiếp nào khác.

“À,” tôi nói yếu ớt. “Ồ... nghe tuyệt quá! Ừm... chờ em một phút...” Tôi lấy tay bịt ống nghe rồi tuyệt vọng nhìn một lượt khắp mọi người.

“Anh ấy muốn con đến một phòng khách sạn để uống sâm panh! Mừng sinh nhật!”

“Nhưng sắp có tiệc mà!” Janice nói. Rõ ràng là bà định tranh giải Bình luận Hiên nhiên Nhất.

“Cháu biết rồi!” tôi nói, gần như cáu. “Nhưng làm sao cháu từ chối mà không có vẻ đáng ngờ được?”

“Cứ làm cả hai?” Suze nói. “Sâm panh, chúc mừng, gì đó nữa, phi trở lại đây?”

Tôi điên cuồng nghĩ.

Sâm panh. Đồ ăn. Sex.

Chúng tôi có thể làm xong trong... nửa tiếng được không nhỉ? Nhiều nhất là bốn mươi phút? Chúng tôi sẽ có thể về đúng giờ.

“Được rồi.” Tôi quyết định. “Em sẽ đến đó, tùy cơ ứng biến, rồi đem Luke trở lại đây nhanh nhất có thể.”

“Đừng có lần chần đấy, cháu yêu.” Trông Janice đầy lo lắng.

Vào tầm này giao thông kinh lắm,” Martin chen vào. Là chú thì chú chỉ tóm lấy nó rồi đi thôi.”

“Con để Minnie ở nhà với mẹ nhé?”

“Dĩ nhiên rồi, con yêu!”

“OK.” Tôi hít một hơi thật sâu và quay lại cái điện thoại, cố làm giọng ngọt ngào nhất có thể. “Luke à. Em đến ngay đây. Nhưng không có Minnie. Mẹ em đang ở đây và bà sẽ giúp trông con. Em nghĩ chúng ta cần một không gian chỉ có hai ta, anh có thấy thế không?”

“Thế còn tuyệt hơn.” Anh bật ra tiếng cười sang sảng mà tôi vẫn yêu, và ruột gan tôi thắt lại. Sao anh cứ phải chọn đúng hôm nay mà trở thành người chồng hoàn hảo chứ?

Thôi được rồi. Sao cũng được. Mình phải khởi hành thôi.

“Em sẽ tới gặp anh!” tôi nói không ra hơi. “Yêu anh!”

LUKE ĐÃ ĐẶT một phòng suite. Khi anh mở cửa, tay anh đã cầm sẵn một ly sâm panh. Nhạc jazz đang khe khẽ mở, và anh đang mặc áo choàng tắm. Áo choàng tắm.

“Chào em yêu.” Anh mỉm cười và cúi xuống hôn tôi.

Ôi trời ơi. Thế này thì còn quá khích hơn mình tưởng. Anh đã hoàn toàn vào số mất rồi. Cử động của anh chậm hơn, giọng nói của anh trầm nải hơn; từ hồi trắng mặt đến giờ tôi chưa bao giờ thấy anh thư giãn đến thế. Phòng suite này cũng thật là tuyệt, trần ốp gỗ, sofa êm ái và giường khổng lồ. Nếu như giờ là bất cứ lúc nào khác...

“Chào anh!” tôi đẩy anh ra. “Chà, ngạc nhiên thật đấy!”

“Tự dừng anh nãy ra thôi,” Luke cười toe. “Thực ra là công em cả đấy,” anh ngoái lại nói thêm khi tiến lại quầy bar.

“Công em ấy ạ?” Anh đang đùa à?

“Lúc nào em cũng bảo anh là chúng ta cần thư giãn nhiều hơn, tận hưởng cuộc sống, đừng căng thẳng... em nói đúng. Anh hy vọng đã làm em thấy ấn tượng.”

“Vâng,” tôi nói mà như rít lên. “Tuyệt cú mèo.”

“Vậy thì mình cứ từ từ rung đùi thôi. Có cả đêm cơ mà.” Anh đưa ly rượu cho tôi và nụ hôn của anh nắn ná rất lâu trên má tôi. “Anh cho nước vào bồn tắm nhé? Nó đủ lớn cho hai người đấy.”

Tắm ấy hả? Tắm thì mất bao lâu nhỉ? Mình phải gạt ngay cái ý này đi mới được. Mình phải tăng tốc mọi việc lên. Tôi liếc đồng hồ mà thót cả tim. Muộn hơn tôi tưởng rồi. Chúng tôi còn có một bữa tiệc nữa. Không có thì giờ để tắm tiếc gì hết.

Nhưng mà... nhìn mặt anh kia. Anh sẽ buồn thê thiết cho xem. Anh đã mất gần ấy công sức, mà tôi cá là tắm chung sẽ vui lắm...

Chúng tôi có thể tắm thật nhanh. Chui vào, chui ra, thế là xong.

“Ý hay! Để em làm cho!” Tôi vội vã lao vào phòng tắm hoa cương và mở nước ào ào.

Ồi chào. Dầu thơm Asprey... Tôi không thể ngăn mình mở một lọ dầu tắm và hít hà. Chà chà.

“Không tuyệt sao?” Luke xuất hiện từ phía sau, choàng tay quanh người tôi, thật mạnh, thật chặt. “Chỉ hai ta, cả đêm dài. Chẳng gì vội vã...”

OK, chúng ta không có thì giờ cho bất cứ phi vụ cả-đêm-dài này đâu anh ạ.

“Luke... ừm... chúng ta phải đi tàu nhanh.” Tôi quay lại, vừa nói vừa tuyệt vọng tính kế tiếp. “Chúng ta phải thật nhanh, thật tốc độ vì... vì em muốn thụ thai con trai.”

“Hả?” Trông Luke dần cả ra. Cũng đúng thôi, vì này giờ tôi vẫn vừa nói vừa bịa chuyện.

Vâng. Tôi nghiêm trang gật đầu. “Em đã đọc sách về chuyện này, nó bảo là muốn con trai thì phải làm thật nhanh. Không mơn trớn vuốt ve gì cả. Chỉ... bùm một cái.”

“Bùm?” Luke ngẩn ngơ lặp lại.

Sao trông anh lại ngại ngần thế kia nhỉ? Anh phải hài lòng mới phải chứ. Ý tôi là, nếu như bạn biết đã bao lần...

Thôi bỏ qua đi. Giờ không phải lúc.

“Bùm,” tôi đành thếp nói. “Nên là... mình làm thôi!”

Sao anh không nhúc nhích? Sao anh cứ nhẩn tít lông mày lại và ngồi đó trên thành bồn tắm như thể vừa thấy một vấn đề sâu sắc?

“Becky,” rốt cuộc anh nói. “Anh không cảm thấy thoải mái khi phải xyz chỉ để có một đứa con hay thêm một đứa con. Anh yêu Minnie. Anh sẽ yêu một Minnie nữa. Và nếu em cảm thấy rằng anh khát khao có con trai...”

“Không! Em không nghĩ thế!” tôi vội nói. “Chỉ là... tại sao lại không? Rồi sau đó mình có thể cố có con gái! Cho công bằng!”

Đến tôi còn biết tôi đang nói linh tinh, nhưng may thay Luke đã quen với điều đó rồi.

“Bồn tắm đã sẵn sàng!” tôi cời phăng áo. “Vào thôi!”

OK, tôi không cảm thấy cần thiết phải đi vào chi tiết những gì xảy ra tiếp theo. Mà đằng nào cũng chẳng có chi tiết nào. Ngoại trừ chúng tôi bắt đầu trong bồn tắm và kết thúc dưới với sen, tất cả mất có mười bốn phút, và Luke không hề biết rằng tôi đã điều khiển anh một cách tinh tế.

Ừm, nhưng nói thật là khi lâm sự thì tôi gần như đã quên sạch vụ điều khiển anh. Hoặc là, nói cách khác, cả hai chúng tôi điều khiển nhau. Không muốn khoe đâu, nhưng tôi trộm nghĩ chúng tôi có thể đã đạt được huy chương Olympic của môn “tạo hình cặp đôi dưới nước”, chắc thế. Hoặc là “chương trình đồng bộ tự do”. Hoặc là...

Ồi thôi. Bỏ qua đi.

Vấn đề là, tôi cảm thấy hưng phấn đến độ thậm chí chẳng cần thêm má hồng nữa. Nếu ngay bây giờ chúng tôi mặc quần áo rồi đi...

“Ăn gì không em?”

Khi tôi tiến vào phòng khách, vội vã lau khô người, Luke đã trở lại trong chiếc áo choàng, nằm ườn trên sofa.

“Nhìn cái này này.” Anh chỉ vào đĩa trên bàn. “Bánh thời trang đấy.”

Bánh thời trang?

Dù biết là không nên nhưng tôi cứ háng hái tiến lại - và tôi không thể ngăn mình hỏn hển vì sung sướng. Cả một đĩa toàn những chiếc bánh tí hon xinh xắn hình giày và túi.

“Tùng cái một đều lấy cảm hứng từ các sản phẩm thời trang khác nhau.” Luke tỏ vẻ hài lòng. “Anh nghĩ em sẽ thích. Ăn thử một cái đi.” Anh đưa cho tôi một cái bánh kem lạnh hình chiếc boots cao cổ.

Nó ngon tuyệt. Tôi suýt phát khóc. Đây là buổi tối hoàn hảo biết mấy, thế mà tôi phải kéo anh ra khỏi nó...

Có lẽ mình chỉ ăn một cái nữa thôi.

“Thêm sâm panh nhé?” Giờ anh đã rót đầy lại cốc của tôi.

Thêm một ly nữa vậy. Nhanh thôi.

“Tuyệt vời nhỉ?” Anh kéo tôi lại gần mình và tôi tựa đầu êm ái vào ngực anh, cảm thấy được ru vào sự thư giãn, cảm thấy nhịp đập trái tim anh trên da mình. “Quả là một ngày nhiều sự kiện.”

“Em không thể đồng ý hơn.” Tôi ực một ngụm sâm panh lớn.

“Mất hết công nghệ thật là tự do đến kỳ quặc. Tính đến giờ, anh đã có bốn mươi tám tiếng đồng hồ không có Internet hay email, thậm chí cả một cái điện thoại tử tế cũng không. Và em biết sao không? Anh vẫn sống sót.”

“Em biết chứ.” Tôi quay đầu sang nhìn anh. “Em nghĩ mỗi tuần anh nên có một ngày phi-BlackBerry. Sẽ tốt cho sức khỏe của anh lắm.”

“Có khi anh sẽ làm thế,” Luke nói, tay lại lần vào bên trong chân tôi. “Có lẽ mình sẽ tới đây hằng tuần. Như thế sẽ tốt cho sức khỏe của anh.”

“Đúng thế, chắc chắn!” Tôi cười khúc khích. “Uống mừng việc đó nào!” Đúng lúc tôi nhắc ly sâm panh của mình lên thì điện thoại của tôi reo. Tôi cứng đờ người.

“Mặc kệ nó đi,” Luke nói êm ái.

“Nhưng là mẹ gọi,” tôi nói nhanh, vừa chớp lấy nó vừa liếc màn hình “Có thể Minnie có chuyện. Tốt hơn là em nên nghe... A lô?”

“Becky!” Giọng mẹ ré lên lo lắng khiến tôi giật bản mình. “Janice nhấn một tin nhắn báo động về tình hình giao thông! Đường A3 đang tắc khủng. Con thế nào rồi? Đã đi chưa?”

Tôi thấy một cơn hoảng loạn trào lên. Ôi trời ơi. Mình đang làm gì thế này, uống sâm panh và ăn bánh hả? Tôi liếc nhìn Luke. Anh đang mặc áo choàng nằm ngửa trên sofa. Trông như thể anh định ở lại đây cả đêm.

“Ừm, chưa ạ...”

“Ừ, nếu là mẹ thì mẹ đã đi rồi đấy, con yêu! Con không muốn bị kẹt xe đâu!”

“Con sẽ đi mà! Bọn con đang trên đường rồi. Hẹn gặp mẹ sớm.”

“Có chuyện gì thế?” Luke mở một mắt khi tôi đặt điện thoại xuống. Tôi có khoảng mười giây để nghĩ ra một câu chuyện đầy đủ và thuyết phục.

OK. Được rồi.

“Luke, mình phải về nhà ngay,” tôi khẩn thiết nói. “Minnie đang nhặng lên vì cả anh và em đều không hôn con bé chúc ngủ ngon. Nên mình phải về Oxshott ngay, hôn con bé chúc ngủ ngon, đảm bảo rằng nó đã ngủ yên, rồi quay lại. Nhanh lên! Mặc quần áo vào!” Tôi đã kéo quần lót của mình lên.

“Về?” Luke ngồi bật dậy ngó tôi. “Becky... em có điên không? Chúng ta sẽ không về đâu hết!”

“Minnie đang trong tình trạng kinh khủng lắm! Mẹ em nói cứ thế thì con bé sẽ ốm mất thôi. Chúng ta không thể mặc kệ con được!”

“Nó sẽ không sao đâu. Nó sẽ buồn ngủ và sẽ không sao hết.” Anh điềm tĩnh nhấp một ngụm sâm panh, và tôi cảm thấy nhói lên tức giận. Ý tôi là, OK, đúng là hiện tại Minnie không làm sao, nhưng nếu con bé làm sao thật?

“Sao anh có thể nói như thế? Nó là con chúng ta!”

“Và chúng ta đang nghỉ một đêm! Đâu phải tội ác gì, Becky. Nếu giờ mình quay lại Oxshott thì anh đảm bảo mình chưa cần về tới nơi con bé đã ngủ khi.”

“Nhưng em không thể yên tâm được! Em không thể vui thú riêng mình được! Làm sao em có thể ngồi đây uống sâm panh khi con gái em đang bị” - đầu óc tôi điên cuồng hoạt động - “cô giết?”

“Cô giết?”

“Mẹ em bảo bà đang thực sự lo cho sức khỏe của Minnie. Mẹ nói chưa bao giờ thấy con bé bị như thế.” Tôi ngang ngạnh nhìn Luke trân trân. “Kể cả anh không đi thì em vẫn đi!”

Trong một khoảnh khắc đóng băng tôi đã sợ anh sẽ nói, “Được thôi, em đi đi, hẹn gặp sau.” Nhưng cuối cùng anh đã nặng nhọc đặt ly rượu xuống và thở dài.

“Thôi được. Sao cũng được. Chúng ta sẽ đi hôn con bé chúc ngủ ngon.”

“Tuyệt vời! Hoàn hảo!” tôi không giấu nổi sự nhẹ nhõm, “vẫn còn sớm, mình vẫn có thể có một buổi tối vui vẻ. Mang theo sâm panh và bánh nào,” tôi thân mật nói thêm, “nhớ đâu lại bị đói trên đường.”

Không đời nào tôi bỏ lại mấy cái bánh xinh xắn duyên dáng đó. Và ngay khi mặc xong quần áo, tôi liền vội đi vào nhà tắm nhét hết mấy thứ dầu thơm vào túi. Tôi cũng sẽ không bỏ lại chúng.

Tôi vừa xong xuôi chuẩn bị đi còn Luke đang khoác áo vào thì cái BlackBerry của tôi lại bíp bíp báo tin nhắn.

Chị đã trên đường về Oxshott chưa? Ở đây trông mọi thứ tuyệt lắm, đâu đã vào đó rồi!!!! Suze

Sắp! Tôi nhắn lại. Gặp chị sớm!!!!

Khi xuống thang máy, tôi căng thẳng cười với Luke. Đột nhiên tôi nhận ra: Chúng tôi sắp tới đích rồi! Anh sắp ngạc nhiên rồi! Sau ngần ấy thời gian, ngần ấy chuẩn bị...

Sự phấn khích bùng lên trong tôi như một màn pháo hoa lấp lánh, và tôi không thể ngăn mình ôm anh một cái. “Mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Chắc thế.” Anh mệt mỏi nhướn mày. “Tốt hơn là nơi nào đó nên cho chúng ta điểm đặc biệt trong lĩnh vực phụ huynh thiên thần.”

“Chắc chắn rồi.” Bằng cách nào đó tôi đã nặn ra được giọng như-bình-thường, nhưng tôi hầu như không kiềm chế được nữa. Sắp rồi! Chưa đầy nửa tiếng nữa chúng tôi sẽ đến nơi và mặt Luke sẽ đỏ ra, anh sẽ kinh ngạc đến nỗi thậm chí không cất nổi nên lời...

Tôi vội vã dẫn anh ra khỏi thang máy, vào sảnh. Bước chân tôi như phiêu bồng, cơ thể tôi đang sục sôi kỳ vọng.

“Anh xem quán bar mở cửa đến mấy giờ nhé,” tôi ứng biến. “Em sẽ ra xem có gọi được cái taxi nào không.”

Tôi đã có xe thuê chờ sẵn, nhưng sẽ vờ như chỉ tình cờ bắt được nó trên phố.

“Luke? Luke Brandon?”

Một doanh nhân hói đầu đang tựa vào bàn bảo vệ ngẩng lên. Nhìn đôi mắt đỏ cạch, tôi lập tức nhận ra rằng ông ta đã uống khá khá.

“Ô. Chào Don.” Luke mỉm cười chớp nhoáng. “Anh khỏe không? Donald Lister của công ty tư vấn Alderbury.” Anh giới thiệu tôi. “Đây là vợ tôi, Becky.”

Trên khuôn mặt đỏ phừng phừng của người đàn ông chợt bùng lên một nhận thức hân hoan.

“Từ từ đã nào. Chết tiệt! Luke Brandon! Chính là cậu!” Ông ta chỉ vào Luke như thể vừa giành được giải mười bảng và đang khẳng định chủ quyền với nó. “Trời đất quý thần ơi! Chúc mừng sinh nhật, anh bạn! Thế tình hình sao rồi?”

Trong một thoáng thế giới như mờ đi.

OK, chúng tôi phải rời khỏi đây. Đi ngay, đi luôn. Cô không để lộ sự hoảng loạn, tôi khoác tay Luke khẽ giật giật, nhưng anh không hề nhúc nhích.

“Vâng, cảm ơn anh.” Luke mỉm cười lịch sự, ngạc nhiên. “Thế quái nào mà anh lại biết vậy?”

“Cậu đùa hả? Ai mà chẳng...” Donald bỏ dở câu nói khi trông thấy mặt tôi. “Khỉ thật.” Ông ta cười lớn gượng gạo. “Tôi vẫn chưa để lộ gì đấy chứ hả?”

Tôi chỉ muốn nói gì đó thật nhanh và sắc sảo để vô hiệu hóa ông ta, tôi muốn quay ngược thời gian, tôi muốn bóp có cái lão ngu ngốc này, tiêu diệt ông ta, rồi đi thật xa...

“Tôi nay sẽ thác loạn hả?” Ông ta nói rồi bịt miệng lại. “Hai người đang trên đường... Ôi mình ngu quá.”

Tôi chỉ muốn lao vào cái lão này như một con hổ mà dùng răng vật đầu lão ta. Im đi, IM đi.

“Xin lỗi, xin lỗi nhé! Chưa nói gì đâu nhé.” Ông ta đập đập không khí mấy lần như thể để chôn hết lời mình nói, rồi vội vã đi khỏi sàn sảnh cẩm thạch.

Nhưng ông ta chẳng thể chôn hết lời mình. Chúng đang nằm đó, như những con kiến cánh quần thảo không trung.

Lần đầu tiên trong đời tôi ước gì mình đã lấy một anh thiếu năng chưa tiến hóa hết ngu xuẩn dần dần.

Nhưng Luke thì không như vậy. Và tôi quá hiểu anh. Có thể một người lạ thấy anh trông thụ động, nhưng tôi có thể thấy đầu óc anh đang hoạt động điên cuồng. Tôi có thể biết chính xác lúc nào anh ngộ ra sự thật. Giờ mặt anh đang thận trọng không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng mắt anh nói lên tất cả. Anh quay sang mỉm cười.

“Chắc, anh chẳng hiểu toàn bộ chuyện này là sao cả,” anh nói, giọng hơi nồng nhiệt thái quá.

Anh biết mất rồi.

Tôi chờ cả người.

21. Chương 21

TRÊN SUỐT CHUYẾN TAXI DÀI, chúng tôi hầu như không nói chuyện. Lúc đầu tôi còn cố giữ bộ mặt vui tươi, nhưng mọi lời tôi nói đều có vẻ giả tạo và trống rỗng ngay cả với chính tôi. Chúng tôi đang tiến về Oxshott, sắp đến nơi và đáng ra tôi phải đang huyền thuyên vì phấn khích - nhưng thế này thật chẳng giống kế hoạch chút nào.

Tự dưng nước mắt lăn trên má tôi, tôi vội vã gạt đi để Luke không nhìn thấy.

“Becky...” Nghe giọng Luke có vẻ khổ sở.

Tuyệt quá phải không. Anh đã thấy rồi. Thậm chí cả cái cơ thể ngu ngốc của tôi cũng làm lộ chuyện.

Trong một thoáng chúng tôi chỉ nhìn nhau, cứ như thể cuối cùng thì phép thần giao cách cảm cũng đã có tác dụng giữa chúng tôi. Tôi biết anh nghĩ gì. Tôi biết anh cảm thấy thế nào. Anh sẽ đánh đổi mọi thứ để quay ngược thời gian, để không biết. Nhưng anh không thể xóa bỏ việc mình đã biết.

“Becky...” Luke có vẻ dằn vặt khi sẫm soi mặt tôi. “Xin em...”

“Không sao đâu mà. Em chỉ...”

“Anh không...”

Mọi thứ chúng tôi nói đều vô nghĩa và dừng lại ở nửa câu. Cứ như thể không ai trong chúng tôi dám mạo hiểm mon men đến gần sự thật. Rồi Luke như thể đột nhiên quyết định: anh kéo tôi lại gần.

“Anh sẽ ngạc nhiên mà,” anh nói, giọng trầm cương quyết. “Thật đấy. Anh không biết gì đâu. Nếu em biết anh xúc động ra sao...” Anh bỏ dở câu nói, thở nặng nhọc. “Becky, xin em đừng thất vọng...” Anh nắm lấy tay tôi, siết chặt đến nỗi khiến tôi nhăn mặt.

Tôi không biết nói gì. Tôi không thể tin nổi chúng tôi đang nói những chuyện này.

“Mình sắp về đến nơi rồi.” Cuối cùng tôi chùi mắt và kiểm tra lại lớp trang điểm. Suze đã khẳng khái đòi lo váy cho tôi, còn Danny sẽ lo phần phục trang cho Luke.

Cũng được mà, tôi cứng cổ tự nhủ. Ngay cả khi nó không chính xác như kế hoạch, nó vẫn ổn. Luke ở đây, tôi ở đây, anh sắp có bữa tiệc, và nó sẽ thần kỳ như mơ.

“Chúc mừng sinh nhật, anh yêu,” tôi thì thầm khi taxi đỗ lại trên lối xe nhà Janice rồi siết tay Luke.

“Hả - Sao chúng ta lại đỗ ở đây?”

Một cách hào hùng, Luke đang cố làm ra vẻ của một người ngạc nhiên nhất thế giới. Ước gì anh đừng cố. Anh chẳng giỏi diễn chút nào.

“Xuống xe thôi.” Tôi cười tươi với anh - và mặc dù tôi đã biết rằng anh biết, tôi vẫn cảm nhận được sự phấn khích lại bùng lên. Ý tôi là, anh đâu có biết mọi thứ. Tôi trả tiền xe rồi dẫn Luke qua ngôi nhà tối thui của Janice. Những người phục vụ tiệc giờ đang trốn trong bếp hoặc đã ở sẵn trong rạp, nhưng ngay cả thế, tôi vẫn không dám bật đèn.

Ai. Tôi vừa va hông vào một cái bàn ngu ngốc của Janice. Sao bà ấy cứ phải kê bàn khắp nơi như thế?

“OK, ở ngoài kia...” Tôi đẩy anh đi, qua cánh cửa kính dẫn ra vườn Rạp ở đó, bên ngoài được trang hoàng toàn bộ bằng đèn nhấp nháy, bên trong sáng trưng - nhưng vẫn hoàn toàn im lặng, như thể không hề có hai trăm con người tụ tập bên trong.

“Becky...” Luke đứng khựng lại nhìn chằm chằm. “Anh không thể tin nổi. Anh không thể tin là em đã... Em đã tự mình sắp xếp toàn bộ việc này ư?”

“Đi nào!”

Tôi lôi anh dọc tấm thảm tới lối vào, tim đột nhiên tăng tốc. Hy vọng họ đã ở đó cả.

Dĩ nhiên là họ ở đó.

Tôi hít một hơi thật sâu - rồi mở tấm che cửa vào.

“NGẠC NHIÊN CHƯA!!!”

m thanh thật là ngoạn hạng. Một đám đông khổng lồ toàn những khuôn mặt rạng rỡ quay về phía chúng tôi. Tôi chỉ nhận ra vài người trong số họ. Janice ở gần hàng đầu tiên, diện đầm Mrs. Bennet, còn Jess diện một chiếc áo ôm đen tôn dáng tuyệt vời chưa từng thấy, lại còn trang điểm đậm nữa. Khi nhìn quanh tôi không khỏi cảm thấy dào dạt tự hào. Đèn nhấp nháy treo thành từng dãy trên cao, bóng bay bạc rạp rờn với chữ Chúc mừng sinh nhật Luke in cùng logo của Brandon Communications. Khắp quanh rạp là các poster bắt chước poster quảng cáo bóng bẩy, các tờ báo bắt chước báo giật gân, cái nào cũng giật tít và bài về Luke Brandon. (Tôi tự viết hết đấy.) Phần ấn tượng nhất là một biểu đồ khổng lồ được chiếu sáng từ phía sau, y như những cái vẫn xuất hiện trong các cuộc họp báo của Brandon C. Chỉ khác là nó cho thấy hình ảnh của Luke qua từng năm, từ khi còn bé ẵm cho tới khi trưởng thành, và giật tít: LUKE - MỘT NĂM BỘI THU.

Và khắp nơi ngay bên trên đầu chúng tôi là những quả bóng bông cổ vũ do chính tôi làm. Chúng tôi đã treo chúng lên các dây đèn nhấp nháy thành vòng như những bông hoa - trông tuyệt lắm.

“Chào mừng sinh nhật của anh...” Ai đó cất giọng hát, và đám đông nhiệt thành hát theo.

Tôi liếc nhìn Luke.

“Wow!” Anh thốt lên như thể vừa được nhắc bài. “Thế này thật là... Anh không hề biết đấy!”

Anh đang đầu tư rất nhiều công sức để làm ra vẻ choáng váng tốt độ. Tôi phải khen anh như vậy.

“Vì anh là anh bạn tốt tính vui tươi...” đám đông vẫn tiếp tục hát. Luke liên tục nhận ra những khuôn mặt trong đám đông và vẫy tay, mỉm cười chào họ, và ngay khi họ hát xong, anh lấy một ly rượu từ khay phục vụ hướng về phía đám đông và nâng lên.

“Mọi người được lắm!” anh nói, và mọi người cười rộ lên. Nhóm tam tấu trong góc khuấy động bằng máy bàn của Gershwin, và mọi người ào lên vây quanh Luke. Tôi quan sát mặt anh trong lúc anh chào họ.

Anh chẳng kinh ngạc mấy. Anh chẳng ngạc nhiên đến không thốt nổi nên lời. Nhưng mà... tôi đã biết là anh sẽ không như thế. Ngay giây phút cái lão hói ấy buột mồm ở khách sạn Berkeley.

“Becky! Tuyệt quá đi mất!” Một cô làm ở Brandon Communications mà tôi không nhớ tên (nhưng vẫn nhớ cái váy Alexander McQueen tuyệt đẹp đó) tiến đến chỗ tôi. “Cô tự trang trí hết đấy à?”

Erica và nhân viên của chị đang hối hả đi lại phục vụ bánh canapé, và tôi thấy Janice đã lăm lăm hộp phấn tiến đến gần một em tóc vàng sành điệu. Lạ Chúa lòng lành. Tôi đã bảo bà là không trang điểm cho người khác rồi cơ mà. Phải bảo bà ấy dừng lại, bảo ngay, bảo luôn.

Nhưng tôi còn chưa kịp động thủ thì một ông tóc bạc đã mời tôi cocktail và tự giới thiệu là đồng nghiệp cũ của Luke, hỏi tôi đã mất bao lâu để chuẩn bị tất cả chỗ này, và rồi vợ ông ấy (váy phồng, son đậm quá) hào hứng hỏi tôi đã xem hết mấy clip trên YouTube chưa, thế là mất tôi mười lăm phút mà tôi vẫn chưa làm được gì ngoài nói chuyện với người lạ. Tôi thậm chí còn chẳng biết giờ Luke ở đâu.

Gió lạnh cũng bắt đầu lùa vào qua màn che cửa rạp và mọi người tản ra khỏi lối vào.

“Mọi người! Xin một lời nào.” Giọng yêu cầu của Luke vang khắp căn rạp, và ngay lập tức toàn bộ người của Brandon Communications ngừng nói chuyện và quay sang chú ý, như thể anh sắp đọc một diễn văn của công ty vậy. Những người khác cũng bắt chước làm theo, và toàn bộ không gian trở nên trật tự nhanh đến không tin nổi.

“Tôi chỉ muốn nói... cảm ơn.” Anh nhìn khắp đám đông những khuôn mặt mỉm cười. “Cảm ơn tất cả các bạn. Tôi không thể tin nổi lại có nhiều người bạn cũ ở đây thế, tôi chờ mong được hàn huyên hỏi thăm. Tôi không thể tin được rằng tất cả các bạn đều biết sự kiện này, tổ hợp hảo quyết ạ.” Tiếng cười bật ra khắp căn rạp. “Và tôi không thể tin nổi vợ mình lại giới thiệu đến thế.” Anh quay sang tôi. “Becky, cúi chào mọi người nào.”

Một tràng pháo tay nổ ra giòn giã, và tôi ngoan ngoãn cúi chào một chút.

“Luke ơi, việc này hoàn toàn là một sự ngạc nhiên hả?” bà son đậm lớn tiếng. “Anh tuyệt đối không biết gì thật sao?”

Luke liếc nhìn tôi lo lắng tốt độ; nhưng người khác hầu như không thấy.

“Vâng, tuyệt đối không!” Nghe giọng anh có vẻ gượng gạo. “Tôi không hề biết gì cho tới khi tôi bước vào...” Anh bỏ dở câu nói. “Ít ra thì tôi cũng đã nghi ngờ gì đó lúc trên taxi...” Anh lại ngừng lại, ngượng ngập vuốt mặt, và khắp rạp rộ lên tiếng xì xào tò mò chờ đợi.

“Chuyện là thế này.” Mãi Luke mới ngẩng lên, vẻ bóng bẩy bề ngoài thường lệ biến mất. “Tôi không muốn nói dối các bạn. Tôi không muốn giả vờ, bởi vì việc này quá quan trọng với tôi. Tôi muốn nói những gì mình thực sự cảm thấy. Trước đó đúng là đã có người để lộ chuyện. Lộ một chút thôi. Nên là, đúng, tôi đã kỳ vọng có... gì đó. Nhưng các bạn biết không? Điểm quan trọng ở một bữa tiệc thế này không phải là ở yếu tố bất ngờ. Mà là ở chỗ có người đã vất vả đến mức nó... làm tôi choáng váng. Rồi tôi nghĩ, Mình đã làm gì để được hưởng điều này?” Anh ngừng lại, giọng hơi run lên một chút. “Tôi là kẻ may mắn nhất trên đời, và tôi muốn mời mọi người nâng cốc. Vì Becky.”

Tôi liếc nhìn điện thoại. Nó cứ rung bần bật vì tin nhắn này giờ, và tôi chỉ nghe một tai những gì Luke nói. Nhưng giờ tôi ngẩng lên.

“OK, Luke.” Tôi cho phép mình nở một nụ cười. “Anh nhầm rồi. Một bữa tiệc như thế này thì quan trọng nhất là ở yếu tố bất ngờ. Giờ anh mang theo đồ uống nhé. Mang theo áo khoác. Và xin hãy đi đường này. Mọi người ơi, làm ơn mang theo áo khoác theo chúng tôi...”

Không biết từ đâu, Daryl, Nicole, Julie và ba đứa bạn khác xuất hiện, đẩy mấy giá áo vào. Khách mời tất thấy đều nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra. Daryl nháy mắt với tôi - và tôi nháy mắt lại. Nó đúng là một ngôi sao, Daryl ấy. Tuần trước thằng bé đã liên lạc với tôi, bảo là đã luyện vụ nuốt lửa tiến bộ nhiều lắm rồi, không biết tôi có cho nó thử việc lại không? Lúc đó tôi đã bảo không - nhưng vẫn còn việc nữa nó có thể làm. Còn lúc này, sáu cô cậu xì tin đều đang diện rất bảnh với sơ mi trắng, gi lê, tôi còn để ý thấy Nicole đi giày Vivienne Westwood.

Luke không nhúc nhích một thớ cơ. Trông anh đang chờ ra tuyệt đối.

Ha!

“Becky...” Anh nhăn mày. “Cái quái gì...”

Ha! Ha!

“Anh tưởng đây đã là tiệc rồi á?” Tôi hát đầu về phía căn rạp vẽ nhạo báng.

Tôi gần như muốn nhảy chân sáo vì vui khi dẫn anh qua nhà Janice ra tới xe. Và họ ở đó. Đúng như kịch bản. Bốn xe buýt khổng lồ đỗ bên ngoài. Sơn đen kịt và trên thành xe là hàng chữ trắng:

BỮA TIỆC BẤT NGỜ THỰC SỰ CỦA LUKE.

“Cái...”

Hàm Luke như rớt xuống. Hình như anh không thốt nổi nên lời.

Có thể chứ!

“Vào trong anh sẽ biết,” tôi nhí nhảnh nói.

TÔI THÌ BIẾT, tôi biết, nhưng tôi không nói cho bạn đâu. Xin lỗi nha.

Tôi muốn lắm chứ. Nhưng tôi sợ bạn lại đi nói lung tung.

KHÔNG KHÍ trong khoang xe thật là thần tiên. Mức độ hoan hỉ phải tăng thêm mười độ. Tôi liên tục nghe thấy những mẫu “Mình đang đi đâu ấy nhỉ?” và “Anh/cô/cậu... có biết không?” và những tiếng cười phá lên.

Luke có vẻ kinh ngạc thật. Tôi chưa từng thấy anh kinh ngạc đến thế. Tôi phải làm anh ngạc nhiên thường xuyên hơn mới được.

“OK, bịt mắt lại nào,” tôi nói khi chúng tôi đến một ngã rẽ.

“Không.” Anh bắt đầu cười. “Em đùa à...”

“Bịt mắt lại!” tôi hươ hươ một ngón tay nghiêm khắc trước mặt anh.

Thật là giống một chuyến đi quyền lực. Anh hoàn toàn dưới quyền điều khiển của tôi. Tôi thất cái bịt mắt thật chặt rồi nhòm ra phía trước khoang xe. Chúng tôi sắp đến nơi rồi!

Tôi nhắn tin cho Suze: Năm phút nữa và ngay lập tức nhận được tin trả lời OK. Cô đã ở sẵn đó chờ tôi, cùng bố mẹ tôi, Minnie, Danny và phần còn lại của Đội 2.

À đúng rồi, tôi có hai đội lận. Chắc, thực ra đó là ý của Elinor.

Tôi biết Elinor vẫn còn ở đó, vì mấy phút trước Suze đã gửi tin bảo Elinor vừa điên cuồng kiểm tra toàn bộ các chi tiết cuối, tất cả mọi người đều sợ bà ấy phát điên.

Khi chúng tôi đi dọc đại lộ rợp bóng cây, tôi có thể thấy các vị khách đều đang tò mò nhòm ra cửa kính xe, và tôi liên tục phải ra dấu im lặng. Nhưng chắc Luke cũng chẳng đoán được đâu. Anh mới đến nhà mới của Suze một lần thôi mà.

Tôi nói từ “nhà” hả? Ý tôi là, “biệt thự quý tộc có công viên riêng”.

Đây là một quyết định vào phút chót. Chúng tôi đã định thuê một địa điểm tổ chức tiệc, và Elinor đã sẵn sàng rút lui để dời sự kiện của người khác đi (bà cực kỳ thô lỗ, như một sát thủ chuyên nghiệp vậy) thì Suze đột nhiên nói, “Từ từ đã! ở Letherby Hall thì sao?”

Tôi nghĩ đôi khi Suze thực sự quên mất rằng mình và Tarquin sở hữu bao nhiêu ngôi nhà. Dĩ nhiên cô hoàn toàn không biết cả số phòng ngủ mà một căn nhà có.

Thôi dù sao cũng tốt. Ngay khi chúng tôi đưa ra quyết định đó, mọi thứ đều đầu vào đấy. Hoặc ít ra thì chúng cũng đầu vào đấy rất nhanh. Đó là khung cảnh hoàn hảo nhất, thơ mộng nhất, lãng mạn nhất cho một bữa tiệc. Và tôi có thể nghe thấy tiếng mọi người ô, a phía sau lưng mình khi họ trông thấy ngôi nhà ấy, với hai chái hoành tráng, phần giữa mái vòm và cột kiểu Hy Lạp có khắp nơi. (Tôi biết đó là cột trụ kiểu Hy Lạp vì Tarkie bảo tôi. Thực ra, tôi hơi bị hy vọng có ai đó sẽ hỏi tôi về chúng.)

Trời gió nhẹ khi chúng tôi lũ lượt xuống xe và chen nhau về phía con đường rải sỏi. Cổng trước đã mở và sáng đèn, tôi lặng lẽ dẫn mọi người vào, tay vẫn dắt Luke. Chúng tôi đi qua một sân phòng bằng đá có và chẳng bao lâu đã tụ tập đầy đủ trước một cánh cửa đôi lớn dẫn tới đại sảnh.

Tôi nghe thấy tiếng thì thào, tiếng cười khúc khích và “suyt” liên tục phát ra sau lưng tôi. Giờ tôi cũng đã cảm thấy sự kỳ vọng. Tôi cảm thấy gần như sợ hãi. Nó đây. Khoảnh khắc ấy đây.

“OK.” Giọng tôi hơi run khi cởi bịt mắt anh ra. “Luke... mừng sinh nhật anh.”

Khi tôi mở cánh cửa đôi, tiếng “ồ” lên kinh ngạc của mọi người phía sau Luke chợt nghe như tiếng nước ào tới. Nhưng tôi chỉ nhìn vào khuôn mặt anh. Nó đã tái mét.

Nếu tôi muốn anh kinh ngạc tới độ không thốt nên lời... thì tôi được điều đó.

Anh dướm nhẹ tiến lên một bước. Rồi một bước... rồi một bước nữa.

Toàn bộ đại sảnh đã được hô biến thành sân khấu của cái nhà hát đồ chơi mà anh đã mua cho Minnie - nhà hát đồ chơi của thời thơ ấu. Toàn bộ hậu cảnh của Giấc mộng đêm hè đã được tái hiện đẹp đến nao lòng. Cũng bụi rậm ấy, cây cối ấy, tháp lâu đài ấy, cả dòng suối và rêu phong. Bàn ghế xinh xắn trú ngụ giữa thảm cỏ. Một ban nhạc đang chơi thứ âm nhạc trầm lắng, thần kỳ. Đây đó trong tán lá, như những bông hoa lớn, là bông có vũ của tôi. Tôi không thể ngăn mình thấy tự hào. Trông chúng thực sự đẹp quá.

“Thật là...” Luke khó nhọc nuốt khan. “Giống hệt như...”

“Em biết.” Tôi nắm chặt tay anh.

Đó luôn là ý tưởng của tôi. Nhưng tôi sẽ không bao giờ thực hiện được ngoạn mục đến thế nếu không có Elinor.

“Bố!” Minnie chạy ulla ra từ sau một cái cây, diện bộ váy cô tiên có cánh đẹp nhất, mỏng nhẹ như tơ mà Danny đã thiết kế cho con bé. “Chúc mừng! Chúc mừng bố!”

“Minnie!” Trông Luke choáng váng khi anh bế con lên. “Con ở đâu... Sao con... Suze! Mẹ! Bố! Danny!”

Anh hoảng hốt quay lại khi tất cả họ nhảy ra khỏi chỗ trốn.

“Chúc mừng sinh nhật!”

“Ngạc nhiên chưa!”

“Nói gì đi Luke, con yêu! Phát biểu gì đi nào!” Tôi không thể tin được là mẹ đang chia sẻ quay vào mặt Luke. Mẹ biết là chúng tôi đã thuê người quay phim chuyên nghiệp rồi cơ mà.

“Bonnie?” Trông Luke còn choáng hơn khi thấy Bonnie xuất hiện từ sau cái thác nước, khoác trên mình bộ váy tuyệt đẹp màu ngọc aqua-marine, trên môi là nụ cười bên lên. “Đừng nói với tôi là chị cũng tham gia vụ này nhé!”

“Một chút thôi.”

“Thật là... siêu thực.” Anh lắc đầu và nhìn quanh căn phòng phép màu lần nữa. “Còn những ai nữa biết sinh nhật anh?”

“Ai nữa ư? Ừm...” Tôi bắt gặp ánh mắt Bonnie và muốn cười phá lên. “Cũng nhiều phết. Gần như cả thành phố.”

“Toàn bộ độc giả của Daily World, ” Bonnie bổ sung. “Mục Nhật ký Thành phố của tờ Standard, tờ Mail cũng cho chạy một bài.”

“Anh nhận được tin nhắn của ba thành viên hoàng tộc,” Suze hân hoan nói thêm.

“Đừng quên YouTube!” bổ chen vào. “Lần check mới nhất thì đã có hàng trăm nghìn lượt xem!”

Luke nhìn như thể tất cả chúng tôi vừa bị điên. “Mọi người đang đùa đúng không,” anh nói, và chúng tôi đều lắc đầu.

“Con cứ chờ xem các clip ấy thì biết!” mẹ nói. “Con còn có riêng một website chúc mừng sinh nhật nữa!”

“Nhưng... như thế thật điên rồ.” Luke đưa một tay lên đầu. “Con không bao giờ kỷ niệm sinh nhật. Ai trên đời này lại...”

“Becky đã bận rộn lắm đấy,” Bonnie nói.

“Cố gắng giữ bí mật!” tôi phần nộ kêu lên. “Cố gắng ngăn mọi người buôn chuyện và post đủ thứ lên mạng! Cứ như phải kiểm soát một con BẠCH TUỘC vậy!”

“Làm một ly chứ, thưa ngài?” Một người mẫu nam đẹp tuyệt trần diện một bộ phục trang Giác mộng đêm hè không biết từ đâu bỗng xuất hiện. Đùi anh được che bằng lông thú, đầu đội vòng lá, ngực để trần rám nắng, và rất rắn chắc. (Tôi nghĩ đây chính là cách hiểu của Danny về Giác mộng đêm hè - tức là về cơ bản: một khu rừng toàn các anh nóng bỏng.)

Nam mẫu này đang chia ra một khay gỗ trông như đèo thẳng từ thân cây ra, bên trên là các ly cocktail có nhãn bạc. “Tôi có thể mời ngài một ly Brandon, Bloomwood, hoặc Minnie. Rồi sau đó không kiết ngài cùng vợ có muốn thay trang phục trước màn trình diễn không?”

“Màn trình diễn?” Luke quay sang tôi. Tôi nhướn mày bí ẩn và lại siết chặt tay anh.

“Cứ chờ rồi sẽ biết.”

NÓ LÀ BỮA TIỆC ĐÁNG KINH NGẠC NGOÀI SỨC TƯỜNG TUỞNG nhất trên đời. Dích thị là nó.

Ý tôi là, tôi cũng biết vì tôi đã góp phần tổ chức và mọi thứ, nên tôi không nên huênh hoang quá. Tôi nên khiêm tốn, hạ mình và nói, “Ừ, nó cũng được, chắc thế,” hoặc “So với các bữa tiệc thì nó cũng không tồi,” rồi nhún vai, chuyển chủ đề sang nói chuyện thời tiết.

Nhưng tiếc là tôi sẽ không làm thế; tôi sẽ nói sự thật. Rằng đó là bữa tiệc phi-thường nhất trên đời, rằng ai cũng nói như vậy, kể cả những người đã dự hàng trăm bữa tiệc khác, như Giám mục Thánh John Gardner-Stone, một người hóa ra lại rất dễ thương với những câu chuyện cười kiểu hỏi đáp chơi chữ.

Tới lúc này mọi thứ vẫn diễn ra thật hoàn hảo. Khi Luke khoác áo dự tiệc xong còn tôi đã diện xong chiếc váy xanh lá thần tiên, chúng tôi yên vị trên những chiếc ghế xinh xắn trong sảnh, đồ uống trong tay, và một nhóm nghệ sĩ xiếc liền biểu diễn một màn nhào lộn tuyệt vời chưa từng thấy quanh chúng tôi, giữa cây cối trong rừng, giữa âm nhạc hoành tráng và đèn chiếu laser.

Rồi đến tiết mục nuốt lửa - một nhóm xiếc người Séc đã làm đủ trò hồi hộp. (Họ cho cả Alonzo/Alvin diễn cùng vì tôi đã yêu cầu như thế, và suốt từ đầu đến cuối thằng bé cứ sợ phát khiếp nhưng hào hứng vô cùng.)

Tiếp đó là một màn hình lớn được hạ xuống từ trần nhà, một bản nhạc khác bật lên, và bắt đầu loạt clip trên YouTube dành cho Luke. Tôi suýt phát khóc.

Ừm. Đúng là tôi đã phải lau vội vài giọt nước mắt.

Không phải vì có video nào hay lắm. Ý tôi là, việc xem một mớ nhân viên marketing ở Kettering đọc một bài rap vớ vẩn “Chúc mừng sinh nhật, Luke yo yo” vào một cái điện thoại rung bần bật không hẳn xúc động như khi xem phim Chuộc tội ở nhà tù Shaivshank. Mà là cái chân thực trong đó: Những người tôi thậm chí không quen biết đang chúc mừng sinh nhật Luke.

Rồi chúng tôi chiếu tin nhắn video của tất cả bạn bè đã không thể có mặt tại đây, như bố của Luke và Michael, tiếp theo là tin nhắn văn bản từ website, tin này nối tiếp tin kia. Cuối cùng là một clip mà thậm chí tôi không biết trước, Suze mới gửi qua email có lẽ chỉ mười phút trước khi chúng tôi đến đây. Nó bắt đầu bằng cảnh Sage Seymour trên phim trường, ngồi trên ghế đạo diễn, nói, “Luke, anh yêu, anh ở chỗ quái nào thế?” và giả vờ như anh sắp sửa đóng cùng một cảnh với cô, rồi kết thúc bằng cảnh cả đoàn làm phim chúc mừng sinh nhật anh. Kể cả những người cực kỳ nổi tiếng.

Ngay khi Sage xuất hiện trên màn hình, đầu Luke đã quay phắt sang tôi, anh nói, “Thế quái nào...”

Tôi không thể nhịn được cười và thì thầm vào tai anh, “Luke, anh hãy đối diện với sự thật đi. Giữ bất cứ bí mật nào với em cũng là vô ích thôi.”

Tôi tưởng anh sẽ bật cười, nhưng không. Nói thật thì trông anh hơi hoảng.

Sau đó chúng tôi sang phòng triển lãm Long Gallery ngồi thưởng thức một bữa tiệc cũng tuyệt vời chưa từng thấy. Long Gallery cũng được trang trí vòng hoa, bông có vũ. (Đúng là mình làm nhiều thứ này thật.) Rất nhiều người phát biểu, và Luke cảm ơn mọi người đến cả triệu lần, tôi cũng cảm ơn cả triệu lần luôn. Thế rồi Luke phát biểu một bài cảm động phát khóc về Annabel, nhà hát đồ chơi và về việc những kỷ niệm ấy đặc biệt với anh ra sao, anh đã mua một nhà hát đồ chơi y hệt cho Minnie như thế nào, và hy vọng con bé sẽ có những kỷ niệm tương tự về anh. Ai nấy đều lấy khăn chấm chấm mắt.

À anh cũng nói vài lời dễ thương về tôi nữa. Bạn biết mà.

Kế tiếp cả phê được bưng ra cùng món bánh quy đặc biệt dành cho Luke, mọi người lại ô a ngưỡng mộ tiếp. Tôi nhìn vào mắt Suze và lặng lẽ uốn miệng thành chữ, “Cảm ơn cậu.”

Sau đó, ban nhạc xuất hiện trên sân khấu trong phòng East Hall (tất cả các phòng nhà Suze đều có tên). Và giờ trong căn phòng ấy còn có khiêu vũ, trong một phòng lớn khác lại là âm-nhạc-tâm-trạng-và-nghỉ-ngơi-thoải-mái-trên-sofa, và người ta vẫn còn lang thang trong sảnh Giác mộng đêm hè, và tiếp đó sẽ là kem, pháo hoa và tiết mục hài kịch, chỉ có điều Luke chưa biết thôi.

Tôi quan sát anh từ chỗ đứng của mình chệnh vênh bên bờ suối. Anh đang bế Minnie, bạn bè cũ vây quanh anh, và tôi chưa từng thấy khuôn mặt anh rạng rỡ như thế trong suốt...

Tôi cũng không biết nữa. Lâu quá rồi.

Tôi chỉ đang băn khoăn không biết nên chuyển sang uống tiếp loại cocktail nào thì Suze sột soạt váy áo đến bên tôi - tôi phải thừa nhận là váy của cô cầu kỳ hơn tôi nhiều. Đó là một chiếc váy đuôi cá dài, màu tím thẫm, đặt mua của Christian Dior từ tận Paris và không chịu nói giá cho tôi, có nghĩa là phải cả núi tiền.

“Bex, tớ không biết phải làm sao với...” Cô ngưng lại, rồi mới nói tiếp, “Elinor.”

“Bà ấy thì làm sao?” Tôi lo lắng nhìn quanh để chắc chắn Luke không trong tầm nghe.

Suze ghé sát lại thì vào tai tôi, “Bà ấy vẫn ở đây.”

Tôi cảm thấy như sét đánh ngang tai. Bà ấy vẫn ở đây ư?

Elinor đã nói với tôi cả triệu lần là bà sẽ không ở lại dự tiệc. Bà nói sẽ về nửa tiếng trước khi Luke và tôi tới nơi. Tôi cứ đinh ninh bà ấy về thật chứ.

“Nhưng ở đâu...” Tôi hoảng hốt nhìn quanh.

“Là tại tớ.” Mặt Suze xịu xuống. “Tớ không thể chịu đựng nổi nếu không cho bà ấy nhìn thấy tất cả những điều này. Sau tất cả những gì bà ấy đã làm. Tớ biết bà ấy thực sự không thể đến dự tiệc... nên tớ đã hỏi bà ấy có muốn trốn trong phòng Priest’s Passage để xem không?”

Suze đánh mắt đầy ngụ ý, tôi nhìn theo ánh mắt cô. Trên tầng hai có một ban công nhỏ bằng sắt mà giờ tôi mới để ý thấy. Nhưng không có gì ở đó.

“Tớ không hiểu,” tôi ngớ ngẩn nói. “Bà ấy đâu?”

“Bí mật trốn sau một tấm panel, nhìn qua một lỗ hổng.” Suze cắn môi lo âu. “Bà ấy nói bà ấy chỉ muốn trông thấy cậu cùng Luke về đến nơi và yên tâm rằng mọi thứ đều ổn thì ngay sau đó sẽ lên đi. Nhưng mình vừa

bảo Tarkie đi kiểm tra xe của bà ấy - nó vẫn ở nguyên chỗ cũ. Chắc chắn bà ấy còn ở đó! Bà ấy vẫn chưa ăn gì, và đứng ở đó chật chội lắm... tớ đang lo. Nhờ bà ấy ôm thì sao? Ý tớ là, bà ấy bao nhiêu tuổi rồi cơ chứ?”

Ôi trời ơi. Mọi chuyện có thể hỏng bét mất.

Tôi liếc ra xa nhìn Luke - anh đang cười phá lên vì chuyện gì đó và thậm chí không để ý thấy tôi. “Nào, đi thôi.”

Cầu thang dẫn lên phòng Priest’s Passage nhỏ hẹp và sặc mùi ẩm mốc, tôi cuộn chặt cái váy Valentino quý giá quanh người. Khi Suze thận trọng mở cánh cửa gỗ cũ mềm, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là vai Elinor - gầy gò và cứng nhắc. Mặt bà đang áp vào tấm panel phía trước và trông bà như một pho tượng. Thậm chí bà còn không nghe thấy chúng tôi vào.

“Elinor?” tôi khẽ gọi và bà quay phắt lại, vẻ hoảng loạn thoáng lướt qua khuôn mặt xanh tái của bà.

“Không sao đâu! Là con và Suze đây. Bọn con mang cho bà ít đồ ăn vặt.” Tôi chìa ra một đĩa đồ tráng miệng từ bữa tối, nhưng bà rụt người lại.

“Ta phải đi.”

“Không! Bà không cần phải đi. Bọn con chỉ muốn vào xem bà thế nào thôi.”

“Luke không nghi ngờ ta ở đây chứ?”

“Không ạ, không một chút nào.”

Im lặng bao trùm. Elinor xem lại đồng hồ, tôi liếc nhìn Suze, còn cô chỉ nhún vai kiểu “Mình làm gì tiếp bây giờ?”

“Luke và Minnie có vẻ thân thiết nhỉ,” Elinor nói, mắt vẫn áp chặt vào lỗ hở. “Nó cư xử rất tự nhiên với con bé.”

“Ừm... vâng.”

“Cả với bố mẹ con nữa.”

Tôi không đáp. Toàn bộ việc này thật siêu thực. Thế quái nào mà tôi lại rơi vào tình huống này? Thế quái nào mà tôi lại đang đứng trong một cái hốc nhỏ xíu chật chội cùng mẹ chồng giàu có đáng ghét của mình, cùng trăn người đàn ông đã kết nối chúng tôi lại?

Và thế quái nào mà tôi lại đang cảm thấy muốn ôm bà thật chặt, thật nồng nhiệt, như người nhà? Như thể tôi muốn dẫn bà hòa nhập vào đám đông kia, tránh xa cái hốc tối tăm xa xôi này, ra ngoài ánh sáng và sự ấm áp của bữa tiệc ngoài kia? Đường như chưa bao giờ bà mỏng manh và đơn độc như lúc này. Và nhờ có bà mà tất cả chúng tôi đang được tận hưởng một sự kiện đáng nhớ trong đời.

“Ngoài kia tuyệt vời lắm.” Tôi rón rén chìa một tay ra siết chặt lấy tay bà. “Ai cũng nói đây là bữa tiệc số một họ từng được dự.”

“Luke có thích không?” Bà quay lại.

“Ôi trời ơi, có chứ ạ! Anh ấy bị chinh phục hoàn toàn! Bà có trông thấy mặt anh ấy không?”

“Bà đã làm nên tuổi mới của anh ấy đấy!” Suze nhiệt tình gật đầu. “Anh ấy cảm động lắm. Anh ấy cứ đi loay quanh mãi trong rừng, nhìn kỹ từng chi tiết. Nó thật tinh xảo.”

Elinor không nói gì, nhưng tôi nhìn thấy trong mắt bà thoáng ánh lên một tia mãn nguyện. Và đột nhiên chính tôi cũng không chịu đựng nổi nữa. Thế này thật không phải. Tôi muốn Luke biết. Tôi muốn mọi người đều biết. Rằng phía sau đêm nay là một động lực khổng lồ, đó là mẹ ruột của Luke.

“Elinor, xuống đây nào.” Lời nói bật khỏi miệng tôi trước khi tôi kịp ngăn nó lại. “Xuống đây cùng dự tiệc.” Tôi nghe thấy tiếng há hốc miệng kinh ngạc của Suze nhưng lơ đi. “Xuống đây đi ạ. Để con dàn xếp với Luke cho.”

“Ta sợ rằng điều đó không thể.”

“Không, được mà!”

“Ta phải đi thôi. Ngay bây giờ. Ta đã ở lại quá lâu.” Elinor đã mở khóa túi xách lôi ra một đôi găng tay. Ôi trời ạ, mình đã xua bà đi sao?

“Bà nghe này, con biết hai người có khúc mắc,” tôi dỗ dành. “Nhưng đây là thời điểm hoàn hảo để sửa chữa chúng. Tại bữa tiệc của anh ấy! Và khi anh ấy biết bà đứng sau toàn bộ việc này... anh ấy sẽ yêu bà! Luke sẽ phải yêu bà!”

“Đó chính xác là lý do tại sao ta không thể xuống.” Giọng bà nghe khàn khàn đến độ tôi rụt cả người lại - dù có thể chỉ vì không khí ở đây bụi bặm quá thô. “Ta không tài trợ cho bữa tiệc này để giành được tình yêu của Luke theo cái cách thô thiển như thế.”

“Không phải vậy... Con không có ý...”

“Ta sẽ không xuống. Ta sẽ không tham dự cuộc vui. Ta sẽ không bắt Luke biết ta có can dự tới bữa tiệc này. Con không được nói. Không bao giờ, rõ chưa, Rebecca?”

Ánh mắt bà nhìn tôi dữ dội, và tôi rúm người lại vì sợ. Dù mỏng manh mấy thì bà vẫn đáng sợ như thường.

“Được rồi ạ!” Tôi nuốt nước bọt đánh ực.

“Bữa tiệc này là vô điều kiện. Ta làm việc này là vì Luke.” Bà lại dán mắt vào lỗ hở. “Ta làm việc này là vì Luke,” bà nhắc lại, hầu như chỉ nói với chính mình.

Im lặng kéo dài sau đó. Suze và tôi chỉ biết nhìn nhau lo lắng, nhưng chẳng đứa nào dám nói.

“Nếu ta xuống, nếu ta tự giới thiệu mình là Mạnh Thường Quân, có nghĩa ta chỉ làm vì bản thân.” Bà quay sang điềm tĩnh nhìn tôi, đôi mắt không tiết lộ điều gì. “Như con đã nói rất rõ trước đây, một hành động vô điều kiện thì không đòi được đền đáp.”

Trời ạ, bà ấy khát khe với bản thân quá. Nếu là tôi, tôi sẽ bịa ra vài lý do gì đó giải thích cho việc sao tôi lại làm ngăn ấy việc cho Luke, trở thành Mạnh Thường Quân cao quý, và đi dự tiệc.

“Tức là.... bà sẽ không bao giờ cho anh ấy biết ạ?” tôi mạo muội. “Không bao giờ sao? Anh ấy sẽ chẳng bao giờ biết đó là bà?”

“Nó sẽ không bao giờ biết.” Bà lạnh lùng nhìn Suze. “Làm ơn tránh ra cho ta đi.”

Thế thôi sao? Không đập tay ăn mừng, không ôm nhau, không lần-sau-làm-tiếp-nhé?

“Elinor... khoan đã.” Tôi dang tay ra, nhưng bà chẳng buồn phản ứng, nên tôi xích lại gần bà trong khoảng không gian chật chội ấy. Nhưng hình như bà vẫn không biết tôi đang định làm gì. Nên cuối cùng tôi đành choàng tay ôm chặt lấy thân hình xương xẩu của bà, cảm thấy như Minnie khi còn bé ôm một cái cây bất kỳ trong công viên.

Tôi không may tin tưởng là chuyện này đang xảy ra. Tôi ôm Elinor cơ đấy.

Tôi. Ôm Elinor. Bởi vì tôi muốn thế.

“Cám ơn,” tôi lầm bầm. “Vì mọi thứ.”

Elinor vùng ra, trông còn nghiêm nghị hơn bao giờ hết. Bà khẽ gật đầu với tôi và Suze, rồi lên qua cánh cửa gỗ.

“Liệu có ai trông thấy bà ấy không nhỉ?” tôi lo lắng lắm bầm với Suze. Cô lắc đầu.

“Có một lối tắt cửa hậu. Trước đó tớ đã chỉ cho bà ấy rồi.”

Tôi tựa lưng vào bức tường cũ bụi bặm và nặng nhọc thở hắt ra. “Chắc.”

“Tớ hiểu.”

Mắt chúng tôi lại gặp nhau qua ánh sáng lơ mờ, và tôi biết Suze cũng đang nghĩ những gì tôi nghĩ.

“Cậu có nghĩ Luke có bao giờ biết đó là bà ấy không?”

“Chẳng biết nữa.” Tôi lắc đầu. “Đơn giản là tớ... không biết.” Tôi liếc mắt qua lỗ hở một lần nữa. “Thôi, bọn mình xuống kia đi.”

BỮA TIỆC ĐANG đến hồi cao trào nhất. Khách khứa đi lại khắp nơi, tay cầm đồ uống, đầu đội mũ bạc dự tiệc (bọn tôi có bắn pháo trắng kim lúc ăn tiệc), dạo bước quanh khu vườn mùa hạ, ngắm nghía thác nước giờ đã sáng bừng nhờ những bóng đèn màu tuyệt diệu, hoặc tụ tập quanh những chiếc bàn xoay. Nhân viên phục vụ đang chuyển đi từng thìa món tráng miệng kem chanh leo. Những người mẫu của Danny hiên ngang đi qua đi lại trong những trang phục Giác mộng đêm hè, trông như thể vừa nhảy ra từ một miền đất xa xôi huyền bí. Tiếng cười vang vọng khắp nơi, tiếng nói chuyện, tiếng nhạc thành thịch, và ánh đèn laser từ sân khấu có liên tục lóe lên. Tôi phải ra nhảy ngay mới được.

Tôi tiến về phía quầy cocktail, nơi một bartender đặc biệt bay đến từ tận New York đang làm đám đông thích thú với màn biểu diễn lắc cocktail ở đó, ngạc nhiên thay, tôi thấy Janice và Jess đang cụng ly cùng những nụ cười tươi tắn nồng ấm.

Có chuyện gì thế nhỉ? Tôi tưởng họ ghét nhau mà.

“Xin chào!” Tôi chạm vào vai Jess. “Mọi chuyện thế nào? Trông Jess tuyệt đẹp cô nhỉ?” tôi nói thêm với Janice.

“Tuyệt đối siêu sao!” Janice nhất trí. “Trang phục tuyệt vời!”

“Cái váy này cũng dễ thương,” Jess nói, bối rối giật giật áo khiến cổ áo nhăn cả lại. “Dễ thương và giản dị. Sợ vải cũng bền.”

Chị lúc nào cũng vậy. Tôi cứ khen bề ngoài của chị là chị lại thấy khó chịu và bắt đầu làm hỏng nó.

“Jess mượn của Danny đấy ạ,” tôi vừa kiên nhẫn sửa lại đường cổ áo cho Jess vừa nói với Janice. “Đây là váy mẫu lấy từ bộ sưu tập cao cấp mà lại phù hợp với sinh thái của cậu ấy. Cô biết không, có lẽ nó là cái váy đắt nhất trong phòng này đấy!” tôi tình cờ nói thêm. Đúng thế đấy, kể cả khi váy của Suze đã hàng triệu. “Đắt hơn cái của cháu là cái chắc,” tôi nói thêm.

“Hả?” Mặt Jess tái mét. “Em đang nói cái gì thế?”

Nhìn mặt chị tôi chỉ muốn cười phá lên. Tôi đã giữ được bí mật đến giờ.

“Vâng. Thì nó được may bằng lụa dệt thủ công, không dính tí gì đến công nghiệp mà,” tôi giải thích. “Người ta phải đợi đến khi kén tằm buông xuống từ trên cây một cách tự nhiên, không dùng bất cứ máy móc gì, và các nghệ nhân được trả công hậu hĩnh lắm. Trên đời này chỉ có khoảng ba chiếc như thế này thôi. Trong hiệu Browns, chắc nó phải...”

Tôi rướn người thì thảo giá tiền vào tai Jess. Trông chị như muốn độn thổ tại chỗ.

“Chưa kể, chưa ai trên thế giới được mặc một bộ nào trong bộ sưu tập mới này,” tôi cho chị hay. “Chị đã nhận ra mình là một câu chuyện thời trang độc nhất vô nhị chưa?”

Nếu là bất cứ người nào khác thì hẳn họ đã sướng run lên khi được là một câu chuyện thời trang độc nhất vô nhị. Nhưng trông Jess vẫn đang hoàn toàn hoảng hốt.

” Tận hưởng nó đi! Trông chị bảnh lắm.” Tôi choàng tay qua vai chị siết mạnh cho tới khi chị miễn cưỡng bật cười.

“Vậy, bây giờ hai người vui chứ ạ? Hai người đã khiêu vũ chưa?” Tôi không thể ngăn mình mỉm cười với khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của Janice. Trông cứ như thể bà vừa uống vài ly cocktail kha khá vậy.

“Ôi, Becky!” Janice xích lại. “Đoán xem, cháu yêu, biết chuyện gì không? Jess đang có baby đấy!”

Cái gì? Tôi nhìn từ Jess sang Janice rồi lại nhìn bụng Jess, nhìn ly cocktail của chị, rồi lại nhìn mặt chị, muốn té xỉu. Không thể nào...

Ôi trời ơi, là nhờ tác dụng của cái thuốc mẫn cảm của Janice phải không? Nhưng sao trông Jess lại hớn hở thế kia nhỉ?

“Mới chỉ là khả năng thôi,” Jess đính chính, đảo mắt. “Và cũng không hẳn là baby. Thằng bé ba tuổi rồi.”

“Thằng bé là thiên thần nhỏ đáng yêu nhất trần đời!” Janice làm như thể Jess chưa nói gì vậy. “Mình cho Becky xem ảnh được không?” Tôi đứng nhìn trong hoang mang khi Jess thò tay vào túi lấy ra bức ảnh một cậu bé tí xiu đang cười khoe răng với mái tóc bông bênh sẫm màu, làn da màu ô liu và lấm tấm tàn nhang trên mũi.

Ngay tập tức trái tim tôi tan chảy. Trông thằng bé tồ tẹt đáng yêu quá, suýt thì tôi cười phá lên, dù như vậy có thể làm tổn thương Jess.

“Đó có phải...”

“Có lẽ.” Mặt Jess rạng rỡ. “Còn sớm mà.”

“Cháu cũng nên thực sự nghĩ về việc nhận con nuôi đi Becky.” Mặt Janice nở ra tự hào như một chú chim câu. “Cô đã nói với mẹ cháu rồi, đó là cách sinh con có trách nhiệm duy nhất. Angelina đã tiên phong mở đường cho chúng ta.”

Angelina đã tiên phong mở đường cho chúng ta? Đây có phải chính là cái bà mới năm phút trước còn điên lên về chuyện bộ gen của con trai mình sẽ không được di truyền? Tôi đảo mắt nhìn Jess, chị chỉ cười và nhún vai.

“Vâng, vậy chúc may mắn nhé!” tôi nói. “Khi nào thì chị... ừm... Được nhận nó?”

“Chị đã nói rồi mà, vẫn còn sớm.” Jess ngay lập tức trở nên lo lắng. “Có thể bọn chị sẽ không được chấp thuận; có thể bọn chị sẽ không đạt đủ mọi tiêu chí... Lẽ ra chị không nên cho em xem ảnh trước, thật tình là vậy.”

Ồi dào. Làm như Jess dễ thất bại lắm vậy.

Tôi sẽ được làm dì! Minnie sẽ có anh họ!

“Em mừng cho chị quá.” Tôi siết chặt tay Jess. “Cháu cũng mừng vì cô vui, cô Janice.”

“Ôi cháu yêu ơi, tuyệt vời! Cô biết cháu đã phải cố gắng khủng khiếp.” Janice choàng tay ôm tôi, run run. “Nhưng tất cả đều được đền xứng đáng.”

“Đúng thế,” Jess nói, trước khi tôi kịp trả lời. “Đáng lắm.” Chị nhìn vào mắt tôi khẽ mỉm cười.

Rồi Jess cùng Janice đi tìm Tom, còn tôi gọi cho mình đồ uống, đang đứng đó, hầu như đắm chìm trong một giấc mơ hạnh phúc, tôi chợt thấy Luke trong tấm gương đằng sau quầy bar. Anh đứng ở bàn xoay, Minnie ở bên, ngược mắt ngó lên. Trông anh hoàn toàn, tuyệt đối, một trăm phần trăm hạnh phúc. Ai nấy đều tập trung vào đồng phỉnh khổng lồ, và khi vòng xoay dừng lại, mọi người đều ồ lên ầm ĩ. Ai nấy đều cười ha hả, vỗ vai nhau, còn Minnie thì được kiệu lên một cách hớn hở.

Khi hồ lì bắt đầu vòng quay mới và những người chơi bắt đầu ném thêm phỉnh vào, Luke chợt nhận ra tôi đang quan sát anh. Anh hất hàm về phía một chiếc sofa yên tĩnh khuất trong góc rồi dứt mình khỏi đám đông, tay nắm chặt tay Minnie dắt đi.

“Kẹo!” Minnie hân hoan nói khi họ ra tới nơi, chìa ra khoe một nắm phỉnh xanh đỏ.

“Không phải kẹo đâu con yêu.” Tôi buồn cười quá đi mất. “Là phỉnh đấy!” Giờ thì trông nó đã hoàn toàn không hiểu gì. “Không ăn được đâu, là phỉnh đặc biệt. Dùng để kiểm tiền ở bàn đánh bạc! Hoặc là... để mất tiền,” tôi vội nói thêm khi thấy Luke nhướng mày. “Thường là mình thua, mất tiền đấy. Con không bao giờ được đánh bạc đâu nhé, Minnie. Cờ bạc là xấu lắm.”

Đấy. Phản ứng nhanh của một phụ huynh có trách nhiệm.

Luke ngồi xuống sofa và tôi cũng vậy. Tại tôi vẫn còn ù lên vì lúc nãy nhảy ngay bên cạnh ban nhạc, còn chân đã bắt đầu đau như dằm... nhưng phần còn lại của tôi thì đang gần như mù mị vì hoan hỉ. Bữa tiệc cực kỳ hoàn hảo. Thậm chí còn hơn nhiều so với tôi mong đợi. Và nó còn chưa kết thúc. Chúng tôi vẫn còn rất nhiều trò vui!

“Anh có ngạc nhiên không?” tôi hỏi lại lần thứ một triệu, chỉ để nghe anh nhắc lại.

“Becky...” Luke lắc đầu. “Anh không chỉ ngạc nhiên. Anh cực kỳ choáng váng.”

“Tốt,” tôi miễn cưỡng nói rồi nhấp một ngụm cocktail (Brandon), ngả người tựa vào chiếc sofa cũ êm ái, Minnie trong lòng và vòng tay Luke bao quanh. Chúng tôi cứ thế im lặng một lúc, chỉ ngắm nhìn quang cảnh xung quanh.

“Điều ước Giáng sinh ấy,” đột nhiên Luke nói. “Em đã ước một điều về anh. Trong trung tâm mua sắm ấy. Nhớ không?”

Ồi trời, biết ngay là anh đã nghe thấy mà. Thế mà anh không nhắc gì đến nó trong suốt gần ấy thời gian.

“Có phải em ước về bữa tiệc này không?” anh nói. “Có phải vì thế mà em muốn cô tiên đó im miệng?”

Tâm trí tôi nháy lại những lời mình nguếch ngoác trên tờ giấy ước. Cứ như đã một triệu năm rồi vậy.

“Vâng,” tôi nói sau khi ngừng một lúc. “Đúng thế. Em ước mình có thể tổ chức cho anh một bữa tiệc bất ngờ và anh sẽ bị bất ngờ. Và đúng thế!”

“Em đã thực hiện được điều ước.” Anh mỉm cười.

“Đúng vậy.” Tôi nhìn kỹ mặt anh, rồi đưa tay lên vuốt má anh. “Đúng là như vậy.”

“Thế thì cho anh biết đi.” Mắt anh lấp lánh thích thú. “Chính xác thì anh có thể tính phần nào trong số các hành động kỳ quặc gần đây của em là do tổ chức tiệc?”

“Em có kỳ quặc bao giờ đâu.” Tôi đấm anh.

“Em yêu, em chỉ thua người điên có một chút nữa thôi. Cái vụ vì muốn thụ thai con trai nên phải làm tình thật nhanh, nhanh, nhanh ấy?”

“Tại bữa tiệc.” Tôi cười toe.

“Vụ rụng trứng?”

“Bữa tiệc.”

“Vụ Botox? Bơm ngực?” vẻ mặt anh khiến tôi không thể nhịn cười.

“Tiệc luôn. Hồi đó em mới gặp Bonnie lần đầu. À, mà đừng đánh giá gì chuyện chị ấy nhắc đến gel tắm nữa!” tôi nghiêm trang nói thêm. “Chính em nhờ chị ấy đấy. Cả vụ phòng tập nữa. Mọi thứ gì nghe có vẻ kỳ cục thì đều là do em.”

“Em?” Anh nhìn tôi chăm chú. “Ồi, thế quái nào...” Anh lắc đầu khi mọi thứ bắt đầu trở nên rõ ràng dễ hiểu. “Thế quái nào mà anh không nhận ra nhỉ? Lẽ ra anh phải biết là chị ấy sẽ không thể đột nhiên trở thành kẻ nhiều chuyện như thế chứ. Thế còn vụ mười sáu cái áo khoác?” Anh bất chợt nói thêm. “Cũng liên quan tới bữa tiệc hả?”

“À không,” tôi thừa nhận. “Vụ đó thì là do Minnie. Con bé nghịch ngợm, Minnie của chúng ta,” tôi nói thêm trêu mếu.

“Nhưng điểm anh thực sự không hiểu là... làm sao em làm được tất cả những điều này? Anh khoát tay một vòng. “Ý anh là, Becky, như thế này còn hơn cả ngoạn mục. Nó thật...” Anh bỏ dở câu nói.

Tôi biết đằng sau những từ ngữ đó là gì. Anh không muốn nói ra, nhưng anh đang lo rằng tôi đã vay một khoản khổng lồ để chi trả cho toàn bộ những thứ này và sẽ đợi đến sáng mai mới thứ nhận rằng chúng tôi đã phá sản.

Thật tình, đáng ra anh nên tin tưởng tôi hơn.

Nhưng chẳng ích gì khi vờ như bữa tiệc này không tốn cả một kho tiền. Một kẻ thiếu năng cũng nhận thấy là rất tốn kém.

“Em đã được... giúp đỡ,” tôi nói. “Sự giúp đỡ rất, rất to lớn. Cùng mọi thứ khác. Bonnie thì tuyệt vời rồi,” tôi nói nhanh, trước khi anh dón tôi vào nước phải phun ra ai là người hỗ trợ tài chính. “Chị ấy điều phối mọi thứ, sắp xếp danh sách khách mời, gửi giấy mời...”

“Thảo nào hôm nọ trông chị ấy có vẻ đáng ngờ đến thế.” Luke thở hắt ra ảo não. “OK, anh hiểu rồi. Anh đúng là dở hơi. Anh nợ chị ấy một bó hoa thật lớn.”

“Đừng có mua hoa loa kèn nữa đấy nhé,” tôi chen vào. “Lần nào anh cũng mua hoa đó, còn chị ấy thì vì lịch sự nên không nói gì dù không thể chịu đựng được cái hoa đó. Mua đậu và mao lương ấy. Em có thể cho anh biết tất cả các sản phẩm của Jo Malone mà chị ấy yêu thích.”

Luke bắn cho tôi một ánh nhìn kinh ngạc. “Còn gì nữa không?”

“Cả đồng, nếu anh quan tâm,” tôi hớn hử nói. “Giờ em và Bonnie đã trở thành bạn tốt rồi. Bọn em có thể học hỏi mọi thứ ở nhau.”

“Ồ, thật hả?” Trông Luke như thể anh vẫn không biết là mình nên nghĩ gì về chuyện này.

“Trong suốt vụ tổ chức tiệc này bọn em đã gắn bó với nhau. Đó thực sự là một chuyện truyền kỳ.” Tôi nhấp một ngụm cocktail và đá giầy cho văng ra khỏi chân. Nói hết mọi chuyện với Luke khiến tôi có cảm giác như thể rốt cuộc đã giải phóng được một phần bị bó buộc của mình. “Anh không hình dung được đâu. Cố không cho anh lên mạng, đập vỡ cái BlackBerry của anh...”

“Anh vẫn chưa tin là em đã làm những việc đó.” Anh nở một nửa nụ cười toe... tôi vẫn không dám chắc là anh hoàn toàn hiểu được khía cạnh hài hước trong việc đập điện thoại của anh.

“Và phần tồi tệ nhất là cái cuộc gặp chết tiệt ở Paris đó! Ôi trời ạ, suýt thì em đã giết anh!” Tôi không thể ngăn mình bật cười. “Bọn em cứ loạn lên ‘Mình phải làm gì? Mình tổng khứ cái cuộc hẹn đó bằng cách nào?’ Còn anh thì cứ sung sướng vì nó đến điên lên được...”

“Chết tiệt.” Tôi có thể thấy anh đã hiểu ra. “Đúng rồi. Đáng ra cuộc hẹn phải vào hôm nay...” Anh ngưng giữa chừng. “Khoan đã. Em không định bảo là...” Tôi có thể cảm giác thấy bánh xe suy nghĩ đang quay tít trong đầu anh. “Em không thể nào đứng sau vụ này được, chắc chắn! Em không định bảo anh là đích thân em bằng cách nào đó đã sắp xếp để Ngài Bernard Cross quyết định rằng ông ấy muốn gặp anh chứ hả?” Anh bật cười kinh ngạc. “Ý anh là anh có thể tin mọi chuyện khác liên quan tới em, Becky, nhưng chuyện đó thì...”

Nụ cười không tắt trên môi tôi, nhưng trong lòng tôi đang tự dằn vặt. Mình đã nói quá nhiều. Chuyển chủ đề, khẩn trương!

“Không hẳn nhờ em cả đâu. Ôi trời, còn cái rap...” Tôi vội vã phun ra một bài diễn văn đầy đủ về vụ cái rap, và đoạn nào tôi muốn Luke cười thì anh đều cười cả, nhưng tôi nhận ra ngay là đầu óc anh vẫn nghĩ chuyện kia. Khi tôi kể xong, cả hai chúng tôi lại rơi vào im lặng, anh trầm tư nhấp đồ uống, còn tôi thì biết chính xác rằng đầu óc hoạt động như điên.

“Anh luôn biết là có ai đó rất có ảnh hưởng đứng sau cuộc gặp ấy.” Mãi lâu sau anh mới nói, mắt nhìn chằm chằm cái ly. “Anh đã nói như vậy từ đầu. Anh có cảm giác đằng sau vụ này là một người rất quyền lực giúp anh. Và giờ thì chắc là anh biết đó là ai rồi.” Anh ngước lên, nhìn thẳng vào tôi. “Điều đó thật hiển nhiên. Và đó cũng là lý do hiển nhiên tại sao em không muốn cho anh biết.”

Tim tôi ngừng cái rụp. Tay tôi đóng băng quanh miệng cốc. Luke sắc sảo quá. Suy nghĩ của anh mới nhanh làm sao. Lẽ ra tôi không nên ngậm miệng hoàn toàn.

Anh có giận không nhỉ?

Tôi lo lắng liếm môi. “Luke, thực lòng em cũng không biết nói gì.”

“Anh hiểu mà.” Anh lại uống một hơi dài, và trong một lúc không ai trong chúng tôi lên tiếng.

Khi chúng tôi ngồi đó, bữa tiệc vẫn ồn ã xung quanh, tôi liên tục nhìn anh cảnh giác. Anh vẫn chưa bùng nổ. Anh vẫn chưa nổi xung lên mà nói rằng với anh giờ thì toàn bộ buổi tối đã hỏng bét. Anh có cay cú như tôi nghĩ không nhỉ?

Tôi cứ nghĩ mãi đến cảnh Elinor trốn trong cái hốc nhỏ xíu bụi bặm đó. Giá như tôi đã thuyết phục được bà ở lại... liệu tôi có thể bằng cách nào đó dàn hòa khúc mắc giữa hai mẹ con họ không?

“Nhưng, Becky này, em công nhận đây không chỉ là một ân huệ nhỏ bé không đáng kể chứ?” Luke cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. “Nó cực kỳ lớn. Ý anh là, toàn bộ những thứ này.” Anh khoát tay chỉ một vòng rồi hạ giọng. “Cái... người này. Họ cũng đứng sau đúng không?”

Tôi chậm chạp gật đầu. Nếu anh đã biết thì chẳng việc gì phải giả vờ tiếp nữa.

Luke thở hắt ra, mân mê cái cốc. “Anh sẽ phải nói cảm ơn, Becky ạ. Bằng cách nào đó. Ngay cả khi họ không muốn được cảm ơn.”

“Em... em nghĩ nếu được thế thì tốt, Luke ạ.” Tôi nuốt khan. “Thực sự tốt.”

Tôi có thể thấy đáy mắt mình đã ầng ậng nước. Đơn giản vậy thôi, mọi thứ đã được giải quyết. Chúng tôi sẽ gặp nhau và, đúng thế, có thể sẽ khách sáo và ngượng ngập, nhưng họ sẽ nói chuyện. Và anh sẽ nhận ra con người khác ở bà.

“Và không thời điểm nào tốt hơn hiện tại.” Anh đột ngột đứng dậy. “Em biết không, anh không nói gì đâu nhưng từ đầu anh đã hơi nghi cho Tarquin. Anh ấy và ngài Bernard quen nhau thế nào vậy? Đi săn chung à?”

Phải mất một lúc tôi mới hiểu anh đang nói gì. Anh nghĩ tất cả là nhờ Tarquin ư?

“Đương nhiên là anh ấy vẫn đang khổ sở muốn đáp lại việc anh đã giúp anh ấy hồi đầu năm,” Luke nói. “Nhưng thực tình, một sự hào phóng khác thường đến thế đúng là ngoài sức tưởng tượng.” Anh nhìn quanh phòng như thể chưa kết kinh ngạc. “Anh không biết cảm ơn anh ấy thế nào cho đủ. Cả Suze nữa. Anh đoán là họ cùng tham gia vụ này?”

Khôngggg! Nhầm rồi! Anh nhầm hàng rồi!

Tôi muốn nói gì đó, dẫn anh ra khỏi dòng suy nghĩ này. Nhưng tôi có thể làm gì? Tôi không thể phản bội sự tin tưởng của Elinor sau khi bà đã nói đến thế.

“Gượng đã anh!” Tôi cũng lật đật đứng dậy, đặt Minnie lại lên sofa. “Luke, anh không được nói gì cả...”

“Đừng lo Becky.” Anh mỉm cười. “Anh sẽ không tiết lộ gì đâu. Nếu họ không muốn khoa trương thì cứ để vậy đi. Nhưng nếu ai đó phải vất vả ngăn ấy để tạo ra một điều ngoại hạng và đặc biệt đến mức độ này...” Mặt anh rạng rỡ. “Thì họ cũng đáng được nhận một lời cảm ơn công khai. Em đồng ý không?”

Tim tôi xoắn lại thành búi. Anh nên biết mẹ anh đã làm gì cho anh. Anh nên biết, anh nên biết.

“Đi nào Minnie, bố sắp phát biểu rồi.” Tôi còn chưa kịp làm gì thì Luke đã sải bước về phòng East Hall. “Suze ơi!” anh vui vẻ chào cô lúc đi ngang qua. “Em vào đây một tí được không? Cả Tarquin nữa?”

“Có chuyện gì thế?” Suze nói, theo chúng tôi vào trong. “Luke định làm gì thế?”

“Anh ấy nghĩ tất cả là nhờ cậu,” tôi thì thà thì thào. “Cậu và Tarkie. Anh ấy nghĩ hai người đã sắp xếp cuộc hẹn với Ngài Bernard và trả tiền cho tất cả những thứ này. Giờ anh ấy muốn cảm ơn.”

“Cậu đùa hả!” Suze chết sững, mắt tối sầm lại bối rối. “Bọn tớ... đâu có làm!”

“Thì biết thế! Nhưng làm sao nói với anh ấy như thế được?”

Trong một thoáng chóng tôi cứ trần trối nhìn nhau lo lắng. “Luke có nghi ngờ rằng Elinor có liên quan chút nào không?” cuối cùng Suze lên tiếng.

“Không hề. Anh ấy còn chẳng buồn nhắc tới bà ấy một lần.”

Anh đã nhắc đến mọi người trên đời này. Cả gia đình anh. Tất cả bạn bè anh. Anh tán dương tất cả bọn họ trong bài phát biểu của mình. Nhưng Elinor thì không.

Luke đã leo lên sân khấu chen ngang các bài hát, và ca sĩ chính đưa mic cho anh.

“Quý vị thân mến, cho tôi xin một lát được không?” Giọng Luke sang sảng khắp phòng. “Toi nay tôi đã nói cảm ơn nhiều rồi. Nhưng giờ tôi chỉ muốn hướng sự chú ý của quý vị tới một cặp vợ chồng đặc biệt, rất đặc biệt. Họ đã mở cửa căn nhà đẹp đẽ này cho chúng ta, cho chúng ta hưởng một sự đón tiếp tuyệt vời... và bên cạnh đó là nhiều nhiều điều nữa mà tôi sẽ không thể nói chi tiết ở đây..Anh ngừng lại đây ngụ ý, và

tôi có thể thấy Tarquin liếc mắt nhìn Suze bối rối. "Nhưng xin hai người hãy biết cho, Suze và Tarquin ạ, rằng tôi sẽ không bao giờ quên những gì các bạn đã làm. Xin hãy nâng cốc vì nhà Cleath Stuarts." Luke nâng cốc, và tất cả khách trên sàn nhảy cũng làm theo, tiếp đó là một tràng pháo tay rộn rã.

Suze cố gắng cười thật duyên dáng khi mọi người cứ quay sang cô mà vỗ tay.

"Tớ cảm thấy thật khủng khiếp." Cô lầm rầm tuyệt vọng, vẫn giữ nguyên nụ cười ngoại giao. "Còn Elinor thì sao chứ?"

"Tự bà ấy chọn mà," tôi lầm rầm đáp lại. "Bọn mình chẳng thể làm gì cả."

Tôi nghĩ tới cảnh Elinor tăng tốc lái xe xuyên đêm về nhà, đôi vai vẫn cứng đờ. Không ai chúc mừng, không ai mỉm cười, không ai thềm dành một ý nghĩ dù là thoáng qua cho bà. Và đột nhiên tôi lặng lẽ tự thể với lòng mình.

Một ngày nào đó Luke sẽ biết. Anh sẽ biết một ngày nào đó.

"Hát tặng bọn tôi bài 'New York, New York' đi!" ai đó la lớn với Luke, và cả phòng rộ lên tiếng cười.

"Không thể rồi." Luke cười toe rồi đưa mic lại cho ca sĩ, anh này lập tức chuyển sang bài mới.

"Suze, em yêu." Tarquin đã chen được đến chỗ chúng tôi, trông bối rối. "Luke vừa nói cái quái gì thế..."

"Chỉ cảm ơn chúng ta vì đã là những người bạn tốt," cô thánh thốt nói. "Anh biết mà."

"À." Lòng mày Tarquin dãn ra. "Thật hào hiệp." Tôi để ý thấy một mẫu băng ghi tên trường cổ lỗ thời ra khỏi áo vest dự tiệc của anh. Trên đó viết WFS Cleath-Stuart. Tức là tên bố anh.

"Tarkie." Tôi ngoắc anh lại gần. "Có chỗ thời ra kia." Tôi ấn cái băng tên lại vào trong cổ áo anh và nháy mắt với Suze, cô chỉ lắc đầu cười thiếu não.

Chúng tôi cứ đứng nhìn khi Luke từ từ đi qua đám đông, vừa đi vừa nói chuyện, gật đầu chào mọi người. Lúc anh dừng lại nói chuyện với Matt, cũng làm ở Brandon C, tôi chợt để ý thấy Minnie với tay lấy được ly cocktail của Matt và đưa lên mồm. Matt thậm chí còn chẳng biết.

"Minnie!" Tôi vội lao tới giật cái ly ra. "Không! Con không được uống cocktail! Luke, anh có thấy con vừa làm gì không?"

Đã có thời một tình huống thế này sẽ khiến Luke nổi cáu ầm ĩ. Nhưng lúc này anh chỉ bế con bé lên cau mày mắng yêu.

"Thôi nào Minnie. Con không biết luật à? Không được đánh bạc, không được uống rượu, rõ chưa? Không được mua sắm trên mạng nữa. Không được làm ít nhất cho tới khi con được... ba tuổi."

"Chúc mừng bố!" Minnie lấy cái ô lấp lánh cắm trên ly cocktail chọc chọc vào anh.

"Thôi con ra chỗ bà đi nào." Anh đặt nó xuống rồi chỉ nó ra chỗ mẹ tôi. "Bố phải nói chuyện với mẹ một lát." Khi anh dẫn tôi ra khỏi sàn nhảy, tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên. Anh cần nói chuyện về cái gì thế nhỉ?

Không phải là về cái váy Valentino, chắc chắn rồi. Không thể nào. Tôi đã bảo anh đây là quà của mẹ tôi rồi mà.

"Anh định để sau mới nói chuyện này," anh mở lời khi chúng tôi đến được một chỗ tĩnh lặng trên tầng cổ của bối cảnh Giấc mộng đêm hè "Nhưng sao lại không nói bây giờ nhỉ?"

"Đúng rồi." Tôi gật đầu, hơi lo một chút.

"Dù có lẽ em cũng đã được cập nhật rồi." Anh đảo mắt buồn bã. "Ý anh là, đương nhiên em đã biết chuyện Sage Seymour sắp thành khách hàng của anh."

"Những người tổ chức tiệc bọn em luôn coi việc biết mọi thứ là công việc của mình." Tôi mỉm cười ngọt ngào. "Kể cả các bí mật mà các ông chồng cứ cố giấu."

"Và em đã nói chuyện với cô ấy rồi đúng không?"

“Thực ra là vài lần rồi.” Tôi hất tóc tỉnh bơ. “Bọn em hợp nhau phết. Cô ấy còn rủ em khi nào đi uống nước.”

Lúc biết chuyện này Suze suýt thì tắc thở. Suze còn hỏi có giả vờ làm trợ lý của tôi và đi theo được không?

“Tức là... em đã biết hết rồi à?” Luke cứ hỏi mãi cái vụ này. Rõ ràng anh đang định dẫn dắt tới điều gì đó, nhưng tôi không chắc là gì.

“Ừm...”

“Em vẫn chưa biết hết mọi chuyện.” Anh sầm soi mặt tôi thật kỹ như thể để điều tra.

“Cũng có thể em biết chứ,” tôi nói nước đôi.

Chết tiệt. Mình không biết mọi chuyện thì đã sao?

“Đại lý nhà đất vừa gọi điện và để lại tin nhắn cho Bonnie.” Có vẻ như anh đã thay đổi chiến thuật hoàn toàn. “Họ đã tìm được cho chúng ta một chỗ thuê. Nhưng, dĩ nhiên, mọi chuyện còn tùy tình hình.”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu về thông thái. “Dĩ nhiên cái gì mà chẳng phải tùy. Tùy vào... nhiều thứ.” Tôi thấy bị cảm dỗ phải nói thêm, “Thượng vàng hạ cám. Bắp cải hay vua cũng thế thôi.”

“Becky...” Luke nhìn tôi kỳ lạ. “Em không hề biết anh đang nói về cái gì đúng không?”

Ôi trời, mình không thể giả vờ biết được nữa.

“Không!” tôi đột ngột kêu lên. “Em không biết! Cho em biết đi.”

“Đúng là em không biết một tí nào về những gì anh định nói.” Anh khoanh tay lại, trông như thể đang thích thú.

“Có thể vì nó chán chết.” Tôi phản pháo. “Nên là dù có biết thì em cũng quên rồi, vì nó nhạt nhẽo quá mà.”

“Được đấy.” Anh nhún vai. “Vây bỏ qua đi. Cũng chẳng quan trọng lắm. Mình trở lại sàn đi.”

Trời ạ, anh đúng là làm tôi phát điên.

“Cho em biết đi.” Tôi trừng mắt nhìn anh. “Ngay. Không thì anh sẽ không có túi quà tặng đâu. Mà túi thì đẹp tuyệt trần.”

“OK.” Luke nhượng bộ. “Thế này, nhắc lại những gì có lẽ em đã biết...” Anh cười toe với tôi. “Anh đã bắt đầu làm việc cho Sage Seymour.”

Tôi cảm thấy hơi hân hoan một chút. Chồng tôi sắp làm việc cho một ngôi sao điện ảnh! Sành điệu quá đi mất!

“Và cô ấy thích có ai đó ngoài ngành điện ảnh lo việc của cô ấy theo cách hoàn toàn mới. Đúng hơn là: cô ấy thích như vậy đến nỗi.” - Luke ngừng lại, miệng anh giật giật - “cô ấy đã đề nghị anh tới L.A. một thời gian. Anh sẽ làm việc với nhóm của cô ấy, ký vài hợp đồng, và có thể, nếu mọi chuyện diễn ra thực sự tốt đẹp, mở một chi nhánh truyền thông của Brandon Communications ở đó. Becky à.” Gương mặt anh chuyển sang lo lắng. “Em không sao chứ? Becky?”

Tôi không thốt nổi nên lời. L.A. ư?

Hollywood ư?

“Và... tất cả chúng ta cùng đi chứ?” tôi lắp bắp ngay khi lấy lại được giọng.

“Ừ, anh muốn như vậy. Gary có thể lo việc ở đây một thời gian, anh nghĩ là ba tháng. Nhưng công việc của em cũng là một điểm quan trọng cần cân nhắc.” Anh tỏ vẻ lo lắng. “Anh biết nó đang rất thuận lợi, anh cũng biết là em đang mong được vào ban giám đốc...”

Công việc của tôi. Mẹ kiếp. Thậm chí anh còn chẳng biết gì về công việc của tôi.

“Anh biết không, Luke?” tôi nói nghiêm trang nhất có thể. “Chúng ta là bạn đời. Là một đội. Và nếu như sự nghiệp của em phải chịu cảnh xếp sau một lát, thì cứ như vậy đi. Hôn nhân là như vậy mà. Ngoài ra, ở L.A. cũng có cửa hàng chữ, đúng không? Em thì đã có thể xanh rồi, chẳng phải vậy sao?”

“Ừm... tuyệt quá!” Anh nâng ly về phía tôi. “Có vẻ như mình đã có một kế hoạch.”

Anh nói nghiêm túc đấy à? Đơn giản như vậy thôi sao.

“Thế là... mình sẽ ở Hollywood,” tôi nhắc lại, chỉ để cho chắc. “Những ba tháng.”

“Đúng vậy.”

“Em chưa từng tới Hollywood.”

“Anh biết.” Anh cười toe. “Vui, đúng không?”

Tim tôi nhảy múa vòng quanh như một con cá. Hollywood! Tôi, Becky Brandon, nữ danh Bloomwood ở Hollywood!

Luke còn nói gì nữa. Miệng anh đang chuyển động. Nhưng tôi chẳng còn nghe thấy gì nữa. Đầu óc tôi đã chật ních những hình ảnh quyến rũ. Tôi trượt pa tanh dọc theo một lối đi lát ván, râm nắng và thon thả. Tôi lái xe mui trần dọc đại lộ Hoàng Hôn. (Phải học cách lái xe Mỹ mới được.) Tôi cùng Sage Seymour ngồi chơi bên bể bơi màu hồng của cô, mặc bikini ni mua từ một boutique thật sành điệu nào đấy, còn Minnie trông đáng yêu kinh khủng trong bộ váy mùa hè.

Mọi người sẽ gọi tôi là Cô Gái Nói Giọng Anh. Hoặc cũng có thể là Cô Gái Bạn Thân Của Sage Seymour. Hoặc là... Cô Gái Đeo Kính Mất Trắng. (Phải rồi. Mai mình phải mua ngay mới được. Đó có thể thành hình tượng của mình luôn.)

Và trời sẽ nắng suốt! Và chúng tôi có thể vừa xem thì cưỡi ngựa Rodeo vừa uống sinh tố! Và có lẽ chúng tôi còn cùng nhau đi dự Oscars... Có khi tôi còn gặp cả Johnny Depp... có khi tôi còn được đóng một vai phụ trong phim...

“Becky?” Cuối cùng thì giọng Luke cũng xuyên được tới ý thức của tôi. “Em mãi nghĩ gì thế?”

Tôi cảm thấy như thể miệng tôi cười ngoác đến tận mang tai.

“Khi nào thì mình đi?”

THE LOOK

601 OXFORD STREET LONDON W1

Cô Rebecca Brandon

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 11 tháng Tư năm 2006

Rebecca thân mến,

Cám ơn cô vì lá thư hôm mùng 10.

Tôi rất tiếc vì cô không thể nhận lời đề nghị của tôi về việc tái bổ nhiệm cô tại The Look, mời cô tham gia ban giám đốc đồng thời tăng lương. Hiển nhiên là gia đình phải được ưu tiên, nhưng xin cô hãy yên tâm rằng vị trí đó vẫn dành cho cô khi cô từ Los Angeles trở về.

Chúc cô thượng lộ bình an

Trevor Holden

Giám đốc Điều hành

T.B. - Cô làm ơn bảo khách hàng của cô ĐỪNG mang trả quần áo nữa được không? Chúng tôi đang tuyệt vọng rồi.

CÔNG TY BÁO MẪU SUE

Nơi đời sống gia đình được ưu tiên hàng đầu...

Tư vấn/Hội thảo/Truyền thông/Hỗ trợ chăm sóc con cái/Nói chuyện với khách.

Bà Rebecca Brandon

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 12 tháng Tư năm 2006

Rebecca thân mến,

Cảm ơn cô vì lá thư hôm mùng 10.

Tôi rất tiếc vì rốt cuộc cô không thể tham dự Chương trình Nghiệm tiêu tiền của chúng tôi vì bận đi tới California. Tôi có thể hiểu được cô cảm thấy thất vọng và “tan nát” thế nào vì việc này.

Hy vọng điều này có thể an ủi cô: Tôi chắc chắn rằng cô sẽ tìm được các nhóm tương tự ở Los Angeles và có lẽ còn có thể theo đuổi một khóa trị liệu nữa.

Gửi tới cô những lời chúc tốt đẹp nhất

Julia Summerton

Giám đốc Chương trình Người lớn

ĐƠN VỊ NGHIÊN CỨU CHÍNH SÁCH TIỀN TỆ TRỰC THUỘC TRUNG ƯƠNG

Tầng 5 *180 Whitehall Place* London SW1

Cô Rebecca Brandon

The Pines

43 Đường Elton

Oxshott

Surrey

Ngày 13 tháng Tư năm 2006

Cảm ơn cô vì lá thư hôm mùng 10 và xin gửi những lời chúc tốt đẹp nhất cho chuyến đi Los Angeles sắp tới của cô.

Thật không may, tôi khá chắc là hiện tại Chuyên san kinh tế tiền tệ Anh không có nhu cầu tìm một “phóng viên thường trú tại L.A.” như cô gợi ý. Ban biên tập cũng không có ý định “lên kế hoạch mở rộng sang các lĩnh vực khác thú vị hơn như điện ảnh và chuyện phiếm”.

Tuy nhiên, nếu có bất cứ cơ hội nào như vậy xuất hiện, chắc chắn tôi sẽ cho cô biết.

Chúc cô những điều tốt đẹp nhất - và thượng lộ bình an!

Trân trọng

Edwin Tredwell

Giám đốc Nghiên cứu Chính sách

Hang của ông già Noel

Lời ước đêm Giáng sinh

(hãy gửi qua Giếng Ước để Ông già Noel đọc điều ước của bạn!)

Kính gửi Ông già Noel,

Lại là con, Becky đây ạ. Hy vọng là ông vẫn ổn.

Con ước gì có được một cái áo Zic Vosen màu ngọc aquanarine, cái có nơ ấy ạ, cỡ 10.

Cả đôi giày Mami con đã thấy lúc đi cùng Suze ấy, không phải đôi đế bằng đâu ạ, đôi kia cơ.

Một đĩa em cho Minnie.

Và, trên hết, Ông già Noel ơi, con ước gì Luke có thể hoàn toàn, 100% hạnh phúc, thư giãn và quên mấy chuyện như cũt* đi. Chỉ một lần thôi.

Cám ơn. Yêu ông. Becky xxx

* xin lỗi ông ạ

LỜI CẢM ƠN

Vô cùng cảm ơn biên tập viên Susan Kamil của tôi, Noah Eaker cùng toàn thể nhóm làm việc tuyệt vời của nhà xuất bản The Dial.

Tôi đã được rất nhiều người tuyệt vời hỗ trợ - cụ thể là Araminta Whitley, Kim Witherspoon, Harry Man, David Forrer, Peta Nightingale, gia đình tôi, cùng ban giám đốc. Vô cùng biết ơn tất cả mọi người - không có các bạn tôi không làm được trò trống gì cả.

Cái tên “Nicole Taylor” xuất hiện trong cuốn sách này ra đời sau một cuộc đấu giá viện trợ của tổ chức The Childrens Trust mà tôi rất vui sướng được ủng hộ. The Childrens Trust cũng cấp dịch vụ chăm sóc đặc biệt cho trẻ khuyết tật và là một nơi gợi cảm hứng. Tôi muốn cảm ơn Nicole vì đã tài trợ thật hào phóng.

Và cuối cùng, tôi muốn cảm ơn tất cả các độc giả vì sự ủng hộ trung thành của các bạn cho cả Becky và tôi trong suốt những năm qua - gửi tới các bạn lời chào nồng nhiệt trên trang Facebook của tôi nữa nhé!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tin-do-shopping-mini>